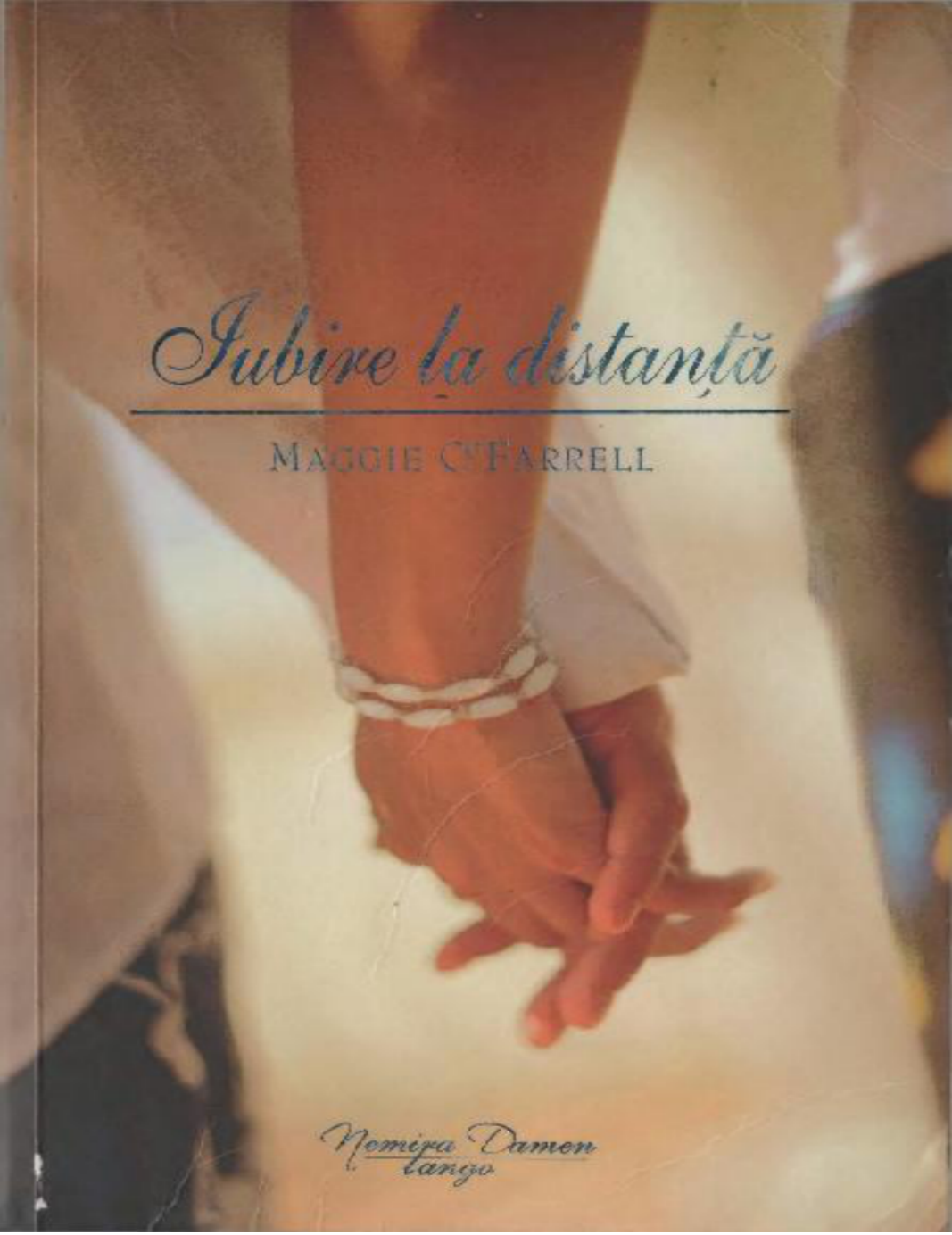
Iubire la distanță
MAGGIE O'FARRELL
Nemira Damen
tango

Cuprins

PARTEA I
PARTEA A II-A
PARTEA A III-A
PARTEA A IV-A
MULŢUMIRI

Maggie O'Farrell

Iubire la distanţă

Traducere din limba engleză
Iris Manuela Gîtlan-Anghel

NEMIRA DAMEN TANGO, 2008

Titlul original: *The Distance Between Us*, 2004

Versiune ebook: v1.0, februarie 2017

MAGGIE O'Farrell s-a născut în Irlanda de Nord, în 1972, dar a crescut în Ţara Galilor şi în Scoţia. Înainte de a se dedica scrisului, a încercat diverse profesii, fără a se regăsi în niciuna: chelneriţă, cameristă, curier, profesor şi curator. Apoi a fost jurnalist în Hong Kong şi editor literar pentru *The Independent on Sunday*. A debutat în anul 2000 cu *After You'd Gone,* volum ce i-a adus Premiul Betty Trask. După *My Lover's Lover* (2002), şi-a câştigat recunoaşterea internaţională prin romanul *The Distance Between Us* (2004 – *Iubire la distanţă),* ce s-a bucurat de o largă popularitate şi de o excelentă primire din partea criticii, fiind recompensat cu Premiul Somerset Maugham. Cărţile ei sunt traduse în peste şaisprezece limbi.

Pentru Will

„Știu că viaţa se poate schimba peste noapte, deşi, de obicei, e nevoie de mult mai mult timp ca să înţelegem ce s-a întâmplat, ca să simţim că am schimbat direcţia.“

Jay McInerney

„Am venit în aceste locuri… ca să mă înrudesc cu ele, ca să mă las călăuzit de ele.“

Geoff Dyer

„Era discipolul meu, un alter ego, copia mea fidelă; nu puteam să trăim una fără cealaltă.“

Simone de Beauvoir,
despre sora ei

PARTEA I

Se trezeşte răsfirat în pat ca o stea-de-mare, iar gândurile îi zboară ameţitor. În celălalt colţ al camerei, ventilatorul se întoarce spre el, apoi îşi întoarce capul, jignit parcă de ceea ce vede. Undeva lângă el, paginile unei cărţi flutură şi se agită în bătaia ventilatorului. În apartament se strecoară o lumină albăstruie ca cerneala, iar flash-uri de neon brăzdează tavanul. Este seara târziu.

— La naiba! spune el, şi îşi ridică brusc capul.

Simte atunci cum ceva moale, dar compact, din zona omoplaţilor, se întinde şi se rupe ca o hârtie udă. Înjurând şi încercând să depisteze punctul dureros, Jake se ridică în picioare şi merge împleticit spre baie, alunecând pe pardoseala din lemn.

Chipul care i se arată în oglindă îi provoacă un şoc. Cutele şi pliurile cearceafului au trasat nişte linii roşii pe obrazul şi tâmpla lui, conferindu-i o înfăţişare ciudată, oarecum sălbatică. Părul îi stă ridicat pe cap, de parcă ar fi fost electrocutat, şi pare să fi crescut peste noapte. Cum reuşise să adoarmă? Citea, cu capul sprijinit în mâini, iar ultimul lucru pe care şi-l amintea era că personajul din carte cobora pe o scară de frânghie într-o fântână părăsită. Jack se uită la ceas. Zece şi zece. A întârziat deja.

O molie se ciocneşte de faţa lui, apoi ricoşează în oglindă, iar praful fin de pe aripile ei lasă pe sticlă un semn pestriţ, un spectru al propriei fiinţe. Jake face un pas înapoi, privind o clipă cum îşi croieşte drum prin aer, apoi încearcă s-o prindă în căuşul palmelor. Nu reuşeşte. Molia, simţind pericolul, zboară în spirală spre lumină, dar Jake nu se lasă bătut şi, de data asta, trupul delicat şi confuz al fluturelui intră în cuşca mâinilor lui.

Deschide cu cotul mânerul ferestrei. Zgomotul străzii ajunge până la el, deşi stă la etajul al nouăsprezecelea. Jake se apleacă peste frânghiile de rufe şi, deschizându-şi palmele, aruncă molia în aer. Ea cade o clipă, dezorientată, apoi îşi revine şi, nimerind în curentul de aer cald al unui aparat de aer condiţionat, se face nevăzută.

Jake închide fereastra. Se mişcă agitat prin apartament, adunându-şi portofelul, cheile şi geaca, apoi se încalţă cu pantofii pe care îi lăsase aruncaţi la uşă. Liftul vine după un secol, iar când se urcă în el, îl izbeşte o duhoare de aer stătut şi de sudoare. În holul de la intrare, portarul stă pe un scăunel lângă uşă. Deasupra lui atârnă ornamentele roşii şi aurii care anunţă venirea Noului An chinezesc – un copil cu obrajii rumeni şi cu părul negru ca smoala călăreşte un porc roz.

— *Gung hei fat choi,* spune Jake, în trecere.

Omul îi dăruieşte un zâmbet generos, care îi dezvăluie strungăreaţă.

— *Gung hei fat choi,* Jik-ah, îi răspunde el, lovindu-l prietenos pe

umăr, lucru care îi provoacă lui Jack înţepături şi usturimi ale pielii ca atunci când eşti ars de soare.

Afară, taxiurile despică lumina reflectată în bălţile de pe stradă, iar un metrou subteran zguduie caldarâmul. Jake îşi ridică privirea spre acoperişurile clădirilor. Chinezii sărbătoresc acum trecerea de la Anul Bivolului la Anul Tigrului. Când era mic, îşi imagina anul ca fiind o creatură mutantă şi ciudată, care – la miezul nopţii – se metamorfoza.

Se îndepărtează de clădire, aproape ciocnindu-se de o femeie în vârstă şi mignonă, care împinge un cărucior plin de cutii de carton. Jack o evită la timp şi se îndreaptă spre sud, trecând pe lângă terenurile de baschet, pe lângă un mic altar roşu, situat pe marginea trotuarului, altar ale cărui beţişoare chinezeşti au ars deja, pe lângă oamenii dintr-un *yum chai,* care îşi împart între ei piesele jocului mah-jong, pe lângă rândurile compacte de motociclete împodobite de sărbătoare, pe lângă reţelele încâlcite ale schelăriilor din bambus, pe lângă acvariile din restaurante, unde peştii condamnaţi la moarte îşi deschid branhiile, căutând oxigenul în apa tulbure.

Dar Jake nu vede nimic din toate acestea. El îşi ridică privirea spre norii întunecaţi, fredonând o melodie în timp ce păşeşte grăbit pe caldarâm, cu pantofii săi de sport cu talpă subţire. În aer pluteşte un miros de tămâie, fum de artificii şi sare marină.

Autobuzul nu mai vine. Stella îşi înfăşoară mai bine eşarfa în jurul gâtului şi se ridică în vârful picioarelor, ca să urmărească traficul. Maşini, maşini, taxiuri, motociclete, un biciclist excentric, maşini şi iar maşini. Dar niciun autobuz. Îşi îndreptă privirea pe ecranul care ar trebui să-i arate cât mai are de aşteptat. Acesta nu afişează însă nimic.

Îşi dă mâneca hainei la o parte şi se uită la ceas. Astăzi intră după-amiază la serviciu şi va întârzia dacă mai aşteaptă puţin. Stella rămâne o clipă pe loc, gândindu-se ce să facă. Să aştepte autobuzul, care va veni în cele din urmă, sau să meargă pe jos şi să ajungă puţin mai târziu la serviciu? Ar putea să ia metroul, dar până la cea mai apropiată staţie de metrou trebuie să meargă pe jos vreo zece minute, ceea ce înseamnă că oricum va întârzia. O va lua pe jos. Probabil că acum este cea mai rapidă soluţie.

Aruncând o ultimă privire până la urmă, ca să se asigure că autobuzul nu vine încă, Stella porneşte la drum. Aerul este rece, neobişnuit de rece pentru această perioadă a anului, iar pământul este tare, acoperit cu un strat de gheaţă, care scârţâie sub picioare. Cerul este învăluit într-o nuanţă îndoielnică de gri, în care se răsfrâng crengile dezgolite ale copacilor.

S-a întors la Londra doar pentru câteva săptămâni – nu mai mult, speră ea – şi lucrează la o emisiune de radio programată târziu în noapte. Are un apartament aici, o garsonieră în Kennington, pe care

de obicei o închiriază când pleacă în diverse alte locuri din lume. O lună la Paris, câteva săptămâni la Moscova, jumătate de an la Helsinki. Nu ştie care va fi următoarea destinaţie – Roma, poate, sau Madrid, sau Copenhaga. Stellei nu-i place să stea prea mult într-un singur loc.

Se îndreaptă spre nord, spre Tamisa, scoţând aburi pe gură şi având trupul înfierbântat între hainele groase. Când face primii paşi pe podul Waterloo, oraşul se despică în două, iar fluviul i se înfăţişează în toată splendoarea lui. Podul a fost construit numai de femei, a citit ea undeva, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Este pustiu acum. Maşinile trec pe lângă ea, îndreptându-se spre nord, dar ambele trotuare sunt pustii.

La intersecţie, Jack se agaţă de balustrada unui tramvai exact în clipa în care acesta pleacă din staţie. Tramvaiul, învăluit într-o lumină difuză, este aglomerat – oamenii stau pe scaune, dar şi în picioare, ţinându-se cu mâinile de barele de susţinere. Lângă Jake stă un bătrân îmbrăcat cu o vestă şi cu nişte pantaloni decoloraţi, care ţine în poală o colivie. De pe leagănul ei, pasărea îl priveşte pe Jake cu ochişorii ei ca două mărgeluţe negre. În tramvai sunt şi doi occidentali, care îi domină pe chinezi cu înălţimea lor.

Jake urcă treptele din lemn. Ocupă locul din faţă şi îşi sprijină capul de geam, savurând curentul stârnit de viteza tramvaiului. Priveşte cum clădirile îngrămădite şi scăldate în lumina de neon din Wanchai se contopesc cu edificiul din beton şi oglinzi al marelui complex comercial.

Jake are părul negru, iar pielea va căpăta aceeaşi nuanţă ca cea a prietenului său Hing Tai dacă va mai sta mult timp la soare, dar ochii au culoarea adâncurilor apei. Are paşaport britanic, o mamă englezoaică şi, undeva în lume, un tată englez. Dar Jake nu a văzut niciodată Anglia, aşa cum nu şi-a văzut niciodată tatăl, şi nici n-a pus vreodată piciorul în Europa.

Stella vede, în depărtare, la celălalt capăt al podului, o figură solitară care se îndreaptă spre ea. Un bărbat. Micşorat de distanţă. Îl poate cuprinde între degetul mare şi arătător. Ca şi când un magnet i-ar fi atras unul spre celălalt, ei merg şi merg, şi merg. El devine acum mai bine conturat: înalt, mătăhălos, îmbrăcat într-o geacă verde.

Stella îşi aruncă privirea dincolo de râu, unde roata uriaşă din London Eye este scăldată în lumină, iar oamenii, mici ca nişte insecte, mişună pe South Bank. Îşi întoarce din nou capul în direcţia în care merge, iar şocul este atât de puternic, încât este gata să se prăbuşească. Trebuie să se agaţe de zid ca să nu cadă, iar inima aproape că i se opreşte în loc.

Stella priveşte undele cafenii ale fluviului, apoi îşi întoarce din nou privirea spre bărbatul care vine spre ea. Este din ce în ce mai aproape acum şi Stella se întreabă dacă nu se va năpusti asupra ei, cu statura lui uriaşă, ca un spectru imens şi ameninţător. El se uită la ea acum, ţinându-şi mâinile îndesate în buzunare.

Nu-i vine să creadă, chiar nu-i vine să creadă. El are aceeaşi piele rozulie, tumefiată, aceeaşi claie de păr roşcat şi aceiaşi ochi înfundaţi în orbite.

Pare că s-a întors înapoi în timp, pare că anii au dispărut dintr-odată. Stella simte din nou senzaţia aceea cumplită pe care i-a provocat-o pielea lui rece şi umedă, dar şi mirosul de animal al părului său. Bărbatul se apropie de ea acum, este atât de aproape încât l-ar putea atinge şi reuşeşte cu greu să-şi înăbuşe un strigăt.

— Te simţi bine, păpuşică?

Ea strânge puternic cu degetele balustrada podului. Este scoţian. Fusese convinsă de asta. Stella încuviinţează din cap, cu privirea îndreptată spre apă, ale cărei unduiri seamănă cu nişte şerpi.

— Eşti sigură? El nu stă în raza ei vizuală. Stella nu poate să respire, pare că nu poate nici să inspire aerul în plămâni. Nu mi se pare că te simţi prea bine.

Ea încuviinţează din nou din cap. Nu vrea ca el s-o audă vorbind, să-i audă vocea. Trebuie să fugă. Fără să-l privească, ea face câţiva paşi, ţinându-se de parapet. Trebuie să treacă pe lângă el şi îi simte respiraţia în ceafă în clipa în care el spune:

— Dacă eşti sigură – ea se înfioară din cap până în picioare – la revedere atunci!

Stella îşi întoarce capul, să-l vadă plecând. Acelaşi mers dezarticulat, cu picioarele strâmbe şi cu umerii cocoşaţi. El se întoarce pe loc. Ezită o clipă. Apoi pleacă mai departe.

— La revedere atunci.

Două camioane trec unul după altul, făcând aerul să freamăte. Ea o ia la fugă şi haina îi flutură în vânt, în timp ce clădirile oraşului încep să prindă contur în faţa ei. O durere puternică a pus stăpânire pe ea, ca şi când o gheară i-a sfâşiat inima. Se împiedică şi cade în patru labe, dar înainte de a se ridica, mai aruncă o privire în urma ei.

El s-a făcut nevăzut. Podul se întinde înaintea ei, ondulându-se ca o boltă pustie.

Stella se ridică în picioare. Pietrişul îi înţeapă palmele. Chipul îi este brăzdat de lacrimi, iar părul îi flutură în vântul biciuitor de februarie. Se uită de-a lungul străzii, neştiind ce caută.

De cealaltă parte a străzii vede, îndreptându-se spre ea, caseta luminată a unui taxi. Se năpusteşte în trafic, cu mâna ridicată. O maşină frânează brusc şi o evită.

— Te rog, opreşte! şopteşte ea, cu ochii aţintiţi asupra casetei

luminate, care vine spre ea. Te rog!

Taxiul încetineşte şi se opreşte. Stella aleargă spre el, deschide portiera şi se urcă în maşină.

Jake se clatină pe scările tramvaiului în timp ce acesta virează ca să ajungă în centru. Îi place senzaţia pe care i-o provoacă virajele, îi place momentul acela în care trebuie să-ţi păstrezi echilibrul zdruncinat de mişcarea contrară. Coboară în stradă, în faţa structurii impozante şi zigzagate a băncii şi îşi continuă drumul pe sub sticla neagră a clădirii, unde scările rulante goale bâzâie în sus şi în jos, fără să transporte pe nimeni.

Urcă panta abruptă din Lan Kwai Fong, croindu-şi cu greu drum prin mulţimea din ce în ce mai mare de oameni. Strada pavată este străjuită de baruri şi de cluburi pline de occidentali care lucrează la firme de avocatură, ziare, şcoli, posturi de radio sau în departamentele IT din Hong Kong şi care se întorc în fiecare seară cu feribotul la casele lor din Lamma sau Lantau, oprindu-se aici ca să bea ceva şi ca să se întâlnească cu prietenii. Jake nu frecventează aceste locuri, dar lui Mel şi prietenilor ei le place aici.

Jake se gândeşte adesea că Hong Kong este o destinaţie predilectă pentru europeni, destinaţie însă suprapopulată. Oamenii care vin aici şi-au părăsit casele şi familiile dintr-un anume motiv, pe care refuză însă să-l dezvăluie vreodată. Fie încearcă să se despartă de cineva, fie fug de ceva, fie pornesc în căutarea unui lucru fără de care nu se simt împliniţi. Sau speră, cel puţin, că sentimentul că ceva lipseşte din viaţa lor nu-i va urmări şi peste ocean. Dacă pleci cât mai departe, poate că eul nu te va prinde din urmă.

În vârful dealului, Jake o ia la stânga şi intră în Iso-Bar. Aparatele de aer condiţionat aproape că au îngheţat aerul dinăuntru, în ciuda faptului că este înţesat de oameni. Ei stau îngrămădiţi precum ciorchinii de struguri şi îşi ţin băuturile în mâini. El scrutează mulţimea, căutând-o pe Mel. Deodată, ea apare chiar în faţa lui. Deşi privirile nu li s-au întâlnit încă, ea îl sărută, lăsându-i un semn pe obraz, apoi se întoarce spre prietenii ei.

— V-am spus că o să întârzie, nu-i aşa? Nu v-am spus eu că o să întârzie?

Chipul ei pluteşte prin faţa lui în lumina difuză. Şi-a legat părul frumos, aproape incolor, în coadă de cal şi l-a cuprins pe Jake în braţe.

— Îmi pare rău, am adormit, strigă Jake, încercând să acopere muzica. Nu ştiu cum s-a întâmplat. La un moment dat, citeam şi apoi…

— Poate că erai obosit, îi spune Mel, zâmbindu-i.

— Da.

El se eliberează din strânsoarea ei, ca să-i salute pe ceilalţi. Ei dau din cap şi îi zâmbesc, ridicându-şi paharele, iar Lucy, prietena cea mai bună a lui Mel, îi dăruieşte în fugă un sărut absent, înainte de a se întoarce spre interlocutorul ei. Cineva îi dă lui Jake un pahar înalt, aburind.

— Mâine mergem în Lantau – strigă Mel ca să se facă auzită, rezemându-se de unul dintre colegii ei şi ţinându-l pe Jake de braţ – ca să vedem statuia lui Buddha. Jake vrea să ne urcăm pe dealuri.

— Te duci cu el? întreabă, amuzat, colegul ei.

— Da, răspunde Mel, dând din cap şi privindu-l pe Jake. Dacă mă ia, adaugă ea, strângându-l de braţ. M-am gândit să încerc şi eu.

— Dar ţie nu-ţi plac lucrurile astea.

Nina pune telefonul lângă ea, pe podea, şi formează prefixul pentru Londra, apoi numărul. Urmează o scurtă pauză înainte ca telefonul să înceapă să sune.

Ea aşteaptă, încruntându-se şi adunând foiţele de ceapă dintr-unul din sendvişurile pe care Richard i le făcuse de dimineaţă. Ştie doar că ei nu-i place ceapa crudă. Urmează o pauză la celălalt capăt al firului, apoi răspunde robotul: *Bună, sunt Stella Gilmore de la Regie. Acum fie nu sunt în birou, fie…*

Nina închide telefonul şi muşcă din sendviş.

— Mai avem doar douăsprezece minute! exclamă Lucy, uitându-se la ceas. Şi apoi, ne vom transforma cu toţii din pui în porci.

Mel se întoarce spre Jake, puţin îngrijorată.

— E adevărat, Jake?

— Din bivoli în tigri, murmură el, dar nu noi ne…

— Să mergem la barul de la capătul străzii! spune Lucy. Cel care are DJ. Haideţi, să mergem!

Îşi dau pe gât băuturile şi se îndreaptă spre uşă. Afară, aerul este călduţ şi o ploaie măruntă le brăzdează feţele. Strada este înţesată de oameni, o mare de capete unduindu-se între ei şi clădirile de vizavi. Jake trebuie să se lipească de zid ca să facă loc unui grup de băieţi japonezi. Lucy se împiedică de bordură şi cade peste Jake. Mel îl ţine strâns de mână. De cealaltă parte a străzii, un grup de englezi cântă *Auld Lang Syne.*

Într-un birou din Londra, un telefon mobil începe să sune. Sunetul este înăbuşit, ca şi când celularul ar fi într-o haină, într-o mapă sau într-o geantă. Câţiva oameni îşi întorc capetele, ascultând cu atenţie. Apoi îşi dau seama că nu este telefonul lor şi îşi reiau activitatea.

Colega Stellei îşi dă jos căştile de la urechi şi scrutează biroul. Scaunul nu se află în faţa computerului. Din locul în care ar fi trebuit

să fie Stella se văd coşurile inegale şi acoperişurile înnegrite de vreme şi lustruite de ploaie din Regent Street.

Să răspundă la telefon? Stella uită adesea să-l ia acasă. A sunat de câteva ori într-o oră. Cineva încearcă cu disperare s-o găsească. Telefonul se opreşte la fel de brusc cum a început să sune. Colega Stellei îşi pune din nou căştile pe urechi. Îi va spune când va ajunge la serviciu.

Zgomotul străzii se intensifică, de parcă cineva a dat volumul mai tare. Oamenii strigă, râd şi ţipă. Chiar în faţa lui Jake, un bărbat flutură un balaur fragil din hârtie, care scoate flăcări pe nări. Jake începe să-şi croiască drum prin mulţimea de trupuri, în direcţia barului, urmat îndeaproape de Mel şi de Lucy. Ceilalţi s-au pierdut în marea de oameni. Din ce în ce mai mulţi indivizi se revarsă din clădiri ca să se alăture şuvoiului uman. Oamenii îl înghiontesc şi îl lovesc pe Jake cu umerii, coatele, şoldurile şi picioarele. Îşi întoarce capul încercând să vadă cum este strada în faţa lui. Este oare mai puţin aglomerat acolo? Nu. Tot mai multe capete apar de pe străduţele lăturalnice, iar D'Aguilar Street este blocată de o barieră a poliţiei. Inima începe să-i bată cu putere, de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept, iar el o apucă pe Mel de mână.

Toată lumea împinge şi se îmbrânceşte. Jake uită cât de egoişti devin oamenii în situaţii de genul ăsta. Trei bărbaţi care poartă coroane roşii de carnaval îşi croiesc drum cu coatele prin mulţime, iar unul dintre ei îl calcă pe Jake pe picior, zdrobindu-i oasele de caldarâm. Din ce în ce mai multe trupuri umane se revarsă în puhoaie pe stradă. Jake se simte dintr-odată înfierbântat. Se întoarce dintr-o parte în alta, neştiind ce să facă şi încotro s-o ia. Mel îi spune ceva, iar când se întoarce spre ea ca să înţeleagă ce spune, se împiedică şi este gata să cadă. Se agaţă de ce are la îndemână – de haina unei femei, care se află în stânga lui – şi reuşeşte să se redreseze. Femeia îi aruncă o privire speriată, dar nu spune nimic când Jake îi cere iertare. Mulţimea este din ce în ce mai compactă, zdrobindu-i aproape cutia toracică.

— Nu-mi place ce se întâmplă, spune Mel. Jake, nu-mi place deloc.

— Ştiu, spune el. Hai să încercăm să…

Nu mai reuşeşte să termine propoziţia, pentru că mai multe incidente au loc într-o succesiune rapidă.

În spatele lor, un bărbat care ţine în mână câteva sticle de bere se împiedică şi cade. Sticlele îi scapă din mână, se sparg pe caldarâm. Berea se scurge pe stradă-o pată înspumată, întunecată şi alunecoasă. Jake încearcă să străpungă zidul compact de trupuri, trăgând-o pe Mel după el. De pe deal, un alt val de oameni se năpusteşte sălbatic peste marea uriaşă de suflete. Jake vede cum bărbatul cu sticlele de bere

dispare printre picioarele semenilor săi. Apoi alunecă şi Lucy, se pierde în puhoiul de oameni şi dispare, iar mulţimea o calcă practic în picioare.

Francesca se află în grădină şi analizează firul de iarba-şarpelui pe care îl cumpărase dintr-o florărie din Arran. Planta, a observat ea, începe să se înnegrească din cauza gerului. Francesca urăşte gerul, îl urăşte mai mult decât păduchii-de-plante, care îi invadează în timpul verii trandafirii, mai mult decât limacşii, care îşi croiesc drum printre firele de năsturel. Dar nu poate să ucidă limacşii. Gândul că i-ar putea nimici cu substanţe chimice sau că ar putea presăra sare peste ei i se pare prea crud.

Tremură şi se înfăşoară mai bine în vesta tricotată a lui Archie. Cerul din Edinburgh se prăbuşeşte parcă peste ea. Frigul de astăzi este biciuitor şi anunţă zăpadă.

La auzul ţârâitului electronic trupul ei reacţionează înaintea minţii. S-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre casă înainte de a realiza ce sună. Telefonul. Noul telefon pe care i l-a cumpărat Stella.

Ridică receptorul şi apasă la întâmplare pe un buton, dar ţârâitul nu se opreşte. Francesca oftează, îşi pune ochelarii, care îi atârnă de gât, prinşi de un lănţişor, şi analizează cu mai multă atenţie butoanele. Pe unul dintre ele este desenat un receptor în miniatură. Poate că acesta este butonul corect.

— Alo? spune ea, nesigură şi rămase în aşteptare.

— N-ai învăţat încă să foloseşti telefonul ăla?

E Nina, e aproape sigură de asta. Vocile lor seamănă atât de bine la telefon, dar niciuna nu crede de cuviinţă că trebuie să se prezinte.

— Fireşte că am învăţat, aruncă Francesca o minciună, încercând să câştige timp. Ele s-ar simţi jignite dacă le-ar confunda. Eram în grădină, asta-i tot.

— Aha!

Urmează o pauză în care Francesca aude cum interlocutoarea ei trage dintr-o ţigară. E Nina, fără îndoială.

— Ce mai faci? o întreabă ea.

— Bine. Cu treburile pe aici. Tatăl tău a plecat la München.

— De ce?

— Nu ştiu. La o conferinţă, cred.

— Uite ce e! spune Nina. Nu pot să vorbesc prea mult acum. Am o întâlnire peste cinci minute. Voiam doar să ştiu dacă ai vorbit cu Stella astăzi.

— Cu Stella? repetă Francesca, gândindu-se. În privinţa Stellei, ea nu-şi face niciodată griji. Nu, răspunde ea.

— Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— Săptămâna trecută, cred. Sau poate acum două săptămâni.

— Dar astăzi nu?

— Nu. De ce?

— Fără un motiv anume. Nu pot să dau de ea. I-am lăsat mesaje, dar nu m-a sunat. Nina trage din nou din ţigară, apoi adaugă: A dispărut.

Francesca se simte adesea în inferioritate când este vorba de relaţia dintre cele două fiice ale ei. Pare întotdeauna o relaţie prea intimă şi evazivă, pe care ea nu o înţelege. Îi vine o idee.

— Poate că şi-a luat o zi liberă sau…

— Mi-ar fi spus, intervine Nina.

Francesca nu ştie ce să mai spună. Dar metodele de diversiune au dat întotdeauna rezultatele scontate în cazul Ninei, aşa că o întreabă:

— Ce-ar fi să treci pe la noi mai târziu? Poate că e un film bun la televizor diseară. Îţi pregătesc ceva de mâncare.

— Bine, acceptă Nina. Poate vin.

Mel o strigă disperată pe Lucy şi încearcă să se elibereze din strânsoarea lui Jake. Mulţimea clocoteşte şi urlă, iar aerul duhneşte a sudoare şi a bere. Jake se luptă s-o ţină strâns de mână, în timp ce încearcă s-o găsească pe Lucy. Mulţimea însă se mişcă în valuri, iar Jake nu mai simte pământul sub picioare. Marea de oameni îi îndepărtează de Lucy, împingându-i spre fereastra unui bar, unde clienţii dansează pe o muzică pe care numai ei o aud. Puhoiul îl izbeşte pe Jake de un zid. El o pierde pe Mel. Îşi croieşte drum cu coatele printre trupuri, înghiontindu-se în stânga şi în dreapta ca să poată să respire. Plămânii parcă i-au luat foc, striviţi în noianul de oameni.

— Mel! strigă el. Melanie!

Dar nu-şi aude nici măcar propria voce în zgomotul infernal din jurul lui. Un bărbat blond şi cu barbă se ciocneşte de el, iar o filipineză se agaţă de mâneca lui, plângând în hohote.

— Mel! strigă el din nou, încercând să se răsucească pe loc.

Mulţimea se mişcă iarăşi, într-o direcţie diferită, târându-l, fără voia lui, şi pe Jake. El simte sub picioare ceva moale şi flexibil. Un trup? O spaimă cumplită îi cuprinde sufletul şi încearcă să vadă peste ce-a călcat, dar este ţintuit între o adolescentă cu părul roşu care ţipă din rărunchi şi o femeie cu ochii mari, aţintiţi în gol. Jake o priveşte cu atenţie şi vede că pupilele îi sunt dilatate, capul îi atârnă inert pe umăr şi ţine gura deschisă.

Jake îşi trage picioarele sub el şi îşi dă capul pe spate, gâfâind şi încercând să tragă puţin aer în piept. Ploaia măruntă îi mângâie chipul. Cerul se înalţă deasupra lui – negru, nemărginit şi impasibil, presărat cu stele argintii. Aude, în depărtare, şuieratul unor sirene. Aude cum hohotele de plâns ale adolescentei de lângă el se transformă

încetul cu încetul într-un scâncet. Aude cuvintele metalice, estompate, ale unei persoane care le spune în două limbi, la un microfon, să-şi păstreze calmul, să nu mai împingă, să stea liniştiţi. Aude zgomotul îndepărtat al focurilor de artificii din port. Aude cum sângele îi pulsează în urechi. Aude tăcerea cumplită a femeii cu privirea aţintită în gol.

La ora patru şi jumătate, colega Stellei este un pachet de nervi. Ea şi Stella trebuie să aleagă un invitat pentru emisiunea de săptămâna viitoare; una dintre ele trebuie să citească o carte sau o porţiune dintr-o carte şi să redacteze întrebările pentru interviu, ca să fie apoi verificate de James; cei de la departamentul PR sună încontinuu, promovându-şi clienţii pentru emisiune, iar colega Stellei, Maxine, nu are timp să redacteze interviul de săptămâna asta, pentru că este nevoită să răspundă la telefon. Unde naiba e Stella?

Telefonul sună din nou. Ea înhaţă receptorul.

— Alo, *James Karl Show,* sunt…

— Maxine, spune o voce domoală, dar degajată, scuze, sunt…

— Nina, o întrerupe Maxine, şi mai iritată acum. Sora Stellei. I-ar recunoaşte oricând vocea. Sună de douăzeci de ori pe zi, deşi de obicei nu are nimic de spus. Maxine şi o altă colegă glumesc pe seama Ninei, spunând că sora Stellei nu poate să-şi facă un ceai fără s-o întrebe mai întâi pe Stella. Nu e aici, îi răspunde ea pe un ton răstit.

— Am înţeles asta, spune Nina pe acelaşi ton. Ştii cumva unde este?

— Aş vrea eu. Ar fi trebuit să vină la ora unu, dar n-a apărut.

— Unde a fost de dimineaţă?

— Nu ştiu.

— S-a întâlnit cu cineva?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— La ce oră a plecat aseară?

Maxine oftează. De asta are ea nevoie acum – de un interogatoriu din partea nebunei de Nina.

— Nina, nu-mi văd capul de treabă şi…

— La ce oră a plecat? repetă Nina.

— Pentru numele lui Dumnezeu! murmură Maxine. Nu ştiu… pe la douăsprezece şi jumătate. Sau poate chiar la unu dimineaţa. Oricum, după ce s-a terminat emisiunea.

Maxine o aude pe Nina aprinzându-şi ţigara.

— Vrei să-i transmit ceva? o întreabă Maxine, răsucind un stilou între degete.

Trebuie să se întoarcă la treabă – James va înnebuni dacă nu va termina interviul până la ora cinci. Ea îi face semn prin geamul despărţitor unei alte colege, dintr-un alt birou. Femeia se îndreaptă spre Maxine cu o băutură-n mână şi o întreabă dacă vrea o cafea.

Maxine încuviinţează din cap şi îi face semn că totul este în regulă.

— Nu, nu-i transmite nimic! spune Nina şi închide telefonul.

— La revedere şi ţie! murmură Maxine în receptorul gol.

Noianul de oameni se pune din nou în mişcare, târându-l pe Jake spre vârful dealului. Presiunea exercitată asupra lui de mulţime este atât de mare, încât nu mai poate să respire. Scena care i se derulează prin faţa ochilor începe să se estompeze, iar o durere puternică, ce porneşte de la umăr, i se răspândeşte în tot corpul. Cel mai important lucru este să nu cadă, îşi spune el de nenumărate ori, să-şi menţină echilibrul, să nu se prăbuşească la pământ. Cutia toracică pare să se zdrobească de zidul uman, oxigenul nu-i mai pătrunde în plămâni, membrele i-au amorţit şi în tot corpul simte mii de ace. Jake ştie că acesta este sfârşitul, că nimeni şi nimic nu poate împiedica acest deznodământ, iar mintea sa este lipsită de vlagă, statică şi grea ca plumbul topit.

Deodată, se izbeşte de spatele unui bărbat care se întoarce mânios şi îi spune:

— Fii atent pe unde mergi!

Bărbatul se întoarce apoi spre însoţitorii săi. Jake îi priveşte uimit. Ei beau şi stau de vorbă. A nimerit într-o parte în care mulţimea nu ştie ce se întâmplă, sărbătoreşte trecerea în Anul Tigrului.

Omul de care s-a ciocnit Jake spune:

— Ce-aţi face dacă un client v-ar duce într-un local unde vi se aduce pe tavă un cap de porc?

Femeia de lângă el chicoteşte, aruncându-şi capul pe spate.

— Ne-am adapta situaţiei! strigă ea şi izbucnesc cu toţii în râs.

Jake se simte deodată eliberat din chingi. Trupurile se îndepărtează din jurul lui. Pare că s-a creat o breşă, iar şuvoiul de oameni se scurge pe acolo. Picioarele nu par să-l mai susţină, iar el se prăbuşeşte pe caldarâm. Se ghemuieşte acolo, tuşind şi gâfâind, încercând să-şi recapete suflul şi să inspire aer în plămânii vătămaţi, conştient de privirile oamenilor. Liniştea s-a aşternut parcă dintr-odată.

Jake îşi înalţă capul şi priveşte de-a lungul străzii.

În drum spre casă, Nina intră în cabinetul medical al lui Richard, trece pe lângă şirul de pacienţi şi pe lângă secretară (care nu vorbeşte niciodată cu Nina, pentru că Nina a jignit-o la petrecerea anuală a medicilor, numind-o „vacă”) şi deschide uşa.

Richard pune un instrument ciudat într-o cutie.

— Bună, frumoaso, spune el sărutând-o pe frunte, lucru pe care Nina îl urăşte, dar nu vrea să se certe cu el acum. Ce cauţi aici?

— Am venit să te văd, îi răspunde Nina, aşezându-se pe patul de consultaţie şi încrucişându-şi picioarele.

— Frumos din partea ta! răspunde el, aruncând o privire spre ceas, lucru care nu-i scapă Ninei.

— Sunt îngrijorată din cauza Stellei, spune ea.

— Da?

El răsfoieşte nişte hârtii de pe birou, căutând ceva în calculator.

— A plecat fără să spună nimănui nimic.

El scrie ceva pe o hârtie.

— Fără să spună nimănui nimic? repetă Richard – trucul la care apelează de obicei ca să-i dea de înţeles că o ascultă. Dar nu procedează mereu aşa? Asta face parte din… firea Stellei.

— Ce anume?

— Dispariţiile ei misterioase.

Richard îşi ridică ochii spre ea. Nina îl vede lăsând stiloul jos şi îi citeşte gândurile în priviri: subiectul „Stella" este foarte sensibil, îşi spune el. În primele zile ale relaţiei lor – cu mulţi ani în urmă – ea i-a aruncat în cap un deschizător de conserve când a îndrăznit să spună că Stella este un pic cam nestatornică.

— Dar întotdeauna îmi spune unde pleacă. Cred că… ridică din umeri neliniştită, am senzaţia că s-a întâmplat ceva.

Richard se apropie de ea.

— Sunt convins că totul e în regulă, îi spune el mângâind-o pe obraz. Când ai vorbit ultima oară cu ea?

— Aseară, răspunde Nina, regretând pe loc. Ea îi vede grimasa de pe chip şi diagnosticul pe care i-l pune: „isterică". Dar i-am lăsat sute de mesaje de atunci.

— O să apară, spune el pe un ton molcom. Poate că este ocupată, nu crezi?

Nina nu-i răspunde. Se întinde pe patul de consultaţie, agăţându-şi tocurile subţiri de hârtia care acoperă patul. Richard îşi odihneşte mâna pe şoldul ei. Ea îi simte căldura prin ţesătura subţire a fustei.

— Poate că ai nevoie de o consultaţie, spune el, în timp ce mâna îi alunecă tot mai mult sub fustă.

Nina se uită la tavanul de deasupra ei şi aude foşnetul hârtiei de pe pat, tic-tacul ceasului de pe perete şi respiraţia lui Richard.

— Nu, spune ea, ridicându-se în capul oaselor şi aranjându-şi fusta. Trebuie s-o găsesc pe Stella.

Jake stă lângă biroul din melamină, ţinându-şi braţul stâng cu mâna dreaptă. Durerea din umăr este copleşitoare, adâncă, sufocantă, iar braţul îi atârnă dezarticulat, de parcă nici nu ar fi al lui. De undeva îi curge sânge pe faţă. Trebuie să-l şteargă tot timpul cu mâneca. Asistentele, infirmierii şi medicii se agită în jurul lui ocupaţi, băgaţi parcă în priză.

Jake se apleacă din nou peste birou.

— Melanie Harker, i se adresează el secretarei. Este aici?

— Vă rog să staţi jos! îi spune ea, fără să-l privească. Un doctor se va ocupa imediat de dumneavoastră.

— Nu am nevoie de doctor, spune el. Vreau s-o găsesc. Ochii îl ustură din cauza luminii albe de neon. Dar Lucy Riddell? Este cumva aici?

Secretara îl fixează cu privirea.

— Vă rog să luaţi un loc!

Dacă îşi mişcă brusc capul, pereţii şi coridoarele încep să se clatine în faţa lui. Se sprijină de marginea biroului ca să-şi menţină echilibrul. Mâna îi tremură ca unui bătrân. Este şocat de uşurinţa cu care plămânii lui se umflă şi se dezumflă, se umflă şi se dezumflă. Experienţa asta îl va marca pe viaţă, fără îndoială.

Silueta albă a unui doctor trece de uşile duble, ivindu-se pe coridorul perpendicular. Jake îl urmăreşte, rezemându-se de zid.

— Scuzaţi-mă! spune el, împleticindu-se pe coridor şi sprijinindu-se de peretele zugrăvit într-o nuanţă de verde-pal. Scuzaţi-mă!

Doctorul îi aruncă o privire în trecere, dar merge mai departe.

— *M'goi, m'goi,* spune Jake în dialectul cantonez, *gau meng ah.* Încerc s-o găsesc pe Melanie Harker. Este aici?

Doctorul se opreşte acum pe loc şi îl priveşte, atent şi uimit, aşa cum sunt de obicei oamenii când aud un *gweilo* vorbind în dialectul cantonez.

— Melanie Harker, repetă doctorul, privindu-l pe Jake cu aceeaşi insistenţă. Da. Este aici. Am consultat-o mai devreme. Este… se opreşte. Sunteţi rudă? întreabă el apoi.

— Nu… ba da… spune Jake, încercând să formuleze o explicaţie. Trage adânc aer în piept, bucurându-se de sursa inepuizabilă de oxigen din jurul lui. Este… prietena mea, îngaimă el. Familia ei este în Anglia. În Norfolk, adaugă el, fără să ştie de ce.

Doctorul, un bărbat cu cearcăne adânci în jurul ochilor, îl măsoară din cap până-n picioare.

— V-a consultat cineva?

— Nu, spune Jake, clătinând nervos din cap, dar mă simt bine. Vreau să ştiu…

— Nu arătaţi prea bine, spune doctorul, apoi scoate o lanternă subţire din buzunar şi îi examinează ochii lui Jake. Când îi atinge braţul stâng, Jake tresare de durere. Trebuie să faceţi o radiografie, spune doctorul. Este rupt. Şi aţi suferit un şoc. Trebuie să rămâneţi aici peste noapte. *Neihih ming m ming ah?*

— *Ngor ming.* Dar când pot să…

— Melanie Harker, îl întrerupe doctorul, este în stare critică. Este la terapie intensivă.

Jake rămâne cu privirea aţintită asupra unei veioze de perete. O

muscă este captivă înăuntru şi încearcă să iasă, lovindu-se de pereţii albi şi opaci ai sticlei. Zgomotul insectei îi răsună în cap. Deschide gura să pună o întrebare, dar nu ştie ce să întrebe.

— Mă duc să văd dacă o puteţi vizita, spune doctorul, pe un ton mai blând.

Stella stă pe podea, cu spatele rezemat de uşa apartamentului ei, fără să se fi dezbrăcat încă de haină. În cameră totul i se pare complet necunoscut. Ea a cumpărat oare tabloul de pe perete, vaza, cărţile din bibliotecă? Toate acestea sunt oare ale ei? Aceasta este viaţa ei sau a altcuiva? Ea a fost cea care a frecat tot weekendul pardoseala din lemn şi a lustruit-o cu ceară? De ce-a făcut asta? Pentru ce?

În spatele tulpinii verzi şi groase a unui amarilis, Stella îşi surprinde imaginea în oglindă. Parcă tot sângele i s-a scurs din trup, iar chipul îi este rigid, lipsit de viaţă. A moştenit mâinile cu degete lungi de la tatăl ei, ochii verzi şi părul negru de la mama ei şi chipul – a descoperit ea recent, când a găsit o fotografie veche, cafenie, în apartamentul bunicilor ei – de la o mătuşă îndepărtată din Isernia. Un amestec, dar şi un conflict al genelor.

Telefonul sună din nou, făcând-o să tresară şi să-şi dezlipească ochii de la imaginea sa din oglindă. Ea trage de mănuşi, încercând să le scoată. Telefonul sună de patru, de cinci, de şase ori, apoi răspunde robotul şi Stella aude vocea surorii ei violând tăcerea.

Îşi pune mâinile peste urechi.

Mel pare lipsită cu totul de vlagă şi culoare. Pielea ei este atât de palidă, încât o poţi confunda cu cearceafurile şi pereţii albi ca magneziul. Aparatele piuie în jurul ei. De undeva de deasupra, se aude bâzâitul unui aparat de aer condiţionat.

— Mel! o strigă Jake, atingându-i uşor mâna. Este uscată şi rece, o colecţie de oase dezlânate. De mâna cealaltă este prinsă o clamă din plastic asemănătoare cu fălcile unui crocodil. Mel, sunt eu, şopteşte Jake.

Pleoapele îi atârnă grele, ca de plumb, apoi genele i se deschid. Îi trebuie mult până să-l recunoască. Deschide gura, dar nu rosteşte niciun cuvânt. Trage aer în piept şi înghite. Totul presupune timp şi efort din partea ei. El vrea să-i spună că nu trebuie să vorbească, dar ea îi rosteşte numele şi îşi mişcă degetele sub mâna lui. Apoi spune ceva, dar el nu aude.

— Ce-ai spus? şopteşte el, aplecându-se spre ea.

Şi mirosul ei s-a schimbat. Printre mirosul de dezinfectant tipic spitalelor se strecoară un iz ciudat şi neplăcut, ca şi când ceva a stat prea mult în întuneric.

— Lucy, şopteşte Mel, Lucy!

— Nu e aici, răspunde Jake, evitându-i privirea. I se pare greu să mintă, niciodată n-a ştiut să joace teatru. I-a fost mereu teamă că adevărul i se citeşte pe chip. Lucy zace la morgă, câteva etaje mai jos, sub salonul lui Mel. A fost dusă la un alt spital, inventează Jake pe loc. La Queen Mary. În Happy Valley.

Mel îl cercetează cu privirea, oprindu-se asupra braţului pus în ghips, asupra bandajului de pe umăr şi asupra vânătăilor purpurii care îi „împodobesc" chipul.

— Te simţi bine? întreabă ea, rostind cuvintele sacadat, pe rând, ca şi când ar fi făcut parte din propoziţii diferite.

— Da, spune el dând din cap. Am doar o fractură. Şi un umăr dislocat. Dar mă simt bine. Tu cum te simţi?

Ea îşi mişcă încet capul pe pernă şi oftează, aburind masca de oxigen. Ochii i se umplu de lacrimi, încearcă din nou să spună ceva.

El se apleacă peste ea şi îi atinge obrazul cu buzele, îndepărtându-i părul umed de pe frunte.

— Ce-ai spus? întreabă el.

— Mi-e teamă, şopteşte ea. Jake se apleacă şi mai mult deasupra ei, încât aproape că vede cum articulează cuvintele cu limba. Jake, nu vreau să… Ea îi caută privirea, apoi, continuă: Nu vreau să mor…

— Dar n-o să mori, intervine el, fără să-şi dea seama că ea nu a terminat ce avea de spus.

— …fără să mă căsătoresc cu tine.

Ghemuit deasupra ei, pe un pat de spital, la terapie intensivă, Jake clipeşte nedumerit. Este gata să spună „Poftim?", dar se opreşte la timp. Cuvintele ei i se par atât de bizare încât îi vine să râdă. Doar nu vorbeşte serios.

— Mel, începe el, neştiind ce vrea să spună, ce-ar trebui să spună. Ce spui în situaţii de acest gen? Unei fete pe care o cunoşti doar de patru luni?

— Nu vreau să… nu suport gândul că… vocea ei este uşoară ca o frunză bătută de vânt, că voi muri fără să… fără să fiu legată de tine. Plânge acum, iar oamenii se foiesc în jurul lor. Nu pot să îndur gândul că…

O asistentă îi aranjează masca pe faţă. Mel se împotriveşte, încercând să mai spună ceva, dar doctorul umblă la un aparat, rugând-o să tacă şi să stea întinsă în pat.

— Poate că… încearcă Jake din nou, dar nu-şi găseşte cuvintele. Ar da orice să stea o clipă întins în pat, să-şi protejeze ochii de lumina violentă, să se odihnească pe cearceafurile apretate, iar una dintre aceste asistente să-i spună ce să facă. Poate ar trebui să aşteptăm până mâine, să vedem cum te simţi, spune el. Cât de neconvingătoare sunt cuvintele lui! Este conştient de asta. Citeşte în privirea ei o dezamăgire adâncă.

— Nu va supravieţui până mâine, îi spune doctorul în cantoneză, pe un ton blând, dar categoric.

Jake se întoarce spre el. Durerea din braţ şi din umăr se revarsă asupra lui în valuri. Dintr-odată i se pare că în salon este foarte cald. Îşi întoarce privirea spre Mel. Ochii îi strălucesc în spatele măştii de oxigen.

— Îmi pare rău, îi spune doctorul.

Stella tremură de frig, are pielea ca de găină, iar dinţii îi clănţăne cumplit. Încălzirea centrală este oprită. Mai devreme, aprinsese lumina. Deasupra ei, becul răspândeşte o lumină gălbuie. Nu ştie cât e ceasul. Clădirea, întregul oraş par să fi dispărut, învăluite în noapte. Telefonul a mai sunat de două ori, apoi a tăcut. Vecinii de vizavi dăduseră sonorul televizorului foarte tare. Dar şi acesta a amuţit acum. Pare că doar camera aceasta luminată pluteşte, singură, în universul întunecat.

Stella închide ochii. Trebuie să existe o modalitate prin care să pună capăt acestui coşmar care-i domină existenţa. De câte ori i s-a întâmplat asta? De câte ori i-a văzut chipul pe stradă, în tren, într-un bar, în lift sau într-un magazin? Acest spectru îi tulbură viaţa, erodându-i-o aşa cum apa erodează rocile.

Stella se ridică brusc în picioare. Vederea i se înceţoşează din cauza mişcării şi o dor încheieturile. O insectă mică flutură în jurul ei, apoi zboară spre lumină. Ea o priveşte o clipă, apoi un gând îi vine repede în minte. O loveşte ca un fulger, iar Stella ia decizia fără să mai stea prea mult pe gânduri.

Trece la acţiune, ca un roboţel băgat în priză, şi începe să adune lucruri: haine, o geacă, o hartă, busola, portofelul şi câteva cărţi. Ia o geantă de pe un dulap şi îndeasă lucrurile în ea, închizând apoi fermoarul.

Preotul este o cunoştinţă a lui Hing Tai. El îl întâmpină pe Jake, îl numeşte Jik-ah şi îl asigură de simpatia sa pentru problemele cu care se confruntă. O asistentă sobră, cu o pălărie în formă de con aşezată pe vârful capului, joacă rolul de martor. Când primele raze de lumină ale Anului Tigrului pătrund în salonul de spital, Jake ţine o mână peste cea a lui Mel, iar pe cealaltă pe coperta neagră a unei cărţi în care nu crede şi spune:

— Da, da, da.

Când deschide portiera, vede că pe maşină a căzut bruma. Trebuie să aştepte câteva minute până când aerul cald dezmorţeşte atmosfera îngheţată şi topeşte steluţele de gheaţă de pe parbriz.

Pune cheile de la apartament într-un plic pe care a scris adresa unei

prietene. În timp ce străbate străzile Londrei, se opreşte la un moment dat lângă o cutie poştală şi aruncă plicul prin deschizătura ei roşie.

Este surprinsă să descopere câte maşini circulă prin oraş în toiul nopţii. Când un indicator de pe autostradă îi arată „Nordul – Scoţia”, ea apasă pe acceleraţie şi un zâmbet i se înfiripă pe chip.

PARTEA A II-A

Stella strecoară lama cuţitului între marginile lipite ale unui plic. Hârtia, de un crem-închis, cedează şi se rupe ca puful. În timp ce scoate scrisoarea, clădirea se zguduie în jurul ei.

Îşi ridică privirea. O pereche de bocanci de munte coboară scările. Stella îi priveşte o clipă, apoi aruncă scrisoarea, fuge de la recepţie şi se ascunde în spatele unei plante înalte, cu frunzele ascuţite, care era aşezată pe un raft special. După ce le-a servit oaspeţilor micul-dejun, a făcut curăţenie în bucătărie, a înregistrat deja două rezervări în dimineaţa asta, nu are chef acum să întreţină o discuţie de complezenţă cu un musafir.

Bărbatul care ocupă camera patru trece în pas săltăreţ prin sala de recepţie, echipat ca pentru o expediţie polară şi înarmat cu un binoclu. Când ajunge la uşa de la intrare, îşi lungeşte capul, ca o broască ţestoasă, şi îşi întinde o mână afară ca să verifice starea vremii. Cu cealaltă mână, observă Stella, îşi scarpină o fesă. Ea strâmbă din nas şi nu se poate abţine să nu chicotească. În recepţia goală a hotelului, sunetul are aceeaşi rezonanţă ca o minge de ping-pong.

Bărbatul încetează să se mai scarpine şi priveşte în jurul său. Stella îşi ţine răsuflarea, încercând în acelaşi timp să găsească o explicaţie plauzibilă pentru faptul că se ascunde în spatele unei plante. El nu o vede însă. Gâtul începe să o doară din cauza poziţiei ghemuite în care stă, dar nu-şi poate face apariţia tocmai acum.

Când uşa de la intrare se închide în urma oaspetelui hotelului, Stella se ridică în picioare şi îşi întinde braţele deasupra capului, iar oasele îi trosnesc din toate încheieturile. Se aşază din nou pe scaun şi ridică scrisoarea de pe podea, netezind-o cu dosul palmei de birou şi scoţând astfel la iveală scrisul plin de înfloriturі al mamei ei.

Mama ei a scris întotdeauna cu stiloul. Stella ştie unde îl ţine – în sertarul cel mai mic din partea dreaptă a biroului – şi parcă vede în faţa ochilor cum mama ei introduce peniţa fragilă în sticluţa cu cerneală. Îi vede mişcările ca şi când şi-ar privi propria imagine într-o oglindă: mai întâi scoate aerul din rezervor şi apoi trage cerneala în stilou, ca şi cum ar extrage sânge cu o seringă. Francesca îşi încrucişează apoi gleznele, ia o foaie de hârtie din mapa care tronează în mijlocul biroului de sub fereastra boltită, şi apoi – cu un gest specific – ca un dirijor care impune orchestrei sale tăcerea – se apleacă deasupra foii, atinge peniţa de hârtia imaculată şi începe: *Dragă Stella…*

Stella parcurge paginile: *eu şi tatăl tău*, citeşte ea, *încercăm să înţelegem de ce-ai făcut asta.* Sare câteva rânduri… *nu înţelegem cum poţi*

să renunţi la o slujbă foarte bună la Londra… mai sare nişte rânduri… *un lucru atât de ciudat…* citeşte ea mai departe.

Stella îşi ridică ochii din paginile scrisorii şi se uită pe fereastră. De aici poţi vedea priveliştea care se întinde dincolo de vale – poţi străbate cu privirea printre copacii care se agită în bătaia vântului, poposind asupra pârâiaşului care îşi croieşte drum printre terenurile mlăştinoase şi cele de turbă, zăbovind asupra satului alcătuit din căsuţe îngrămădite. Ziua este senină, iar norii străbat cerul grăbiţi. Agitându-se în bătaia vântului, suprafaţa lacului este unduitoare. În spatele hotelului, terenul devine mai abrupt şi mai sălbatic, şi este presărat cu trepte din roci care urcă spre munţi şi cu râuri sprintene ce-şi croiesc drum printre stânci. Stella nu admiră prea mult această privelişte.

Îşi întoarce ochii spre interior spre treptele străjuite de tablouri în ulei, cu rame aurite, pictate în culori întunecate. Un bărbat cu chipul încadrat de perciuni bogaţi o priveşte dintr-un tablou, ţinând pe umăr un iepure cu ochii închişi. Un copil cu privirea crucişă, al cărui sex este greu de precizat şi care poartă pe cap o beretă scoţiană, pozează lângă o harpă. Capul de căprioară, mâncat de molii, de la capătul scărilor, este puţin strâmb, observă Stella.

Ţine încă scrisoarea între degete. *Toate cele bune* – citeşte ea formula de încheiere. Apoi semnătura plină de bucle a mamei sale. *Toate cele bune.*

Stella îşi bâţâie picioarele, lovindu-şi una de alta cataramele sandalelor. Îşi ţine degetele sub coapse. Mestecă ultima bucăţică dintr-un cârnat unsuros şi o înghite. Farfuria ei este goală acum, cu excepţia boabelor de fasole. A mâncat tot, ocolindu-le însă cu grijă pe acestea, atentă fiind să le împingă pe marginea farfuriei, pentru ca celelalte bucate să nu le atingă.

În jurul mesei de patru persoane, în unghi drept faţă de ea, bunica ei se sprijină în coate şi spune ceva despre farfuriile întinse. Vizavi, Nina porţionează mâncarea în forme geometrice, simetrice, cu ochii aţintiţi în farfurie. De fiecare dată când mama lor trebuie să lucreze în cursul săptămânii, bunica lor – bunica lor scoţiană, mama tatălui lor – vine să aibă grijă de ele. „Cine să vă pregătească masa?” – întreabă ea – o întrebare care, Stella ştie asta, nu aşteaptă niciodată răspuns. Sub masă, pisica se plimbă invizibilă printre gleznele lor şi printre picioarele scaunelor, atingându-le tibiile cu blana ei mătăsoasă.

Stella pune în farfurie cuţitul şi furculiţa, o pereche vădit nepotrivită, încercând să nu facă niciun zgomot. La atingerea porţelanului însă, furculiţa scoate un sunet infim, dar poate că nimeni nu l-a auzit, poate că nimeni nu-l va observa.

— Dar, Archie, cu siguranţă că ai colegi care te-ar putea ajuta să…

Cuvintele bunicii ei rămân suspendate în aer. Stella îşi ţine ochii aţintiţi asupra cutelor fustei pe care a purtat-o la şcoală. Este conştientă de statura uriaşă a bunicii, care se înalţă lângă ea şi este conştientă de faptul că acum se uită la ea. Sau, mai bine spus, în farfuria ei.

— N-ai de gând să mănânci fasolea, iubito?

Vocea bunicii este melodioasă, degajată.

Tatăl Stellei creşte fasole în grădina de legume din jurul clădirii în care locuiesc. Vecinii lor dezaprobă însă acest lucru, preferând trandafirii şi ciclamele în locul vrejurilor de fasole. Stellei îi place să culeagă păstăile de pe vrej, să le aleagă printre frunzele agăţătoare, să le desfacă şi să descopere, cuibărite în mijloc, şiragurile perfecte de boabe. Dar după ce bunica Gilmore le-a fiert douăzeci de minute şi le-a pus în farfurie, ele s-au metamorfozat complet: pieliţa tare, din care s-au desprins boabele, îţi scârţâie printre dinţi. Iar gustul este respingător, greţos şi sec. Nu poate să le mănânce, nu poate, pur şi simplu nu poate.

— Nu vreau fasole, spune Stella.

— Poftim? întreabă bunica Gilmore, pe un ton cumplit de amabil.

— Poate că… o întrerupe tatăl ei, dar Stella vede cum bunica ei îl reduce la tăcere cu un simplu gest.

— Hai, spune bunica Gimore, aplecându-se deasupra ei, luând furculiţa şi înfigând în ea trei boabe verzi de fasole, încearcă! Poate chiar o să-ţi placă.

Stella ţine buzele strânse şi se sprijină de spătarul scaunului, în timp ce furculiţa planează ameninţător deasupra ei.

— Deschide gura!

Mirosul greţos, ca de bălegar, o face să strâmbe din nas. Clatină din cap.

— Stella, deschide gura!

Ea priveşte fix cele trei boabe din faţa ei. Ar putea oare să le înghită? Dar îşi imaginează imediat senzaţia cumplită pe care ar simţi-o la atingerea lor şi suferinţa pe care ar trebui s-o îndure glandele ei salivare, când ar încerca să le digere; gâtul i se contractă, iar stomacul i se întoarce pe dos. Se îneacă şi începe să tuşească. Bunica profită de ocazia care i se iveşte – Stella deschide gura – şi îi îndeasă boabele de fasole printre dinţii încleştaţi.

Stella vomită şi aruncă boabele pe faţa de masă. Plânge în hohote şi îşi ţine mâinile pe faţă, ca nişte bariere impenetrabile.

— Bine, spune bunica, trântind furculiţa pe masă, nu am chef să mă lupt cu tine. Vei sta aici până vei mânca tot ce ai în farfurie. Adună boabele regurgitate de Stella şi i le pune în farfurie. Şi pe astea, adaugă ea. Tot.

Stella îl aude pe tatăl ei murmurând ceva.

— Archie, îi atrage atenţia bunica ei, trebuie să-şi înveţe lecţia.

Stella vede printre degete cum bunica ei strânge farfuriile, iar tatăl ei toarnă apă în paharul Ninei. După ce se va lăsa întunericul, mama lor se va întoarce acasă de la cafenea, mirosind a ţigări, a bere şi a cafea şi aducând un cornet cu *gelato di cioccolata* pentru ea şi unul cu *gelato di fragola* pentru Nina. Simte cum faţa i se încinge în spatele scutului protector al mâinilor ei, iar braţele o dor cumplit, dar nu va ceda. Îi urmăreşte plecând de la masă, unul câte unul. Nina îi aruncă o privire fugară, greu de descifrat.

Stella renunţă la scutul ei. În casă s-a aşternut liniştea. O vede pe bunica ei stând pe un scaun din grădină şi citind un ziar. Undeva se aude un radio. Din camera de deasupra răsună nişte paşi. Toată lumea pare să fie undeva departe. Pisica o priveşte de pe pervaz. Inutil! Pisicile nu mănâncă fasole. Nu se uită în farfurie. Nu are de gând să mănânce.

Apoi, în spatele ei se deschide o uşă. Stella nu se întoarce. Se întreabă dacă este bunica Gilmore. A venit s-o salveze? Sau să o certe? E Nina însă, care se strecoară în cameră în vârful picioarelor. Stella o priveşte cu chipul scăldat în lacrimi. Sora ei îşi duce degetul la buze – îl ţine drept şi hotărât ca un semn al exclamării.

Nina se apleacă, întinde mâna şi ia furculiţa. O înfige în boabele de fasole, una după alta. Deschide gura, iar furculiţa dispare înăuntru. Când Stella o vede din nou, este curată şi argintie. Nina mestecă, repede şi concentrată, apoi înghite. O dată. De două ori. Apoi zâmbeşte, lasă furculiţa pe masă şi dispare din cameră.

Înainte de a exista universul, a existat Nina. Stella este convinsă că primul lucru pe care l-a văzut a fost chipul Ninei. Mama lor le spune că Nina îşi petrecea tot timpul lângă pătuţul Stellei.

Multă vreme, Stella nu a putut să facă vreo diferenţă între ele. Ea credea că Nina era ea, sau ea era Nina, sau ele erau o singură persoană, o singură fiinţă. Ani de-a rândul a fost convinsă că sângele care curgea prin venele ei curgea şi prin venele Ninei şi că dacă ea se tăia, sângele avea să ţâşnească şi din trupul Ninei.

Dar o amintire îi stăruie şi astăzi în minte, o amintire legată de ziua în care Nina a luat-o în braţe în faţa oglinzii din dormitorul pe care l-au împărţit până când Stella a plecat de acasă – chiar dacă era mai mică, a fost prima care a părăsit cuibul părintesc. Era o zi toridă. Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni scurţi, probabil că era vară. Un timp de sărbătoare, poate. Ei i se pare că aude în depărtare zgomotul înfundat al aeroplanelor care străbat cerul deasupra oraşului şi murmurul blând al unei mulţimi care participă la un eveniment de pe câmpiile din Meadows. Dar poate că scena a avut loc doar în mintea ei.

Nina a prins-o pe Stella cu mâinile de subsuori şi a ridicat-o în braţe. Efortul pe care l-a depus Nina a fost copleşitor – chiar şi atunci, Stella era aproape la fel de înaltă ca ea.

Stella a văzut atunci, pentru prima dată, în oglinda cu ramă argintie, două chipuri care o priveau. A fost un şoc pentru ea. Chipurile erau aproape identice – deşi nu chiar atât de identice. Faţa Ninei era mai îngustă şi mai ascuţită, iar părul ei, scăldat în razele întretăiate ale soarelui de vară care pătrundeau prin fereastra înaltă, avea o nuanţă puţin roşcată.

Nu există cer aici. Doar o miasmă cenuşie, nemărginită. Jake o priveşte un timp, urmărind totodată şi siluetele negre ale păsărilor care străbat această nemărginire. Apoi se întoarce, cu părul fluturându-i în ochi de vânt, şi îşi îndreaptă privirea spre satul pe care ceaţa pare să-l înghită cu totul. Clădirile acoperite cu prundiş de un cafeniu-închis stau înghesuite una într-alta, înfruntând vântul nemilos. Deasupra lor străjuieşte conul înalt al morii de vânt, ale cărei vele imense formează un X uriaş, care pare să-l avertizeze să stea departe de aceste locuri.

Tremură înfofolit în hainele sale împrumutate. De când a ajuns în această ţară, îi este mereu frig.

Un val agitat, de culoarea ceaiului, se sparge neîncetat de ţărmul presărat cu pietriş. O pasăre cu ciocul curbat străbate plaja cu paşi mici şi repezi, ţinându-şi aripile strânse pe lângă trup. În depărtare, un rest dintr-o epavă plutitoare se înalţă şi coboară pe valuri invizibile. Îşi aţinteşte ochii asupra orizontului abia vizibil: un cer cenuşiu se contopeşte cu o mare cenuşie. Acesta este capătul lumii, îşi spune el.

Îşi îndeasă mâinile în buzunare şi se îndepărtează de plajă, străbătând cu greu ţinutul mlăştinos, presărat cu stuf înalt, bătut de vânt. Când trece pe lângă moară, velele ei încep să vibreze, scoţând un sunet ascuţit ca bâzâitul unui ţânţar.

Sare peste gardul grădinii, amintindu-şi prea târziu că apa de pe iarbă îi intră mereu în pantofi. De ce-şi mai fac oamenii garduri, dacă sunt atât de scunde că până şi un copil poate să sară peste ele? Îşi croieşte drum pe poteca lăturalnică a casei, trecând printre copacii cu crengile susţinute de firele de sârmă zincată ale spalierelor. Nu se poate uita la aceşti copaci fără să simtă compasiune pentru ei.

Pantofii săi sunt uzi leoarcă până ajunge în bucătărie. Îi scoate din picioare şi îi aruncă spre soba ciudată din colţ. Cum se numeşte chestia aia? Pare un motor cu abur. Are o denumire ciudată. „Aga” – da, aşa se numeşte. „Aga.“[{1}]

Deschide congelatorul şi pune într-un pahar câteva cuburi lunguieţe de gheaţă, peste care toarnă apă. Ia un castron de pe un raft şi îl umple cu cereale.

Urcă apoi scările, desculţ, ţinând tava în faţa lui. I-a luat locul lui Florence Nightingale. Îi mai lipsea o lampă{2}. În dormitor, lumina străluceşte ca o văpaie în spatele perdelelor înflorate. Aşază tava pe noptieră. Plapuma este trasă peste pernă, învăluind – ca într-o crisalidă – forma unui trup.

Jake se aşază pe marginea patului, iar salteaua se lasă sub greutatea lui. Nimic. Nicio mişcare. Niciun semn de recunoaştere. Se apleacă şi dă puţin plapuma la o parte.

— Hei, murmură el, te-ai trezit?

Ea îşi ţine mâinile împreunate, ca într-o rugă, între faţa ei şi pernă. Doarme încă? Nu. Deschide încet ochii şi îl priveşte.

— Ţi-am adus micul-dejun.

El o ajută să se ridice în capul oaselor, îi aranjează perna în spate şi îi aşază tava în poală.

— Eşti atât de bun cu mine! spune ea zâmbindu-i, cu obrajii îmbujoraţi. De la căldura din cameră? Sau are febră? Poate că ar trebui să verifice. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, continuă fata.

Mâna ei se odihneşte o clipă peste a lui, înainte ca Jake să se ridice în picioare şi să se îndrepte spre fereastră. Trage perdelele şi se uită afară.

— Jake, spune ea cu o voce domoală, uşor jucăuşă, care îi trădează dorinţa de a-l tachina, iar ai pus gheaţă în apă?

El se întoarce spre ea.

— S-ar putea.

Mel clatină din cap.

— Nu mai avem nevoie de gheaţă acum, când suntem într-un loc cu o climă normală.

— Îmi pare rău, spune el, încrucişându-şi braţele. Din obişnuinţă.

Mel amestecă cerealele, apoi gustă din ele ca o vrăbiuţă.

— Cum ai dormit? întreabă el.

— Nu prea bine, răspunde ea, făcând o grimasă. Dar mă simt mai bine.

El nu-i spune că a stat treaz aproape toată noaptea, ascultându-i răsuflarea în timp ce dormea, fluieratul uşor pe care îl scotea când dădea aerul afară din plămâni. *Soţia ta,* îi şopteşte conştiinţa, *aceasta este soţia ta.* Se întoarce spre fereastră şi strânge pervazul cu palma, străbătând cu privirea rândurile de căsuţe, copacii bătuţi de vânt, drumul ud şi şerpuitor, marea unduioasă şi noroiul estuarului, de parcă nu le mai văzuse niciodată. Ce caută aici? Cum a ajuns aici? Între ei, gheaţa scârţâie în pahar.

Povestea începe pentru Jake din clipa naşterii sale, iar el scormoneşte trecutul din acel moment, ca un specialist în genealogie.

Mama lui, Caroline, s-a hotărât să părăsească Anglia şi să se alăture

valului de oameni care renunţau la viaţa pe care o duseseră până atunci şi porneau pe drumul spre Est. Londra era un oraş cenuşiu, ploios şi rece, iar când bărbatul care îi încălzea patul i-a înfăţişat minunăţiile Indiei, camera cu pereţii plini de igrasie şi cu o sobă cu gaz şi-a pierdut dintr-odată farmecul pentru Caroline. Părinţii ei nu vorbeau cu ea de luni de zile, dar l-a sunat pe fratele ei, să-i împărtăşească intenţiile. El a avertizat-o că familia o va considera moartă dacă avea să plece. După ce a închis telefonul, l-a sunat pe iubitul ei să-i spună că îl va însoţi în această aventură.

Pe Jake îl uimeşte vârsta fragedă pe care o avea mama lui – era mult mai tânără decât este el acum – când şi-a împachetat întreaga viaţă într-o valiză şi a plecat cu o camionetă Volkswagen, împreună cu trei bărbaţi şi o femeie. Au ajuns în Franţa, apoi în Turcia, Iran şi Afghanistan. Femeia şi unul dintre bărbaţi au rămas în Herat, dar numărul călătorilor nu a scăzut, căci li s-au alăturat în această aventură un neamţ, o pisică şi un papagal. Caroline a hotărât să pună capăt relaţiei cu iubitul ei la Kabul. „Diferenţe ireconciliabile”, i-a spus ea, oftând, lui Jake când el a întrebat-o motivul. Apoi şi-a continuat drumul singură până în Pakistan.

La Islamabad, stătea pe marginea drumului cu rucsacul în spate, ţinând în mână „cel mai mare mănunchi de banane din lume”. Un bărbat călare pe o motocicletă a oprit lângă ea şi i-a propus o plimbare. „Avea părul negru, legat în coadă de cal – îi spunea Caroline, zâmbind şi jucându-se cu degetele prin părul lui Jake – nişte ochi albaştri extraordinari, exact ca ai tăi, şi o voce frumoasă, gravă. Era scoţian. Accentul m-a fermecat de la bun început.“

Îl chema Tom, doar atât îi putea spune despre el, căci nu-i ştia numele de familie – „Atunci, nu puneai întrebări de acest gen” – şi în drumul lor prin Pakistan şi prin oraşele indiene Amritsar şi Dharmsala, el i-a povestit despre comunitatea pe care o înfiinţase undeva în Scoţia, lângă Aviemore, într-un loc care se numea Kildoune. „Membrii comunităţii se înţelegeau bine, spre deosebire de alte comunităţi asemănătoare. O iubea atât de mult, încât vorbea tot timpul despre asta.“

S-au despărţit la Delhi. Petrecuseră împreună trei săptămâni. „Tom voia să intre într-un ashram{3}, dar eu nu am vrut. Eu voiam să ajung în Nepal.” Două zile mai târziu, după ce şi-au luat rămas-bun, iar ea l-a urmărit cum dispare în mulţimea clocotitoare de pe o stradă din Delhi, şi-a dat seama că era însărcinată. Când ajungea la acest moment al povestirii, Caroline afişa o privire vinovată şi îi spunea în versuri: *By Kathmandu I knew I was having you* („La Kathmandu, pe tine ştiam că te voi avea”).

A ajuns în Hong Kong, un loc pe care nu şi l-a imaginat niciodată că ar putea deveni casa ei; era însărcinată în luna a opta şi avea în

buzunar doar şase dolari americani. Şi-a spus că va rămâne acolo numai trei luni – atât cât să nască, să câştige nişte bani şi să-şi cumpere bilet spre o altă destinaţie. Îşi imagina că avea să cutreiere lumea cu un copil în braţe.

S-a angajat ca profesoară de engleză şi a găsit o locuinţă: un apartament situat la etajul al nouăsprezecelea, în vestitul cartier de bordeluri din Wanchai. „Tot atâtea etaje cât vârsta mea, spunea ea, semn că n-am făcut o alegere proastă." Îşi împletea părul, se încălţa cu singura pereche de pantofi pe care o avea şi urca pe scările rulante până în Mid Levels, ca să-i înveţe engleza pe copiii îmbuibaţi ai emigranţilor. A descoperit că era bună la catedră şi că îi plăcea profesia de dascăl: „Înainte n-am fost niciodată bună la ceva."

Când copilul ei a venit pe lume, l-a botezat Jake Kildoune, acesta fiind singurul lucru concret pe care îl ştia despre tatăl lui. Voia să-i dea un nume nou, un nume pe care nimeni nu-l mai avea. Numele unui loc, şi nu al unei familii, avea să-l ancoreze pe Jake în lume, fără să-l lege de oameni, avea să-l elibereze pentru totdeauna de genealogia unei familii.

Şi-a spus apoi că avea să mai stea câteva luni, să mai câştige nişte bani, măcar până când îşi va înţărca bebeluşul. Doamna Yee, care stătea cu un etaj mai jos, avea grijă de Jake în timpul zilei: stabiliseră acest lucru în holul de la intrare, în timp ce aşteptau liftul, comunicând prin gesturi şi cu ajutorul unui dicţionar cantonez-englez. Doamna Yee avea un fiu, Hing Tai, de aceeaşi vârstă cu Jake; nu o solicita prea mult, a spus ea, dacă avea grijă de unul sau de doi copii şi, în plus, ochii albaştri şi pielea albă ale bebeluşului o fascinau. De asemenea – şi asta nu i-a spus lui Caroline – nutrea o compasiune profundă pentru această *gweilo* singură, cu haine lungi şi uşoare şi cu părul la fel de lung şi de uşor, care ducea în spate un bebeluş.

Nu mai avea de ce se întoarcă în Anglia. Familia Carolinei s-a ţinut de cuvânt. Ea le-a scris aerograme, scrisori şi cărţi poştale, dar n-a primit niciodată vreun răspuns. S-a hotărât apoi să mai stea puţin, şi încă puţin, şi încă puţin, doar cât să mai strângă nişte bani, şi într-o zi s-a trezit că Jake avea deja şaisprezece ani şi că stătea cu picioarele pe masa din bucătărie, citea o carte, cu radioul dat la maximum şi mânca seminţe de floarea-soarelui, pe care apoi le arunca pe podea. Avea să plece, în cele din urmă, cinci ani mai târziu, când s-a încurcat cu un bărbat mai apropiat de vârsta lui Jake decât de vârsta ei, şi s-a mutat cu el în Noua Zeelandă. Jake locuia în continuare în apartamentul în care s-a născut. Va avea nevoie de luni de zile ca să se obişnuiască cu spaţiul.

Totul în lumea lui Jake avea două nume – unul în engleză, iar celălalt în dialectul cantonez, chiar şi numele lui: pentru mama lui şi pentru oamenii albi pe care îi cunoştea, el era Jake, iar pentru chinezi

– Jik-ah. Doamna Yee îi vorbea întotdeauna în cantoneză, iar mama lui în engleză, aşa că a crescut convins fiind că lumea are o dublă semnificaţie.

Chinezii din Hong Kong folosesc o metaforă pentru cei asimilaţi de colonialiştii cu feţe palide: îi compară cu o banană – sunt galbeni în exterior şi albi în interior. Jake nu a înţeles niciodată tâlcul acestei metafore, fiind născut şi crescut în Hong Kong, vorbind engleza şi cantoneza, învăţând la şcoala destinată copiilor europeni bogaţi, unde mama lui era profesoară, dar întorcându-se în fiecare seară în apartamentul îngust dintr-un bloc locuit numai de chinezi. Colegii lui de clasă îl porecleau „chinezoiul", râdeau de desenele chinezeşti pe care le găseau în geanta lui şi trăgeau de colţurile ochilor, alungindu-i, atunci când îl vedeau intrând în clasă. A petrecut ore întregi, în copilărie, încercând să găsească un lucru care să fie alb în exterior şi galben în interior. Care era antonimul bananei?

Într-o zi s-a dus la mama lui, care scria o scrisoare sub ventilatorul din tavan.

— Ce e alb în exterior şi galben în interior? a întrebat-o el, cu mâinile încleştate pe cearceaful de pe pat.

Ea şi-a ridicat privirea şi a zâmbit, ca şi când era vorba de o ghicitoare sau de un banc şi acum aştepta poanta. Jake a văzut apoi cum zâmbetul îi piere de pe buze. Se concentra, muşcându-şi buza, să găsească un răspuns. Au rămas un timp în tăcere, ea – cufundată în gânduri, iar el aşteptând lângă pat.

— Un ou, a spus ea în cele din urmă. Un ou fiert.

O săptămână întreagă, el a mâncat numai ouă fierte. Mama lui nu a comentat niciodată nimic. „Ce vrei să mănânci la cină?" – îl întreba în fiecare seară, iar el răspundea invariabil: „Un ou fiert." „Bine", îi spunea ea, ducându-se apoi la bucătărie, ca să pună două ouă la fiert. După aceea, le răcea sub jetul de apă rece, ca el să le poată curăţa uşor de coajă şi să le poată ţine bine în mână. Gălbenuşul era întotdeauna perfect rotund, uneori cald şi lichid – o inimă galbenă şi moale.

Uneori aude oameni pe care nu-i cunoaşte şoptind pe la spate: *Gweilo* – demon străin, o stafie vie. Dacă are chef, le răspunde într-o cantoneză perfectă. Dacă nu, îi ignoră.

Filmau o scenă pe o scară şerpuitoare din piatră, care ducea spre centrul clădirii. O asasină frumoasă, dar singură, avea să-şi întâlnească rivalul – un asasin chipeş, dar la fel de singur. Jake analiza decorul. Totul era pregătit: luminile, camerele de luat vederi, echipa de filmare, machiajul, actorii, scenariul, regizorul. Actriţa principală tocmai îşi aprindea ţigara când – de undeva din spatele unui perete – s-a auzit sunetul înăbuşit al unei voci electronice, stridente, care nu se

mai oprea.

— Tăiaţi! a strigat regizorul Chen.

Actorii au început să se foiască nervoşi, iar membrii echipei de filmare şi-au ridicat ochii spre tavanul înclinat, spre pereţii plini de igrasie, ascultând cu atenţie.

— De unde vine sunetul ăsta? a întrebat Chen, aruncându-şi şapca din cap.

Toţi şi-au întors capetele dintr-o parte într-alta, încercând să localizeze sunetul.

— Ce e asta? a ţipat Chen, întorcându-se – aşa cum făcea de obicei în momentele de criză – spre Jake.

— Mă duc să verific, a spus el, lăsând deoparte mapa cu hârtii.

A deschis uşa antifoc şi – din casa scării, întunecată şi sufocantă, cu pereţii acoperiţi cu graffiti – a ajuns într-un coridor pardosit cu gresie. Tuburile luminoase de pe coridor bâzâiau, iar el îşi ţinea capul aplecat într-o parte, ascultând cu atenţie orice zgomot. Peste tot era linişte – din spatele uşilor închise nu răzbătea niciun sunet, nimic – nici televizoare, nici radiouri, nici ţipete sau suspine tipice unei partide de sex, nici măcar frânturi de conversaţie nu se auzeau. Jake pipăia pereţii din beton, apropiindu-şi urechea de ei ca un doctor care verifică bătăile inimii. Ledul unei camere de supraveghere din tavan se aprindea intermitent.

Jake a ajuns apoi la capătul coridorului, unde se aflau două lifturi, ale căror uşi din oţel erau închise. Deasupra lor, pe un ecran negru, numerele roşii care indicau etajele creşteau şi scădeau, creşteau şi scădeau. Sunetul era mai puternic aici.

Jake s-a aplecat spre uşa unui apartament. Zgomotul s-a diminuat. El s-a apropiat de un alt apartament: sunetul a devenit mult mai clar aici, transformându-se în cuvinte distincte. Jake a ascultat o clipă. O voce înregistrată spunea ceva despre o pisică singuratică. El s-a încruntat, apoi a zâmbit. Era o poveste pentru copii pe care mama lui obişnuia să i-o citească în copilărie. Cine naiba stă acasă şi ascultă la amiază poveşti pentru copii spuse în engleză?

A sunat la sonerie prin grilajul uşii din metal şi a aşteptat să-i răspundă cineva, întorcându-se în acelaşi timp să urmărească numerele liftului, care au încetat să crească şi să scadă. În spatele lui, cineva a deschis uşa, iar când s-a întors, a văzut o femeie albă care ţinea de mână un băieţel chinez.

Ei îl priveau curioşi – băieţelul cu ochii mari cât cepele, iar fata printre şuviţele bretonului.

— Îmi cer iertare că te deranjez, a început Jake. De ce se holba la el aşa? S-au mai întâlnit vreodată? Nu, nu credea. Fac parte dintr-o echipă de filmare, a continuat el, filmăm în casa scării şi am vrea să te rugăm – dacă se poate – să închizi casetofonul – doar o jumătate de

oră. Jake a ridicat din umeri puţin stânjenit. Sau poate mai mult, a adăugat el. Te superi?

Privirea fetei se muta dintr-o parte în alta a feţei lui, de parcă nu ştia asupra căreia să se fixeze.

— Casetofonul?

— Da, a spus el, dând din cap. Îl auzim prin perete.

— Aha, a spus ea, dându-şi părul la o parte. Jake a descoperit cu surprindere că ea se înroşise la baza gâtului. Păi… am o lecţie, a spus ea, arătându-l pe băieţel. Nu mai durează mult. Încă zece minute.

— Zece minute? Bine. Foarte bine. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Domnişoară Mel! a şoptit băiatul, trăgând-o de braţ. Domnişoară Mel!

— Taci puţin, te rog! i-a spus ea, privindu-l în continuare pe Jake.

— Fii cuminte, ca să n-o superi pe domnişoara profesoară! i-a spus Jake în dialectul cantonez. Mulţumesc, i-a spus el apoi lui Mel. La revedere.

L-au urmărit cu privirea în timp ce se îndepărta.

Ea a venit în casa scării de două ori în ziua aceea, ca să arunce gunoiul. A doua zi, când filmau pe hol, a trecut pe lângă ei de patru ori în decurs de o oră. A treia zi, a sunat la compania de film şi i-a lăsat două mesaje timide pe căsuţa poştală a telefonului – secretara a spus, chicotind, că a întrebat de „tipul cu ochi albaştri”. A patra zi, întreaga echipă îl tachina din cauza insistenţei ei: „Uite-ţi admiratoarea, Jik-ah!” – striga sunetistul ori de câte ori ea trecea pe lângă ei. În seara aceea, când au terminat filmarea, el a aşteptat-o în faţa clădirii, mai mult ca s-o convingă să nu mai vină pe platoul de filmare. Era curios în acelaşi timp s-o cunoască pe această femeie care nu îşi ascundea intenţiile şi care făcuse tot ce i-a stat în putinţă să-şi atingă ţelul. A dus-o cu trenuleţul pe Victoria Peak, de unde au privit cum celebrul vaporaş Star Ferry spulberă cu luminile sale întunericul portului.

Francesca plantează bulbi, făcând gropi cu genunchii pe marginea brazdelor cu flori. Stratul de pământ din grădina cea nouă este gros şi negru. A plouat săptămâni de-a rândul, iar pământul musteşte de apă. Noroiul i-a intrat printre unghii. Pune o rădăcină stufoasă în groapă, apoi o acoperă cu pământ. Trebuie să termine repede treaba: peste o jumătate de oră va veni mama ei, iar dacă o va vedea în poziţia aceea, aplecată peste brazdele cu flori, se va arăta iar necăjită de *poverina bambina.* Mama ei trăia în această ţară de patruzeci de ani, dar nu reuşise să înveţe limba. Francesca a jucat întotdeauna rolul de interpret lingvistic pentru părinţii ei – scria scrisori, dădea telefoane, traducea contractele de chirie, formularele de impozite, facturile şi reţetele medicale.

Burta ei umflată ca o tobă se sprijină pe coapse, iar picioruşele copilului îi apasă pe plămâni. Copilul acesta e diferit de primul. Poate să stea complet nemişcat în uter ore în şir, apoi ceva îl trezeşte – un zgomot, un bolborosit peristaltic sau poate ecoul unui acces de tuse – Francesca nu ştie niciodată motivul – şi fătul începe să se mişte cu disperare, dând din mâini şi din picioare, de parcă s-ar lupta cu un agresor invizibil. În timpul cât a fost însărcinată cu prima fetiţă, Francesca a trăit tot timpul cu senzaţia că o cunoaşte, iar când doctorii i-au dat-o în braţe, imediat după naştere, deşi era un boţ de carne, plin de sânge, mama ei a recunoscut-o imediat. Copilul acesta era însă cu totul diferit, iar Francesca nu ştia la ce să se aştepte. Putea fi oricine.

Nina apare la un moment dat în spatele ei. Francesca îi aude respiraţia gâfâită şi mersul târşâit al picioarelor încă nesigure. Ea o apucă pe Francesca de umăr şi de păr, iar când aceasta se întoarce spre ea, o vede pe Nina îmbujorată şi hotărâtă, ţinând de picior o păpuşă.

— Bună, îi spune Francesca, luându-şi fiica în braţe şi sărutând-o pe gât. Nina se clatină pe picioare, surprinsă de această efuziune de iubire. Ce faci?

Nina se încruntă.

— Câh! o ceartă fata, referindu-se la mâinile Francescăi, murdare de pământ.

— E doar noroi, îi spune ea. Uite, nu e aşa de rău! adaugă Francesca, încercând să atingă cu mâinile degetele Ninei. Ea nu vrea ca fetiţa ei să devină mofturoasă şi pretenţioasă.

Nina îşi smulge mâna.

— Nu, nu, nu, nu, ţipă ea, e câh!

— Bine, bine. Îmi pare rău. Chipul indignat şi jignit al fiicei ei îi stârneşte râsul şi îşi muşcă buza încercând să se abţină. Iartă-mă! îi spune ea pe un ton mult mai serios.

Nina o studiază cu ochii ei mari şi verzi, puţin critici, scrutând faţa, părul, umerii şi gâtul Francescăi, poposind în cele din urmă asupra burţii ei umflate. Francesca nu îndrăzneşte să mai respire şi aşteaptă, încordată şi pregătită. Nu i-a spus încă Ninei că este însărcinată: un prieten al lui Archie, expert în psihologia copilului, a sfătuit-o să aştepte până când Nina va întreba din proprie iniţiativă. O va întreba oare acum? Hai, te rog, întreabă!

Nina îşi aţinteşte privirea asupra chipului mamei ei, apoi din nou asupra burţii.

— Ce e aia? întreabă Nina cu vocea ei subţirică.

Francesca se ridică în picioare şi se întinde, trasă parcă de o mână invizibilă, spre soarele de primăvară. A repetat luni în şir această scenă şi acum este atât de fericită, încât cuvintele i se revarsă, ca o cascadă, pe limbă. Inspiră aerul pe nas şi îl expiră pe gură, aşa cum a

învăţat la şedinţele prenatale.

— Este un bebeluş, spune ea, rostind primele cuvinte din pledoaria pe care şi-a pregătit-o atât de minuţios, pentru că îşi doreşte mai mult decât orice pe lume ca fiicele ei să fie fericite şi să se iubească una pe alta şi pentru că ştie că aceste cuvinte vor exercita un impact copleşitor asupra vieţii Ninei şi a bebeluşului nenăscut. Pentru Nina, adaugă ea.

Nina se apropie, agăţându-se cu mânuţa de gulerul cămăşii mamei ei. Francesca simte cum bebeluşul tresare şi se arcuieşte, ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

— Pentru Nina? repetă copila.

— Da, răspunde Francesca, încordată. Ea îşi atinge obrazul cu mâna. Sarcina îi creează o stare febrilă şi o face să se simtă greoaie. Pentru tine, continuă ea. Va fi surioara ta. Când se va naşte, va fi foarte mică – atât de mică, spune Francesca, ţinându-şi mâinile depărtate ca un pescar care măsoară o pradă imaginară. Ea vorbeşte încet, privind chipul Ninei. Şi noi va trebui să avem grijă de ea – tu şi cu mine – pentru că ea nu va şti să facă nimic. Nu va şti să se hrănească, să se îmbrace sau…

— O surioară, spune Nina, iar Francesca realizează că ea n-a rostit niciodată acest cuvânt până atunci. Pentru Nina.

Francesca încuviinţează din cap, îi ia mâna Ninei într-a ei şi i-o apasă peste cupola rotundă a stomacului său.

— Hai să vedem dacă o simţim mişcându-se!

Aşteaptă. În grădina de vizavi, se aude deodată zgomotul unei maşini de tuns iarba. De pe stradă răzbate o melodie pentru copii dintre cele care se aud în dubiţele cu îngheţată. Nina nu pare convinsă. Hai, îşi roagă Francesca bebeluşul în gând, măcar de data asta! Prin faţa ochilor îi apare imaginea înceţoşată pe care a văzut-o pe monitorul ecografului, unde bebeluşul stătea cu capul în jos ca un trapezist în cădere liberă. Ele simt atunci o mişcare rapidă, o răsucire, o încolăcire ca a unui şarpe care îşi leapădă pielea.

Pe chipul Ninei se citeşte mirarea, neîncrederea, aşa cum s-ar citi pe chipul unui călător căruia i-ai spune că pământul este plat, la urma urmei.

Stella stă pe burtă, cu bărbia sprijinită în mâini. Dacă se mişcă într-un anumit unghi, razele de soare îi pătrund printre gene, înceţoşându-i vederea cu mici nestemate. Mama ei stă împreună cu Evie pe un covoraş, în grădină. Evie este prietena mamei. Ele vorbesc cu voci joase, dar vesele, beau vin, iar uneori Evie piaptănă cu degetele părul Francescăi. Cu un singur cuvânt, Evie o poate face pe mama ei să-şi dea capul pe spate şi să râdă cu lacrimi.

Părul lui Evie are o nuanţă aurie – „Vopsit, fireşte”, spune tatăl ei pe

un ton care îi dă Stellei de înţeles că nu o agreează prea mult pe Evie. Unghiile degetelor ei, ca petalele confiate, pot avea nuanţe de mov, roz, alb mat sau purpuriu strălucitor. Poartă veste tricotate, gen cardigan, ai căror nasturi i se odihnesc pe sâni, coliere zornăitoare şi pantofi roşii, cu toc înalt, pe care Stella îi probează uneori, târşâindu-i prin bucătărie. „Un copil pe placul inimii mele", spune ea când Stella îi probează pantofii. Stella îşi imaginează inima lui Evie ca pe o perniţă de ace, compactă, fremătătoare, învăluită într-o catifea groasă. Nu înţelege de ce este pe „placul inimii" lui Evie şi nici ce-ar face cu ea dacă ar primi-o în dar.

Evie şi-a conceput propriul ei vocabular. Ea îi spune Francescăi – „Cesca". Stellei şi Ninei le spune „scumpete" sau „Franette Unu" şi „Franette Doi". Ţigările sunt „ţigarete", iar vinul – „băuturică". Pe tatăl Stellei l-a poreclit „El însuşi". Fireşte, cu majuscule.

Evie este naşa Ninei şi, în fiecare an de ziua ei, Nina primeşte un pachet înfăşurat într-o hârtie strălucitoare şi ornat cu panglici multicolore, semn că a fost împachetat la magazin, nu acasă. Înăuntru, Nina descoperă o pereche de pantofi sau o agrafă de păr împodobită cu pene, sau un colier, sau o geantă incrustată cu mărgeluţe din sticlă. Dacă primeşte o rochie, Stella va ajunge s-o poarte şi ea, peste un an sau doi (Evie cumpără întotdeauna hainele cu un număr mai mare – „Nu ştiu niciodată măsura copiilor, dragă!"), decolorată de cât a fost spălată, dar tot frumoasă, tot râvnită, tot stilul lui Evie.

În clipa asta, Evie se sprijină de Francesca şi o privesc amândouă pe Nina, care este îmbrăcată într-un costum mulat, cu paiete, ca solzii întretăiaţi ai unui peşte – un cadou de la Evie pe care Stella îl aşteaptă cu nerăbdare. Nina, căreia profesorul de balet i-a spus recent că este foarte flexibilă, face şpagatul, ţinându-şi picioarele depărtate sub ea ca proptelele unui şezlong. De obicei, Francesca nu o lasă pe Nina să execute exerciţii de gimnastică în faţa vizitatorilor – „Nu acum, Nina!" îi spune ea – dar, din motive necunoscute, Evie este o excepţie.

— Scumpete – se aude, plutind prin grădină, vocea lui Evie – figura asta pare o *agonie.* Mă întreb dacă o poţi face şi în poziţie verticală.

Evie este englezoaică, i-a explicat mama ei, când Stella a întrebat-o de ce avea vocea atât de ciudată.

— Seamănă atât de mult cu tine, Cesca! Este *straniu.*

Straniu. Straniu. Agonie. Straniu. Stella adoră cuvintele lui Evie. Îi place felul în care trebuie să-şi modeleze gura ca să le rostească, greutatea lor pe limbă.

— Unde este Franette Doi? strigă Evie. Şi ea ne poate arăta figuri acrobatice?

În aer plutesc, încet ca nişte fluturaşi, seminţele florilor şi mirosul puternic al ţigărilor turceşti ale lui Evie. Stella simte sub ea duritatea solului, atingerea lui aspră, atracţia care o ţine lipită de scoarţa

pământului.

— Nu, răspunde mama ei repede, dar ea e bună la alte lucruri. Nu-i aşa, Stella? strigă ea.

Urmează o clipă de tăcere, în care Stella simte că Evie a înţeles greşeala pe care a făcut-o mama ei.

— Fireşte, spune Evie.

La celălalt capăt al grădinii, Stella o vede pe Evie mutându-şi ţigara în cealaltă mână, iar mâna liberă o întinde spre ea.

— Scumpa mea Stella, vino şi îmbrăţişeaz-o pe Evie! Ai un talent aparte să îmbrăţişezi oamenii, ştiu asta.

Jake merge agale, încărcat de sacoşe de cumpărături. Mama lui Mel, Annabel – o femeie cu aceiaşi ochi de un gri-deschis ca ai lui Mel – l-a întrebat dacă n-ar vrea să facă nişte cumpărături, iar Jake n-a stat prea mult pe gânduri. Unul dintre cele mai cumplite aspecte ale acestei încurcături în care a intrat îl constituie faptul că nu are nimic de făcut. Niciun scop în viaţă. Nicio idee bine conturată legată de felul în care ar trebui să-şi petreacă timpul. Nimic altceva în afară de rolul de infirmier pe care îl joacă pentru Mel.

Jake tremură înfofolit în haina tatălui lui Mel. Este o nebunie. Trebuie să facă ceva în privinţa asta. Nu poate să mai continue aşa. Are senzaţia că cineva l-a îngropat de viu.

Nu-i place sintagma „dor de casă”, nu i se pare potrivită pentru sentimentele pe care ar trebui să le descrie. Preferă cuvântul din germană – *Heimweh* – cu vocalele lui lungi, tărăgănate şi triste. Nu este măcinat doar de un dor nostalgic – el se simte distrus, îngrozit, nefericit, descompus, deznădăjduit. Parcă ar fi un extraterestru în aceste locuri: soarele nu luminează îndeajuns, totul este împrăştiat, dezarticulat, iar el înţelege cu greu ce îi spun oamenii. Nu şi-a dat niciodată seama cât de mult gândeşte în dialectul cantonez. Poate pentru că n-a mai fost niciodată în Anglia, dar nicicând nu s-a mai simţit atât de dezrădăcinat, atât de departe de Hong Kong, de lucrurile pe care le cunoaşte, care îi plac şi care constituie esenţa vieţii sale.

Ce îl tulbură cel mai tare este faptul că mama lui provine din această ţară – ca şi tatăl lui, de altfel – iar el are, la rândul său, un paşaport britanic, dar nicăieri nu s-a mai simţit vreodată atât de străin ca aici. Nu poate să ignore faptul că toţi oamenii din aceste locuri sunt *albi.* Nu a mai întâlnit vreodată în viaţa lui atâtea feţe palide. Nu poate să înţeleagă de ce oamenii de aici nu se holbează la el, de ce îi aruncă doar o privire fugară atunci când trece pe lângă ei pe stradă, de ce nu-l privesc şocaţi, de vreme ce el se simte ca un extraterestru. Ideea că seamănă atât de mult cu ei îl frapează mai mult decât orice altceva.

A descoperit că nu poate să se gândească la apartamentul în care a

locuit toată viaţa. Nu poate să se gândească la senzaţia pe care i-o provoca pardoseala fierbinte din lemn, la zgomotul pe care îl făcea aparatul şubred de aer condiţionat, la rama ferestrei din aluminiu, total nepotrivită, la bâzâitul aparatului electric pentru ţânţari, la pata de pe tavan de deasupra patului său, unde s-a scurs apa de la duşul stricat al vecinilor de la etajul de sus. Cu toate acestea, se trezeşte uneori noaptea şi, pentru o clipă, se întreabă unde este.

Se opreşte din drum în faţa bisericii, să-şi aranjeze sacoşele. Pusese de-a valma cumpărăturile, iar o sacoşă era mai grea decât cealaltă, dezechilibrându-l. O maşină uriaşă trece pe lângă el, stropindu-i pantalonii. În curtea bisericii, o pasăre mare, pictată în alb şi negru, sare de pe o piatră de mormânt pe alta. Jake o urmăreşte cu privirea, ţinând sacoşele sprijinite de picioare.

Va trebui să vorbească cu Mel la un moment dat. De ce nu acum? Nu poate să meargă mai departe. Îşi freacă tâmplele cu degetele. Situaţia i se pare fără ieşire. Nu ştie cu ce s-o compare, cum s-o explice. Ce-ar trebui să facă – să vorbească acum cu Mel, deşi sănătatea ei este încă fragilă, sau să aştepte până când se va simţi mai bine? Jake nu ştie – nu are nici cea mai vagă idee. Petrece multe nopţi albe, încercând să găsească un răspuns la această întrebare, în timp ce în minte îi răsună, cu ritmicitatea unui ceasornic, aceleaşi cuvinte: *Nu te-am iubit niciodată, trebuie să plec, nu te-am iubit niciodată.*

Jake are şaptesprezece ani şi se plimbă printr-o piaţă din Wanchai când Leah pune ochii pe el. Pielea albă şi înălţimea lui i-au atras de mult privirea: ea scrutează piaţa în lung şi-n lat, mulţimea de oameni cu părul negru ca pana corbului, tejghelele din lemn înţesate cu carambola{4}, cu peşti eviscerаţi şi carcase de animale – şi ochii se opresc asupra lui.

Îl urmăreşte cumpărând o porţie de tofu{5} de la vânzător şi un fruct de durian{6} plin de spini de la un alt vânzător. Băiatul chinez care îl însoţeşte vorbeşte şi gesticulează tot timpul. Băiatul alb nu spune prea multe, observă ea, încuviinţează doar din cap. El merge cu o graţie aparte.

Când se apropie de ea, Leah îşi aranjează o sprânceană, îşi îndreaptă bluza şi le iese direct în cale. Ei fac amândoi un pas înapoi. Chinezul este suspicios, observă ea, dar celălalt îi analizează chipul, întrebându-se dacă nu cumva s-au mai întâlnit.

— V-aş ruga, dacă se poate – spune ea, adresându-li-se în engleză – să mă ajutaţi.

Ei se uită unul la altul. Băiatul alb mută sacoşa în cealaltă mână.

— Fireşte, spune el, încruntându-se.

Leah îşi înăbuşă un zâmbet. Îi plac băieţii la vârsta asta – proaspeţi, imaculaţi, deloc cinici, neiniţiaţi în tainele lumeşti. Sunt la fel de

vulnerabili ca nişte moluşte fără carapace. Mirosul greţos, ca de opiu, al fructului de durian ajunge până la ea.

— Vreau să cumpăr nişte fructe, spune ea, arătându-le tejgheaua din spatele lor, dar mă confrunt cu anumite probleme lingvistice.

Speră că prietenul lui va purta discuţia cu vânzătorul, iar ea va putea să vorbească cu Jake. Dar, spre marea ei uimire, băiatul alb, cu ochi albaştri, este cel care i se adresează vânzătorului ştirb, vorbindu-i în limba lor smucită şi stâlcită. Prietenul lui adaugă doar câteva cuvinte monosilabice. Vânzătorul pune imediat pe tejghea lădiţe cu fructe de mango, papaya şi lychee{7}, învelite în ziare indescifrabile.

Afară, pe caldarâm, lumina este albă şi monotonă, iar căldura devine aproape audibilă – Leah îşi imaginează că ar putea să scoată un şuierat precum cel pe care îl face aerul când se dezumflă o roată. Ea stă pe loc, copleşită de greutatea fructelor pe care, în realitate, n-a vrut să le cumpere. Picăturile de sudoare i se strecoară ca nişte furnici pe şira spinării. Băiatul stă în faţa ei, gata să plece, în timp ce prietenul lui îi urmăreşte în tăcere.

Leah are treizeci şi trei de ani şi este producător de film în Los Angeles; are în palmares un succes minor, trei eşecuri şi două divorţuri; se află pentru câteva luni în Hong Kong, ca să lucreze la o coproducţie. Poartă întotdeauna lenjerie intimă asortată şi câte un inel pe fiecare deget, şi îşi conturează buzele cu gloss. Îi place să înţepe cu coada unei linguriţe pachetele sigilate de cafea şi nu poate să reziste mirosului de parfum pe care şi-l dau bărbaţii la încheieturile mâinilor. Se pricepe foarte bine să facă bagaje, să asorteze culorile, să calmeze actriţele recalcitrante şi să convingă sponsorii – în special, pe cei de sex masculin – să semneze cecuri generoase. Îi place felul în care îi creşte pe cap părul, ca o creastă. Nu mănâncă niciodată carbohidraţi, calamar şi zahăr prelucrat. Îşi face manichiura o dată pe săptămână şi îşi vopseşte părul o dată pe lună. Cândva, în trecut, a furat un album de jazz de la un prieten pe care nu îl plăcea.

Ea îi întinde lui Jake cartea de vizită.

— Sună-mă! Vino să înotăm în piscina hotelului unde stau!

Când ia cartea de vizită, băiatul se înroşeşte de furie până în vârful urechilor. O voce îi spune lui Leah că nu o va suna, alta îi spune însă contrariul.

Medicamentele lui Mel sunt aşezate pe masa din bucătărie. Jake ia sticluţele, una câte una, scoate pastilele şi le pune în palmă. O să vorbească cu ea. Chiar acum. După ce îşi va lua pilulele. Nu poate să mai amâne momentul. Când se îndreaptă spre uşă, părinţii lui Mel apar în prag.

— Bună, spune Jake, realizând că ei stau cu toţii îngrozitor de aproape unii de alţii, înghesuiţi între masă şi uşă.

— Jake! spune Annabel, făcând un pas spre el, cu mâinile întinse, ca şi când ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, răzgândindu-se însă în ultima clipă. Braţele îi cad pe lângă trup şi rămâne în picioare în faţa lui. Eu şi Andrew, începe ea, luându-i mâna într-ale ei, am vrea să vorbim cu tine.

— Bine, răspunde Jake, afişând un zâmbet forţat. Simte cum pastilele încep să i se topească în cealaltă mână.

— În particular.

— Bine.

— Am vrea, continuă Annabel, schimbând o privire încântată cu soţul ei, să-i facem un cadou lui Melanie.

— Un cadou?

— O surpriză, spune Andrew.

— O nuntă, spune Annabel.

Jake rămâne fără grai. Pastilele lui Mel i se topesc în mână, iar părinţii ei îi zâmbesc de parcă s-ar aştepta ca el să-i îmbrăţişeze.

— Dar… ezită el, pendulând între ce-ar trebui şi ce-ar vrea să le spună. Dar… ne-am căsătorit deja, îngaimă el în cele din urmă.

— Ştim asta, răspunde Annabel cu un zâmbet. Dar ne-am gândit că ar fi frumos dacă… ne-am gândit că poate aţi vrea să faceţi totul aşa cum se cuvine. Acum că v-aţi întors acasă.

— Credem, începe Andrew dregându-şi glasul, că Melanie va avea astfel un motiv în plus să lupte cu suferinţa, spune el, desenând cu mâinile un cerc în aer. Un eveniment pe care să-l aştepte cu nerăbdare.

— Un lucru pentru care să învingă boala, explică Annabel, uitându-se în ochii lui. Ea nu ştie încă nimic despre asta.

— Ne întrebam dacă ai vrea să-i ceri părerea, spune Andrew.

Urmează o clipă de tăcere.

— Sau să-i spui tu acest lucru, îl corectează Annabel.

Urmează o altă clipă de tăcere. Jake îi priveşte lipsit de expresie. Ei par să aştepte un răspuns de la el. I-au pus o întrebare? Nu-şi aminteşte.

— Este un cadou din partea noastră, spune Annabel, apucându-l de braţ. Din partea mea şi a lui Andrew.

— Noi vom suporta toate cheltuielile, îi spune Andrew, aplecându-se spre el. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta!

Jake realizează că trebuie să spună ceva.

— Sunteţi foarte amabili, răspunde el, cu o voce subţire, pe care nu şi-o recunoaşte. Cred că poate… poate ar trebui… noi ar trebui… Cred că trebuie să mă mai gândesc, spune el în cele din urmă.

— Fireşte, spune Andrew.

— Bineînţeles, îl aprobă şi Annabel.

Hotelul unde stătea Leah era cel mai vechi, dar şi cel mai cunoscut din Hong Kong. Jake nu fusese niciodată înăuntru. Îl văzuse, fireşte, din exterior – îţi sărea imediat în ochi, plasat cum era pe cheiul cu vestigii coloniale din Tsim Sha Tsui. I-a auzit pe colegii lui vorbind despre el: că avea două terenuri de aterizare şi de decolare pentru elicoptere, că la ceaiul de la ora cinci ţi se aducea o tavă imensă cu prăjituri, că o orchestră cânta live în foaier, că bucătarii aveau propria lor reţetă de ciocolată, iar Clark Gable însuşi îl învăţase pe unul dintre barmani cum să pregătească un anumit cocteil.

Jake s-a ascuns în spatele unui stâlp din holul de la intrare, al cărui tavan era suflat cu aur, atingând cu degetele frunzele lipicioase ale unei plante în ghiveci. Aceasta era o faţetă a oraşului pe care nu o cunoştea: podele din marmură, candelabre, femei albe cu pălării, care beau ceai în ceşcuţe din porţelan fosfatic, sau lachei în uniformă care îţi deschid uşa. Un băiat de vârsta lui îmbrăcat în costum de lacheu a trecut pe lângă el, aruncându-i o privire suspicioasă.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua sau vrei să bem o cafea împreună?

Jake s-a întors. Leah stătea la o masă la câţiva paşi de el, ţinând o ţigară între degete şi picioarele încrucişate, în timp ce un chelner îi turna în ceaşcă un lichid negru. I-a arătat scaunul de lângă ea.

El i-a povestit despre şcoala pe care o frecventa în Victoria Peak, despre Hing Tai, despre faptul că nu a fost niciodată în America, dar că şi-a dorit întotdeauna să ajungă în New York. Ea i-a spus că i-ar plăcea New York-ul, toată lumea prefera acest oraş. În schimb, Los Angeles-ul trebuie să înveţi să-l iubeşti. Jake i-a povestit despre mama lui, care a călătorit prin lume, şi despre faptul că el nu şi-a cunoscut niciodată tatăl.

— Mama ta, a spus ea, trăgând fumul în plămâni, pare o femeie foarte curajoasă.

S-au dus apoi să înoate în piscina de pe acoperişul hotelului. De acolo, el putea să vadă toată priveliştea care se întindea dincolo de port şi de Wanchai, până spre Victoria Peak, şi, în sens opus, putea să străbată cu privirea până spre munţii uriaşi, învăluiţi în ceaţă, din Noile Teritorii. Jake i-a arătat cum putea să plonjeze cu spatele în apă, iar ea, stând pe un şezlong, cu chipul ascuns în spatele unor ochelari de soare, a râs pentru prima dată. Avea nişte dinţi mici şi ascuţiţi. A repetat demonstraţia pentru ea şi, când s-a ridicat la suprafaţa apei, a privit imaginea ei reflectată, distorsionată. Nu putea să se uite la felul în care costumul de baie i se mula pe sâni.

Când au ajuns la uşa camerei ei, el tremura din toate mădularele. Se întreba dacă să fugă sau să rămână, dar ideea de a intra în lift cu lacheul în uniformă, care l-ar fi întrebat: „La ce etaj, domnule?”, îl înspăimânta mai mult decât perspectiva care îl aştepta în cameră.

Leah l-a luat însă de braţ şi l-a condus înăuntru. Când s-a sprijinit de uşă ca s-o închidă, ea l-a tras spre ea de gulerul cămăşii. O învăluia o aromă de cafea, ţigări şi tristeţe. Jake mai sărutase fete şi înainte, dar nimic nu se putea compara cu această experienţă. Îi simţea trupul pulsând de viaţă, febril şi insistent.

— Englezul meu chipeş, i-a şoptit ea, trântindu-l pe un scaun şi descheindu-i pantalonii, cu capul aplecat deasupra lui.

Jake nu vorbeşte prea mult despre Leah – la vremea respectivă, numai lui Hing Tai i-a împărtăşit experienţa. La început, Hing Tai a refuzat să-l creadă. Apoi a izbucnit într-un râs frenetic. Şi, în final, l-a descusut pe Jake, dornic să afle povestea până în cele mai mici detalii.

Aventura a durat până în ultimul an de şcoală al lui Jake – opt sau poate nouă luni. Ieşea într-un suflet de pe porţile şcolii, prindea vaporaşul Star Ferry şi o aştepta în apartamentul ei. Portarii îl cunoşteau deja şi – deşi erau politicoşi în faţa lui – era convins că râdeau de el pe la spate. Dar nu-i păsa. Apartamentul lui Leah era de trei ori mai mare decât cel al mamei lui, avea ferestre de la podea la tavan, jacuzzi, un pat imens şi room service. Jake stătea la biroul din dormitor şi – în timp ce soarele apunea, iar în port se aprindeau luminile de neon – el învăţa pentru examene. Când Leah venea acasă, îl dezbrăca de uniforma şcolară – articol cu articol.

— Ştii, i-a spus ea într-o zi, după a treia partidă de sex din seara aceea, femeile nu ating orgasmul până la treizeci şi ceva de ani, în timp ce bărbaţii îl ating la optsprezece ani. Ne potrivim perfect.

El nu i-a spus nimic mamei sale, iar Caroline nu l-a întrebat niciodată unde dispărea în fiecare seară. Singura dată când a reuşit s-o şocheze pe Leah a fost atunci când i-a mărturisit că mama lui, Caroline, era doar cu patru ani mai mare decât ea.

— La dracu'! a spus ea, vărsând scrum de ţigară pe pieptul lui gol.

Leah nu credea că aventura lor era un păcat, dar nici nu era mândră de asta. Nu avusese niciodată intenţia s-o transforme într-o idilă de lungă durată – a crezut că se va întâmpla doar o dată sau de două ori. Nu se mai culcase de foarte mult timp cu un adolescent; era mânată de curiozitate. Dar îl iubea, îl invidia pentru tinereţea lui. Cel de-al doilea soţ al ei, ultimul bărbat cu care s-a culcat, avea patruzeci şi nouă de ani; era fascinată de frumuseţea şi perfecţiunea tinerilor, de muşchii lor viguroşi, de pielea întinsă şi sublimă. Spera că această tinereţe era molipsitoare.

— Nu vei fi al meu pentru totdeauna, îi spunea ea lui Jake de nenumărate ori, doar acum.

Ea îşi spunea că îl ajută. Bărbaţii trebuie iniţiaţi, în special cei tineri. Avea o influenţă benefică şi din alte puncte de vedere: îl obliga să studieze, îl verifica să vadă dacă era pregătit pentru examene, îl

bătea la cap să recapituleze, îi controla formularele de înscriere la universităţile din Anglia şi i le dădea înapoi, pline de corecturi făcute cu scrisul ei rotunjit.

După terminarea examenelor, l-a ajutat să obţină o slujbă pe timpul verii, ca asistent al unui nou regizor din Hong Kong, Chen. Când a primit rezultatele şi a aflat că avea să studieze filologia la o universitate din Londra, a hotărât că nu mai voia să urmeze nicio facultate. În ciuda insistenţelor lui Caroline şi ale lui Leah, el a refuzat să plece din Hong Kong şi să renunţe la slujba de asistent al lui Chen.

La sfârşitul anului, Leah s-a întors la Los Angeles. Jake a însoţit-o la aeroport, deşi ea a încercat să-l convingă să nu vină.

— Urăsc despărţirile la aeroport, a izbucnit ea.

Când s-a îndepărtat de el şi a trecut de barieră, nu s-a mai uitat înapoi.

Mulţi ani mai târziu, când nimic din toate acestea nu mai conta, el îi va povesti totul lui Caroline, în timp ce stau în grădina ei din Auckland.

— Da, îi va spune mama lui, întrerupându-l. Am ştiut totul despre asta.

— Da? o va întreba Jake uimit. Cum?

— Am spionii mei, va răspunde Caroline zâmbind. Ne-am întâlnit.

— Tu şi Leah?

— Îhî. Am luat masa împreună o dată. Mama lui va continua să se plimbe printre vrejurile de fasole, încolăcite în jurul parilor de bambus. Mi-a plăcut tare mult, îi va spune ea.

Stella trânteşte uşa rulotei şi stârneşte o cascadă de picături de pe acoperiş, care îi stropesc părul şi faţa. Rulota este în spatele hotelului, ascunsă de brazii de la liziera pădurii Rothiemurchas. Mirosul pe care copacii îl emană după furtună este înţepător, pământul este moale şi mlăştinos, iar ghetele i se afundă în el. Se înfăşoară mai bine în hanoracul pe care l-a găsit la hotel şi porneşte pe cărarea care urcă şerpuind.

Drumul este pustiu, se unduieşte în faţa ei şi uneori dispare. Ea merge agale, simţind prin talpa subţire a ghetelor pietrişul de pe drum. Un soare palid se strecoară printre nori. O vacă roşcată, cu coamele în formă de semilună, care îşi scarpină botul de o poartă, rămâne nemişcată şi o priveşte cu ochii ei blânzi şi cafenii în timp ce Stella trece pe lângă ea. La un moment dat, o maşină o depăşeşte, scârţâind roţile pe macadam. Culege o plantă de pe marginea drumului, îi rupe seminţele şi le aruncă peste un gard. Coniferele lasă loc acum fagilor înalţi, cu crengile bătute de vânt.

La răscruce, se întoarce şi, când ajunge pe creastă, Loch Insh i se iveşte în toată splendoarea lui – o întindere uriaşă, argintie, de apă,

care s-a format pe fundul cel mai adânc al văii. Astăzi pare o oglindă perfectă, reflectând imagini fragmentate ale copacilor, munţilor şi caselor din Kincraig.

Stella merge în continuare pe drumul şerpuitor. Lacul dispare un timp în spatele unei păduri dese de pini, dar ea îi simte mirosul în aer – mirosul acela puternic de baltă. La biserică, traversează drumul şi trece pe lângă vlăstarele care cresc din cioturile jilave şi înnegrite ale copacilor morţi de pe malul presărat cu pietriş. Barca hotelului este priponită de o stâncă. Desface nodul frânghiei şi o împinge în apă. Barca se clatină nerăbdătoare parcă. Stella îşi pune mâinile pe margini pentru a-i restabili echilibrul şi se urcă în ea.

Apoi începe să tragă de vâsle, luptându-se cu greutatea apei, iar barca străpunge cu prora suprafaţa sticloasă a lacului, în timp ce vâslele ude din lemn scârţâie în suporturile lor. Lacul nu mai pare acum neted ca oglinda – barca străbate o suprafaţă alunecoasă şi nesigură. Apa este limpede, dar întunecată; turba a fost luată de râul Spey, care străpunge lacul ca un fir de aţă a trece printr-o mărgea. Dincolo de locul în care Stella vâsleşte acum, pe sub podul îngust care duce spre Kincraig, râul se regrupează, după ce a făcut o buclă uriaşă în jurul lacului.

Se îndepărtează de mal, trăgând de vâsla dreaptă, în timp ce vâsla stângă pluteşte deasupra apei. Când se află la jumătatea drumului între cele două maluri, Stella ridică vâslele, le îndreaptă ca să le poată aşeza în barcă, se mută de pe banca vâslaşilor şi se întinde peste vestele de salvare şi prelată. Peisajul îi dispare din faţa ochilor, iar norii planează deasupra ei, despărţiţi de petele albastre ale cerului. Ea simte cum pulsul îi încetineşte şi aude fâlfâitul păsărilor în aer.

Din buzunarul pantalonilor se aude un scârţâit. Stella scoate o carte poştală de la sora ei – o carte poştală de care a uitat şi pe care nu a citit-o. O ţine în faţa ochilor, încercând să descifreze scrisul atât de familiar. Dar mâinile ei sunt încă ude şi cerneala se întinde, iar cuvintele îşi pierd înţelesul.

Părinţii Francescăi, Valeria şi Domenico Iannelli, proveneau dintr-un sat situat într-o zonă muntoasă şi împădurită din Italia. Dacă ţara are forma unui picior încălţat într-o cizmă, satul era plasat în zona cea mai subţire a gleznei, acolo unde osul se îngustează deasupra tendoanelor piciorului. Un râu cobora din munţi, iar şi în piaţa principală a satului, acolo unde oamenii se adunau seara pentru *passeggiata* şi unde îşi împărtăşeau evenimentele de peste zi, era un pod cu două arcade; aici, râul avea două ramificaţii – una se revărsa în marea Adriatică, iar cealaltă în marea Tireniană.

Chiar şi după cincizeci de ani, Valeria putea încă să identifice cu uşurinţă persoanele care proveneau din regiunea ei natală, un talent

care nu a încetat niciodată s-o impresioneze pe Stella. „Asta e din Agnone – îi şoptea ea Stellei când intra o femeie în cafenea – fără doar şi poate. Fie de acolo, fie din Vastogirardi." Stella o analiza peste tejghea pe femeia de vârstă mijlocie, care purta o basma pe cap şi o vestă tricotată şi care nu se diferenţia cu nimic de celelalte femei din Musselburgh; apoi se uita la bunica ei, care o întâmpina, plină de speranţă, în italiană.

Valeria s-a căsătorit cu Domenico în biserica din piaţa unde se ramifica râul. Ea purta rochia mamei ei şi pantofii verişoarei. Tatăl ei, proprietarul farmaciei din sat, n-a zâmbit nici măcar o dată pe tot parcursul ceremoniei. Nu voia ca fiica lui să se căsătorească cu un *contadino,* un om a cărui familie a lucrat pământul generaţii de-a rândul. Acest Domenico îşi găsise de muncă la un *padrone* de peste mări şi ţări şi avea să plece peste două zile într-un loc numit Edinburgh. De ce copila lui voia să devină *vedove bianche,* o femeie abandonată de soţul ei, care avea să plece într-o ţară străină, ca să servească îngheţată unor păgâni, depăşea puterea lui de înţelegere.

După ce Domenico a plecat, Valeria a rămas în casa părintească, încercând să înveţe dintr-o carte cu paginile fragile ca foiţele de ceapă să pronunţe consoanele dure ale limbii engleze în timp ce tricota şaluri, veste, şosete şi mănuşi. Oamenii spuneau că în Scoţia era foarte frig, la fel de frig cum era iarna în satul ei natal, când zăpada acoperea munţii, doar că acolo, în Scoţia, iarna dura tot anul.

How do you do? – repeta ea în faţa focului, a ferestrei sau a uşii închise. *„My nume is* Valeria, Valeria Iannelli." Făcea o pauză ca să se uite în carte dacă a pronunţat bine, apoi îşi relua incantaţiile – un ochi pe faţă, unul pe dos, un ochi pe faţă, unul pe dos – în timp ce bebeluşul pe care îl purta în pântece începea să crească.

În fiecare lună, Domenico îi trimitea bani, pe care ea îi păstra într-o eşarfă de mătase – un cadou pe care el i l-a făcut când a cerut-o de soţie sub bolta de măslini ai fratelui lui. Scrisorile lui Domenico i-au provocat, la început, o mare dezamăgire. Valeria îşi dorea şi avea nevoie de scrisori de dragoste. Voia pagini întregi de pasiune şi adoraţie, pagini în care să-i descrie priveliştea pe care o vedea de la fereastră, oraşul unde îşi dorea şi ea să ajungă, pagini în care să-i spună cât de mult tânjea de dorul ei şi cât îşi dorea să-l vadă pe bebeluşul lor abia născut.

Domenico îi spunea, în schimb, că lucra şaptesprezece ore pe zi, că *padrone* se enerva adesea pe el şi pe celălalt angajat de la cofetărie, că oamenii care veneau aici erau uneori bădărani şi le aruncau vorbe de ocară, numindu-i „cioroi". Strânsese aproape suma necesară pentru propria lor afacere – o cafenea unde el avea să gătească, iar ea să servească – aproape, aproape. *Padrone* a fost de acord să-l lase să cumpere un local situat în Musselburgh – un oraş de lângă mare. Când

vor câştiga destui bani, îi vor putea ajuta pe fraţii, verii şi alte rude care îşi doreau să vină în Scoţia. „*Campanilismo*{8} – a scris el în încheierea unei scrisori – este cheia succesului în întreaga lume.“

Valeria a aşteptat doi ani, apoi trei ani, încercând din răsputeri să nu se atingă de banii pe care îi strângea în eşarfa din mătase pentru călătoria ei în Scoţia. Când a coborât în cele din urmă pasarela vasului, după zile întregi petrecute pe mare, ţinându-l alături pe fiul ei, o spaimă cumplită i-a sfâşiat sufletul, gândindu-se că poate nu-l va mai recunoaşte, că s-ar putea să treacă pe lângă el, fără să-l observe, rătăcindu-se în această ţară străină, fără să ştie unde să se ducă. Dar când l-a văzut, luptându-se să-şi croiască drum spre ei prin mulţimea de oameni, întinzându-i mâna, aproape că a izbucnit în râs. Îşi amintea atât de bine chipul lui, de parcă ar fi fost al ei.

Stella n-a putut niciodată să dea un răspuns simplu la întrebarea „De unde eşti?” Nu poate să spună doar „Edinburgh” sau „Scoţia”, ci trebuie întotdeauna să adauge un calificativ, o anexă: „…dar mama mea este italiancă” sau „…dar sunt pe jumătate italiancă”.

Nu ştie când şi-a dat seama că, din acest motiv, este diferită de ceilalţi oameni. Poate că a ştiut dintotdeauna, poate că este un lucru pe care l-a asimilat odată cu bunătăţile pe care mama lor le pregătea: *fagioli*{9}*, tortelloni*{10}*, pollo al cacciatore*{11} şi *calzone*{12}. Pe alţi oameni îi chema simplu Kirsty sau Claire, vorbeau doar engleza şi mâncau crochete de peşte, piure de cartofi şi iahnie de fasole. Copilăria ei a fost însă marcată de poveştile pe care bunicul i le spunea despre lupii care îi atacau ferma, despre faptul că au fost obligaţi să cedeze jumătate din câştiguri proprietarului pământului pe care se afla ferma, despre faptul că, în timpul foametei, au mâncat castane porceşti; dar şi de poveştile pe care i le spunea bunica ei referitoare la cămăruţa de deasupra cafenelei, unde au locuit cu toţii, despre lecţiile de engleză pe care a trebuit să le ia şi despre perioada pe care Domenico a petrecut-o în închisoare în timpul războiului, pentru că a fost considerat „duşman al poporului”. Stella n-a ştiut niciodată în ce măsură au influenţat-o toate acestea – un copil care dormea într-un pat suprapus, într-un apartament dotat cu încălzire centrală din Marchmont.

Era conştientă că ceva în întreaga ei fiinţă nu era aşa cum trebuia să fie: felul în care arăta, poate, nuanţa mai închisă a pielii ei, felul în care vorbea sau se comporta, lucrurile pe care le spunea. Nu reuşea să-şi dea seama despre ce era vorba. Dar când profesorii sau părinţii prietenelor ei o întrebau, curioşi şi mândri în acelaşi timp – „Ce naţie eşti?” – ea ştia răspunsul pe care aceştia îl aşteptau: „Sunt scoţiano-italiană”, spunea ea ascultătoare.

Stella a crezut întotdeauna că cele două cuvinte nu se potriveau,

consoanele dure ale primului cuvânt respingând parcă vocalele moi ale celui de-al doilea, aşa cum se resping magneţii. Dar era o sintagmă benefică, o sintagmă eficientă, iar ea şi Nina o foloseau ca pe o formulă magică sau ca pe o parolă. Explica sau, cel puţin, oferea un motiv pentru sentimentul omniprezent că ceva nu era în regulă, că nu semănau cu ceilalţi.

Stella îşi sprijinea bărbia în mâini, rezemându-se de tejghea şi gândindu-se la temele pe care trebuia să le termine până mâine. Cafeneaua era pustie astăzi, frigul şi lapoviţa de afară ţintuindu-i pe oameni în casă. Mama lor le-a spus că poate vor începe să apară clienţii după ce se vor fi terminat cursele.

Lângă fereastră, Nina tăia felii cartofii, încruntată şi cu umerii aduşi în faţă. Nina ura să taie cartofi. Cuţitul îi aluneca – se plângea ea – pe feliile ude şi neregulate ale cartofilor curăţaţi de coajă; în plus, nu suporta resturile de legume care îi intrau pe sub unghii. Francesca a sfătuit-o să nu se mai prostească şi le-a spus că ea şi Stella puteau să facă cu rândul dacă voiau. Dar Nina ura şi mai mult să servească clienţii.

— Nu pot să fiu politicoasă cu oamenii, a spus ea.

Francesca stătea pe scaunul înalt de la tejghea, răsfoind cărţile şi reţetele, ţinând un pix în spatele urechii. Peste cinci minute, poate chiar zece, calcula Stella, putea să facă curăţenie la masa şase – unde stătea o familie cu trei copii îngrozitor de plângăcioşi, care împrăştiaseră firimituri şi vărsaseră apă minerală pe toată podeaua. Cu siguranţă că aveau să plece în curând. Stella a oftat şi a început să se joace cu un prosop de bucătărie, împăturindu-l sub forma unui evantai.

— Hei! a strigat-o Nina.

— Ce e?

— La ora cinci, vom fi câştigat… spune Nina, făcând o pauză şi calculând ceva pe degete…şase lire fiecare.

Stella a căzut pe gânduri.

— Nouă lire, a corectat-o ea.

— Şase.

— Nu, sunt nouă. Pentru că vom avea un total de…

— Bine, bine. În fine… a spus Nina, punând cuţitul pe mijlocul unui cartof. Nouă lire, a repetat ea, zâmbind şi tăind cartoful în două. Asta înseamnă că voi avea destui bani ca să-mi cumpăr haina.

— Care haină?

— Ştii tu, cea pe care am văzut-o cu mult timp în urmă. Cu blană artificială.

— Unde?

— La…

— Stella, le-a întrerupt vocea mamei lor, du-te la masa trei, iubito!

Stella a pus prosopul de bucătărie pe tejghea şi s-a îndreptat spre masa trei, ridicându-şi pantalonii. Fuseseră iniţial pantalonii de la un costum bărbătesc, pe care ea îl modifica. Erau confecţionaţi dintr-un material gros şi greu, de culoare gri. Îi cumpărase de la un magazin care vindea articole de îmbrăcăminte la mâna a doua. Tivul era cam lung şi mătura podeaua cu el, dar ei îi plăceau.

La jumătatea drumului, Stella a rămas dintr-odată stană de piatră pe linoleumul care acoperea podeaua cafenelei. Şi-a dus mâinile la gât. O senzaţie copleşitoare a pus stăpânire pe ea. Brusc, nu mai putea să respire, ca şi când şorţul era legat prea strâns, ca şi când hainele o sufocau. Clinchetul vaselor şi tacâmurilor a devenit deodată asurzitor.

La masa de lângă uşă stătea un bărbat. Stella l-a privit atât cât a fost nevoie. Era singur, înalt şi solid, stătea puţin ghemuit, pentru ca statura sa uriaşă să încapă pe bancheta îngustă, şi avea părul de un roşu aprins.

Ea s-a rotit pe loc. Mama ei o privea întrebătoare, dar sora ei stătea cu capul aplecat deasupra cartofilor. Stella s-a îndreptat spre tejghea şi s-a ţinut cu mâna de ea. În urechi auzea zgomotul unei cascade şi avea senzaţia că – dacă nu era atentă pe unde merge – putea să cadă în apă.

— Ai luat comanda? a întrebat-o mama ei.

Stella şi-a aţintit privirea asupra pantofilor ei, asupra tivului pantalonilor, cu care măturase toate bălţile murdare din Edinburgh.

— Nu.

— De ce nu?

Stella a păşit în spatele tejghelei. Voia o barieră solidă între ea şi bărbatul acela, o barieră prin care el nu putea s-o vadă. Îşi ţinea un cot cu mâna cealaltă. Avea pielea rece şi alunecoasă ca marmura.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Francesca, uimită.

Stella a văzut-o pe Nina ridicându-şi capul, a văzut-o uitându-se la ea, apoi la bărbatul de la masă şi apoi din nou la ea.

— Mă duc eu, a spus Nina, trântind cuţitul.

— Poftim? Mama lor era de-acum exasperată. Dar trebuie să pregăteşti cartofii, Nina. Dacă este rândul Stellei să servească clienţii, atunci s-o facă Stella! Nu puteţi să vă răzgândiţi tot timpul. Ar fi mult mai uşor dacă…

Dar Nina a băgat mâna în buzunarul şorţului pe care îl purta Stella şi a scos de acolo carneţelul de comenzi. Când Stella a ridicat privirea, Nina se îndrepta deja spre bărbatul cu părul roşu.

Irene Draper cunoaşte foarte bine tainele administraţiei hoteliere. Când a descoperit această clădire, în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, căzuse aproape în paragină din cauza nepăsării proprietarilor. Bătrânul, ultima relicvă dintr-o generaţie de moşieri, locuia doar în

două camere de la parter, restul casei fiind închis. Treptele scării interioare, pe care a încercat-o cu pantofii ei din piele, erau putrezite şi crăpau la simpla atingere, iar printre ele ciupercile îşi croiau drum spre lumină.

Camerele de la etaj erau mucegăite şi pline de igrasie, covoarele se încreţeau, paturile erau jilave şi stricate, iar tapetul se dezlipea de pe tencuiala fărâmiţată. Clădirea nu avea electricitate – lămpile ruginite cu gaz pătaseră pereţii în nuanţe cafenii şi portocalii. Într-o cămăruţă situată pe colţ, Irene a găsit o cadă de baie plină cu perdele vechi, printre care îşi făcuse culcuş o pisică ce o scuipa acum cu furie, încercând să-şi apere ceata de pui cu picioruşe rozalii. La parter, camerele în care locuia proprietarul păreau să nu fi fost niciodată aerisite, fiind învăluite într-o ceaţă groasă, aproape palpabilă. De sub parchetul camerei, care fusese cândva o sală de bal, rădăcinile bogate ale unei tufe de dafin ieşiseră la lumină – groase, fibroase şi oarecum obscene.

Agentul imobiliar i-a aruncat o privire sceptică atunci când au ieşit din nou la lumina zilei.

— Are nevoie de îmbunătăţiri, a început el, dregându-şi glasul.

Irene l-a ignorat, în parte pentru că o deranja simpla lui prezenţă acolo şi în parte pentru că nu voia să-şi trădeze bucuria. Recunoştea imediat o afacere bună când i se ivea în cale. Acest loc mirosea… ei, bine, mirosea a mucegai, igrasie, licheni şi mizerie… dar mirosea, de asemenea, a Potenţial. Iar Irene adulmeca repede Potenţialul.

Tot felul de vagabonzi şi pierde-vară îşi făcuseră adăpost în diverse aripi ale clădirii şi în căsuţa paznicului de la poartă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să le arate un ordin de evacuare. În ultima zi stipulată în ordinul de evacuare i-a supravegheat împreună cu doi poliţişti din Kingussie, în timp ce aceştia se pregăteau să plece. Îşi aruncau bagajele într-o camionetă ruginită şi, înainte de a porni la drum, au făcut spre Irene un gest vulgar. Dar ei prea puţin îi păsa. Nu se lăsa intimidată de asemenea fleacuri. S-a întors în clădire şi s-a apucat de treabă.

Şi instinctul nu a înşelat-o. Afacerea s-a bucurat de succes, iar clădirea – cândva o ruină – devenise acum un hotel de lux. *Un conac vechi de două sute de ani, din piatră cenuşie, cu creneluri şi foişoare, înconjurat de parcuri şi păduri întinse,* se specifică în broşură. *Servicii ireproşabile, de lux.* În anii ’80, instalase boilere electrice pentru duşuri, iar în ’90 – băi cu jacuzzi – într-o seară, când apartamentul nupţial era gol, a făcut şi ea baie în jacuzzi, dar n-a fost prea impresionată. Nu ştie care va fi următoarea mutare pe care o va face. Acesta este secretul unei bune administraţii hoteliere: perfecţionează, renovează, inovează! Fii mereu cu un pas înaintea celorlalţi în afaceri! Când ocazia i se va ivi, nu o va rata, este convinsă de asta.

Irene îşi încrucişează picioarele sub birou, delectându-se cu senzaţia pe care i-o creează atingerea ciorapilor de nailon. Are propriul ei birou acum, într-o fostă cameră de toaletă, cu vedere spre pădure. Îşi întoarce capul şi se uită pe fereastră. Ceva se mişcă printre copacii pictaţi în verdele crud al primăverii. O siluetă, care merge pe drum. Stella.

Nici în această privinţă instinctul nu o înşelase. Stella Gilmore a venit aici într-o zi de februarie, o zi atât de rece, încât fiecare frunză era incrustată cu cristale de gheaţă. Irene făcuse focul în dormitoare şi dăduse la maximum instalaţia de încălzire centrală, sobele şi caloriferele duduind în fiecare cameră. Costurile s-au ridicat la cote ameţitoare. Şi fata asta a apărut, din senin, la recepţie, cerând o slujbă.

Februarie este un timp mort pentru afacerile hoteliere şi Irene nu angajează pe nimeni în luna februarie. Dar, în timp ce cobora scările ca să-i spună acest lucru persoanei care cerea de muncă, s-a răzgândit. Păşind pe treptele restaurate, ea a analizat-o pe Stella din cap până-n picioare: haina stacojie, părul negru, tăiat scurt, bagajul de la picioare. I-a auzit accentul tipic oraşului Edinburgh. I-a observat privirea hăituită şi înfrigurată. A văzut maşina afară şi a auzit zgomotul pe care îl scotea motorul după distanţa parcursă.

Când a atins cu picioarele covorul din hol, Irene evaluase situaţia şi se hotărâse să-i dea o slujbă. Fata asta nu-i va înşela aşteptările, Irene era convinsă. Îşi va recupera pierderile înregistrate în aceste săptămâni de inactivitate prin această investiţie, dacă Stella va rămâne aici cât mai mult timp cu putinţă. Lucrase în domeniul radiofonic – i-a explicat ea – lucru care nu avea nicio legătură cu activitatea hotelieră, dar când era adolescentă, a lucrat ca ospătăriţă şi acum avea urgent nevoie de o slujbă.

Irene nu a întrebat-o nimic. Uneori, ea ştie asta, oamenii trebuie să fugă de propria lor viaţă. Întâlneşti tot soiul de prototipuri în afacerile hoteliere. Hotelurile atrag fugarii ca magnetul. Un soţ, un amant – bănuia Irene – în cazul Stellei. Ceva de genul acesta. Fata asta putea să stârnească pasiuni răvăşitoare în sufletul bărbaţilor – cu ochii ei verzi, cu gura ei expresivă, cu haina ei purpurie. Dar Irene nu a întrebat-o nimic. Era o femeie de afaceri inteligentă. Dacă la hotelul tău îşi face apariţia o tânără educată şi atrăgătoare, în căutarea unei slujbe, nu o refuzi. Cui îi pasă de cine sau de ce fuge? Afacerea ta va prospera datorită ei.

În timp ce Irene stă în biroul ei, urmărind silueta îndepărtată a secretarei sale, îşi aminteşte ceva. Se ridică în picioare şi deschide fereastra.

— Stella! strigă ea.

Stella se opreşte în drum şi îşi roteşte privirea de jur împrejur. Preţ

de o clipă, nu reuşeşte să identifice locul de unde se aude vocea, motiv pentru care scrutează cu atenţie faţada clădirii. Irene flutură o batistă în aer.

— Sunt aici! strigă ea. Heeei!

— O! spune Stella, acoperindu-şi ochii cu mâna. Bună.

— Ai primit un telefon. Irene se uită din nou la foaia de hârtie pe care a scris numele celui care sunase. Te-a căutat Nina.

Stella rămâne pe loc. Irene aşteaptă ca ea să-i spună cine e Nina. Dar Stella nu spune nimic.

— Acum o jumătate de oră, insistă Irene. Te roagă s-o suni. Părea urgent.

În depărtare, printre copaci, dincolo de pajişte, Stella dă din cap.

— Bine, spune ea.

— Poţi să foloseşti telefonul din biroul meu, dacă vrei, îi oferă Irene soluţia. Dacă ai nevoie de intimitate, adaugă ea.

— Nu, spune Stella, clătinând din cap. Mulţumesc.

Irene închide fereastra, vădit iritată.

Francesca stă în mijlocul casei. De la fereastra din faţă se poate vedea strada, care este plină de copii – băieţii se plimbă în cerc cu bicicletele, fetele se plimbă cu rotilele sau sar, pe rând, coarda. Pe unii dintre ei îi recunoaşte ca fiind copiii vecinilor sau colegi de şcoală cu fiicele ei; pe alţii nu i-a văzut niciodată.

Se întoarce şi se uită spre uşa din spate, care – în timpul verii – rămâne mereu deschisă. Îi plac aerul proaspăt încărcat cu polen şi căldura. Fiicele ei şi-au petrecut toată dimineaţa construind un bârlog din cearceafuri şi perne: au legat o sfoară din gard în gard şi au prins cearceafurile de ea, ancorându-le marginile cu pietre. Au dispărut apoi în peştera lor luminoasă, împreună cu cărţile şi creioanele lor, cu pisica, cu jocurile de puzzle şi paharele de lapte. Acum o jumătate de oră, Nina a intrat în casă, cu chipul îmbujorat de efort şi încântare, ca s-o întrebe dacă puteau să mănânce acolo, iar Francesca a fost de acord, întrebându-le ce-ar dori la masă.

Francesca se uită din nou la grupurile de copii de pe stradă, apoi îşi întoarce privirea spre bârlogul alb, în care s-au ascuns fiicele ei. Undeva – ea ştie asta – ceva nu e în regulă. Nu înţelege de ce fiicele ei nu sunt în mijlocul celorlalţi copii, de ce nu se joacă cu fetele de vârsta lor, de ce îşi petrec tot timpul împreună. Le priveşte uneori când pleacă de acasă sau când traversează curtea şcolii şi observă că Nina o ţine strâns pe Stella de încheietura mâinii, ca o brăţară sau o cătuşă. Şi îi urmăreşte pe ceilalţi copii în timp ce Stella şi Nina trec pe lângă ei. Copiii se strâng în grupuri. Fetele şoptesc ceva între ele. Iar băieţii aruncă mingea de fotbal, ca din întâmplare, spre fiicele ei. Francesca ar vrea să-i ucidă pe aceşti copii, să ţipe la ei şi să le

ciocnească – unele de altele – capetele tâmpite şi ignorante.

Stând între cele două ferestre, Francesca îşi muşcă degetul mare. Este vina ei, ea ştie asta: este mama lor şi poartă responsabilitatea pentru tot ce se întâmplă. Dar nu înţelege unde a greşit, care este vina ei pentru această neconcordanţă între fiicele ei şi lumea întreagă. A creat, fără să vrea, două cuie perfect pătrate într-o lume plină de găuri rotunde.

Se îndreaptă spre uşa din spate şi priveşte, gânditoare, cortul. Poate că ar trebui să le ducă nişte limonadă şi să le spună că masa va fi gata în curând. Dar merge mai departe, trece de frigider, traversează bucătăria şi iese pe uşa din spate. Picioarele ei goale nu scot niciun sunet pe iarbă. Pereţii vizuinii flutură în bătaia vântului, luptându-se parcă să se elibereze de sub greutatea pietrelor. Francesca vede cum pisica se mângâie de cearceaful întins, apoi vede un cot, aproape de pământ, şi o gleznă deasupra lui.

Ştie că nu e frumos ce face – îşi spionează fiicele, dar, în timp ce traversează pajiştea, îşi spune că nu vede altă soluţie, că nu ştie ce să mai facă. Nu le-a întrebat oare de sute de ori, pe fiecare în parte, dar şi pe amândouă o dată, dacă s-a întâmplat ceva la şcoală, dacă vor să invite pe cineva la joacă, dacă ar vrea să organizeze o petrecere de ziua lor sau dacă vor să-i spună ceva? Răspunsul este întotdeauna acelaşi: un „Nu” hotărât, însoţit de privirea tăioasă pe care şi-o aruncă una alteia.

Francesca se ghemuieşte lângă vizuină. Dacă o vor descoperi, le va spune că smulge buruieni. De cealaltă parte a peretelui din bumbac, una dintre fiicele ei se mişcă şi oftează. Stella? Sau Nina? Francesca nu ştie. Se aude un murmur de voci asemănător cu bâzâitul albinelor din stup. Francesca se apropie şi mai mult.

— Trebuie să încerci să nu te mai gândeşti la asta, spune o voce. E Nina, crede ea. Când îţi revine în minte, alung-o! Eu aşa fac.

Celălalt trup se mişcă din nou, umbrele oaselor şi încheieturilor reflectându-se pe pânza cearceafului. E Stella: Francesca e sigură de asta din cauza membrelor ei lungi.

— Dar, şopteşte Stella atât de încet, încât Francesca trebuie să asculte cu atenţia încordată, nu pot. Mă bântuie fără încetare.

Francesca se înfioară, iar mintea o ia razna. Ce anume? se întreabă ea. Ce te bântuie fără încetare? Separarea, izolarea lor de restul lumii? Despre ce e vorba? Spuneţi-mi! le imploră ea în gând.

— Nimeni nu va afla vreodată că tu ai făcut-o, spune apoi Nina. Nimeni. Te asigur de asta.

Francesca este cuprinsă deodată de o senzaţie de frig, ca şi când un nor ar fi acoperit soarele. Se ridică în picioare şi se îndepărtează, aranjându-şi rochia cu mişcări agitate. O să facă pizza la prânz. Da, asta o să facă. O să le placă, iar la amiază le va duce pe plajă.

Când intră în casa răcoroasă, trânteşte uşa şi ia făina, pregătindu-se să facă aluatul.

Stella stă în clasa goală şi bate cu stiloul în bancă. Astăzi este ultima zi în care trebuie să predea formularul de înscriere la facultate. Lucrează la el de săptămâni întregi, completându-l mai întâi cu creionul – diploma şi rezultatele mari obţinute la învăţătură, activităţile în afara programului şcolar, pasiunile şi lista universităţilor la care vrea să se înscrie – ştergând anumite aspecte şi apoi rescriindu-le de nenumărate ori, până când se declară mulţumită. Şi-a petrecut această perioadă de vacanţă acoperind cu stiloul lucrurile scrise cu creionul. A terminat formularul. Cu excepţia listei universităţilor:

1. *Edinburgh*
2. *St Andrews*
3. *Glasgow*
4. *Aberdeen*
5. *Londra*

Apasă cu stiloul în palmă şi mestecă o şuviţă de păr. Afară, pe terenul de sport, profesorul de educaţie fizică face exerciţii cu elevii din primul an. La fiecare zece paşi, ei trebuie să se trântească la pământ şi să facă flotări. Stella se înfioară. Abia aşteaptă să plece de la şcoală.

— Aici erai! spune Nina, străbătând clasa spre ea. Te-am căutat peste tot.

— Aha! răspunde Stella, îndreptându-şi spatele. Îmi pare rău.

— Ce faci? Nina se aşază în bancă lângă ea. Iar îţi baţi capul cu formularul ăla?

— Îhî.

Nina se uită peste umărul Stellei.

— Nu înţeleg de ce eşti atât de îngrijorată – o să fii acceptată peste tot.

— Aproape am terminat, spune Stella, uitându-se la sora ei. Nina este îmbujorată şi puţin cam ciufulită. Unde ai fost?

Nina adună nişte fire de iarbă de pe puloverul ei, dând din picioare.

— În pavilion.

— Singură?

— Fireşte că nu, răspunde Nina, zâmbind cu subînţeles. Care ar fi rostul?

— Am crezut că eşti la ora de biologie.

— Chiar am fost, spune ea, ridicând din umeri. Am pus în practică ce-am învăţat.

Stella se joacă cu stiloul.

— Neen, murmură ea.
— Ce e?
— Ai grijă ce faci!
— O să am.
— S-ar putea s-o dai din nou în bară.
— Nu-mi ţine teorii! Nina se ridică din bancă. Vii cu mine?
— Trebuie să termin formularul. Stella se uită la ceas. Ne întâlnim la poartă peste cinci minute.
— Bine. Nina se îndreaptă spre uşă. Dar grăbeşte-te! Vreau să ajung în oraş înainte să închidă magazinele.

Stella aşteaptă ca sora ei să plece, apoi se uită din nou pe formular. Edinburgh – prima opţiune, St Andrews – a doua, iar Londra – ultima. Ea şi Nina făceau planuri de ani de zile: Stella se va duce la Universitatea din Edinburgh, iar Nina la Colegiul de Artă din Edinburgh. Vor locui acasă, vor împărţi aceeaşi cameră, iar dimineaţa vor pleca împreuna la cursuri. Un plan perfect.

Stella nu a fost niciodată la Londra. Nu ştie de ce a pus-o pe lista de opţiuni pe ultimul loc. Optează oare cineva pentru ultima variantă? Stella se îndoieşte. Profesorul ei i-a spus că opţiunile de pe locul al patrulea şi al cincilea nu sunt luate în considerare. Stella a văzut Londra doar la televizor şi în filme: corpuri de clădiri ciudate, case din cărămidă, cu pomi şi garduri negre, staţii de metrou cu peroane pavate cu gresie, pieţe gen bazaruri, muzee, porumbei. Ştie că se află la o distanţă de şase sute patruzeci kilometri de Edinburgh, că mergi cu trenul cam patru sau cinci ore, că este un oraş imens, plin de oameni care vorbesc cu voci sacadate.

În clasă este frig, iar caloriferele huruie, nemulţumite. Pe tablă sunt înşiruite participiile limbii germane, iar firicele de praf zboară printre razele reci ale soarelui de iarnă. Afară, profesorul le cere elevilor din primul an să alerge cu spatele, în timp ce el le aruncă mingile. Stella îşi dă părul la o parte şi închide ochii.

Când îi deschide din nou, lumina soarelui pare mai strălucitoare, iar pereţii clasei mai înalţi decât înainte. Desface capacul stiloului, se apleacă deasupra formularului şi scrie cuvântul „Londra” cu litere citeţe şi negre peste „Edinburgh” scris cu creionul.

Mel stă la chiuvetă şi îşi umple un pahar cu apă. Îl vede pe fereastră pe Jake, care stă în grădină lângă iazul pe care l-a construit împreună cu tatăl ei când ea avea şapte ani. Mel priveşte cum pisica traversează pajiştea, cu coada în sus, îndreptându-se spre Jake. Se opreşte la un pas de el, în spatele lui, şi îşi ridică o lăbuţă. Miaună plină de speranţă, dar Mel ştie că mieunatul ei nu este atât de tare. Jake nu o aude. Pisica aşteaptă, ţinându-şi coada sub forma unui semn de întrebare. Miaună din nou. Apoi, ca o ultimă soluţie, mai face un pas

şi se mângâie cu capul de tibia lui Jake.

El sare în picioare, trezit din visare. Jake şi pisica se privesc o clipă. Mel îşi ţine răsuflarea. O va atinge? Se va purta frumos cu ea? Ştie că Jake îi urăşte câinele, că nu suportă să stea în aceeaşi cameră cu el, dar se va comporta oare la fel şi cu pisica?

Îl vede ghemuindu-se, atingând spatele pisicii şi mângâindu-i, stângaci, coada cu degetele. El nu a avut niciodată animale de companie, ea ştie asta. „Nu ştiu mai nimic despre animale", i-a mărturisit el odată. Pisica se plimbă în jurul lui, surprinsă de mângâierea lui stângace, dar fericită să primească orice dovadă de afecţiune.

Jake nu seamănă cu ceilalţi bărbaţi care au trecut prin viaţa lui Mel. Ea pare să atragă bărbaţi care cumpără cadouri scumpe, dar o dezbracă nerăbdători, bărbaţi care achită notele de plată la restaurante, dar o conduc acasă prea repede. Jake nu are maşină. Mel nu are nici cea mai vagă idee dacă el ştie măcar să conducă. Îşi imaginează că ar rămâne fără grai dacă l-ar întreba de unde poţi cumpăra bijuterii, lenjerie de damă sau cutii de bomboane.

Mel zâmbeşte. Ştie că familia ei şi-ar fi dorit un ginere sau un cumnat bine îmbrăcat, licenţiat, care să aibă o maşină scumpă, care să ştie să vorbească despre economie, despre pârtiile cele mai bune de schi, despre arbuştii care cresc la umbră sau despre vinurile asortate cu diverse produse culinare. E adevărat că părinţii sau fraţii ei nu l-au criticat niciodată pe Jake. Dar le-a surprins uneori privirile – curioase, stânjenite, piezişe, pe care şi le aruncă unii altora.

Dar mai e ceva – ceva care o atrage şi o fascinează la Jake – o aură de singurătate şi de plenitudine care îl învăluie ca într-o mantie de mister. Ceilalţi bărbaţi din viaţa ei, ca de altfel toate cunoştinţele ei, erau cu toţii prinşi în iţele încurcate ale existenţei lor – familiile, relaţiile din trecut, colegii sau prietenii lor. Nu puteau să scape din acest păienjeniş. Dar Jake nu are familie sau – cel puţin – nu are o familie prea mare, nu vorbeşte niciodată despre fostele sale prietene, intimitatea sa este un subiect tabu, conferindu-i un aer enigmatic, iar destăinuirile sale sunt atât de evazive încât uneori se îndoieşte că el este într-adevăr al ei. Acest lucru îi stârneşte şi mai mult curiozitatea lui Mel, fascinaţia şi hotărârea de a-l lega pentru totdeauna de ea.

Viaţa ei poate fi uneori prea copleşitoare, prea aglomerată. Îşi adoră familia, fireşte, şi nu poate să trăiască fără prietenii ei. Dar o captivează existenţa atât de liberă a lui Jake, simplitatea ei.

Se sprijină cu mâinile de chiuvetă. Picioarele îi tremură, după lunile petrecute numai în pat. Trebuie să se întindă, dar vrea să mai stea la fereastră şi să-l privească pe soţul ei cel ciudat stând de vorbă cu pisica ei.

— Ce-o să fac?

Jake a desfăcut puţin cu degetele şipcile jaluzelelor şi s-a uitat printre ele. În lumina soarelui puternic, a văzut în clădirea de vizavi o femeie care îşi cerceta părul în oglinda de la baie, căutând firele cărunte. La etajul de deasupra, un bătrân îşi ţinea pudelul pe tocul ferestrei ca să facă pipi.

— Poftim? a strigat Hing Tai de la bucătărie.

— Am spus… a început Jake, încet, apoi plictisit să repete propoziţia, a adăugat: Nu, nimic.

A lăsat şipcile jaluzelelor să cadă la locul lor şi s-a întors exact în clipa în care Hing Tai venea de la bucătărie cu o tigaie aburindă într-o mână, agitând *chow fan*{13} cu o mişcare circulară a mâinii, aşa cum îi învăţase pe amândoi, cu ani în urmă, doamna Yee, când în locul orezului foloseau, pentru antrenament, o cârpă udă.

— Ce-ai spus? a întrebat Hing Tai. Nu te-am auzit din cauza ventilatorului.

Hing Tai locuia acum într-un apartament mic din Mong Kok. Spre disperarea tuturor celor patru părinţi implicaţi, imediat ce a obţinut o slujbă la un post de radio cunoscut, s-a mutat din apartamentul familiei sale împreună cu prietena lui, Mui. De fiecare dată când doamna Yee îl vedea pe Jake, încerca să-l convingă să vorbească cu Hing Tai, să-l determine fie să se întoarcă acasă, fie să se însoare, cel puţin, cu prietena lui (şi asta nu pentru că doamna Yee o plăcea prea mult pe Mui – ea nu se încadra în normele doamnei Yee referitoare la o soţie bună – avea o diplomă în ştiinţe economice, lucra la o casă de discuri şi vorbea patru limbi – ca să menţionăm doar câteva dintre „defectele” lui Mui). Jake încerca din răsputeri să evite subiectul.

Jake s-a prăbuşit pe un scaun.

— Nimic. Nu contează.

— Ce e? a întrebat Hing Tai. Spune-mi! Ştii că nu-mi place când faci aşa.

— Nu era nimic important, a răspuns Jake, frecându-şi bărbia.

— Jik-ah, a spus Hing Tai, agitând încă orezul, dacă nu-mi spui, îţi dau un pumn în umăr.

În ciuda voinţei sale, Jake a izbucnit în râs, uitându-se la braţul său stâng bandajat.

— Bine, în cazul ăsta, am spus… de fapt, am întrebat în şoaptă… ce-o să fac?

Hing Tai l-a privit o clipă, cu capul într-o parte.

— Stai puţin! a spus el. Stai să aduc mâncarea şi berea! Avem nevoie de întăriri pentru discuţia asta.

Hing Tai cotrobăia prin bucătărie. Jake a scos castronaşele şi beţişoarele din dulap şi le-a aşezat pe masă. A încercat apoi să desfacă berea cu mâna sănătoasă, ţinând între picioare sticla rece ca gheaţa.

— Dă-mi-o mie! a spus Hing Tai, întinzând mâna după sticlă şi tirbuşon. Deci, a spus el, scoţând dopul sticlei, ce face Mel?

— E… Jake îl privea pe prietenul său punând orezul în castronaşe… nu se simte prea bine. Se va face bine, dar acum e la pământ. Deprimată. Speriată, a spus Jake, ridicând neputincios din umeri… Lucru care… ştii tu…

— …nu e de mirare, a terminat Hing Tai propoziţia în locul lui.

Jake a încuviinţat din cap.

— Ce spun doctorii?

— Spun că a avut noroc. „A fost o minune", spun ei. Un miracol că a supravieţuit. Dar că recuperarea va fi lungă. Povestea cu Lucy a doborât-o. Doctorii îmi spun de nenumărate ori că nu are voie să se supere sau să se enerveze şi că nu trebuie să-i provocăm emoţii de niciun fel. Uşor de spus, dar greu de pus în practică atunci când trebuie să ai grijă de o persoană care a văzut moartea cu ochii şi care şi-a pierdut cea mai bună prietenă.

— Hmm, a spus Hing Tai, luând beţişoarele şi adunând cele mai bune bucăţi de creveţi pentru Jake.

— Şi… a izbucnit Jake, privindu-l pe Hing Tai cum azvârle cu beţigaşele bucăţile de creveţi în castronaşul lui. A încercat să-l acopere cu mâna. Gata, ajunge!

Hing Tai i-a dat mâna la o parte.

— *Eiyah,* de ce eşti atât de încăpăţânat? a spus el, imitând vocea mamei lui, lucru care i-a făcut pe amândoi să izbucnească în râs. Trebuie să-ţi recapeţi puterile, omule! Arăţi îngrozitor. Ca un cadavru viu.

— Da, aşa e, a spus Jake, zâmbind, expune-ţi din nou părerile rasiste! Loveşte un om care şi aşa e la pământ!

— Taci! Şi spune-mi…

— Să tac şi să-ţi spun?

— Taci odată! Şi zi-mi ce-aveai de gând să-mi spui!

— Când?

— Cu puţin timp înainte. Ai început să spui „Şi…"

— Şi? Jake a căzut pe gânduri. Şi? Era gata să ia prima îmbucătură când şi-a amintit. A, da! a spus el, lăsând beţişoarele în timp ce buna dispoziţie s-a evaporat la fel de repede cum a apărut. Ea vrea… Oftează, temându-se parcă să rostească cuvintele. Vrea să plece acasă.

— În apartamentul ei?

— Nu… nu… nu…

— În Anglia?

— Da.

Hing Tai a băut cu poftă din bere. S-a aşternut tăcerea. Jake învârtea de colo-colo prin castronaş o bucăţică roz de crevete.

— Şi vrea ca tu s-o însoţeşti, a spus Hing Tai în cele din urmă.

Jake a încuviinţat din cap, fără să-şi ridice privirea din farfurie. Degetele braţului rănit ieşeau din bandajul alb – palide, rigide, albe ca varul. Şi-a contractat muşchii braţului şi a fost surprins să descopere că degetele reacţionează. I se părea ca braţul nu-i mai aparţine, că era doar o greutate pe care trebuia s-o care după el, agăţată de gât.

— Este o situaţie cumplită, a murmurat el, examinându-şi în continuare mâna. Şi devine din ce în ce mai cumplită cu fiecare zi care trece. Uneori o privesc şi mă întreb: Cine eşti? Ce caut eu lângă tine? Şi apoi totul îmi revine în minte – ce s-a întâmplat, ce-am făcut şi…

— Jake, trebuia să faci asta, a spus Hing Tai, insistent, convingător. N-ai avut de ales. Ai procedat aşa cum ar fi procedat oricine cu un dram de… de conştiinţă. Era pe *moarte*.

Jake s-a uitat la prietenul său, fără să fie însă convins de cuvintele lui.

— Nu trebuie să te judeci cu atâta asprime, a spus Hing Tai pe un ton mult mai blând.

— Dar ea continuă să creadă că ne iubim şi că ne-am căsătorit din dragoste, iar ideea asta mă face să… vreau să spun că… îmi place Mel. Jake s-a oprit o clipă, căzând pe gânduri. Îmi plăcea, cel puţin. Ştiu asta. Acum însă nu mai ştiu ce simt. Totul este o învălmăşeală… o harababură… în sufletul meu. Dar ea… ea… a spus el, fluturându-şi mâna prin aer.

— Ea nu este femeia pe care ţi-ai dorit-o.

— Nu, a spus Jake, cufundându-se în scaun, fericit că a rostit gândul care i-a măcinat sufletul săptămâni întregi. Nici pe departe, a continuat el. Şi simt că… nu există nicio soluţie… că…

— Poate deocamdată, l-a întrerupt Hing Tai. Nu poţi să vorbeşti acum cu ea despre asta, fireşte. Dar îşi va reveni. L-a apucat pe Jake de umărul sănătos şi l-a zgâlţâit. Îşi va reveni, a repetat el. Şi atunci vei putea să rezolvi problema, să revii la normal şi să laşi trecutul în urmă.

Jake îşi privea degetele încleştându-se şi descleştându-se, strângând şi eliberând aerul.

— Chiar crezi asta?

— Desigur. Hing Tai s-a rezemat de spătarul scaunului, a luat beţişoarele şi le-a supt, gânditor, o clipă. Iar cât priveşte Anglia…

— Pentru numele lui Dumnezeu! a izbucnit Jake în engleză, apoi a continuat în dialectul cantonez: Trebuie să plec, nu-i aşa? Nu pot să o urc într-un avion şi să-i spun la revedere, nu?

— Hmm, a spus Hing Tai, clătinând din cap. Nu prea. Ce faci cu slujba ta?

— Totul e în ordine din acest punct de vedere. Chen lucrează la un alt scenariu, aşa că nu se va întâmpla nimic în următoarele luni. În plus, îmi datorează un an de concediu.

— Se pare că te-ai hotărât deja.

— Alţii au hotărât pentru mine.

— În fine, a spus Hing Tai, renunţând la acest subiect. Trebuie să pleci, într-un fel sau altul. Dar totul va fi bine. Poate că o să-ţi placă. O să-ţi vezi patria-mamă.

— N-am fost niciodată curios, a bombănit Jake, să-mi văd patria-mamă, cum îi spui tu.

— Nu te mai plânge atâta! a spus Hing Tai, dând la o parte castronaşul din faţa lui. O „predai" părinţilor ei, aştepţi până se simte mai bine şi apoi pleci. *Momantai.* Totul va fi bine. Întotdeauna mi-am dorit să ajung la Londra. Ai putea chiar să ajungi şi în Scoţia.

Jake şi-a ridicat privirea spre el.

— De ce? Ca să văd patria-tată?

— Exact, a spus Hing Tai, zâmbindu-i.

— Mi-a trecut şi asta prin minte, a recunoscut el.

— Atunci nu mai sta pe gânduri! Nu-mi spune că n-ai fost niciodată curios în privinţa asta! Hing Tai s-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Mă duc la film cu Mui. În Yau Ma Tei. Vrei să vii şi tu?

Jake s-a scărpinat în cap, uitându-se şi el la ceas.

— Aş vrea, dar trebuie să mă întorc la…

— La soţia ta? a spus Hing Tai, zâmbindu-i cu subînţeles.

— Du-te dracului!

— Du-te tu dracului! Hing Tai s-a ridicat în picioare şi s-a întins leneş. Nu te-am avertizat eu mereu să te fereşti de fetele *gweilo?* Nu aduc decât necazuri, omule, numai necazuri.

Jake deschide uşa şi se strecoară în cameră cât mai silenţios cu putinţă. Valul de căldură îl izbeşte puternic – o căldură uscată, sufocantă, tipică unei camere neaerisite. Din coşuleţul lui, aşezat lângă soba cu lemne, câinele îşi ridică atent capul, cu urechile ciulite, şi începe să mârâie. Nu l-a plăcut niciodată pe Jake. El îi scoate limba. Animal nenorocit şi împuţit!

Se îndreaptă spre canapea, dar – văzând că Mel doarme – se retrage.

— Jake? El îi aude vocea, vlăguită şi răguşită, exact în clipa în care ajunge la uşă. Tu eşti?

Se întoarce şi, aşezându-se lângă ea, observă – spre marea lui dezamăgire – că este albă la faţă ca varul, iar sub ochi are cearcăne adânci.

— Credeam că dormi.

— Dormeam. Ea începe să caşte, deschizând gura atât de larg, încât Jake îi zăreşte pentru o clipă apendicele cărnos situat în fundul cavităţii bucale. Dar te-am auzit intrând.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic. Ea îşi schimbă poziţia. Arcurile canapelei vibrează,

scoţând un sunet asemănător cu cel al unei harpe. Îmi pare bine să te văd.

Îi întinde mâna; Jake o ia într-a sa. Mel începe să vorbească, pe un ton piţigăiat, cu câinele, care îi răspunde dând din coadă în coşuleţul lui.

— Uite, începe Jake, voiam să vorbesc ceva cu tine.

— Da?

Mel continuă să se prostească, adresându-i-se, pe acelaşi ton piţigăiat, câinelui, care începe să schelălăie în aceeaşi tonalitate. Zgomotul îl scoate din sărite pe Jake.

— Mel! El îi strânge mâna. Alaltăieri am avut o discuţie cu părinţii tăi…

— Despre nuntă?

— Da, răspunde el, surprins. Cum ai…?

— Mama nu ştie să păstreze un secret, îi spune Mel, zâmbindu-i rezemată între perne. Este obsedată, aproape în sens patologic, de adevăr. Se presupune că eu nu ştiu nimic. Iar tata nu trebuie să ştie că eu am aflat întreaga poveste. Totul este extrem de complicat. Îşi pune cealaltă mână peste a lui. Dar noi putem vorbi despre asta. Dacă vrei.

— Ideea e că… începe el, iar în minte îi apare imaginea lui Mel în dimineaţa ce a urmat primei lor nopţi petrecute împreună.

O invitase la *dim sum*[{14}], la un local aflat în apropiere de apartamentul lui. S-au aşezat unul în faţa celuilalt la o masă atât de mică încât genunchii lor se tot „încurcau" unul de altul, gata să o răstoarne, lucru care i-a făcut pe amândoi să râdă cu poftă. Ea i-a spus că i-a fost întotdeauna teamă să intre în localuri ca acela, el a întrebat-o de ce, ea i-a răspuns că nu ştie, iar el i-a spus că nu trebuie să-i fie teamă. Acelaşi lucru i-l spusese şi cu o seară înainte când se pregătea să o sărute. Asta i-a făcut pe amândoi să râdă din nou cu poftă, iar ea a pus beţişoarele pe masă. „Nu mi-e teamă când sunt cu tine", i-a spus Mel, iar el i-a răspuns: „Foarte bine."

— Ideea e, repetă el, că nu sunt sigur că…

— Nu eşti sigur că vrei s-o facem.

Jake o priveşte fix. Ea îi susţine privirea, ţinându-l de mână. Inima lui pare să plutească de bucurie, ca o bulă de aer în apă. Oare ea realizează chinul lui? Ştie ce vrea el, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat?

— Mel, eu…

— E în regulă, Jake.

— Da? întreabă el, fără să ştie de fapt ce spune, ce înseamnă asta.

— Ştiu că nu este stilul tău.

— Stilul meu? repetă el.

— O nuntă mare la biserică, rochia de mireasă… Ea îşi dă capul într-o parte, zâmbind: Nu mi te imaginez în costum de gală.

Jake nu ştie cum arată un costum de gală, dar îşi imaginează.

— Nu ştiu ce să facem, spune ea, frecându-şi tâmpla cu degetul şi uitându-se pe fereastră. Nu i-am spus mamei nimic, fireşte. Ei au încercat să fie amabili. Cred că acest lucru ar fi benefic pentru mine. Un motiv de bucurie. Nu ştiu ce să facem, repetă ea. Dar deocamdată nu trebuie să ne facem griji în privinţa asta. Am putea, şopteşte ea pe un ton conspirativ, ridicând o sprânceană, să acceptăm până la urmă. Doar ca să le facem pe plac. Ştii cum sunt părinţii. Ai putea să înduri corvoada?

Autobuzul spre aeroport pleacă din Hennessey Road. Jake merge încet, abia mişcându-şi picioarele, cu capul aplecat, de parcă ar înfrunta vântul, ţinând în spate vechiul rucsac al mamei sale şi două geamantane ale lui Mel în mâna dreaptă. Ea îl urmează îndeaproape, vorbind vrute şi nevrute. El ştie deja că momentele de tăcere îi creează lui Mel o stare de încordare, de aceea simte nevoia să vorbească tot timpul – pentru a le înlătura. Îi vorbeşte despre trafic, despre bucuria pe care o simte plecând şi despre faptul că vrea să ajungă devreme în staţie, ca să ocupe un loc. „Este sigur, îl întreabă ea, absolut sigur că n-ar fi fost mai bine să fi luat trenul în locul autobuzului, pentru că este îngrijorată din cauza traficului – chiar dacă este încă devreme, un flux de maşini vine din Causeway Bay şi…”

Nu o poate privi acum, aşa că e mai bine să meargă în spatele lui. Umărul îl doare din cauza greutăţii rucsacului; braţul stâng, băgat în ghips de la cot în jos, se balansează, palid şi greoi, pe lângă trup. Jake nu a permis nimănui să scrie sau să deseneze ceva pe el. Perfecţiunea albă a ghipsului şi sunetul cavernos pe care îl scoate atunci când îl loveşte sunt ciudat de fascinante pentru Jake. Începe să uite cum arată culoarea braţului său.

În staţia de autobuz, Mel se aşază pe unul dintre geamantane, epuizată, cu chipul cadaveric din cauza efortului pe care l-a depus parcurgând pe jos distanţa de la apartamentul lui Jake până aici. Este tăcută acum, aruncându-i din când în când priviri neliniştite. Jake vede venind în depărtare autobuzul.

După ce s-au urcat, acesta pare că merge incredibil de repede. Lasă în urmă Wanchai, iar Jake vede într-o parte – printre clădiri – povârnişurile munţilor, iar pe cealaltă parte, frânturi din apa portului în care se reflectă soarele. Drumul începe să urce acum, iar străzile de dedesubt par înguste şi oamenii reduşi la dimensiuni microscopice. Jake vede imaginea autobuzului reflectându-se în geamurile clădirilor – fragmentată, distorsionată – şi zăreşte, pentru o fracţiune de secundă, imaginea chipului său privindu-i de vizavi. Apoi dispare.

Mel îi ia mâna, cuprinzându-i-o într-ale ei. Jake se gândeşte că,

înainte, când ea se simţea bine, îi plăcea felul în care îi descheia nasturii de la cămaşă, concentrată, reverenţioasă, ca un copil care desface un pachet, şi că poate îi este dator pentru asta, că măcar atât poate să facă pentru ea. Poate că totul va fi bine. Poate că o va putea iubi. Poate că în scurt timp se va putea întoarce.

La ultima staţie, înainte de tunel, o familie se urcă cu greu în autobuz şi, chiar înainte ca uşile să se închidă, o formă întunecată pătrunde înăuntru, zburând haotic prin autobuz. Se înalţă spre tavan, apoi îşi schimbă direcţia, îndreptându-se spre parbriz, unde se loveşte de sticlă. Jake priveşte uimit. Are aripi formate dintr-o membrană şi un trup mic, musculos. Un liliac.

Un murmur de groază străbate autobuzul. Mel îl strânge de mână. Liliacul se desprinde, ameţit şi dezorientat, de parbriz, prăbuşindu-se la pământ. Reuşeşte să-şi ia din nou zborul, trecând peste capetele pasagerilor. Mel scoate un ţipăt ascuţit şi îşi fereşte capul, lovindu-se însă de umărul lui Jake. Durerea îl orbeşte, încât nu mai vede ce se întâmplă mai departe.

Când deschide ochii, vede cum o chinezoaică tânără, îmbrăcată într-un costum bej, se ridică în picioare cu mare greutate, ţinându-şi mâinile încleştate pe cap. Ea nu ţipă, ca ceilalţi pasageri din autobuz, ci plânge înăbuşit, iar lacrimile îi întind machiajul pe faţă. Jake o priveşte. Ceva se agită în părul ei negru, mătăsos. Liliacul s-a agăţat cu gheruţele de părul ei, refuzând să-i mai dea drumul.

Jake se ridică în picioare.

— Deschide fereastra! îi spune el lui Mel.

Femeia plânge în hohote, cu părul răvăşit, care i se lipeşte de chipul brăzdat de lacrimi. Oamenii deschid ferestrele, iar aerul invadează autobuzul. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui Jake. Mel îi întinde un ziar.

— Foloseşte ziarul, Jake! îi spune ea. Foloseşte ziarul!

Ca să ia ziarul trebuie să-şi elibereze braţul din eşarfa care îl susţine. Apoi îl desface şi aşază hârtia deasupra capului femeii. Mişcarea îi provoacă un val de durere. Simte printre pagini zbaterile disperate ale aripilor membranate şi încleştarea puternică a gheruţelor.

În momentul acela, autobuzul intră în tunel, iar zgomotul şi lumina pier înecate într-un semiîntuneric ciudat, cu nuanţe de galben şi portocaliu. Cu o singură mişcare, Jake strânge ziarul în jurul animalului speriat şi trage cu putere. Liliacul se zvârcoleşte şi scapă din strânsoare. Sub ziar, femeia plânge înăbuşit. Jake încearcă din nou stratagema – de data asta, simte în mâini corpul micuţ, încremenit de spaimă, şi îl înfăşoară cu ziarul. Ridică braţele, iar durerea din umăr devine copleşitoare. Şuviţe lungi din părul femeii cad din ziarul mototolit, unde liliacul continuă să se zbată frenetic. Jake se întoarce,

iar un bărbat de vârstă mijlocie îl ajută să ajungă la fereastră. Aruncă apoi pe geam ghemul de hârtie.

Curentul de aer îl înhaţă cu lăcomie. Paginile zboară în bătaia vântului, căzând uşor pe macadamul cenuşiu. Jake vede cum o siluetă neagră, înaripată, se desprinde dintre ele, pierzându-se în întunericul tunelului.

Mama lui face yoga în cealaltă parte a camerei. Salutul Soarelui. Este o formă de salut, de întâmpinare. Ea se apleacă în faţă până atinge cu palmele covoraşul, ţinându-şi tălpile lipite de pământ. În poziţia asta, cu capul în jos, părul îi atârnă pe podea. Uneori, Jake se strecoară prin arcul pe care îl creează trupul ei, făcând-o să râdă şi prăbuşindu-se amândoi pe covoraş, dar astăzi nu are chef de asta.

El loveşte cu călcâiele picioarele scaunului şi se sprijină cu coatele pe masă. Împinge de colo-colo un creion negru. Afară, soarele încinge clădirile, strada, ferestrele şi caroseria autobuzelor. Termometrul de la fereastra din bucătărie arăta treizeci şi două de grade de dimineaţă când l-a verificat. „Va fi o zi toridă”, i-a spus mama lui când el i l-a arătat. Mamei sale îi spune „Caroline”, dar şi „mama”. Când este numai cu ea, îi spune „Caroline”, dar la şcoală, îi spune „mama”, căci oamenii ar râde de el dacă i-ar spune pe nume.

— Ce faci, Jakey? Caroline stă într-un picior acum, cu braţele ridicate deasupra capului şi cu mâinile îndreptate, ca nişte săgeţi, spre tavan. Desenezi ceva?

Jake ţine creionul în pumn. Nimeni nu îl vede. Nimeni nu ştie că este acolo.

— Nu, răspunde el.

— Aha! Scrii o poveste?

— Nu.

El simte privirea mamei sale aţintită asupra lui, dar continuă să se uite fix înainte.

Caroline se aşază la masă, în faţa lui. Dă la o parte ceştile în care au băut ceaiul de dimineaţă şi cutia de zahăr. „Taikoo”, scrie pe cutie. Lui Jake îi place acest cuvânt.

— Scrii o scrisoare?

El ţine creionul aşa cum l-a învăţat Caroline – în poziţie aplecată, între degetul mare şi arătător, sprijinit de muşchiul mâinii. Încuviinţează din cap.

— Lui Hing Tai?

Jake neagă clătinând din cap.

Mama lui îl priveşte nedumerită.

— Dar cui? Ea îi dă părul la o parte de pe frunte. Cui îi scrii, iubire?

— Tatălui meu.

Cuvintele se rostogolesc uşor din gura lui. Doar două cuvinte. Jake

se uită, nerăbdător, la mama lui. Se va supăra?

Dar ea îl priveşte cu sprâncenele ridicate. Mâna ei a încremenit în poziţia în care îi atingea părul. Lui îi pare grea. Vrea să se elibereze de sub greutatea ei, dar nu îndrăzneşte. Apoi începe să-i mângâie bretonul.

— Asta e foarte bine, Jakey, spune ea. Cât ai scris?

Jake priveşte foaia dreptunghiulară din faţa lui: *dagă…* a scris el cu litere mari şi negre.

— Nu ştiu cum să-i spun.

— La ce te referi? îl întreabă ea încet.

— Păi… el îşi plimbă degetul mare pe creionul din ceară minerală. Mici punctuleţe negre se scurg pe foaia de hârtie. Să-i spun „Tom" sau „tată"?

— Aha! Caroline cade pe gânduri, uitându-se pe fereastră. Cred că… ambele variante sunt bune, iubire, spune ea, luând cutia de „Taikoo" şi strângând-o în mâini. Cred că totul depinde de… cum îl percepi tu în mintea ta. Cum îi spui – Tom sau tată?

— Păi… spune Jake, încruntându-se, nu ştiu. Nu ştiu… Mă gândesc la el… ca… la o persoană. O persoană adultă. Care arată ca mine.

— Chiar arăta… arată ca tine, spune mama lui, încuviinţând din cap. Foarte mult. Îşi bagă o şuviţă de păr în gură. De fapt, chiar seamănă perfect cu tine.

— Şi cum să-i spun atunci? întreabă el, ţinând creionul deasupra paginii albe.

— Poate… poate că „Tom" ar fi cel mai bine. Ce zici?

— Da.

El începe să contureze litera „t".

Caroline se aşază lângă el, dându-i creioanele colorate pe care i le cere şi ajutându-l să scrie corect atunci când o întreabă: *aş vrea să te văd*, scrie el. Apoi, desenează un bloc de apartamente, scriind alături: *locuim în hong kong. Vino repede! dacă vrei cu dragoste, Jake xoxoxo.* La capătul paginii, schiţează un desen cu el şi Caroline. Pe ea o desenează îmbrăcată în pantalonii ei preferaţi, evazaţi, de un roz-închis, iar pe el purtând pălăria verde, dar are grijă să-şi coloreze părul pentru ca Tom să ştie că Jake are părul negru ca el.

— Jake, e minunat, spune Caroline, când o lasă să-i admire opera. Extraordinar. Îmi place tare mult. Singura problemă este că – spune ea prudentă, analizându-i încă desenele – nu prea ştiu cum s-o trimitem.

— Ştiu eu.

El se duce în bucătărie, de unde se întoarce cu o sticlă goală de sos din soia, pe care l-au terminat la masa de aseară.

Mama lui îl priveşte o clipă, apoi izbucneşte în râs şi îşi împreunează mâinile.

— Trebuie s-o spălăm mai întâi, spune ea. Doar nu vrem ca sosul

din soia să-ţi păteze desenele.

Iau autobuzul şi străbat cocoaşa insulei Hong Kong, trecând printre clădirile din beton care mărginesc drumul şi printre copacii plini de flori roşii ca focul, coborând apoi spre portul Aberdeen pe drumul şerpuitor la căpătui căruia se află întinderea uriaşă de apă. Este o zi închisă şi umedă, iar nori mohorâţi plutesc deasupra lor. Caroline negociază cu cârmaciul schifului: se preface de două ori că pleacă, dar, în cele din urmă, omul scuipă în apă şi le face semn să se urce în barcă.

Jake se agaţă cu o mână de copastia verde a bărcii, în timp ce în cealaltă ţine sticla cu răvaşul. Mama lui îl împiedică să o arunce peste bord, când se aflau la doar două minute distanţă de port.

— Mai stai puţin! îi spune ea, punându-i mâna pe umăr. Aşteaptă până când ajungem în larg.

Apa întunecată şi ondulată mângâie carena vasului. Omul stă la cârmă, cu chipul ascuns sub o pălărie triunghiulară. Oraşul pare minuscul de aici, o colecţie de cutii neregulate, aşezate pe verticală şi vegheate de piscurile înalte şi verzi ale munţilor. Când se hotărăşte că s-au îndepărtat suficient de port, Jake apucă sticla de gât, întinde braţul şi o aruncă spre orizont, cât mai departe. Ea zboară prin aer ca un arc şi, când atinge suprafaţa lucioasă a mării, dispare o clipă, înghiţită de apă. Apoi Jake o vede din nou cum străpunge aerul şi zăreşte înăuntru – uscat şi în siguranţă – răvaşul lui împăturit.

Mair nu a reuşit niciodată să renunţe la raţionalizarea mâncării. Restricţiile alimentare impuse de guvern şi-au pus pentru totdeauna amprenta asupra ei. Îi oprea adesea pe strănepoţi atunci când aceştia îşi întindeau untul pe pâine în bucătăria ei. „Aveţi grijă să nu puneţi prea mult!” – le spunea ea, ascunzând produsul atât de preţios. Nurorile râdeau pe seama ei pentru că păstra ouăle în cămară până când se stricau şi deveneau găunoase.

Locuia într-o vale din sudul Ţării Galilor, într-un oraş al cărui nume nimeni de dincolo de graniţă nu-l putea pronunţa, pentru că limba li se împleticea la perechile de consoane precum L şi D. Şi, de parcă raţionalizarea nu era suficientă, guvernul i-a impus lui Mair să adăpostească şi să hrănească nişte copii refugiaţi din Swansea şi Cardiff.

Când au sosit, erau jegoşi – cele mai jegoase creaturi pe care Mair le-a văzut vreodată. Mirosul îngrozitor pe care îl emanau aceşti trei vagabonzi mucoşi, cu feţele murdare, care îi stăteau în prag, i-a mutat nasul din loc. Mair s-a întors în hol şi le-a ordonat fiilor ei, care desenau aeroplane în bucătărie, „să se ducă amândoi, imediat, în camera lor”.

După ce-a auzit închizându-se uşa dormitorului, i-a dus rapid pe

copii în curtea din spate, unde le-a ars hainele şi chiloţii din hârtie cafenie şi le-a tăiat părul infestat cu păduchi cu un brici de bărbierit. I-a îmbrăcat apoi cu pijamalele peticite ale fiilor ei şi i-a culcat în paturile de la mansardă.

Uneori, când nu putea să doarmă – şi i se întâmpla adesea să nu închidă un ochi toată noaptea – îi auzea plângând – un sunet jalnic de tristeţe care străbătea grinzile tavanului, tencuiala şi tapetul puse de Huw într-o zi de primăvară, cu câţiva ani în urmă, înainte de acest război interminabil. Dar la ce te puteai aştepta? Erau nişte copii fără niciun Dumnezeu. În prima seară, le-a sugerat să-şi spună rugăciunile, iar ei au privit-o de parcă ar fi avut două capete. După o săptămână, Mair i-a obligat să stea în genunchi la marginea patului şi să spună *Tatăl Nostru*: *Ein Tad, yr hwn wyt yn y nefoedd, sacteiddier dy enw, deled dy demas…* La urma urmei, era datoria ei creştinească. Nu lipsise niciodată, în viaţa ei, de la slujba de duminică.

S-a căsătorit cu Huw la optsprezece ani, iar gelozia prietenelor ei îi crea încă o plăcere tainică. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor din oraş, Huw nu lucra în mină, ci în biroul administrativ al acesteia. Aşa că – în timp ce prietenele ei se luptau să înlăture praful de cărbune de pe pielea soţilor lor – ea îi pregătea masa, în farfurii din porţelan, unui soţ care purta o cămaşă curată în fiecare zi.

Mâncarea era o magie pentru Mair, raţiunea ei de a trăi, motivul pentru care se ridica din pat în fiecare zi. Simpla alchimie a gătitului nu a încetat niciodată să o fascineze: o pungă de făină, câteva ouă, o felie de unt, un pic de lapte se puteau transforma – datorită mâinilor ei magice – într-o prăjitură, în plăcinte de ovăz sau de grâu, în clătite sau în orice altă delicatesă culinară. Mama ei o învăţase să facă meringi{15} din albuşuri de ouă coapte pe sobă când începe să se răcească. „Lasă-le pe sobă până vezi că încep să se rumenească – îi spunea ea, dându-i lui Mair lingura de lemn ca s-o lingă – apoi le baţi! Repede, repede!” Şi biscuiţi aurii, uşori ca aerul. Şi pâine albă, dospită cu bicarbonat, peste care întinzi unt şi presari sare, şi prăjituri din aluat fraged, prăjituri cu fructe, prăjituri cu dulceaţă de mere, tarte cu dulceaţă, biscuiţi din ovăz, budincă din melasă, budincă din seu gătită la aburi, budincă din felii de pâine şi prăjituri rotunde, tipic galeze, presărate cu stafide şi pudrate cu zahăr. „Un bărbat îţi recunoaşte valoarea după consistenţa prăjiturilor galeze”, i-a spus mama ei, frecând cocoloaşele de unt cu făina care cădea din sita pe care Mair o ţinea deasupra castronului.

Lui Mair îi plăcea să mănânce – dar numai în taină. După ce s-a căsătorit şi s-a stabilit la casa ei, şi în bucătăria ei, a descoperit că mâncarea îi provoca o plăcere ilicită – o activitate care le permitea femeilor să se desfete cu aceste mici delicii ale vieţii fără ca bărbaţii să le vadă. Era singura plăcere pe care şi-o îngăduia – acele momente

„furate”, intime, când soţul ei era la muncă, iar băieţii în curte, momente în care stătea în bucătărie şi gusta cu poftă din budinca dulce şi fragedă, preparată din felii de pâine şi marmeladă, sau din prăjiturile cu dulceaţă. Îi era imposibil să mănânce dacă mai era cineva prin preajmă. Mair nu suporta să fie privită în timp ce mânca, ura ideea că cineva i-ar putea număra clătitele pe care le-a băgat în gură sau ar putea auzi sunetele neplăcute pe care le scotea atunci când înghiţea. Intimitatea, caracterul tainic şi culpabil al misiunii sale erau fascinante. Dacă cineva o întrerupea – dacă un vecin îi bătea la uşă sau un copil cobora scările – ascundea dovada culpabilităţii sale în spatele unui vas sau al unui ceainic ornamental.

Huw descoperea cu uimire, în diverse sertare ale dulapului, sendvişuri mucegăite, mâncate doar pe jumătate. Bănuia că era opera unuia dintre copii. El îi spunea acest lucru soţiei sale, ea îşi manifesta indignarea şi arunca apoi resturile în sobă. O lăsa pe ea să descopere vinovatul şi să rezolve problema: mâncarea şi sarcinile familiare erau domeniul ei de activitate. Lui nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că persoana responsabilă pentru această manie era chiar ea. Huw era convins că soţia lui – a cărei siluetă, chiar şi după naşterea celor doi copii, intra încă în corsetul pe care îl purta când a venit în casa lui, după ce s-au căsătorit – nu manifesta nici cel mai mic interes faţă de mâncare. Abia dacă se atingea de ea.

Războiul, însă, a distrus această magie pentru Mair. În locul gălbenuşurilor portocalii, atât de frumoase, de la ferma de peste drum, guvernul îi dădea acum praf de ouă, pe care trebuia să-l amestece cu apă, pacheţele mici de unt, cu care trebuia să hrănească toată familia, şi punguţe de zahăr de mărimea unui deget. Era gospodină, trebuia să asigure mâncarea familiei ei – dar ce putea să gătească din aceste prostii uscate, lipsite de gust? Iar raţionalizarea alimentelor o împiedica acum să se bucure de singura ei plăcere tainică. Dar chiar dacă ar fi avut o tavă plină de plăcinte şi tot untul din lume, tot nu le-ar fi mâncat niciodată: casa era înţesată de vagabonzii aceia cumpliţi, care roiau toată ziua prin bucătărie, împiedicându-se de picioarele ei. Raţionalizarea îi răpea atât scopul primordial al existenţei, cât şi plăcerea supremă. Trebuia să protejeze preţioasele ustensile de bucătărie, moştenite de la mama ei. Nu le va insulta folosindu-le în acest gunoi.

Chiar şi la sfârşitul vieţii, când se afla internată într-un azil de bătrâni de lângă docurile din Swansea, îşi amintea senzaţia pe care i-o crea pe limbă lingura de lemn a mamei ei, gustul de lemn umed, îmbibat cu aroma aluatului nedospit, a amestecului irezistibil de ouă, făină şi apă. Mama ei îi dăduse ustensilele cu puţin înainte de a muri, ca şi când ar fi ştiut că sfârşitul era aproape. „Zilele mele de gătit sunt numărate, *cariad”,* i-a spus ea, împachetându-le în ziare şi legându-le

cu sfoară – castronul din porţelan cu smalţul crăpat, lingura de lemn, telul cu mânerul din alamă, râşniţele de zahăr şi cratiţa cu fundul din cupru.

Din scaunul ei aşezat la fereastră, de unde se vedeau apele agitate ale canalului Bristol şi docurile pustii, fără vapoare, Mair îşi întreba fiul atunci când acesta venea în vizită: „Ce s-a întâmplat cu castronul de porţelan al mamei mele? Cine a luat castronul de porţelan al mamei mele?" Când el ocolea întrebarea, Mair se întorcea spre nora ei, care stătea tot timpul îmbrăcată, pe picior de plecare, şi o întreba: „E la tine? Îl foloseşti? Da?"

Dar într-o zi, când amândoi renunţaseră demult să mai răspundă la această întrebare, Mair a murmurat:

— Poate că l-a luat Caroline.

Fiul ei şi-a ridicat uluit privirea din broşura despre maşina pe care spera să şi-o cumpere. Soţia lui a rămas cu gura căscată, la fel de uimită. Şi asta pentru că mama lui nu pomenea niciodată numele lui Caroline – dacă cineva făcea referire la ea, chipul lui Mair se împietrea dintr-odată. Dar el era destul de inteligent ca să nu rateze şansa. Se săturase să-l tot întrebe de nenorocitul ăla de castron.

— Da, da, a spus el, repede, îndoind în grabă broşura. Aşa este. L-a luat Caroline.

Mair s-a sprijinit de spătarul scaunului, gândindu-se la castronul de porţelan, cu fundul plat, atât de bun pentru amestecatul ouălor cu făina, şi la Caroline, mezina familiei, păcatul şi ruşinea ei.

Ceasul ticăie în noapte. Ora două dimineaţa. Trei dimineaţa. Patru dimineaţa. La patru şi jumătate, Jake se ridică din pat cât mai uşor cu putinţă, ca să n-o trezească pe Mel. Începe să tremure de frig, aşa că îşi pune un pulover şi iese din cameră în vârful picioarelor, închizând uşa în urma lui.

La parter, frigul este copleşitor, iar lumina are o nuanţă albăstruie, rece ca gheaţa. Câinele mârâie în debara din coşuleţul lui de răchită. Verifică uşa debaralei, asigurându-se că este bine închisă, apoi se aşază la masă şi trage telefonul spre el. Nu ştie ce cod trebuie să formeze de aici pentru convorbirile internaţionale. După două încercări ratate, reuşeşte în cele din urmă să stabilească legătura şi aude bâzâitul miraculos al unui telefon care sună. Răspunde, te rog, răspunde!

— Alo? aude el vocea mamei lui, clară şi puţin absentă.

— Eu sunt, spune el, aşa cum face întotdeauna. Bună.

— Jakey! Vocea îi trădează zâmbetul. Mă bucur că ai sunat. M-am gândit la tine toată ziua. Ce faci?

— Bine.

Urmează o clipă de tăcere. El aude sunetul depărtării, sateliţii,

imensitatea oceanului Pacific.

— Ce-ţi mai face braţul? Ea şi-a schimbat poziţia, crede el. Pare mai aproape de microfon. Este încă în ghips?

— Nu. L-am scos săptămâna trecută. Mă simt bine acum. Îmi mai înţepeneşte uneori din cauza frigului de aici, dar în rest mă simt bine. Am revenit aproape la normal.

— Şi… ea ezită, căutându-şi cuvintele… Melanie? Cum se simte?

— Păi… face progrese lente. Se simte puţin mai bine. Dar ea a avut mult mai mult de suferit.

— Da. Mama lui trage adânc aer în piept, apoi continuă: Încă nu-mi vine să cred că ai fost acolo. Când Lionel mi-a adus ziarele în dimineaţa aceea…

— Caroline, s-a terminat. Mă simt bine acum. Ai uitat?

— Ştiu, ştiu. Ea încearcă să-i dăruiască umbra unui zâmbet. Aş vrea să te văd. Cu ochii mei, spune Caroline, râzând de data asta din tot sufletul. Numai atunci mă voi convinge că eşti teafăr. Sunt paranoică, ştiu.

Jake ia unul dintre flacoanele cu medicamente de pe masă şi citeşte instrucţiunile: *De două ori pe zi, după masă, M.J. Kildoune*. Îl lasă apoi pe masă.

— Voi ce faceţi?

— Foarte bine. Eu muncesc foarte mult. Lionel mai puţin. Pisicile sunt bine. Dar nu vreau să vorbim despre asta acum. Spune-mi, mai bine, cum ţi se pare ţara!

— Este cam… ezită… complicată.

— În ce sens?

— Complicată şi atât.

Este conştient de faptul că mama lui se abţine să spună lucrurile pe care ar vrea să le spună. Aşază flacoanele cu medicamente într-un cerc, având grijă ca etichetele să fie în interiorul cercului.

— Probabil că e miezul nopţii acolo, spune ea.

— Aşa este.

— Nu poţi să dormi?

— Nu. Nu prea. Adorm uşor, dar mă trezesc de multe ori. Se uită la ceasul de deasupra sobei. Trebuie să închid acum, spune el apoi. Vorbesc de pe telefonul lor. Jake respiră adânc. Caroline, mă gândeam… Se opreşte, neştiind cum să continue.

— Da?

— Mă gândeam să plec într-o călătorie. În Scoţia. Cât stau aici. M-am gândit să mă plimb puţin.

Din nou îl întâmpină tăcerea depărtării, întreruptă doar de respiraţia mamei lui.

— Bine, răspunde ea, dacă asta vrei, Jake. Dar nu ştiu… nu ştiu ce vei găsi acolo. Vreau să spun că n-am nici cea mai vagă idee cum mai

e pe acolo.

— Dacă nu voi încerca, nu voi afla niciodată, nu? M-am gândit că – dacă tot sunt aici – ar fi o nebunie să nu vizitez locul al cărui nume îl port. Nu crezi?

— Aha, răspunde ea, neconvingătoare. Poate că ai dreptate.

Vorbeau deja de opt minute.

— Trebuie să închid.

— Jake, sună-mă din nou cât de curând, da? spune ea în grabă, încercând să rostească – acum, la sfârşit – cât mai multe cuvinte. Sau scrie-mi! Lionel are adresă de e-mail. Anunţă-mă când pleci! Şi dacă ai nevoie de ceva.

— Aşa voi face.

— De orice.

— Bine.

— Îmi promiţi?

— Îţi promit.

Francesca şi Stella se întâlnesc – spre surprinderea amândurora – în bucătărie. Francesca era convinsă că toată lumea plecase şi voia să facă o baie – o plăcere culpabilă şi autoindulgentă, pe care şi-o permite doar atunci când nu este nimeni prin preajmă. Stella stă lângă masă şi mănâncă un sendviş. Poartă, spre surprinderea Francescăi, un impermeabil stacojiu, din plastic, lung până în pământ. Motanul Max îi stă pe umeri ca o blană de vulpe.

— Bună, spune Francesca pe un ton amabil, încercând să evite cu privirea impermeabilul.

Nina are o fire mult mai ştrengară, dar Francesca o cunoaşte, a cunoscut-o întotdeauna, a ştiut mereu unde şi cine este Nina. Pe Stella însă a scăpat-o din mână.

Stella mormăie ceva printre dinţi în timp ce mănâncă. Max toarce zgomotos, retrăgându-şi gheruţele în perniţe.

— Am crezut că ai plecat cu Nina la plimbare, spune Francesca, gândindu-se la cada de baie plină cu apă fierbinte.

— Am plecat, mormăie Stella.

— Aha!

— Dar m-am întors.

— Da, văd. Francesca se îndreaptă spre frigider, ca şi când intenţiona să ia ceva de acolo, apoi se răzgândeşte. Şi de ce te-ai întors?

Stella spune ceva neinteligibil, mângâind coada inelată a lui Max.

— Poftim?

— Am spus că Nina voia să meargă în Camera Obscură{16}.

— Dar, spune Francesca încruntându-se, credeam că îţi place Camera Obscură.

Când era mică Stella, era fascinată de frumuseţea magică a oraşului văzut într-un castron uriaş de porţelan. Pe buzele Francescăi apare un zâmbet nostalgic, gândindu-se cum fetiţa mică de-o şchioapă se apleca peste marginea căruciorului ca să vadă minunea. Stella, în vârstă de doisprezece ani acum, îmbrăcată cu un impermeabil, o priveşte încruntată. Zâmbetul piere de pe buzele Francescăi.

— Îmi place, răspunde Stella. Doar că astăzi n-am avut chef.

— De ce?

— Pur şi simplu, n-am avut chef, spune ea ridicând din umeri.

— Bine. Francesca îşi pune mâinile pe coapse, apoi le lasă pe lângă corp. Nu ştie ce să mai spună. Când se întoarce Nina?

— Nu ştiu, răspunde Stella automat.

Francesca simte cum o cuprinde mânia constatând totala autonomie a fiicelor ei, care o resping, care o înlătură din viaţa lor. Între ele există o interacţiune puternică, ce se manifestă în favoarea lor, dar împotriva mamei lor. Fiicele ei i-au schimbat viaţa şi au devenit centrul existenţei sale. Ele au ajutat-o să descopere adevăratul sens al vieţii, dar şi pe ea însăşi. Datorită lor, Francesca prinde rădăcini în acest pământ unde s-a simţit întotdeauna străină. Dar, în acelaşi timp, ele o zăpăcesc, îi stârnesc frustrări şi o secătuiesc de puteri.

— Înţeleg, spune Francesca, apoi îşi aminteşte ceva. Stella, trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Stella îşi întoarce capul spre ea şi se opreşte din mestecat. A sesizat o nuanţă gravă în tonul mamei ei.

— Despre ce e vorba?

— Alaltăieri, am vorbit cu directorul de la şcoală şi…

— Mamă! a exclamat Stella furioasă.

Nu e un semn bun, îşi spune Francesca.

— De ce faci asta? întreabă Stella. Niciun alt părinte nu sună în fiecare zi ca tine – la naiba!

— Stella! ţipă Francesca. Nu vorbi urât!

— Ba – la naiba! – o să vorbesc cât de urât vreau, îi răspunde Stella pe acelaşi ton răstit.

Max îşi ciuleşte urechile şi sare de pe umărul fetei pe podea, apoi pleacă, supărat şi zburlit.

Francesca trage adânc aer în piept şi începe să numere până la zece. Se opreşte la şase. Şi-a spus că nu avea de gând să se mai certe cu Stella.

— El a sugerat, iar eu am fost de acord – continuă ea, încercând să nu ridice vocea – că ar fi mai bine ca, atunci când veţi ajunge la liceu, să nu mai învăţaţi în aceeaşi clasă.

Francesca aşteaptă, cu inima cât un purice. Nu repetă cuvintele pe care directorul i le-a spus în realitate, că fiicele ei vorbesc doar între ele, cu nimeni altcineva; nu au prieteni, iar conducerea şcolii este

îngrijorată în privinţa izolării lor duse la extrem.

În bucătărie se aşterne tăcerea. Stella o priveşte fix. Tăcerea se prelungeşte, iar Francesca devine agitată. Nu s-a aşteptat la asta. La plânsete, crize de isterie, manifestări violente – da. Dar nu la asta. Ele n-au suportat niciodată să fie despărţite.

— M-am gândit că ar fi mai bine, îngaimă Francesca. Pentru… pentru amândouă. Înainte de a începe anul şcolar. Un nou început. Pentru amândouă.

Nicio reacţie din partea Stellei. Apoi ea pune farfuria pe masă şi îşi mută greutatea corpului pe celălalt picior. Îşi ridică privirea spre tavan.

— Adică… începe Stella… Nina va repeta un an?

— Nu, nu. Veţi fi amândouă în acelaşi an. Doar că veţi învăţa în clase diferite.

Francesca aşteaptă, muşcându-şi pieliţa de la degetul mare. Stella rumegă ideea.

— Ei, bine, tu va trebui să-i spui vestea cea mare, zice ea în cele din urmă, aruncând farfuria în chiuvetă, pentru că eu n-am de gând s-o fac.

Francesca este atât de fericită că a evitat o ceartă, încât începe să vorbească fără întrerupere:

— Fireşte, fireşte că îi voi spune eu. Nici nu mă aşteptam s-o faci tu. Eu şi tata îi vom spune imediat ce Nina se va întoarce acasă şi apoi poate că vom sta împreună…

Stella a ieşit deja din cameră. Francesca se aşază pe un scaun. Ea şi Max se privesc unul pe celălalt. Este uimită. Extrem de uimită. Se aşteptase la o ceartă de proporţii, la o adevărată luptă, la şuvoaie de lacrimi şi accese de mânie. Poate că o va ruga – se gândeşte Francesca – să renunţe la impermeabilul acela îngrozitor.

Se auzea un cântec vechi de jazz, în care artista vorbea despre moartea tragică a unei femei, glasul ei puternic lovindu-se de pereţii capitonaţi ai studioului. Când a fost construită această clădire, i-a spus cineva Stellei, arhitecţii erau îngrijoraţi pentru faptul că zgomotul traficului din Portland Place şi Regent Street ar putea fi auzit în timpul transmisiunilor în direct, motiv pentru care toate studiourile au fost practic îngropate în centrul clădirii, precum figurina cea mai mică dintr-un set de păpuşi ruseşti.

James se sprijinea de spătarul scaunului, ţinând un picior pe masă şi căştile pe umeri, şi vorbea cu fata care prezenta vremea. Stella s-a aplecat spre microfonul care făcea legătura cu studioul.

— Două minute şi douăzeci şi cinci de secunde, James.

L-a văzut prin paravanul din sticlă cum se ridica în picioare şi cum îşi lua microfonul.

— Bine. Suntem pregătiţi.

— Prezentăm vremea mai întâi şi apoi vei intra în legătură cu ascultătorii, a spus Stella pe un ton neutru. O femeie vrea să vorbească cu tine despre beneficiile kick-boxing-ului.

L-a văzut căutând-o apoi cu privirea. Era mai greu să vezi prin sticlă din unghiul în care se afla el.

— Spune-i să se ducă dracului!

— Poţi să i-o spui personal, i-a răspuns ea, râzând. Este pe linia patru. Un minut şi cincizeci de secunde. S-a declarat împotriva afirmaţiei pe care ai făcut-o mai devreme, cum că sportul nu-ţi face bine.

— Prostii! l-a auzit ea murmurând.

— Un minut şi patruzeci de secunde.

Stella s-a întors la pupitrul de comandă. Uşa biroului s-a deschis şi un bărbat din echipa operativă s-a aplecat spre ea.

— Te caută cineva la telefon, Stella.

— Poftim? a spus Stella, întorcându-şi capul brusc. Nu acum.

— Se pare că e urgent.

— Cine e?

— Nu ştiu.

A împins scaunul spre telefon şi a apăsat pe butonul care licărea.

— Da?

— Stel, eu sunt.

Stella şi-a ridicat privirea spre tavan.

— Doamne, Nina! Sunt în timpul unei emisiuni. Nu pot să…

— Ştiu. Te-am auzit.

— Atunci de ce…

— Ascultă-mă! L-am părăsit pe Richard.

Stella a oftat, ciocănind nervoasă cu pixul în birou.

— Neen, nu există nicio modalitate…

— Pot să vin la tine?

— Ăăă…

— Sunt la aeroport, a spus Nina cu o nuanţă ameninţătoare în glas. Sunt…

— Poţi să mă suni puţin mai târziu? Mi-am făcut nişte planuri pentru seara asta.

Bărbatul cu care Stella se întâlnea i-a promis că o va lua de la serviciu, o va conduce acasă şi apoi o va seduce. Lucru pe care Stella îl aştepta cu nerăbdare.

— Dacă nu vrei să vin, a izbucnit Nina, atunci poate că va trebui să…

Deasupra capului ei, Stella a văzut aprinzându-se becul pe care scria „On Air”.

— Fireşte că vreau să vii, a spus ea absentă. În studio, fata citea

vremea de pe un script. Stella s-a uitat la butoane şi a apăsat pe unul dintre ele. Fireşte că poţi să vii, a spus ea apoi.

— Bine. Ne vedem mai târziu, s-a smiorcăit Nina, puţin mai liniştită. Am luat bilet la un avion care ajunge puţin după miezul nopţii. Aşa că voi ajunge la tine cam pe la ora unu.

— Bine.

— Am optat pentru un zbor programat la o oră mai târzie pentru că ştiam că lucrezi.

— Îţi mulţumesc.

O altă criză tipică prin care trecea uneori căsnicia Ninei. Richard comitea câte un „delict" (de obicei obscur şi adesea incredibil de minor), se certau şi Nina pleca pentru câteva zile, timp în care adopta un comportament excentric – uneori îşi cumpăra o mulţime de haine scumpe, alteori se culca cu un alt bărbat, iar în alte dăţi se urca într-un avion şi dispărea într-un loc îndepărtat. Richard fie o ierta întotdeauna, fie nu cunoştea tot adevărul – Stella nu ştia care dintre cele două variante era cea corectă. Capriciile Ninei păreau să facă parte din eşafodajul căsniciei lor.

Stella a terminat emisiunea, ignorând micile ironii pe care James le făcea în direct referitoare la faptul că producătoarea programului său vorbea mereu la telefon, a ieşit în fugă de pe porţile studioului, exact la timp ca să prindă ultimul metrou, şi s-a oprit la un magazin turcesc deschis non-stop ca să cumpere ceva de mâncare pentru Nina, care va veni flămândă. În vreme ce cei trei fraţi, proprietarii magazinului, stăteau în pragul uşii pe taburete, Stella a ales de pe rafturi măsline amărui, un borcan de hummus{17} cremos şi o lipie subţire ca talpa de pantofi.

Acasă o aştepta un mesaj pe robotul telefonic: „Stel, sunt Nina. Voiam doar… – a urmat o pauză, întreruptă apoi de râsete – …te sun de pe mobilul lui Richard. L-am sunat după ce-am vorbit cu tine, iar el a venit la aeroport şi m-a luat acasă. Aşa că totul e în regulă. Acum suntem în maşină… – au urmat alte râsete şi chicoteli, iar în fundal Stella a auzit vocea lui Richard – …îmi pare rău că nu ne vedem. Pa."

Stella a luat un pahar – unul dintre paharele înalte, cu fundul gros, care îi plăceau atât de mult – şi l-a izbit de perete.

Nina merge la grădiniţă. Trebuie să stea într-un cerc împreună cu alţi copii, cu picioarele încrucişate sub ea. Trebuie să vorbească în engleză aici, i-a spus mama ei, pentru că nimeni nu înţelege italiana. Uneori, Nina uită asta şi cere *latte* în loc de lapte, iar educatoarea o priveşte încruntată. Copiii fredonează cântecele, se joacă cu apă şi nisip, se plimbă cu tricicletele pe aleile înguste, fac colaje cu peşti din clei şi boabe de linte şi decupează cu foarfecă desene din reviste. Foarfeca este instrumentul preferat al Ninei. Îi plac simetria lamelor,

uşurinţa cu care ele taie hârtia şi modul în care cele două lame identice conlucrează una cu cealaltă.

Nina străbate poteca, croindu-şi drum printre tricicletele pe care băieţii le-au lăsat acolo. Poartă ciorapi roşii şi fustiţă roşie, gen kilt. Este costumul ei preferat. Bunica Gilmore i l-a dăruit, nu bunica Iannelli. Bunica Iannelli îi dăruieşte lucruri ciudate – biscuiţi înveliţi într-o hârtie subţire şi creponată şi jucării mecanice din lemn. Ţine în mână omul de zăpadă pe care l-a făcut dintr-un sul gol de hârtie igienică, acoperit cu vată moale şi cu o pălărie roşie, ca să se asorteze cu ciorapii Ninei. Nina i-a desenat singură chipul.

O vede pe mama ei, care o aşteaptă la poartă şi îi face cu mâna. Stella dă din picioruşe în cărucior şi ţipă.

— *Dat,* spune ea, arătând-o pe Nina, *dat!*

Mama mângâie corpul alb şi moale al omului de zăpadă şi o laudă pe Nina, spunându-i că este o fetiţă deşteaptă, dar Nina nu o ascultă. Ea se uită la Stella. Sau, mai degrabă, la părul ei. În loc să fie pieptănat şi prins cu o agrafă – aşa cum este al ei, aşa cum este întotdeauna părul lor – părul Stellei este prins în două codiţe pe vârful capului cu două panglici verzi. Din catifea verde. Nina nu le-a văzut niciodată până atunci.

— …îl vom aşeza pe cămin când vom ajunge acasă, spune mama. Va fi primul nostru ornament de Crăciun şi poate mai târziu…

— Ce s-a întâmplat cu părul Stellei?

Mama ei îşi aţinteşte privirea asupra Stellei, care – datorită codiţelor – are acum o cărare perfectă pe mijlocul capului. Chipul mamei – observă Nina – trădează încântare. Sau mândrie.

— E frumos, nu-i aşa? Mama ei râde în timp ce împinge căruciorul pe stradă, îndepărtându-se de poarta grădiniţei. Când îi pieptănam părul de dimineaţă mi-am dat seama că este destul de lung ca să-l prind în codiţe. Îi stă bine, nu-i aşa?

Nina se uită la surioara ei, care suge un con de pin. Codiţele şi panglicile se leagănă de colo-colo în ritmul căruciorului.

— Îmi faci şi mie părul aşa?

— Dar, *piccola,* nu pot, răspunde mama ei, clătinând din cap. Părul tău este prea scurt. Tu şi Stella aveţi părul diferit. Părul ei seamănă cu al meu.

Nina se gândeşte o clipă la asta.

— Şi părul meu nu seamănă cu al tău? întreabă ea.

— Nu, iubito. Al tău seamănă mai degrabă cu al tatălui tău. Sau poate cu al bunicii tale. Bunica Gilmore.

Nina strânge la piept omul de zăpadă. Părul bunicii Gilmore este atât de alb şi de rar, încât i se vede pielea capului. Părul Stellei, observă Nina, este negru şi bogat, şi lung. Dacă ar desena-o pe Stella, ar trebui să folosească pentru păr creionul negru. Dacă s-ar desena pe

ea, n-ar şti ce creion să folosească – maro, galben sau roşu? Sau pe toate trei?

Ea vede cum mama ei răsuceşte pe deget una dintre codiţele lungi ale Stellei.

Francesca sparge ouă într-un castron pentru omletă, îndesând cojile una într-alta, când sună telefonul. Fetele se joacă într-un colţ al camerei – cascada de comentarii a Ninei este întreruptă uneori de exclamaţiile monosilabice ale Stellei. Francesca se duce pe hol ca să răspundă la telefon.

Este mama ei, dornică să-i relateze afrontul pe care i l-a adus una dintre verişoarele Francescăi, trimiţându-i o scrisoare datată cu două săptămâni înainte de data poştei. Francesca o ascultă doar pe jumătate, exclamând din când în când „Aha” şi „Oo”. Se simte copleşită, la fel ca şi Stella, de şuvoiul verbal al Ninei. Francesca trage adânc aer în piept şi încearcă s-o reducă pe mama ei la tăcere:

— Nu pot să vorbesc acum. Trebuie să le dau fetelor să mănânce.

Mama ei o ceartă, vrea să ştie de ce Francesca nu i-a spus că dragele *bambine* erau flămânde şi închide telefonul. Francesca îşi dă ochii peste cap.

Se întoarce în bucătărie, dar se opreşte în prag. Nina stă în mijlocul camerei, cu o licărire ciudată în ochi. Podeaua este plină de pete negre, ca nişte umbre sau ca un lichid vărsat. Francesca rămâne pe loc. Oare Nina a vărsat ceva pe jos – apă sau suc? Priveşte cu mai multă atenţie şi scena capătă acum mai mult contur. Smocuri groase de păr sunt împrăştiate peste tot pe linoleum. Păr negru şi moale. Exact ca al ei. Francesca întinde o mână să-l pipăie. Este încă prins în agrafa argintie.

Printre mobila din bucătărie apare apoi un omuleţ cu mersul împleticit. Francesca nu-l recunoaşte imediat – un pitic cu o înfăţişare ciudată, cu părul zburlit, tuns aproape de scalpul alb precum ceara, acoperit tot cu smocuri.

— Nu mai e, spune omuleţul. Părul – nu mai e.

Francesca se uită la Nina. Ea ţine în mână o foarfecă. Expresia de pe chipul ei este calmă, sfidătoare, obscură. Stella se apleacă şi începe să umble prin smocurile de păr de pe podea. O priveşte o clipă pe Francesca, apoi îi oferă un mănunchi.

— Mami, spune ea, preocupată. Păr?

Francesca se aşază în genunchi. Acceptă şuviţa tăiată din mâna Stellei şi o ţine o clipă, întinsă între degete. Apoi respiră adânc.

— Nina, începe ea.

Este vară din nou. Ultimele săptămâni letargice ale trimestrului. Particule de polen plutesc prin aer şi pătrund prin fereastra deschisă.

Este ora de biologie, într-o după-amiază de joi când soarele arde pe cer şi se revarsă prin geamul fără jaluzele ca siropul încins. Ar fi trebuit să înceapă deja programa şcolară pentru anul viitor, dar nimeni, nici măcar profesorii, nu iau acest lucru în serios. Stella a preferat să ignore regulile legate de uniforma şcolară, purtând în schimb o rochie înflorată, pe care a cumpărat-o dintr-un magazin cu articole la mâna a doua din Grassmarket, ciorapi groşi de lână şi ghete ca de armată, cu talpă groasă. Îi este foarte cald, dar nu vrea să recunoască asta în faţa nimănui.

Îşi ridică privirea de pe desenul ei – o inimă umană, cu arterele colorate cu roşu şi venele cu albastru, şi scrutează sala de clasă. Louise stă în prima bancă şi se uită pe fereastră, rezemându-şi capul într-o mână, în timp ce cu cealaltă încearcă să desfacă uşor pachetul cu cartofi prăjiţi de sub bancă. Felicity îi şopteşte ceva, încet şi cu grijă, prietenei ei Rebecca – ceva ce le face să izbucnească într-un râs silenţios, acoperindu-şi gurile cu mâinile şi aplecându-se peste birou, copleşite de o încântare interzisă şi subversivă. Profesoara, domnişoara Fowkes, stă la catedră şi îşi tot prinde şi desface părul, nemulţumită parcă de coafura ei sau ca şi când ar fi vrut să-i simtă mângâierea printre degete.

La un moment dat, cineva bate la uşă. Toţi ochii se aţintesc într-acolo, curioşi. Stella îşi scoate pixul din gură. Felicity şi Rebecca se ridică brusc de pe bancă, iar râsul ei piere de pe buze. Un factor disturbator. Lor le plac factorii disturbatori.

— Intră! strigă domnişoara Fowkes. Dar nu se întâmplă nimic. Intră! strigă ea mai tare.

Uşa se deschide şi în prag apare Nina. Poartă o fustă petrecută, prinsă într-un nasture enervant de mare. Şi Stella o poartă uneori şi vede acum că este prea lungă pentru Nina. Părul Ninei este prins în nişte agrafe pe care Stella le recunoaşte ca fiind ale ei. Colegii care ştiu că Nina este sora ei se întorc spre Stella – ca să observe – ce? Asemănările dintre ele? Diferenţele? Reacţia Stellei? Chipul Stellei este impasibil, împietrit ca o stâncă.

— Da? întreabă domnişoara Fowkes, iar Stella tresare uşor.

— Domnul Allen vă întreabă dacă nu aveţi cumva o pipetă.

— Bineînţeles că avem, dar ne trebuie acum.

Nina se uită în pământ, apoi din nou la domnişoara Fowkes.

— Domnul Allen ar vrea să ştie dacă nu aveţi una în plus, murmură ea.

Domnişoara Fowkes oftează dramatic şi se ridică în picioare.

— Mă duc să văd. Apoi, adresându-se elevilor, le spune: Lipsesc doar un minut. Copiaţi în continuare desenul de pe tablă! Când mă întorc, nu vreau să aud nici măcar o vorbuliţă! Aţi înţeles? Nicio vorbuliţă!

Iese din clasă, lăsând uşa deschisă, şi un val de răcoare pătrunde în sală. O clipă, este linişte. Apoi, cineva din spate – un băiat – zice:

— O vorbuliţă!

O spune pe un ton silenţios, dar destul de tare ca să audă toţi colegii. Chicotelile izbucnesc ca focurile de artificii.

Constrânsă să stea în faţa clasei, Nina îşi cuprinde un picior cu celălalt. Cu o mână, îşi mângâie o agrafă. Scrutează clasa cu privirea, oprindu-se asupra Stellei. Se uită o clipă una la alta. Apoi Nina îşi mută privirea. Se evită destul de mult când sunt la şcoală. Stella se concentrează asupra desenului din faţa ei, asupra formei asimetrice a inimii, asupra compartimentelor ei gemene, asupra canalelor roşii şi albastre care o străbat, descoperind pentru prima dată că inima este alcătuită din două elemente opuse.

— Hei! Cum te cheamă?

Vocea, stridentă şi insistentă, vine din spatele Stellei. Ea se întoarce. Stuart Robson se sprijină de bancă şi o priveşte fix pe Nina. Stuart este unul dintre cei mai agasanţi băieţi din anul lor. În afara orelor, se ciocneşte intenţionat de Stella, trage de bareta sutienului ei, îi desenează lucruri obscene pe caiete şi îi aruncă în păr hârtiuţe morfolite în gură. Odată i-a scris cu carioca pe haină POCITANIE. Ea şi Nina au frecat cu disperare haina, încercând să şteargă cuvântul.

— Las-o în pace! îi spune Stella pe un ton imperativ.

Stuart se uită la ea, apoi din nou la Nina. Pe buze îi apare un zâmbet.

— Hei, tu! strigă el iar. Ţi-am pus o întrebare.

— Las-o în pace, Stuart! repetă Stella, strângând cu putere pixul în mână.

— Eşti sora Stellei?

Nina nu-i răspunde, afişând expresia impenetrabilă şi rigidă pe care ea şi Stella au exersat-o de-a lungul timpului. Îşi ţine gura încleştată. Ai crede că nu va avea nicio reacţie. Dar Stella îi vede pulsând venele violet-albăstrui de la tâmplă.

— Aşa e? Stuart se ridică în picioare acum şi se îndreaptă printre bănci spre Nina. Ea nu pare să-l observe. Te cheamă cumva Ghoulmore?{18}

Un hohot de râs îi întâmpină replica.

— Am dreptate? insistă Stuart. Eşti o pocitanie? O Ghoulmore?

Scoate un sunet strident, fantomatic, aşa cum fac copiii de Halloween. Nina nu reacţionează, lăsând impresia că ceva de afară i-a captat atenţia, uitându-se cu insistenţă pe fereastră şi ţinându-şi degetele încleştate.

— Dacă eşti într-adevăr sora Stellei, sora mai mare a Stellei – spune Stuart, care se află acum doar la un pas de Nina – cum de învăţaţi amândouă în acelaşi an?

Stella o vede pe Nina înghiţind în sec.

— Toată lumea spune, continuă el, aplecându-se spre ea, că eşti un pic cam paralitică.

Nina îşi întoarce privirea de la geam, cu buzele strânse. Stuart se năpusteşte asupra ei şi o apucă de păr. Pe chipul Ninei, atât de asemănător cu al Stellei, se citeşte durerea. Stella se ridică în picioare şi trece printre rândurile de bănci care o despart de Nina. Îşi ţine pumnii încleştaţi, iar mânia se dezlănţuie în sufletul ei, străbătându-i tot corpul, fiecare venă de sânge. Este capabilă de orice – îşi spune ea – de orice, ca să răzbune suferinţa pe care acest băiat i-a provocat-o surorii ei, iar ea nu va fi responsabilă pentru răul pe care i-l va face.

Stella îl apucă cu forţă de pulover, îndepărtându-l de Nina. La cincisprezece ani, Stella este înaltă, mai înaltă chiar decât Stuart.

— Las-o în pace! şuieră ea printre dinţi, trântindu-l de perete. În urma impactului, băiatul se loveşte cu capul de zid. Dacă te mai atingi vreodată de ea, te voi…

Stella se opreşte, înghiţindu-şi cuvintele. Stuart încremeneşte o clipă, uimit de vehemenţa fetei. În clipa în care Stella o vede pe Nina ridicând mâna – s-o ajute sau s-o oprească? – domnişoara Fowkes apare în pragul uşii, aducând pipeta.

— Ce se întâmplă aici? ţipă ea. Înapoi în băncile voastre!

Stuart şi Stella nu se mişcă. Sângele zvâcneşte în capul Stellei, ameţind-o. Totul pare dintr-odată prea aproape – pereţii, oamenii, băncile. Nu-i dă drumul lui Stuart, dar mai mult ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Imediat! ţipă domnişoara Fowkes, dându-i pipeta Ninei.

Stella îşi desprinde mâinile de pe puloverul de lână al lui Stuart. Sora ei deschide gura, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, apoi pleacă.

Mai târziu, Stella o găseşte pe Nina în locul lor obişnuit de la cantină, chiar în spate, lângă fereastră, la masa unde stau înţesate scaunele libere.

Stella îşi pune tava vizavi de sora ei. Nina îşi colorează unghiile cu un marker fluorescent, sorbind dintr-o cutie cu suc.

— Te simţi bine? întreabă Nina, fără să-şi ridice privirea spre sora ei.

— Da. Tu?

— Îhî.

Stella ia furculiţa, o înfige în plăcinta din farfurie, apoi o lasă jos.

— Urăsc cantina asta, spune ea oftând.

Nina se apleacă spre Stella şi îi colorează cu galben unghia degetului mare.

— Şi eu.

Înlocuieşte apoi markerul galben cu unul roz, uitându-se la un

moment dat peste umărul Stellei.

Nina îşi drege vocea.

— L-ai… mă întrebam dacă… l-ai văzut pe noul coleg?

Rosteşte cuvintele cu foarte multă grijă, lucru care o determină pe Stella să-şi ridice privirea spre ea.

— Care coleg?

— Este cu un an mai mare decât noi.

— Nu l-am văzut, răspunde Stella. De ce?

— Este acolo, spune Nina, arătându-l cu markerul şi ţinând-o strâns – observă Stella – de încheietura mâinii. Nu te uita acum! Ea scrutează sala cu privirea. Gata! Poţi să te uiţi, nimeni nu e atent.

Stella se întoarce. Vede stând la coadă un băiat înalt şi solid, cu părul roşcat. Îşi întoarce imediat privirea şi îşi aţinteşte ochii asupra terenurilor de sport, asupra orizontului şerpuit, unde acoperişurile caselor se îmbină cu albastrul strălucitor al cerului.

Nina o priveşte, ţinând-o încă pe Stella de mână. Stella se eliberează din strânsoarea Ninei şi îşi încolăceşte braţele în jurul ei.

— Nu seamănă cu el, spune Nina precaută, nu-i aşa? Adică…

— Taci!

— Arată chiar bine.

— *Taci!*

Nina pune capacele markerelor. Mirosul plăcintei din faţa Stellei îi creează o stare de greaţă.

— Am vrut doar… Nina încearcă s-o prindă din nou pe Stella de mână, dar Stella nu o lasă… am vrut doar… să te avertizez.

— Ştiu.

— N-am vrut să te supăr.

— Nu sunt supărată, strigă Stella, cu ochii în lacrimi. Nu sunt supărată deloc!

Nina îşi aliniază markerele, apoi le aranjează în forma unei stele. Stella vrea să plece, să fugă cât mai departe. Nu poate să îndure prezenţa acelui individ, prezenţa *lui,* undeva în spatele ei, dar nici nu se poate întoarce spre el.

— Când ţi se pare că îl vezi, şopteşte Nina jucându-se cu markerele, ce vezi în faţa ochilor?

Stella o priveşte, şocată.

— Ce vezi, Stel?

Stella se ridică brusc în picioare, luându-şi geanta şi străbătând cantina în fugă.

Biblioteca şcolii mirosea a ceară de parchet şi a hârtie mucegăită. Uscătoarele de aer bâzâiau în colţurile sălii, absorbind căldura umedă şi pustiitoare a sezonului ploios. Cu toate acestea, găseai între paginile cărţilor mucegai gri-albicios, iar după câteva ore bune petrecute aici

te murdăreai pe mâini de spori. Ceilalţi băieţi jucau fotbal în curte în timpul pauzei. Jake ar fi vrut şi el să fi se alăture, dar ei vorbeau cu toţii despre echipe de fotbal din Anglia, iar Jake nu ştia nimic despre ele. Odată l-a întrebat pe colegul lui de bancă de unde ştia cu ce echipă să ţină, iar acesta l-a privit de parcă l-ar fi întrebat cât fac doi plus doi. Apoi s-a întors spre ceilalţi colegi şi a repetat întrebarea lui Jake, iar ei au izbucnit cu toţii în râs. Pe Jake l-a obsedat săptămâni întregi reacţia lor – de unde ştiau cu atâta convingere ce echipă să susţină şi de ce ignoranţa lui în această privinţă era un fapt atât de ruşinos? – gândindu-se în final că acest lucru era consecinţa faptului că nu avea tată. Era astfel mai uşor să vină aici şi să pretindă că nu voia să joace fotbal.

Jake stătea lângă rafturile atlaselor geografice, uitându-se la o hartă a Insulelor Britanice. Mama lui nu-i vorbea niciodată despre locul ei de baştină. A întrebat-o de câteva ori numele acestui loc, iar ea îl rostea întotdeauna repede, din colţul gurii, cu un accent pe care Jake nu-l recunoştea ca fiind al ei. L-a învăţat odată un cântec galez care vorbea despre un râu şi i-a desenat pe un caiet un arbore genealogic. Dar când Jake a căutat caietul, ca să-l pună undeva în siguranţă, a descoperit că pagina fusese ruptă.

Scruta cu privirea două insule asimetrice. Ţărmuri sfărâmate şi mâncate de apă şi de vreme. Irlanda, modelată în forma unui câine, şi felul în care pământul Angliei se lega cândva de ea, înainte ca plăcile tectonice să se mişte şi să o elibereze. Ţara Galilor, care pare că încearcă să se îndepărteze de Anglia, ca şi când ar vrea să i se alăture Irlandei în marea libertăţii. Vedea cum şoselele şi căile ferate se năpustesc toate spre marele punct roşu care reprezintă Londra, aşa cum un şuvoi de apă ţâşneşte dintr-o conductă. Vedea cum peninsula Cornwall se întinde mult în apă, iar Scoţia pare atât de grea, încât gâtul îngust al Angliei de Nord nu-i poate susţine greutatea.

— Cauţi ceva în mod deosebit, Jake? l-a întrebat bibliotecara, o femeie care îşi ţinea ochelarii prinşi de un lănţişor în jurul gâtului şi care stătea lângă el.

— Nu, vă mulţumesc, i-a răspuns Jake, jucându-se cu marginea roasă a cămăşii de şcoală.

— Eşti sigur?

— Ăă, băiatul s-a înroşit până în vârful urechilor, nu… adică, da… mă întrebam unde… unde este Kildoune.

— Kildoune? Bibliotecara l-a privit curioasă. Nu este acesta…?

— Port numele acestui loc. Un loc din Scoţia.

— Aha! a spus ea, cu un zâmbet generos. Şi eu sunt din Scoţia. Cam pe unde este, ştii cumva?

— Păi… Jake încerca să-şi amintească numele. Avie… Avie şi nu mai ştiu cum.

— Aviemore?

Jake a încuviinţat repede din cap.

— Cunosc bine regiunea. Sora mea are o casă acolo. Un loc frumos. Uite, i-a spus bibliotecara, întinzându-se peste capul lui, este chiar aici!

Degetul ei se odihnea în mijlocul celei mai întinse regiuni din Scoţia, ascunzând cea mai mare parte din cuvânt. Jake vedea A-ul şi V-ul numelui, dar nimic mai mult. Şi-a fixat ochii asupra punctului respectiv, ca să nu-l uite, ca să şi-l amintească atunci când ea îşi va lua degetul de pe carte.

— Să vedem acum dacă putem găsi locul pe care îl cauţi, i-a spus bibliotecara. Ai mai folosit vreodată atlasul?

Jake a clătinat din cap.

— Este uşor. Hai să-ţi arăt! A luat de pe raft o carte mare şi subţire. *Atlasul lumii,* era scris cu litere aurii, şterse de vreme. La sfârşitul atlasului există o listă cu toate locurile din lume, aşezate în ordine alfabetică, a continuat bibliotecara.

Jake stătea lângă ea, fascinat, cu mâinile încleştate. Părea că va găsi în paginile acestei cărţi o fotografie a tatălui său.

— Aici este litera K, i-a explicat ea, iar Jake a văzut o pagină înţesată de cuvinte mici şi negre. K-i-l, a murmurat bibliotecara, plimbându-se cu degetul în josul paginii. K-i-l – sunt multe oraşe în Scoţia care încep cu literele astea. K-i-l-d… Kildare, Kilden, Kildepo Valley, Kildonan. O! Dar e ciudat!

— Ce? Jake s-a aplecat deasupra atlasului, nerăbdător. Ce e?

— Nu este aici. Bibliotecara s-a întors spre el, uimită. Eşti sigur că ai înţeles corect? l-a întrebat ea.

Fiii lui Mair au văzut lumina zilei la scurt timp după căsătoria ei cu Huw: Alun – pe când ea avea nouăsprezece ani, iar Geraint – trei ani mai târziu. Şi cu asta s-a terminat, a hotărât Mair. Ura chinurile travaliului: transpiraţia, ţipetele şi sângele pe care îl pierdea la naştere. Aproape că nu se recunoştea: cine scotea ţipetele acelea cumplite? – a întrebat-o ea pe moaşă, iar când aceasta i-a răspuns că ea era cea care ţipa, Mair a fost îngrozită şi dezgustată în aceeaşi măsură. A insistat ca – înainte de a atinge pruncii – aceştia să fie spălaţi şi înveliţi într-un şal.

Cât priveşte celălalt „act”, n-a cunoscut niciodată plăcerea. I se părea un act primitiv, animalic. Uneori, în timpul „acestuia”, încerca să nu-şi imagineze tabloul de undeva din exterior – o femeie cu genunchii ridicaţi până aproape de subsuori şi un bărbat care o penetra cu multă greutate. După naşterea lui Geraint, locul unde doctorii au cusut-o o durea dacă stătea prea mult pe podeaua din bucătărie, frigul de pe lespezile reci străbătându-i tot corpul, până în

picioare. Când Huw venea noaptea la ea, durerea era atât de copleşitoare, încât avea impresia că locul cusut avea să se rupă şi să se destrame.

Într-o dimineaţă, după o noapte în care a visat că o pată mare, roşie, îi murdărea cearceafurile albe, întinzându-se pe covor şi trecând de uşă până în stradă, unde toţi vecinii o puteau vedea, ea a apucat capătul greu al tăbliei capitonate a patului şi a răsucit-o la patruzeci şi cinci de grade. S-a simţit imediat mai bine şi a petrecut restul zilei făcând curăţenie în dulapuri. Când Huw a urcat scările în seara aceea, a descoperit în mijlocul patului tăblia capitonată, care îl despărţea de trupul cald şi moale al soţiei sale.

Tăblia va rămâne acolo pe toată durata căsniciei lor. Foarte rar va mai reuşi să escaladeze Zidul, aşa cum o numea el în taină. O dată, după ce i-a dăruit cuvinte de laudă pentru o plăcintă de mere, iar altădată – când a adus acasă o primă de Crăciun. De obicei însă, salteaua avea să-i absoarbă „sămânţa", ca şi lacrimile. Sau se elibera în toaleta de afară, în timp ce o urmărea pe soţia lui întinzând rufele la uscat, faldurile rochiei dezvăluindu-i trupul senzual.

Ultima dată când Huw a reuşit „să escaladeze" tăblia patului a fost în seara ce a urmat nunţii lui Alun. Mair avea patruzeci şi unu de ani, dar era încă zveltă, îmbrăcată într-un costum pe care şi l-a croit special pentru această ocazie, cosând butonierele cu o aţă deosebită, pe care o cumpărase din oraşul învecinat. Gândindu-se la felul în care fusta îi scotea în evidenţă formele trupului, Huw a îndrăznit să-şi strecoare mâna peste tăblia capitonată. Pentru că nu a fost respins cu brutalitate, a îndrăznit să-şi strecoare tot braţul. Apoi a escaladat parapetul.

Trei săptămâni mai târziu, când durerea de spate nu şi-a mai făcut simţită prezenţa, Mair nu i-a acordat prea multă importanţă. Nu se poate să rămâi gravidă la patruzeci şi unu de ani. Acest lucru este imposibil. Toată lumea ştia asta. Trei luni mai târziu, continua să creadă cu încăpăţânare acest lucru. Era imposibil, nemaipomenit. Nimeni din acest oraş nu a mai avut copii după patruzeci de ani. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Doamna Williams, vecina de vizavi, a fost prima care a menţionat acest lucru. Poate că a observat că bucăţile de cârpă specifice fiecărei luni lipseau de pe frânghia de rufe sau poate că şi-a dat seama doar privind-o pe Mair. Ea a intrat într-o zi în bucătăria lui Mair, când aceasta stătea la masă, complet nemişcată. Frecase tăblia din lemn pentru aluat, când a simţit o mişcare, o vibraţie, în partea de jos a bazinului.

— Când ai de gând să te duci la doctor? a întrebat-o doamna Williams, punându-şi degetele pe masă.

— De ce m-aş duce la doctor? i-a răspuns Mair sfidătoare.

Doamna Williams a oftat şi s-a aşezat pe un scaun.

— Se spune, a început ea, luând-o pe Mair de mână, că un bărbat din Maesteg poate să-ţi dea ceva să… a continuat ea, dându-şi capul într-o parte… ştii tu.

— Ce anume?

— Ştii tu, a repetat ea, aplecându-se apoi ca să-i spună în şoaptă: Ca să-l dai afară.

Când Mair a privit-o, chipul doamnei Williams îi trăda îngrijorarea. Mair şi-a retras imediat mâna.

— Nu ştiu la ce te referi, a spus ea încet. Te rog să pleci din casa mea!

Nu şi-au mai vorbit niciodată, chiar dacă au locuit una lângă cealaltă timp de treizeci de ani.

Mair n-a avut niciodată motive pentru care să se simtă stânjenită. Toate acţiunile sale au fost înfăptuite sub auspiciile binelui, eticii şi moralei creştine. Iat-o însă acum – o femeie cucernică, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, cu doi fii adulţi şi cu o burtă umflată, plină de viaţă! Ce vor crede oamenii? Gândul că, atunci când se va întâlni cu ei pe stradă şi o vor vedea, vor şti că a făcut… *aia*… şi încă *recent*… era insuportabil.

Când sarcina a început să se vadă, îşi petrecea timpul mai mult în bucătărie sau în curtea din spate, iar uneori îşi permitea luxul să se odihnească în salonul din faţă. Vizitatorilor li se spunea că Mair nu se simţea bine şi că nu putea să primească musafiri. Când asistenta i-a oferit lui Mair pruncul – prima ei fetiţă – ea a spus: „Ia-o de aici!”, ascunzându-şi apoi faţa în pernă.

Caroline a fost un copil dificil de la bun început. De fiecare dată când Mair o privea, era copleşită de ruşinea pe care o simţea pentru că în noaptea aceea a permis mâinii lui Huw să se strecoare peste tăblia patului. Felul în care o privea copilul acesta era cu totul diferit, extrem de tulburător. Avea ochii rotunzi ca nişte pietricele şi îşi ţinea pumnii strânşi. Mair avea senzaţia că fetiţa nu credea un cuvânt din ce-i spunea ea. Huw spunea că Mair o lua razna, dar, în curând, până şi propriile cuvinte i se păreau găunoase, lipsite de sens, chiar şi ei înseşi.

„Este o zi frumoasă astăzi”, spunea Mair, punând copilul pe scaun. Fetiţa o privea sceptică, sugându-şi suzeta. Mair se întorcea spre fereastră şi vedea că afară începuseră să cadă picături de ploaie pe rufele întinse la uscat.

Caroline o uimea şi o înfuria pe Mair. Era un copil făţarnic şi încăpăţânat. Dacă Mair îi spunea că o să plouă şi o sfătuia să-şi ia cizmele de cauciuc la şcoală, Caroline îşi scotea cizmele, cu care se încălţase oricum, şi le înlocuia cu pantofii din piele. Dacă Mair îi spunea să-şi tundă părul, Caroline îl pieptăna ore în şir, ca să crească

mai repede.

Zgomotul pe care îl făcea prin casă îi crea fiori lui Mair. Bâzâitul radioului pe care Geraint i l-a dăruit când a împlinit şaisprezece ani, bocănitul saboţilor ei pe podeaua din piatră a bucătăriei, suspinele pe care le scotea tot timpul, zdrăngănitul nenumăratelor brăţări din argint pe care le purta pe mâini, şuieratul pe care îl crea părul ei lung, biciuind aerul – toate acestea o scoteau din minţi pe Mair.

Iar Caroline strâmba din nas când era vorba de mâncare – o crimă pe care Mair nu putea s-o ierte. Cartofii erau prea fierţi – protesta Caroline – morcovii nu aveau niciun gust, carnea era aţoasă, iar sosurile – prea grase. Nu mânca budincile pe care le făcea Mair, nu o interesau jeleurile de agrişe, refuza turta dulce, tartele cu dulceaţă, clătitele sau bomboanele făcute în casă. S-a înfometat până când a ajuns numai piele şi os. Atunci a început Mair să păstreze ouăle. Dacă fata nu avea de gând să le mănânce, vor aştepta până când va apărea un alt „pretendent". Apoi, într-o zi, Caroline a venit acasă şi a spus că nu mai avea de gând să mănânce carne. Mair a aruncat cu tigaia în ea, dar a ratat ţinta, nimerind în schimb uşa dulapului din bucătărie.

Risipa o înfuria pe Mair. Cum putea fiica ei să arunce la gunoi mâncarea atât de gustoasă depăşea puterea ei de înţelegere.

N-ai trăit experienţa războiului, domnişoară, îi spunea Mair, iar Caroline, cu obrajii scofâlciţi, îi recita apoi restul discursului. O să stai aici până o să mănânci tot, ţipa Mair, dar Caroline ieşise deja din cameră, cu părul fluturând în vânt.

Huw îşi ţinea capul aplecat, concentrându-se asupra farfuriei sale. Când Caroline ciugulea ceva, o făcea constrânsă, ca un prizonier care mănâncă doar ca să aibă puterea de a scăpa a doua zi.

La optsprezece ani, Caroline pleacă. Huw găseşte biletul, îndesat în farfuria cu unt. Mair pare de neconsolat. Ea se aşază în pat, lângă tăblia capitonată, şi jeleşte fără încetare după Caro, fetiţa ei. După o săptămână de vaiete şi bocete, Huw, depăşit de situaţie şi incapabil să se descurce în bucătărie, îl sună pe Geraint, care cheamă doctorul.

Când Mair coboară din nou scările, este îmbrăcată şi pieptănată, are mânecile suflecate şi şorţul la brâu, vindecată ca prin minune de pastilele doctorului. Citeşte încă o dată biletul lăsat de Caroline, apoi deschide uşa sobei şi îl aruncă înăuntru – din fericire, focul nu arde, astfel că Huw îl va recupera mai târziu.

— Nu voi mai pomeni niciodată – spune Mair – numele ei.

Şi se ţine de cuvânt, până în clipa aceea din azilul de bătrâni, când priveşte în depărtare un petrolier care îşi croieşte drum prin apa unsuroasă a canalului Bristol, îndreptându-se spre largul mării.

Jake, care nu are nici cea mai vagă idee că a moştenit insomnia de la bunica lui, ştie că nu va mai putea să adoarmă din nou. După ce

pune receptorul în furcă, după convorbirea cu mama lui, începe să bântuie prin camerele întunecate de la parterul casei. Se plimbă prin bucătărie, pe hol, prin salon, apoi reia traseul, în timp ce prin ferestre grădina pe jumătate luminată dispare şi reapare în unghiuri diferite.

Se simte puţin vinovat, ca şi când ar comite un delict, ca şi când ar fi un spărgător sau un spion. Mănâncă un măr din castronul de pe masa din bucătărie, citeşte listele, bileţelele şi tăieturile din ziare prinse cu ace în panoul din hol, se uită la toate fotografiile de pe pervazul din sufragerie: Mel la şcoală, ştirbă; Mel cu rudele ei, la nunta fratelui ei mai mare, la biserică.

Jake se întoarce repede şi se trezeşte în faţa unei biblioteci. Biografii ale unor oameni de care n-a auzit niciodată – jucători de crichet, politicieni – câteva romane, foarte multe cărţi despre grădinărit, câteva manuale de *self-help*{19} şi trei atlase. Îl apucă cu degetele pe cel mai mare dintre ele, îl trage spre el şi îl deschide.

Formula îi este acum bine cunoscută: Kildare, Kilden, Kildepo Valley, Kildonan. Acolo unde ar fi trebuit să fie – între Kildonan din Noua Zeelandă şi Kilembe din Uganda – nu este nimic. Absolut nimic. Nici urmă a acestui aşa-zis loc al cărui nume îl poartă.

El a văzut odată un film muzical, realizat la Hollywood, cu Gene Kelly şi Cyd Charisse, despre un sat fantastic din Scoţia – un film presărat cu accente scoţiene, peruci roşii şi numere de dans extravagante. Puteai să găseşti acest sat doar într-o anumită zi, o dată la două sute de ani. Altfel, satul dispărea fără urmă. Uneori crede că acelaşi lucru este valabil şi pentru Kildoune şi o voce îl îndeamnă să consulte toate atlasele care îi pică în mână, în eventualitatea că a nimerit ziua potrivită şi că îl va găsi acolo – între Kildonan şi Kilembe.

Astăzi însă nu are noroc.

Jake deschide atlasul la pagina Angliei şi localizează Aviemore, situat la jumătatea drumului între coasta de vest, fragmentată şi abruptă, şi coasta lină de est. Găseşte locul în care se află acum, apoi se uită din nou la Aviemore, apoi la reţeaua deasă a traficului din Londra şi descoperă – în toată această învălmăşeală – o linie clară, neagră, marcată prin cratime. O cale ferată. Linia se îndreaptă spre nord, trece chiar prin inima Angliei, apoi pe lângă coastă, virează la stânga de-a lungul estuarului Forth, ajunge în Edinburgh şi îşi continuă drumul.

Nina n-a venit încă de la şcoală, întârziind mai bine de o oră. Francesca a intrat de două ori în dormitor, cerându-i Stellei să-i spună unde era sora ei, dar Stella s-a văzut nevoită să-i răspundă, sincer, că habar nu avea.

Stella stătea întinsă în pat şi citea când Nina a intrat valvârtej în camera lor. Ea nu şi-a ridicat privirea din paginile cărţii. În spatele ei,

Stella a auzit-o pe Nina aruncându-şi geanta şi haina pe podea. A simţit cum patul se clatină când Nina s-a urcat în el.

— Unde ai fost? a întrebat Stella, la căpătâiul patului.

— Pe afară.

— Ai văzut-o pe mama? E foc şi pară.

Stăteau una cu capul la picioarele celeilalte, ca sardinele îndesate într-o conservă. Nina îşi ţinea mâna pe piciorul Stellei.

— I-am spus că am fost la lecţia de muzică, a răspuns Nina.

— Dar nu este adevărat, a spus Stella, întorcându-se pe spate, deşi nu putea să vadă chipul surorii ei, ci doar o parte din maxilar.

— Ştiu. Nina şi-a desprins o agrafă din păr cu o precizie lentă şi a aşezat-o pe noptieră. Am luat o hotărâre, a spus ea, cu un zâmbet în glas.

— Ce hotărâre?

Nina şi-a aplecat capul şi a privit-o peste trupurile lor alungite.

— O hotărâre importantă, a spus ea, ridicând din sprâncene cu intenţia de a o tachina.

Stella a oftat. Nina putea să o tachineze în acest fel toată noaptea. Ea se juca cu inelul de argint de pe degetul arătător, învârtindu-l fără întrerupere. Devenea întotdeauna mai larg când îi era frig.

— Nu vrei să ştii despre ce e vorba?

— Ba da, a spus Stella, nerăbdătoare, dar numai dacă îmi spui chiar acum. În clipa asta.

Nina îşi studia unghiile de la mâna dreaptă, ca şi când Stella nu era prezentă. Stella a oftat şi s-a trântit în pat, refugiindu-se în paginile cărţii.

— Îl cunoşti pe Chris? a întrebat Nina imediat.

Stella ştia despre cine era vorba, dar, dintr-un motiv necunoscut, a spus că nu-l cunoştea.

— Chris Davis?

— Nu. Chris Caffrey.

— Cel care poartă o geacă albastră?

— Nu, a răspuns Nina, gâdilând-o pe Stella în talpă. Poartă o haină neagră. Şi e blond.

Stella a protestat mânioasă, prefăcându-se că citeşte.

— Ce-i cu el?

— Am băut o cafea împreună.

De data asta, Stella a lăsat cartea pe burtă.

— Nu e adevărat. Nu se poate. Când, acum? Unde? Cum aşa?

Nina a ridicat din umeri cu o nonşalanţă desăvârşită.

— L-am aşteptat după ore. Ne-am plimbat pe pajiştile din Meadows.

— Vorbeşti serios? a întrebat-o Stella uimită.

— Da.

— Şi ce-ai făcut? Te-ai dus pur şi simplu la el şi l-ai întrebat: Chris,

vrei o cafea?

— Cam aşa ceva. Stel, a spus Nina, aplecându-se spre ea, dornică parcă să-i împărtăşească un secret, a fost uşor.

Stella o privea fix pe sora ei. Au păstrat tăcerea o clipă. Apoi Stella s-a întors pe o parte, ascunzându-şi faţa în pernă. Mirosea a detergent – detergentul pe care îl folosea mama lor, a pene mucegăite şi a şampon.

— Nu e… adică… nu e…

— Cel mai chipeş băiat din şcoală? a spus Nina, întorcându-şi capul. Ba da. Asta e şi ideea. M-am hotărât.

— Ce te-ai hotărât? a întrebat-o Stella oftând.

— Să-l seduc.

A rostit cu plăcere verbul „a seduce", Stella a observat asta. Glasul a trădat-o.

— Trebuie să existe o modalitate, a continuat Nina, cu pumnii încleştaţi, prin care să punem capăt mizeriilor pe care trebuie să le îndurăm. Şi cred că asta e soluţia.

— Poftim? a întrebat Stella pe un ton batjocoritor. Să te culci cu Chris Caffrey? Da, sigur, Nina, asta e soluţia…

— M-am săturat, Stel, a spus Nina, cu ochii scăpărând scântei. M-am săturat ca toată lumea să mă considere o ciudăţenie. Tu, nu?

Stella nu a răspuns nimic.

— Tu nu te-ai săturat? a insistat Nina.

— Ba da, a murmurat Stella, dar nu cred că asta e soluţia.

— Ei, bine, eu cred. Uite, a spus Nina, aruncând ceva pe pat, uită-te puţin la asta!

În ciuda voinţei ei, Stella şi-a aruncat ochii asupra cărţii: *Sex: A How-to Guide*. Stella i-a răsfoit paginile cu degetul: desene în creion care înfăţişau un bărbat şi o femeie surprinşi în diverse poziţii sexuale.

— Ai cumpărat-o?

— Nu, a răspuns Nina, râzând. Am şterpelit-o.

— Nina!

— Nu mă lua cu „Nina"! E în ordine. Nu m-a prins nimeni.

— Dar te va prinde.

— Ba nu. Sunt prea bună. Ea a zâmbit din nou şi a plesnit-o uşor pe Stella peste picior. Nu mai face pe mironosiţa! Hai s-o citim!

S-a aşezat pe burtă lângă Stella, şi a deschis cartea dintre ele.

Stella a atins cu degetul foaia netedă de hârtie, lăsându-şi amprenta pe ea. Nouă dintre degetele ei aveau amprente aproape identice – spiralele şerpuiau într-o parte a degetului, ca nisipul împins de valuri. Al patrulea deget de la mâna stângă avea în schimb cercuri concentrice. Cel mai subţire. Degetul pe care stă verigheta, observase Nina.

— Sex oral, a spus Nina. Pfui! a exclamat ea, scoţând limba.

Preludiu, a citit ea. Să începem de aici!

Cam în perioada în care Caroline începe şcoala, Mair devine obsedată de ideea morţii. Nu de moarte în general, ci de moartea ei. Se trezeşte într-o dimineaţă convinsă că va muri – şi asta în curând. Se hotărăşte să-l trezească pe Huw şi, escaladând tăblia patului, îl apucă de braţ.

— Huw, Huw! îl strigă ea, zgâlţâindu-l. Huw, trezeşte-te!

El deschide ochii speriat şi se uită în tavan.

— Ce este, draga mea?

— Ce se va întâmpla cu Caroline dacă voi muri?

— Poftim?

— Dacă voi muri, repetă ea pe un ton insistent, ce se va întâmpla cu ea?

Huw închide ochii.

— Culcă-te la loc! spune el întorcându-se pe o parte.

Dar Mair nu mai poate să adoarmă. Este ţintuită în pat de o imagine de groază, în care acest ultim copil al ei, fetiţa ei, rămâne singură pe lume, fără mama care să aibă grijă de ea, devenind un om fără căpătâi, o vagaboandă, o ruşine pentru familia ei. N-ar avea încredere s-o lase în grija nurorilor sau surorii ei, care s-a măritat cu un bărbat al cărui statut îi este mult inferior şi care locuieşte în celălalt capăt al oraşului. Nimeni, realizează ea, nu o poate ajuta, nimeni nu-i poate reda liniştea sufletească. Nu are timp de pierdut. Mair dă păturile la o parte şi se ridică din pat.

Când Caroline se întoarce de la şcoală, mama ei o cheamă sus. Ea se opreşte în pragul dormitorului părinţilor. Pe podea este întins un prosop de bucătărie. Un lucru cu totul neobişnuit. Prosoapele de bucătărie nu trebuie să stea pe jos. Iar pe el tronează bijuteriile mamei ei. Caroline îşi ridică privirea spre ea. Mair stă în mijlocul camerei, ţinându-şi o mână la gât. Ea şi-a scos bigudiurile – observă Caroline – pe care le poartă tot timpul. Acest lucru semnalează ceva: fie moartea cuiva, fie o ocazie specială.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întreabă Caroline, din pragul uşii.

— Vino aici! o cheamă mama.

— De ce? o întreabă ea, iritată de obrajii roşii ai mamei ei şi de forma pe care părul ei a căpătat-o din cauza bigudiurilor, părând că poartă pe cap o cască de înot.

— Dumnezeu mi-a trimis copilul ăsta ca să mă pună la încercare, spune mama, cu ochii aţintiţi în tavan. Ce-am făcut ca să merit asta? Nu mai pune întrebări! spune ea, adresându-i-se de data asta lui Caroline. Fă ce spun eu! Vino aici!

Caroline traversează camera, cu ghiozdanul în spate. Mama îngenunchează în faţa ei şi o prinde de umeri.

— Caro, trebuie să-ţi spun un lucru foarte important. Mă asculţi cu atenţie?

Caroline încuviinţează din cap, tăcută, vrând, în schimb, să fugă cât mai departe. Degetele mamei ei îi pătrund în carne.

— Vreau să te uiţi cu atenţie la bijuteriile de pe prosopul acesta! Cu foarte multă atenţie!

Ea şi mama ei privesc ţesătura în dungi albe şi roşii, cu modele galeze. O broşă în formă de lebădă, un şirag de perle gălbui cu o clemă din aur, inelul de logodnă al mamei ei, cu pietricica lui de diamant, o brăţară de jais, o piatră de opal pe un lanţ mat şi nişte cercei din mărgele albastre care se prind în urechi cu un şurub. I-au făcut răni, îşi aminteşte Caroline cuvintele mamei ei.

— Te-ai uitat? o întreabă Mair.

— Da. Una dintre şosetele pe care le-a purtat la şcoală începe să-i alunece pe picior, dar nu îndrăzneşte s-o ridice.

— Cu atenţie?

— Da.

— Da, ce?

— Da, mamă.

— Dacă voi muri, începe ea, uitându-se în ochii lui Caroline şi ţinând-o strâns de umeri, iar tatăl tău se va recăsători, soţia lui va încerca să-mi ia bijuteriile. Se apleacă şi mai aproape de Caroline. Vreau să le iei tu. Ai auzit? Pe toate. Toate sunt ale tale. Nimeni nu trebuie să pună mâna pe ele – nici noua soţie a tatălui tău, nici mătuşile tale. Ai înţeles?

Caroline dă afirmativ din cap, fără să înţeleagă nimic.

— Şi urciorul din argint pentru smântână – şi acela trebuie să fie al tău. Şi lingura de lemn pe care mi-a dăruit-o tatăl tău. Să n-o laşi pe soţia lui să le ia! De fapt, spune Mair, ridicându-se în picioare şi aşezându-şi şorţul, le vom ascunde. Asta o să facem. Amândouă. Şi nu vom împărtăşi nimănui secretul nostru, bine?

— Da, mamă.

Când Huw se întoarce de la muncă, o găseşte pe fiica lui făcându-şi temele la masa din bucătărie. Camera este aproape îngheţată, iar buzele lui Caroline sunt vinete de frig.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? o întreabă el. De ce nu arde focul în sobă? Unde e mama ta?

— Îşi ascunde bijuteriile de noua ta soţie.

Caroline îşi aminteşte cu exactitate clipa în care şi-a dat seama că percepţia mamei sale asupra lumii era imperfectă, eronată. După ce a văzut un vecin împingând un cărucior pe un deal, s-a întors de la fereastră şi a întrebat-o pe mama ei cum se nasc copiii. Caroline a privit curioasă cum mama ei a început o frază, apoi s-a oprit, a

început să deseneze ceva, s-a înroşit toată, s-a bâlbâit, a bolborosit cuvinte neinteligibile, pentru ca, în final, să murmure ceva despre legea divină şi despre mama şi tata.

— Este vorba despre dragoste, a declarat mama, ca şi când şi-ar fi adus în cele din urmă aminte ce voia să spună. Şi este un lucru care se întâmplă numai după ce te-ai căsătorit.

Caroline îşi aminteşte cuvintele mamei sale, de parcă ele au existat mereu în mintea ei, dar ea nu le-a acordat prea multă atenţie: te înşeli. Mama ei se înşela. În privinţa tuturor lucrurilor.

Nu era bine ce gândea, Caroline ştia asta, şi nici nu trebuia să-şi dezvăluie aceste gânduri. Dar a descoperit deodată că nu tot ce îi spunea mama ei era adevărat, aşa cum a crezut ea mereu, şi că mama ei aparţinea unei lumi mici şi închistate, din care Caroline nu voia să facă parte. O privea pe mama ei arătându-i fotografiile fraţilor mai mari îmbrăcaţi într-o rochiţă apretată de botez, o asculta pe mama ei în timp ce aceasta îi spunea că, într-o zi, şi copiii ei aveau să poarte aceeaşi rochiţă şi a înţeles – chiar de la vârsta de nouă ani – că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

Când se hotărăşte să plece, Caroline scoate din ascunzătoare cutia cu bijuterii a mamei sale – Mair a ascuns-o în spatele unei plinte din salon. Are de gând să ia ceva cu ea, poate broşa în formă de lebădă, nu pentru că o va purta vreodată, ci pentru că o vrea pentru ea.

Când deschide însă capacul cutiei şi descoperă bijuteriile pe care nu le-a mai văzut de zece ani, ceva o determină să renunţe. Nu poate să-şi ducă gândul la bun sfârşit. Nu poate să ia nimic din lucrurile acelea pe care mama ei le iubeşte atât de mult încât le ascunde şi pe care nu le poartă niciodată. Închide cutia şi o pune la loc în ascunzătoare. Nu va lua nimic din această casă, nimic din acest loc. Doar gândurile ei.

Prinde autobuzul spre Cardiff. Plânge tot drumul, în hohote, încât şoferul o întreabă dacă se simte bine. Până la Cardiff se opreşte din plâns, dar este speriată, convinsă că mama ei va apărea în orice clipă, ţipând că nu poate să-şi ia lumea în cap când vrea ea. Ajunge la Londra făcând autostopul, apoi întreabă cum poate să ajungă în King's Road. Se plimbă de colo-colo, fără ţintă, până când intră în vorbă cu două femei care îi oferă găzduirea lor. Ea nu le înţelege prea bine, dar acceptă.

Învaţă apoi să vorbească engleza corect, fără accentul galez. Nu vrea să-şi trădeze originile, nu vrea ca locul natal să-şi lase amprenta asupra ei. O sintagmă îi revine adesea în minte în timpul discuţiilor cu gazdele ei – „copilul universului". Ea evită să o pronunţe, căci face parte dintr-o rugăciune pe care mama ei a înrămat-o şi a atârnat-o pe peretele din bucătărie. Nu a realizat niciodată că trecutul a prins rădăcini adânci în sufletul ei. Dar rugăciunea îi stăruie în gând în timp ce străbate străzile oraşului, geografia noii sale vieţi. „Străduieşte-te să

fii fericit!” se încheie rugăciunea.

Îi place să creadă că nu-şi aminteşte nimic din copilăria ei, că totul i s-a şters din minte – capela, rugăciunile, mesele îngrozitoare, oraşul cu străzile abrupte, limba pe care o vorbea acasă, în magazine sau la şcoală. Dar descoperă – în clipele copleşitoare de durere sau de dragoste – că totul îi revine pe buze, vocabularul ferecat într-un sertăraş din mintea ei, limba mamei ei: *duw duw* – exclamă ea când se arde la flacăra de la aragaz. *Cariad fach,* îşi dezmiardă ea pruncul, mângâindu-i căpşorul în timp ce doarme.

Jake a tăiat o bucăţică din friptura trandafirie de vacă din farfurie şi a băgat-o în gură. Mel îşi punea încă o porţie de cartofi copţi, iar tatăl ei amesteca sosul cu o lingură cu coada curbată. Câinele adulmeca mirosurile de la masă, iar din gură i se prelingeau bale.

— …şi i-am spus că păstrez întotdeauna bonul, întotdeauna… spunea Annabel. Şi ea ştie că fac cumpărături în magazinul ăla de peste douăzeci de ani, aşa că nu înţeleg de ce i s-a părut atât de revoltător că am adus produsul înapoi. La urma urmei, ar trebui să mă considere un client fidel, a continuat ea, clătinând din cap. E singura dată – singura dată când am aruncat bonul.

— Dar eşti sigură că l-ai aruncat? a întrebat-o Mel, cu o răbdare ieşită din comun.

— Nu ştiu ce-am făcut cu el. Vreau să spun doar că…

— Aşadar, spune-mi, Jake – a intervenit Andrew, cu paharul de vin în mână, strecurându-se printre frânturile de conversaţie – ce planuri ţi-ai făcut pentru viitor, pentru o eventuală slujbă?

Mâncarea s-a răcit dintr-odată, congelându-i-se în gură şi lipindu-i-se de dinţi.

— Poftim? a îngăimat el.

— Ai lucrat în industria cinematografică din Hong Kong, nu-i aşa?

— Da, a spus Jake, strângând în mâini tacâmurile.

— Ce făceai, mai exact?

— La început, construiam decorurile, dar acum sunt asistentul regizorului.

Andrew i-a aruncat o privire sinceră, dar vădit uimită.

— Şi… şi îţi place?

— Da, a încuviinţat Jake. Foarte mult.

— Îşi adoră slujba, a intervenit Mel, punându-şi mâna pe piciorul lui.

— Eu nu ştiu prea multe lucruri despre asta, a început Andrew pe un ton şovăielnic, iar Jake a simţit cum în jurul lui se ţese o pânză subţire, aproape imperceptibilă. Oare Mel se află în spatele acestor iţe? Sau el devine paranoic? Dar ştiu – a continuat Andrew – că la Londra se fac multe chestii de acest gen.

— Chestii?

— Adică acolo se fac filme. Soho este… Soho este… s-a bâlbâit Andrew, fluturând mâna prin aer. Mel şi Annabel se concentrau asupra farfuriilor lor, tăind meticuloase mâncarea în feliuţe, evitând astfel să se uite la el. Ai putea spune… a continuat Andrew, aruncându-şi privirea în direcţia perdelelor, de parcă ele ar fi fost sursa inspiraţiei sale. Lui Jake aproape că i s-a făcut milă de el… Soho este centrul industriei cinematografice din Anglia şi este… este… una dintre cele mai vechi şi… şi mai renumite din lume, şi-a terminat Andrew discursul, sorbind lacom din paharul cu vin.

Jake se simţea obligat să spună ceva, dar singurul lucru care i-a venit în minte a fost:

— Da, aşa e.

— Deci, s-a mobilizat Andrew din nou, dacă aş fi în locul tău, aş…

— Tată, a spus Mel domol, nu-l hărţui!

Jake era uimit. Aşadar, nu era ea în spatele acestui scenariu!

— Dar nu-l hărţuiesc, iubito. Încerc doar să vă întind o mână de ajutor. Poate că i-ar plăcea – a spus Andrew, îndreptând cuţitul spre Jake – să se implice într-o activitate nouă decât să stea cu voi acasă toată ziua.

— Nu îndrepta cuţitul ăla spre Jake, Andrew! a spus Annabel.

— Nu stă cu noi toată ziua. El…

— Jake, a spus Andrew, adresându-i-se acestuia, ce vreau eu să spun este că mi-ar plăcea să te iau cu mine la Londra dacă vrei să-ţi depui CV-ul undeva. Aş apela la… ştii tu… cunoştinţe.

— Mulţumesc, a spus Jake, aplecându-şi capul.

I-a surprins apoi pe Annabel şi pe Andrew schimbând priviri între ei şi a înţeles că ei erau capii acestui complot – dacă îi putea spune aşa.

— Şi când va veni timpul, a continuat Andrew în şoaptă, aplecându-se atât de aproape de Jake, încât i-a văzut pe limbă o bucăţică de cartof neîngurgitată, aş fi fericit să vă ajut – pe tine şi pe domnişoara din faţa ta – să vă luaţi un apartament la Londra. Ştiu că voi, tinerii, acolo vă doriţi să staţi. Deci, când te hotărăşti, dă-mi de ştire!

— Ce tot şuşoteşti acolo, tată? a întrebat Mel.

— Mai vrei nişte friptură, Jake? a spus Annabel, oferindu-i o bucată de friptură care înota în grăsime şi în sânge.

— Dă-mi de ştire, bine? a spus Andrew, făcându-i cu ochiul şi dând pe gât paharul de vin.

— De fapt, a rostit Jake, după ce şi-a dres glasul şi a lăsat furculiţa pe masă, aş vrea să vă spun ceva. Mă gândesc să plec puţin din oraş. Câteva zile. Poate chiar două săptămâni.

— Da? l-a întrebat Mel, privindu-l uluită. Unde?

— În Scoţia.

— Nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Am doar un plan vag. Până acum. Voiam să-ţi spun, dar…

— Dar, Jake, nu pot să merg în Scoţia. Nu mă simt…

— Nu, a spus el prudent, conştient de faptul că Annabel şi Andrew încercau să nu asculte acest schimb de replici. Nu. Mă gândeam să plec singur.

Mel a lăsat tacâmurile pe masă.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, s-a simţit el obligat să adauge.

Mel părea dezamăgită, gata să izbucnească în lacrimi, dar se lupta să-şi înăbuşe sentimentele.

— De ce în Scoţia? a întrebat ea curioasă.

— Întotdeauna mi-am dorit să ajung acolo. Şi… m-am gândit că acum ar fi momentul potrivit.

— Ai dreptate, Jake, a intervenit Annabel. Are dreptate, Melanie. Ea şi-a pus o mână pe braţul fiicei sale. Este prima dată când vine în Anglia. Trebuie să viziteze cât mai mult. N-are niciun rost să se învârtească doar prin jurul casei, nu-i aşa?

— Este foarte frig acolo, a spus Andrew. Joci golf, nu-i aşa? Sunt nişte terenuri de golf extraordinare acolo, extraordinare.

Mel s-a mai relaxat – puţin. S-a şters la gură cu un şervet.

— Bine, atâta timp cât nu stai prea mult.

Apoi, l-a mângâiat cu mâna pe ceafă.

Francesca era mezina familiei sale – ultimul copil din cei cinci pe care i-au avut părinţii ei. Locuiau cu toţii în apartamentul situat deasupra cafenelei de pe strada principală din Musselburgh. Oraşul se întindea de-a lungul coastei, la est de Edinburgh, şi găzduia doar o singură familie de italieni – doi fraţi, proprietarii frizeriei din oraş. O dată pe săptămână, Domenico mergea cu ei în Edinburgh cu autobuzul, ca să participe la clubul social al bărbaţilor de origine italiană din Leith, unde aceştia jucau *scoppa* şi beau vin. În zilele de miercuri, după ore, Francesca şi fraţii ei erau obligaţi să urmeze cursuri de italiană în Edinburgh, cursuri de care, practic, nu aveau nevoie – părinţii lor nu au învăţat niciodată engleza, motiv pentru care, acasă, vorbeau cu toţii în italiană. „Copiii mei sunt italieni, familia mea provine din Italia, prietenii mei sunt italieni, toţi cei care lucrează aici sunt italieni – aşa că de ce mi-aş bate capul să învăţ engleza?” – spunea mama ei ori de câte ori Francesca, nemulţumită să-i traducă mereu scrisorile şi actele care veneau de la stat, de la departamentul de impozite sau de la şcoală, o ruga să înveţe.

Înainte de a începe şcoala, fraţii şi surorile Francescăi au încercat s-o înveţe frânturi din limba pe care oamenii o vorbeau dincolo de graniţele cafenelei, dar nu a reţinut niciun cuvânt şi în prima ei zi de şcoală nu a înţeles nimic din ce se vorbea în jurul ei, motiv pentru care nu s-a mai putut opri din plâns. Colegii au poreclit-o „Murdărica

Plângăcioasa” şi au râs de accentul, de hainele şi de mâncarea pe care mama ei i-a dat-o la pachet. Odată, a abordat-o pe una dintre surorile ei pe terenul de sport şi – uitând că nu avea voie să facă asta – i s-a adresat în limba pe care o vorbeau acasă. Sora ei s-a întors spre ea, speriată, cu chipul alb precum ceara, şi i-a şoptit Francescăi printre dinţi: „La şcoală să nu-mi mai vorbeşti niciodată în italiană!”

Fraţii şi surorile ei au plecat, unul câte unul, de acasă. Fratele ei mai mare s-a căsătorit cu o italiancă şi s-a mutat la Edinburgh ca să se ocupe de afacerile familiei soţiei lui; surorile ei au devenit amândouă asistente medicale şi îşi petreceau cele mai multe nopţi la spital. Celălalt frate al ei a plecat în America, s-a căsătorit, a divorţat, s-a recăsătorit, iar mai târziu s-a întors ca să-şi ajute părinţii la cafenea.

Francesca a terminat şcoala, s-a gândit să se înscrie la un colegiu, dar nu şi-a dus niciodată gândul la îndeplinire, a lucrat la cafenea, unde punea în cupe îngheţata asortată şi apoi se plimba ore în şir. Uneori, se plimba pe plaja unduioasă sau trecea de şcoala particulară, ascunsă de un zid înalt, cenuşiu, din piatră, şi se îndrepta spre hipodromul unde pământul răsuna sub copitele cailor care se întreceau pe pistă. Alteori, se plimba pe cele trei poduri ale oraşului, traversând râul de nenumărate ori, oprindu-se adesea la mijlocul podului din piatră, ca să privească unduirile line ale apei cafenii şi lebedele care se strângeau în stufăriş, încercând în zadar să înfrunte curentul râului.

O senzaţie de teamă îi cuprindea mereu sufletul. Lumea părea să se îngusteze în jurul ei. Nu ştia nimic şi nu cunoştea pe nimeni în afara sferei de influenţă a părinţilor ei. Cum putea să se hotărască ce-avea să facă în lume dacă nu ştia nimic despre ea? Uneori se temea că, într-o zi, va trebui să-şi părăsească părinţii, să plece departe de ei, iar alteori o înspăimânta gândul că nu-i va părăsi niciodată, că nu va pleca niciodată de lângă ei. Se temea că oamenii pe care îi întâlnea pe străzile din Musselburgh râdeau de ea: „Uite-o pe italiancă, pierde vremea fără rost!” În curând, a renunţat la plimbările ei, refugiindu-se în cafenea.

Cel care a salvat-o a fost unchiul ei. El şi tatăl ei stăteau împreună la o masă în cafenea. Francesca le-a adus cafeaua, apoi s-a întors în spatele tejghelei şi a rămas acolo, uitându-se pe fereastră şi mutându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul la fiecare şaizeci de secunde. Le număra în gând.

Tatăl ei şi unchiul Agostino vorbeau în şoaptă. Ea l-a văzut, cu coada ochiului, pe unchiul ei privind-o, apoi mutându-şi privirea în altă parte. I s-a părut că a surprins cuvântul *figlia*. Fiică. Oare vorbeau despre ea? Francesca a şters cu un prosop ud şi cald tejgheaua din aluminiu, care era oricum impecabil de curată. După ce-a frecat-o până ce prosopul s-a uscat, a luat-o de la capăt.

Îi plăcea unchiul ei, avea un magazin de produse alimentare în Leith. Soţia lui, după cum îi spunea mama ei, „nu fusese binecuvântată cu copii”. Dar nu-i plăcea ca unchiul ei să vorbească despre ea. Spăla pentru a treia oară prosopul cu apă caldă când tatăl ei a strigat-o.

— Vino aici! i-a spus el, făcându-i semn cu mâna. Aşază-te lângă mine!

Francesca s-a strecurat pe bancheta din plastic, îşi vedea frânturi din chip reflectându-se în oglinzile atârnate pe pereţi. Agostino s-a aplecat peste masa din melamină şi a prins-o de obraz.

— Eşti atât de slabă, *cara mia.* Ce vă dă să mâncaţi fratele ăsta al meu? A dus la gură ceaşca de cafea, care în mâna lui uriaşă părea minusculă, ca o ceşcuţă pentru păpuşi. Francesca, a spus el apoi, luând-o de mână, Appollonia şi cu mine ne întrebam dacă ai putea să ne faci o favoare.

— *Si, mio zio, senz'altro*{20}.

— Ascultă mai întâi ce am de spus! Eu şi Appollonia nu mai suntem atât de tineri. Magazinul e mare. Nu ne mai ţin puterile. Ne mai ajută o fată câteodată, a continuat el, clătinând din cap şi izbucnind în râs, o studentă, o englezoaică trăsnită, dar nu este suficient. L-am întrebat pe tatăl tău dacă ar putea să se descurce fără tine, iar el mi-a spus că da. Eu şi Appollonia am vrea să ştim dacă ai accepta să lucrezi cu noi un timp. Poţi să locuieşti în apartamentul nostru de deasupra magazinului. Poate că ţi-ar plăcea să stai un timp în oraş. Să schimbi aerul, a spus el, strângând-o de mână. Am fi fericiţi să te avem alături de noi.

Francesca s-a uitat la tatăl ei, care i-a zâmbit şi a încuviinţat din cap. Ea i-a cuprins mâna lui Agostino într-ale sale şi a tras adânc aer în piept.

— *Si, si, Zio Agostino, grazie. Mille grazie*{21}.

Chiar din prima zi, Appollonia i-a făcut cunoştinţă cu studenta trăsnită. Francesca nu mai văzuse pe nimeni ca ea: avea gene false, îşi conturase pleoapele sub forma unor semiluni cu un fard albastru şi purta o fustă care abia îi acoperea fundul.

— Eu sunt Evie, a spus fata. Părul tău e extraordinar.

— Da? a spus Francesca, uimită, atingându-şi coada împletită şi groasă, care îi atârna în jurul gâtului ca un laţ. Mulţumesc.

Pe uşa magazinului, a intrat o femeie care a cerut câteva felii de *prosciutto.* Evie a luat bucata uriaşă de şuncă din cuiul în care atârna şi a trântit-o pe maşina de tăiat carne.

— N-ai încercat niciodată să-l piepteni altfel? a întrebat-o ea peste umăr.

— Poftim?

— Părul.

— Aha, a spus Francesca, cu privirea aţintită asupra mâinilor ei. Nu.

— Dar ar trebui s-o faci. Cuprinsă de încântare, Evie a luat piciorul de pe pedala tăietorului de carne. Acesta a scos un sunet jalnic şi s-a oprit. Ţi-ar sta minunat cu un coc în forma unui stup de albine.

Francesca o privea consternată.

— În forma unui stup de albine? a repetat ea.

— Ţi-l aranjez eu. Am bigudiuri şi fixativ.

— Aha…

— Nu ştii cum arată un astfel de coc, nu?

— Este o coafură?

— Dumnezeule! a exclamat Evie, cu mâinile în şolduri, abandonând cu totul activitatea în care era implicată – tăierea feliilor de şuncă pentru clienta sa. Dar unde ai trăit până acum, draga mea? Într-un buncăr? Cred că…

— Scuzaţi-mă! a spus clienta, bătând nervoasă cu degetele pe tejghea.

Evie s-a întors spre ea.

— Gata, gata! Vă servesc imediat. Cred că ar fi bine, a continuat ea, adresându-i-se Francescăi, să vii pe la mine.

— Ăăă… eu…

— Ce e?

— Trebuie s-o întreb pe mama, a îngăimat Francesca.

— S-o întrebi pe mama ta? a spus Evie, uluită. Dar ce – ai doisprezece ani?

— Aşadar, iubitelor, a spus Evie, scoţând un nor de fum în lumina difuză a cafenelei din magazinul universal, am auzit că pe scenă şi-a făcut apariţia un bărbat.

Stella, care tocmai lua o înghiţitură dintr-o ceaşcă cu ciocolată caldă, s-a înecat şi a început să tuşească. Primul lucru la care s-a gândit şi de care se temea îngrozitor de tare era că Nina va crede că ea îi trădase secretul. Dar Nina a bătut, furioasă, cu pumnul în masă.

— De unde ştii? Ţi-a spus mama…

— Nu, nu, a întrerupt-o Evie, nu mama voastră. De fapt, tatăl vostru este cel care mi-a spus.

— Tata? a întrebat Stella, uimită. N-am ştiut că tu şi el… adică…

Evie a privit-o şi a izbucnit în râs.

— Aşa e, ai dreptate. De obicei, nu prea vorbim. Dar m-a sunat ieri. Mi-a spus că a surprins-o pe una dintre voi îmbrăţişându-se pătimaş cu un bărbat. Sărmanul, este extrem de îngrijorat din această cauză.

— De-aia ai vrut să ne întâlnim astăzi, a spus Nina pe un ton acuzator. Pentru că te-a rugat tata, pentru că…

— Am vrut să ne întâlnim pentru că am vrut să vă văd, a spus Evie, categorică, aşezându-se picior peste picior.

Sub fusta neagră şi strâmtă din lână purta o pereche de ghete cu tocuri în formă de lamă şi cu şireturi în zigzag, ce îi strângeau pielea încălţămintei în jurul piciorului. Dorinţa asiduă de a avea şi ea nişte ghete ca acelea nu-i dădea pace Stellei. Va putea vreodată să arate ca Evie? Vârsta maturităţii părea atât de îndepărtată. Nu ştia dacă mai putea să aştepte atât de mult.

— Nimeni nu-mi spune ce să fac, iubito, ştii foarte bine asta.

Stella plimba linguriţa în ceaşca plină cu ciocolată caldă. Îi venea s-o omoare pe Nina, care era gata să izbucnească în lacrimi. Acesta era unul dintre trucurile ei, care o ajuta să scape aproape din toate situaţiile stânjenitoare. Stella ştia cum proceda Nina – îi dezvăluise o dată stratagema: „Te gândeşti la momentul în care Max a fost călcat de maşină – i-a spus Nina – te gândeşti atât de mult până când îţi dau lacrimile. Este foarte simplu.“

— Ce supărate sunteţi! a exclamat Evie, fluturându-şi mâna prin aer. Chelnerul a văzut-o imediat. Evie avea un talent deosebit de a se face remarcată. Hai să cerem nişte prăjituri, iar voi o să-mi povestiţi câte ceva despre iubiţii voştri!

A insistat să i se aducă tava cu dulciuri şi a vrut să afle numele fiecărei prăjituri în parte. Chelnerul i-a oferit o linguriţă ca să guste din profiterol, înainte de a-l respinge ca fiind „prea aromat”. Trei doamne din Morningside o priveau, consternate, de la masa de vizavi. După o verificare minuţioasă, s-au hotărât să ia un ecler, o prăjitură de ciocolată şi o „călugăriţă”{22}.

— Doamne, „călugăriţa” asta este delicioasă! a spus Evie puţin cam tare, în timp ce lua o îmbucătură. Sunt convinsă că sărmanele călugăriţe din Franţa n-au mâncat niciodată aşa ceva. Mmm, a spus ea încântată, punând linguriţa pe farfurioară, sunt gustoase, nu? Şi acum, povestiţi-mi totul despre prietenii voştri!

— Eu nu am… a început Stella furioasă… prieten. Povestea asta nu are nicio legătură cu mine.

Evie a scrutat-o cu privirea, ridicând din sprâncene.

— Înţeleg. Nina?

Nina şi-a ascuns mâinile sub picioare şi şi-a ridicat ochii, mari şi strălucitori, plini de lacrimile ce ameninţau să se reverse în orice clipă.

— Nu ştiu ce să spun, a şoptit ea, cu o voce timidă. Ce vrei să ştii?

— Poţi să începi prin a-mi spune cum îl cheamă.

— Chris.

— De la Christopher? Evie părea să fi căzut pe gânduri. Un nume frumos, a spus ea în cele din urmă. Altceva?

— Are şaptesprezece ani. Am fi amândoi în acelaşi an dacă… Nina s-a oprit brusc. Evie a încuviinţat din cap. Colecţionează discuri, a continuat Nina. Vrea să ia lecţii de chitară. Are părul cârlionţat…

— Negru sau blond? a întrerupt-o Evie.

— Blond.

— Blond? E bine. Se pare că bărbaţii cu părul blond sunt mai supuşi. Cei cu părul negru îţi frâng inima.

Stella a privit-o pe Evie, dornică s-o întrebe mai multe, dar nu ştia cum să procedeze.

— Şi îţi place? a întrebat Evie.

— Da.

— Îţi place cu adevărat?

— Cred că da, a răspuns Nina, agitându-se pe scaun.

— Foarte bine, a spus Evie zâmbind şi ştergându-şi colţurile gurii cu un şervet împăturit. Şi te culci cu el? a întrebat ea, cu aceeaşi tonalitate a vocii.

Stella s-a întors spre Nina, fascinată brusc de subiectul discuţiei. Va spune oare adevărul? Că a încercat să-l convingă, dar el a refuzat-o până acum? Îi va mărturisi oare lui Evie că a reuşit doar de două ori să-i dea chiloţii jos lui Chris şi că de fiecare dată penisul lui s-a pleoştit şi a căzut „cloşcă”? „Exact aşa”, i-a spus Nina, folosind ca exemplu ciucurele moale de la capotul ei.

Evie le urmărea de la capătul mesei.

— Iubitelor, nu vă sfiiţi să-mi spuneţi! Nu sunt mama voastră şi nici n-am de gând să-i suflu vreo vorbă mamei voastre.

Surorile păstrau tăcerea, iar Nina şi-a aţintit privirea asupra genunchilor Stellei.

— Stella, a spus Evie, adresându-i-se pentru prima oară, spune-mi tu! Cunoşti toată povestea, sunt sigură.

— Păi, a spus Stella, privind-o pe Nina, apoi pe Evie, păi…

— Nu, a spus Nina, cu dinţii încleştaţi, nu ne culcăm. Nu-mi vine să cred că mă supui la un interogatoriu ca ăsta. Este incredibil. Dai… năvală… în viaţa mea… asta faci. Lacrimile au început să se reverse acum, una după alta, pe obrajii Ninei, picături perfecte şi argintii. Doamne, era o actriţă desăvârşită! Nu-mi vine să cred că n-ai încredere în mine, a spus ea, printre suspine, în timp ce Stella o privea, pe jumătate uluită, pe jumătate dezgustată. Nu mă voi culca cu el. Promit, Evie, promit.

— Iubito, nu face promisiuni de acest gen, te rog! Evie nu era impresionată de lacrimile Ninei – spre deosebire de ea, Francesca ar fi căzut imediat în capcana surorii ei. Uite ce e, a continuat Evie, scotocind prin geantă, am să vă dau un sfat! Nu este chiar sfatul pe care spera tatăl vostru să vi-l dau, dar – credeţi-mă! – este exact sfatul de care aveţi nevoie.

Ea le-a aruncat pe masă o cutiuţă plată, cu nuanţe de alb şi albastru. Stella s-a uitat la ea. Evie avea unghiile vopsite într-un roşu aprins şi erau pilite până în vârf. Pe cutie era schiţat un desen care înfăţişa un

bărbat şi o femeie. DUREX, scria pe ea, DUREX. Stella şi-a întors privirea spre doamnele din Morningside şi spre monumentul închinat lui Walter Scott, care se vedea pe fereastră. Când s-a uitat din nou spre Nina şi Evie, a văzut că sora ei acoperea cutiuţa cu mâna şi încerca să i-o paseze lui Evie.

— Nu, nu, a spus Evie, clătinând din cap, trebuie să le luaţi. Trebuie!

— Dar…

— Nina, ia-le! Evie a împins cutiuţa spre Nina, iar Stella a văzut că sora ei a acceptat-o, fără tragere de inimă. Şi, indiferent ce faceţi, să nu-i spuneţi mamei voastre, catolică ferventă cum este, că eu vi le-am dat! Dacă le va descoperi, nu trebuie să-i spuneţi că le aveţi de la mine. Aţi înţeles?

Nina şi Stella au încuviinţat amândouă din cap.

— Ştiţi cum să le folosiţi?

Nina a încuviinţat din nou din cap.

— Aveţi grijă ca prietenul vostru să le pună înainte de a se apropia de voi! Aţi înţeles? *Înainte* de a se apropia de voi!

Stella şi-a acoperit cu mâinile faţa care îi ardea ca focul.

— Evie! a implorat-o ea.

— Este important, iubito, i-a spus Evie. Este foarte important să ştiţi asta. Spermatozoizii sunt nişte drăcuşori insistenţi şi vicleni.

— Da, a îngăimat Stella.

— Aţi înţeles?

— Da, au răspuns ele într-un glas.

— Minunat! a spus Evie, rezemându-se de spătarul scaunului şi stingându-şi ţigara. Nina îşi lua deja haina şi geanta. E timpul să mergem la cumpărături, a continuat Evie. Mergem?

A doua zi după ce a invitat-o pe Francesca la o plimbare prin Grădina Botanică, Archie stă în casa mamei lui şi o priveşte pe căţeluşa Jinty cum se mângâie de canapea, adulmecând cuvertura cu botul. Mama lui pregăteşte ceaiul în bucătărie; aude şuierul ibricului şi zornăitul ceştilor de porţelan. Afară, ziua se preschimbă în noapte.

O dată la două săptămâni, mama lui îi face baie lui Jinty în chiuveta pătrată din bucătărie. Jinty îndură această umilinţă, dar nu fără să tremure şi să strănute, nu fără o privire tristă în ochii ei căprui şi un scâncet plăpând, la care mama lui Archie răspunde cu un „Sssst!” drastic. După ce stăpâna o înveleşte cu un prosop şi o usucă în faţa focului, Jinty urmează mereu acelaşi ritual: aleargă disperată prin cameră, îngrozită că nu-şi mai simte propriul miros şi încearcă deznădăjduită să adopte, să împrumute, orice miros cu putinţă. Mirosul neplăcut de lanolină de pe covor, mirosul înţepător de parafină de pe parchet, mirosul de animal pe care îl emană canapeaua

din păr de cal – pentru Jinty, orice e mai bun decât nimic.

Archie o priveşte tăvălindu-se pe covorul din piele de oaie până când nu mai suportă.

— Vino aici, Jint! o cheamă el, întinzându-i mâna. Vino la mine! Eforturile tale sunt zadarnice.

Jinty se îndreaptă spre el, dând din coadă şi privindu-l ca şi când el ar fi putut s-o ajute.

Archie îşi odihneşte mâna între urechile căţeluşei. Cumpără brânză de aproape trei luni de la italianca cu părul negru. În fiecare zi, la ora prânzului, intră în magazinul alimentar, în ciuda ironiilor fetei blonde, şi adoptă de fiecare dată o tactică diferită. Ai vrea să mergem la un film? La o cafea? I-ar accepta invitaţia la un ceai? La un recital? Francesca a clătinat din cap, agitându-şi de colo-colo coada împletită şi ţinându-şi ochii aţintiţi în pământ. La o expoziţie de artă? La teatru? La mare? La un dans? Se gândea să-i propună să meargă la biserică, deşi era convins că era romano-catolică, iar el nu pusese niciodată piciorul într-o biserică catolică şi n-ar fi ştiut cum să procedeze, când ea s-a aplecat peste tejghea, cu obrajii îmbujoraţi, şi i-a spus: „Poate la o plimbare.“

A venit însoţită de mama ei. Şi de mătuşa ei. Femeile mai în vârstă erau îmbrăcate aproape identic – purtau fuste lungi şi negre şi haine tricotate, de culoare neagră, încheiate până la gât, şi aveau părul strâns la spate. Archie a încercat din greu să nu-şi manifeste consternarea provocată de apariţia acestor Babe Yaga{23}. Erau amândouă mici de statură, având cam jumătate din înălţimea lui Archie. A fost nevoit să-şi îndoaie genunchii, ca să le strângă mâinile. Mama Francescăi ţinea într-o mână o umbrelă mare, strânsă, şi l-a analizat din cap până în picioare cu vădit dispreţ. Niciuna nu vorbea engleza, bolborosindu-i Francescăi nişte cuvinte care păreau instrucţiuni – sau poate critici.

El şi Francesca mergeau înainte, urmaţi de cele două vrăjitoare, care mergeau braţ la braţ. Ele păreau să admire grădinile, arătându-se încântate de tot ce vedeau. Mama Francescăi, signora Iannelli, se oprea să miroasă florile. Grădina de trandafiri s-a dovedit un adevărat succes, ca şi straturile de levănţică, dar serele nu le-au fost pe plac. *Troppo caldo,* s-au plâns ele, încingându-se în fustele, ciorapii şi hainele de lână. El îi punea întrebări Francescăi printre ţipetele şi exclamaţiile neinteligibile care se auzeau din spatele lor şi a fost nevoit să-şi stăpânească râsul când a aflat că ea s-a născut în Scoţia. Vorbea foarte prost engleza, cu un puternic accent italian.

Archie le-a oferit ceai, lucru ce-a topit inima mătuşii, cel puţin, care – dintr-un motiv necunoscut – s-a îndrăgostit de ceainic. Francesca stătea cu mâinile în poală. Signora Iannelli îl privea peste platoul cu prăjituri. Dar Archie nu avea de gând să se dea bătut prea uşor.

Copilăria i-a fost umbrită de boală, motiv pentru care mama lui văduvă l-a protejat cât a putut demult, interzicându-i să iasă prea mult din casă; cât despre ieşirile din Edinburgh, nici nu s-a pus vreodată problema. Din acest motiv, Francesca îi părea o adiere proaspătă, cu totul inedită. În timp ce savurau ceaiul, a trebuit să pună stavilă dorinţei sale de a se apleca spre ea ca să se îmbete cu aroma părului şi a pielii ei, cu parfumul locurilor îndepărtate, al unei lumi necunoscute, pe care îl emana întreaga ei fiinţă.

Jinty pleacă de lângă el, făcând zgomot cu gheruţele pe parchet, iar mama lui Archie intră în cameră, spunând că lăptarul a lăsat doi litri de lapte în loc de unul singur. Archie se întreabă pentru o clipă cum ar reacţiona mama lui dacă ar aduce-o pe Francesca aici. O străină, o emigrantă de religie catolică, o fată fără educaţie, care lucrează într-un magazin. Ar începe să plângă, cu faţa ascunsă într-o batistă, şi l-ar invoca pe tatăl lui mort, taxele şcolare şi sănătatea lui şubredă din copilărie.

Dar, la fel ca lui Jinty, viaţa lui searbădă, lipsa propriului său miros nu-i dau pace. Un băiat cu o educaţie bună, crescut în Edinburgh, după dogmele religiei prezbiteriene, care îşi face bine meseria şi locuieşte cu mama lui, simte că viaţa nu îi aparţine. Uneori, când străbate ceaţa nopţii spre casă, Archie crede că poate cu uşurinţă să devină invizibil, ireal, inconsistent – atât de banală i se pare existenţa sa. Vrea ceva care să-i confere un contur, un atu, un parfum aparte, ceva care să-l scoată din anonimat pentru ca oamenii să nu mai spună „Care Archie?”, ci „Archie, cel care s-a căsătorit cu italianca”.

Într-un fel, s-a îndrăgostit de familia ei la fel de mult pe cât s-a îndrăgostit de Francesca însăşi. Îi place felul în care Valeria cară pe cap vase cu apă sau saci cu făină, dar şi faptul că lasă curgând robinetul la bucătărie, încântată fiind că are apă curentă. Îi place că verişorii, surorile, unchii sau fraţii vin şi pleacă mereu de la cafenea. Archie a trăit mereu cu sentimentul că el şi mama lui sunt o familie prea mică, prea restrânsă. Îi place mirosul înţepător al preparatelor pe care le mănâncă înghesuiţi cu toţii la masă. Îi aseamănă cu picăturile de ulei în apă: o prezenţă distinctă, compactă, netulburată de elementele străine din jur.

Archie urmează cursuri de italiană la seral. Eforturile sale o fac pe Francesca să zâmbească, iar pe Valeria să mormăie nemulţumită. Archie nu a reuşit s-o cucerească pe Valeria. Nu-i place acest scoţian pistruiat, cu pielea albă ca laptele, care îi mutilează limba şi vrea să pună mâna pe mezina familiei sale. Francesca are nevoie de un băiat drăguţ, îi spune ea mereu Francescăi, iar Francesca ştie că asta înseamnă un italian drăguţ.

Dar Domenico intervine.

— Dacă pe băiatul ăsta îl iubeşte, îi spune el într-o seară soţiei sale, în pat, atunci o lăsăm să-l iubească.

Valeria înghionteşte nervoasă perna, dar ştie că nu este cazul să se certe cu Domenico. El îi va reaminti că tatăl ei s-a împotrivit căsătoriei lor, şi acest lucru o va enerva şi mai tare.

Nina a reuşit să-l dezvirgineze pe Chris – pierzându-şi şi ea fecioria – pe podeaua din dormitorul lui, în timp ce părinţii lui erau la parter şi urmăreau la televizor ştirile şi vremea.

— Am scăpat de himen, i-a şoptit ea Stellei, în întunericul ce le învăluia. L-am simţit cum s-a rupt. S-a întins şi apoi a pocnit.

Trei săptămâni mai târziu, l-a părăsit pe Chris şi s-a încurcat cu Pete Gilliland, un băiat din anul şase. L-a părăsit după o săptămână şi pe el şi s-a încurcat, rând pe rând, cu Scott Miller, Angus McLaren, David Lochhead, Kevin Patterson şi Patrick Caffrey (fratele mai mare al lui Chris).

Stella vedea cum sora ei se debarasa de vechea ei personalitate, adoptând una cu totul inedită. Nina a avut dreptate. În timp ce faima ei căpăta amploare, băieţii o doreau cu toţii, încetând s-o mai tachineze sau s-o poreclească „Ghoulmore”.

Stella a descoperit acum că viaţa Ninei la şcoală era mult mai uşoară, că sexul era o modalitate prin care anumiţi oameni – în special, băieţii – te puteau accepta. Şi a mai descoperit că era un motiv pentru care alţi oameni – fetele – te urau.

În gara Euston, învăluită în fum, Jake se urcă în tren la o oră de vârf. Mai călătorise cu trenul prin China, Mongolia şi Vietnam, de aceea confortul din compartiment l-a surprins. Era obişnuit cu canapele goale, fără pluş, şi cu podele acoperite de coji de fructe, coji de nucă, gândaci şi salivă.

Jake se întinde pe burtă pe canapeaua din cuşetă şi se uită pe geam. Un zid înnegrit din cărămidă, un petic de cer gri, şiruri de case cu coşuri identice, autobuze roşii, un teren de sport, un bloc de locuinţe, un afiş uriaş care înfăţişează o femeie cu capul pe spate şi cu buzele întredeschise, frânturi de imagini din interioarele caselor, toate derulându-se cu o viteză ameţitoare – un copil în faţa unui pian, o femeie îşi strânge rufele de pe sârmă, un bărbat stă lângă un aragaz, un cuplu se îmbrăţişează, un bărbat ţine un bebeluş pe genunchi. I se pare extraordinar că străbate insula a cărei formă a privit-o şi a studiat-o atâta amar de vreme.

Aseară, după ce s-a băgat în pat, a simţit salteaua mişcându-se şi pe Mel apropiindu-se de el. A simţit-o „atacându-l” puţin câte puţin, înfigându-şi rotulele în coapsele lui. El şi-a dres glasul şi s-a mişcat spre marginea patului. Ea şi-a continuat „atacul”, lipindu-se de Jake şi

punându-şi un braţ peste el.

Jake i-a privit mâna mişcându-se de-a lungul braţului lui, cu degetele scurte şi unghiile puţin pătrate. A început să-l mângâie pe piept într-un ritm insistent, dar asimetric.

— Mel, a început el.

— Ssst! i-a şoptit ea în ureche, iar mâna a început să-i alunece, puţin câte puţin, spre brâu.

— Nu, a spus el, ferm, ridicându-se în capul oaselor, cât mai departe de ea, pe marginea patului. Nu, a repetat el.

Mel nu a spus nimic. El îi simţea privirea ţintuită asupra lui în întuneric. Apoi s-a întors pe partea cealaltă, trăgând plapuma peste ea.

Jake oftează, se ridică în picioare, dă drumul la robinet şi îşi clăteşte faţa cu apă. Apoi se întinde pe canapea şi priveşte cum întunericul începe să se aştearnă peste lume. Nu poate să doarmă, iar mintea lui freamătă ca un motoraş care nu se poate opri. Veioza albastră bâzâie. Aude o femeie tuşind în cuşeta învecinată, paşii târşiţi ai controlorului de bilete, care se plimbă pe coridor, scârţâitul roţilor de tren, care îl leagănă în noapte şi care îl poartă prin gări pe care nu le va vizita niciodată.

Stella a strâns resturile de la micul dejun, a pus în funcţiune maşina de spălat vase, a curăţat mesele şi a discutat cu un alt oaspete despre traseele pe care acesta avea de gând să le facă înainte să dispară în ceaţa care învăluie Laire Ghru.

În bucătăria din spatele ei, Pearl dă jos, energică, vasele de pe rafturi. Stellei îi place Pearl – o femeie în vârstă de cincizeci de ani, care lucrează în schimb de noapte la un azil de bătrâni înainte de a veni dimineaţa la hotel. Pearl doarme după-amiaza, apoi se trezeşte la timp ca să pregătească masa pentru copiii şi nepoţii săi – cei mai mulţi dintre ei locuiesc încă împreună cu ea. Cu mulţi ani în urmă, soţul ei „a părăsit-o, fugind cu paraşuta oraşului”. Când Stella a întrebat-o câţi copii are, Pearl a răspuns: „Şase sau şapte, fetiţo, şase sau şapte” şi a râs cu atâta poftă, încât abia mai putea să respire, şi a fost nevoită să apeleze la spray-ul pentru astm.

Stella îşi întinde picioarele sub birou. Afară, soarele străluceşte printre crengile înmugurite ale copacilor. Nori albi, pufoşi, aleargă unul după altul pe cerul senin, de un albastru pur. Lângă ea, telefonul se trezeşte la viaţă. Stella ridică receptorul.

— Bună ziua, recepţia, cu ce vă pot ajuta?

Nu se aude nimic la celălalt capăt al firului, apoi o voce spune:

— Stella.

Cu un singur cuvânt, interlocutorul ei spulberă senzaţia de linişte şi de armonie în care Stella s-a complăcut până acum. Nu rosteşte cuvântul sub formă de întrebare, ci sub forma unei afirmaţii clare,

lipsite de echivoc. Stella înghite în sec, strângând cu putere receptorul la ureche.

— Bună, îngaimă ea.

— Ei, bine, spune Nina, pe un ton rece ca gheaţa, poţi să-mi spui şi mie de ce mă eviţi?

Stella răsuceşte pe degete firul flexibil al telefonului.

— Nu te evit. Doar că…

— Stella, o întrerupe Nina, ţi-am lăsat şapte… nu, opt mesaje luna trecută. Ţi-am scris două scrisori şi patru cărţi poştale. Nu mi-ai răspuns la niciuna dintre ele. La niciuna. Dispari în ceaţă săptămâni de-a rândul şi trebuie să aflu de la mama unde eşti. Ea trage un fum din ţigară. Ce dracu' se întâmplă?

Chipul Stellei se crispează.

— Nimic. Nu se întâmplă nimic. Doar că… am fost ocupată.

— Ocupată? izbucneşte Nina. Nu-mi vinde mie gogoşi, Stel! Ţi-ai făcut timp să-i suni pe mama şi pe tata, dar nu şi pe mine. Laşi totul baltă la Londra şi dispari…

— Nu e adevărat… se bâlbâie Stella. Nu am lăsat totul baltă, am…

— Ba da, asta ai făcut.

— Ba nu.

— Stella, am sunat la tine la birou. Mi s-a spus că ai plecat fără să anunţi pe nimeni.

— Ai sunat, nu? Stella se hotărăşte să treacă la atac. Nu-mi vine să cred că-ţi bagi nasul în treburile mele. Şi, dacă vrei să ştii, contractul meu expira la data de…

— Mama mi-a spus că eşti undeva în apropiere de Kincraig.

Acesta este atuul ei şi ele ştiu foarte bine asta. Stella nu spune nimic. Îşi înfige unghiile în palmele moi şi cărnoase. Nu ştie când a auzit-o pe Nina rostind ultima dată acest cuvânt.

— Ce faci acolo? o întreabă Nina, iar blândeţea pe care vocea i-o trădează o înspăimântă pe Stella mai mult decât orice altceva.

— Nimic, şopteşte ea.

Se aşterne o clipă de tăcere.

— Stel, te rog, spune Nina, cu o voce domoală, ce s-a întâmplat? De ce te-ai dus acolo? Spune-mi, te rog!

Stella nu poate să vorbească. O aude pe Nina respirând, dar propria respiraţie nu şi-o aude. Nici să respire nu mai poate. *Nina, nu face asta,* ar vrea să-i spună, *te rog, nu face asta!*

— Stel, spune Nina încet, trebuie să-mi spui ce se întâmplă. Aproape că mi-am ieşit din minţi. Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să te duci acolo fără… fără să-mi spui? Ştim amândouă ce… Se opreşte brusc, ca şi când cineva a intrat în cameră. Stella o aude căutându-şi ţigările. Vin să te văd, continuă Nina. Pornesc la drum în weekend. E vorba doar de câteva ore şi…

— Nu, nu trebuie să vii! izbucneşte Stella. Nu cred că asta e… adică, sunt foarte ocupată. Nu am prea mult timp liber. Trage adânc aer în piept. Trebuie să închid acum, Neen. Îmi pare rău. La revedere.

Trânteşte receptorul în furcă şi sare de pe scaun, trecând ca o furtună prin bucătărie în drumul ei spre coridor. Pe retină i se întipăreşte imaginea lui Pearl, care o priveşte uimită. În clipa în care ajunge la scara de serviciu, telefonul sună din nou. Sună şi sună şi sună. Scena pare ruptă dintr-un tablou cu natură moartă: telefonul stă pe biroul din recepţia goală, învăluit în tăcere; lângă el se află vaza cu florile ale căror petale zac împrăştiate pe birou; scaunul gol este dat la o parte; iarba şi copacii se întrezăresc prin uşa deschisă.

O aude în cele din urmă pe Pearl intrând în sala de recepţie şi ridicând receptorul:

— Alo!… Da… Nu, nu este momentan aici… Nu… Îmi pare rău… Da, a fost aici cu puţin timp în urmă, dar a trebuit să plece… Aşa e… Cu siguranţă… La revedere.

De pe scara îngustă de serviciu, Stella o aude pe Pearl ieşind din bucătărie şi păşind pe coridor.

— Stella! o strigă Pearl.

— Da, răspunde ea cu o voce care i se pare cumplit de stridentă în spaţiul acela îngust.

— Te-a căutat sora ta.

— Îhî.

— Te roagă s-o suni.

— Bine. Îţi mulţumesc, Pearl.

— Cu plăcere, fetiţo. Te duci să faci curăţenie în camere?

— Da.

— Bine. Atunci, ne vedem mai târziu.

— Bine.

Nina îşi aţinteşte privirea în întunericul care învăluie camera şi descoperă că Stella nu mai e în pat. Păturile sunt date la o parte, dezvăluind albul strălucitor al cearceafurilor. Nina se ridică în capul oaselor.

— Stella! strigă ea. Stel!

Dormitorul lor este întunecat. Mobila stă chircită de pereţi. Uniformele lor zac pe scaune, atingând covorul cu manşetele şi tivurile.

Ceva îi atrage atenţia Ninei, făcând-o să tresară de spaimă. În întuneric, o siluetă palidă se conturează deasupra ei. Nina trebuie s-o privească câteva secunde ca să-şi dea seama despre ce e vorba. Sora ei stă nemişcată, cu picioarele goale, pe stinghia de lemn de la căpătâiul patului ei.

Nina aruncă păturile şi coboară din pat. Întunericul nu o sperie.

Nimic nu o mai sperie. „Invincibil” este cuvântul care defineşte această stare, i-a spus Stella. L-a descoperit într-o carte. Nina traversează camera în vârful picioarelor.

Stella îşi păstrează perfect echilibrul, ca un înotător pregătit să sară în apă. Nu se balansează, nu se clatină, nu trebuie nici măcar să-şi întindă mâinile în aer. Nina nu ştie cum reuşeşte Stella să stea dreaptă pe bara aceea subţire din lemn.

— Stel? şopteşte ea.

Nu trebuie s-o trezească. Nu trebuie să trezeşti un somnambul. Privirea Stellei este ţintuită în pământ, atrasă parcă de un punct în depărtare. Nina ştie unde este. Vede fundul prăpastiei şi apa care se sparge, furioasă, de stânci. Nu-i place că Stella se duce acolo fără ea, nu-i place că sora ei este singură, acolo.

— Hei! spune ea, întinzând mâna şi înfăşurându-şi degetele, încet şi cu grijă, în jurul degetelor surorii ei. Eu sunt. Visezi. Hai înapoi în pat!

Stella o apucă de mână, încruntându-se.

— Hai, vino! spune Nina, trăgând-o de braţ. Înapoi în pat! E doar un vis.

Stella se lasă în braţele Ninei. În timp ce Nina o acoperă cu păturile, Stella începe să tremure, ţinându-şi maxilarul încleştat.

— S-a terminat, Stel, murmură Nina, îndesând păturile în jurul surorii ei. S-a terminat. Trupul Stellei este rigid, inert. Nina se aşază lângă ea pe pat, şi îi dă părul de pe faţă, aşa cum a văzut-o pe mama ei făcând. Totul va fi bine, spune ea. Dar sora ei tremură încă. Nina se cuibăreşte lângă ea, ca să poată privi mai bine chipul adormit al Stellei. Îi ia mâna într-a sa şi i-o strânge cu putere, şoptind: Nu te mai poate prinde acum.

— Nu, îmi pare rău, spune femeia, al cărei ruj strălucitor sclipeşte pe buzele ei, nu cunosc niciun oraş cu numele ăsta.

În timp ce spune asta, trânteşte pe masă maldărul de prospecte pe care îl ţine în braţe, ca şi cum ar fi vrut ca în acest fel să-şi sublinieze punctul de vedere.

Jake se află într-o librărie din Aviemore, singurul nume pe care îl ştie cu siguranţă, singurul sprijin de care se agaţă, având la picioare vechiul rucsac al mamei sale.

— Dar poate este un sat? Un cătun… sau… insistă el, desenând cu mâna prin aer un cerc. I se pare lui sau femeia asta chiar nu vrea să-l ajute?

Ea afişează o expresie gânditoare, străduindu-se să se concentreze, apoi clatină din cap.

— Nu cunosc niciun loc care să se numească aşa.

— Bine, spune Jake, cu un zâmbet fals, luptându-se din greu să nu sară peste masă şi s-o scuture puţin.

Nu se va lăsa descurajat, nu, nu. A ştiut de la bun început că nu va fi uşor. A crezut oare că locul pe care îl căuta se va materializa doar prin simpla lui prezenţă aici?

— Vreau să cumpăr harta asta, vă rog.

Pune harta pe tejghea şi îi întinde o bancnotă scoasă la întâmplare din portofel. Ea îi dă înapoi două bancnote diferite şi câteva monede.

Afară, Jake se luptă cu vântul biciuitor, care îl împiedică să întindă harta. O va studia până în cele mai mici detalii – poate va recunoaşte ceva. Trebuie să fie undeva. Nu poate să renunţe acum, când se află atât de aproape. Locul ăsta trebuie să existe: nu vede niciun motiv pentru care Tom ar fi minţit-o pe mama lui. Poate că nu este numele unui oraş, aşa cum şi-au închipuit mereu el şi mama lui – poate că este numele unui munte, al unei văi sau al unui râu. Cine ştie după ce criterii aleg oamenii din aceste părţi ale lumii denumirile locurilor?

Vântul este prea puternic. Harta se zbate în mâinile lui, gata să-i scape din strânsoare. Aerul este rarefiat şi rece ca gheaţa. Trebuie să găsească un loc unde să se adăpostească. Dar mai întâi trebuie să găsească un local unde să ia micul-dejun. Apoi va putea întinde harta pe masă şi s-o studieze cu atenţie – îl va găsi, da, da, îl va găsi. Şi s-o ia naiba pe doamna librăreasă!

Jake scrutează strada cu privirea şi vede, pentru prima dată, vârfurile munţilor care crestează cerul.

Ferestrele oglindesc vremea de afară. Ploaia bate în geamuri, iar picăturile se agaţă cu disperare de ele, izbite de rafalele furioase de vânt. Stella stă pe un scaun în spatele tejghelei din ceainăria Buttercup, sprijinindu-şi bărbia în mâini. A venit în oraş ca să cumpere aluat franţuzesc pentru masa de seară, la care se vor servi rulade din carne de vacă. Primul fel, ciorbă de peşte cu cartofi şi ceapă – specialitatea lui Pearl, rulade din carne de vacă – al doilea fel, la desert prăjituri. Când a trecut pe la ceainărie, Moira, chelneriţa australiancă, a rugat-o să-i ţină locul zece minute.

Maşinile străbat oraşul în lung şi-n lat, întinzându-se ca o panglică pe strada principală. Oameni, cu impermeabile în culori primare merg grăbiţi pe trotuare. Ceainăria nu este aglomerată: două doamne în costume din tweed vorbesc în şoaptă şi mănâncă biscuiţi; o femeie cu o privire absentă stă la o masă împreună cu un bebeluş aşezat pe un scaun pentru copii; iar la o altă masă stă un individ tânăr. Are părul negru, răvăşit de ploaie, iar geaca pe care o poartă este udă leoarcă în zona umerilor. În faţa lui, pe masă, este o farfurie plină de firimituri. Lângă el, pe podea, zace un rucsac vechi şi uzat. Nu se încadrează în categoria oamenilor pe care îi atrage în mod obişnuit acest oraş. Te frapează. Hainele nu se potrivesc cu această regiune. Nu sunt practice. Nu sunt din tweed, din Gore-Tex sau din lână. Emană un iz puternic

de oraş. Pare orăşean, trage Stella concluzia, şi pare că a aterizat aici din greşeală.

Frunzăreşte monedele, alegându-le una câte una şi analizându-le de parcă nu le-a mai văzut niciodată. Probabil că este străin. American, poate? Nu, Stella nu crede. Pare european. Francez, poate. E greu de spus. Ceva însă o atrage la el. Felul în care stă tolănit pe scaun. Scaunul, care are o tăblie cu motive florale şi un spătar drept, joacă rolul de pat pentru el – stă cu picioarele întinse şi larg depărtate, un braţ i se leagănă în voie pe mânerul scaunului şi se sprijină, relaxat, cu umerii de spătar. Pare că… tocmai a terminat o partidă de sex. Stella zâmbeşte. Nu întâlneşti în fiecare zi un individ ca el, mai ales într-un loc ca ăsta.

În timp ce îl analizează din unghiul ei avantajos, el îşi ridică brusc capul, ca şi cum i-ar fi simţit privirea. Scrutează ceainăria cu privirea până când ochii li se întâlnesc. Stella clipeşte, fără să se mişte. Ea mai zâmbeşte încă? Nu ştie. Este îngrozită că pe chipul ei mai există încă o umbră de zâmbet. Se privesc o clipă unul pe celălalt. Apoi el lasă monedele pe masă şi se îndreaptă în scaun.

— Puteţi să-mi mai aduceţi un ceai, vă rog? întreabă el.

— Fireşte, spune Stella, coborând de pe scaun.

Ea se uită la automatul Gaggia de lângă ea, care oftează şi tremură ca o persoană gata să izbucnească în lacrimi. Este asemănător cu cel din cafeneaua bunicilor ei. Găseşte pe raftul de deasupra o ceaşcă şi un pliculeţ de ceai. Atinge cu mâinile mânerele automatului şi apasă pe unul dintre ele. Apa fiartă se revarsă în ceaşcă, invadând aerul cu aburi. Vocea lui este ciudată. Nu are accent. Este englez, fără îndoială. Nu este scoţian, de asta e sigură, dar nici englez get-beget nu pare.

Toarnă puţin lapte în ceaşca cu ceai şi valuri albe crestează apa întunecată.

Chelneriţa îşi croieşte drum spre el printre mesele din ceainărie, ţinând în mână o ceaşcă aburindă. Soarele pătrunde uşor în încăpere, scăldând-o într-o lumină caldă. Jake îşi aruncă privirea pe fereastră. Razele soarelui, care şi-au făcut brusc apariţia printre nori, luminează clădirile ude şi parbrizele maşinilor. Vremea este cu totul imprevizibilă aici. Era senin când a coborât din tren, apoi s-a stârnit furtuna care l-a udat până la os. Îşi simte pielea umedă şi rece sub hainele îmbibate de apă.

Îşi întoarce privirea spre masă, spre monedele ciudate care zac acolo, spre ceaşca şi farfuria goale, spre ceainărie, spre femeia care se îndreaptă spre el – şi care îi poartă numele. Kildoune – scrie pe rochia ei, deasupra sânilor – Kildoune.

Jake o priveşte fix. Are părul negru şi mătăsos, care îi alunecă peste obraji, ochii verzi şi pielea atât de gingaşă, încât îi poate vedea o venă

ce-i traversează gâtul. Culorile îi invadează mintea: negrul, verdele, albastrul, albul şi roşul buzelor ei. Şi numele lui pe pieptul ei. Kildoune. Scris cu litere negre, cursive.

— Ceaiul dumneavoastră, îi spune ea, punând ceaşca pe masă.

El înlătură monedele din calea ei şi îi atinge cu mâna pielea moale şi albă a braţului – simte atunci o vibraţie uşoară, ca şi când două mesaje s-au întâlnit pe fir.

— Ce e asta? întreabă Jake.

Chelneriţa îl priveşte, ţinând într-o mână farfuria lui goală.

— Ce anume? răspunde ea, încruntându-se uşor.

— Asta, spune el, arătându-i cu degetul cuvântul scris deasupra sânilor ei. Asta, repetă el. Ce este?

Ea atinge cuvântul imprimat pe broderie.

— Kildoune? întreabă ea, şi Jake vrea să ţipe de bucurie, să bată din palme, s-o ia în braţe şi să-i sărute buzele care au rostit cuvântul. Este un hotel.

— Un hotel? Unde?

Ea arată cu mâna în direcţia din spatele ei.

— Acolo. Dincolo de Kincraig.

— Arată-mi!

El scotoceşte în geantă, căutând harta pe care tocmai o cumpărase. Aceasta refuză să-l asculte, să se deschidă în faţa lor, să se întindă frumos pe masă, revenind cu încăpăţânare la forma iniţială. El se teme că femeia aceasta – singura care pare să ştie unde sau ce este Kildoune – se va evapora dintr-odată. Trebuie să-şi înfrângă dorinţa de a o apuca de braţ şi de a o ţine încătuşată lângă el.

— Arată-mi locul exact! insistă el. Trebuie să ajung acolo.

Ea îl priveşte ca pe un nebun. Lucru care nu pare departe de adevăr în clipa aceea. Mută farfuria în cealaltă mână şi aruncă o privire peste umăr.

— Este… Se opreşte când dă cu ochii de rucsacul vechi… Un hotel de lux, continuă ea nesigură.

— Nu, nu, spune Jake, întinzând harta pe masă. Simte cum firimiturile se zdrobesc sub greutatea mâinilor lui. Nu vreau să stau acolo, continuă el, vreau doar… Cuvintele îi rămân suspendate în aer când citeşte teama în ochii ei – ochi verzi, pătrunzători, cu gene lungi şi arcuite. *Ea nu trebuie să ştie toată povestea. Trebuie să pari normal,* îşi spune el, trăgând aer în piept. Vreau doar… să-l văd, adaugă el.

— Aha! Ea se apleacă deasupra hărţii şi Jake vede, la baza gâtului, un avertisment imprimat pe uniforma ei: ATENŢIE LA FOC! Privirea îi alunecă apoi asupra articulaţiilor coloanei vertebrale, care dispar sub faldurile uniformei albe. Bine, spune ea, plimbându-şi degetul pe hartă, este…

În clipa aceea, se aude clopoţelul de la intrare. Prima chelneriţă, o

femeie micuţă de statură, cu obrajii îmbujoraţi, intră năvalnic pe uşă.

— Stella, eşti o drăguţă! exclamă ea. Îţi mulţumesc din suflet. Se opreşte apoi în faţa lor. Îşi mută privirea de la Stella la Jake şi invers. S-a întâmplat ceva?

— Îi arătam domnului, spune Stella, unde este Kildoune.

— Aha! Australianca o dă pe Stella la o parte. Îi arăt eu, spune ea, zâmbindu-i lui Jake, cu chipul prea aproape de el.

Jake nu se uită însă la locul pe care ea i-l indică pe hartă, ci o priveşte pe fata care se îndepărtează. Stella. Ea traversează camera, îndreptându-se spre tejghea. Îşi ia haina şi face câţiva paşi spre uşă.

— Lucrezi acolo? o întreabă Jake când trece pe lângă el, destul de aproape cât s-o atingă. Nu ştie ce să mai spună. Vrea s-o mai reţină, s-o împiedice să plece, să mai stea puţin cu el. Nu vrea s-o lase să iasă pe uşă, căci se va pierde în lumea de afară şi nu o va mai vedea niciodată.

Ea îl fixează cu privirea ei verde, pătrunzătoare. Îi zâmbeşte? Nu.

— Da, spune ea, lucrez acolo. Apoi se întoarce spre Moira, care îi prezintă lui Jake programul autobuzelor, dar şi posibilităţile de a face autostopul. Trebuie să plec, Moira, spune ea. La revedere.

În pragul uşii, îşi pune gluga pe cap şi se întoarce să închidă uşa după ea. În clipa în care aceasta este gată să se închidă, ea îşi ridică ochii şi se uită fix la el. Privirile li se întâlnesc o fracţiune de secundă. Apoi trage uşa şi se pierde în ploaie, ascunsă fiind şi de geamurile aburite.

Stella a făcut un cort din pături şi cearceafuri, proptindu-le cu ciocanul de la setul lor de crochet{24} chiar în mijlocul patului ei – patul de jos, căci Nina dormea întotdeauna în cel de sus – şi s-a ascuns în el încântată. În locul în care dormea în fiecare noapte a apărut deodată un cort secret, cu pereţi conici, din pături croşetate, prin care străbătea o lumină roşiatică.

Era devreme. Prea devreme ca părinţii ei să se fi trezit – în weekend nu aveau voie să intre în dormitorul lor până la ora opt dimineaţa. Nina dormea încă.

Stella a ieşit din cort şi a început să cutreiere prin cameră, luând în braţe ursuleţi cu chipuri uimite şi păpuşi cu ochi care zornăiau în orbitele din plastic. Le-a dus pe toate în cort şi le-a aşezat pe rânduri, îndreptând ursuleţul sau păpuşa care îndrăznea să se sprijine, ca un beţiv, de vecinul său.

— Acesta este cortul nostru, le-a spus ea, stând pe burtă. Picioarele îi ieşeau afară din pături, dar ce importanţă mai avea acest lucru? Aproape tot corpul ei era ascuns aici, în acest spaţiu intim. Cortul nostru secret, a adăugat ea, dar jucăriile nu păreau impresionate.

După un timp, s-a plictisit să le tot aranjeze, iar braţul a început s-o

doară pentru că trebuia să ţină drept ciocanul de crochet. A ieşit din cort, cu părul răvăşit, iar locul ei secret s-a prăbuşit, devenind un maldăr de pături, sub care ieşeau în relief formele misterioase ale jucăriilor. Stella distingea câte un picior moale, din pluş, sau mâna întinsă a unei păpuşi. Şi-a dat capul pe spate şi a privit curioasă salteaua de deasupra ei. Doar Nina nu mai dormea, nu?

Stella şi-a strecurat degetele prin plasa dură din sârmă şi a înghiontit-o pe sora ei. Nimic. A repetat figura. Nicio mişcare din partea Ninei. S-a aşezat pe spate, în pat, şi a împins-o cu picioarele cât a putut de tare. Corpul Ninei a sărit şi a căzut înapoi pe saltea. Stella a aşteptat, nedumerită. Apoi, a auzit ceva, un sunet vag, nedesluşit.

Stella a coborât din pat şi s-a urcat pe scara din lemn; faldurile pijamalei îi ajungeau până la genunchi. S-a agăţat cu coatele de marginea patului şi s-a uitat la sora ei.

Nina zăcea pe o parte. A clipit sub pleoapele închise.

— Ce-ai spus? a întrebat-o Stella.

Nina şi-a ridicat pleoapele, apoi le-a închis din nou.

— Ai spus ceva? a şoptit Stella, gâfâind. Te-ai trezit? Neen! Te-ai trezit? Am făcut un cort. Vrei să-l vezi? E frumos. Încăpem amândouă în el. Aproape.

Nina a îngăimat ceva.

— Poftim? a spus Stella, aplecându-se spre ea.

Nina a deschis ochii.

— Nu mă simt bine, a murmurat ea.

În faţa dormitorului părinţilor ei, Stella a împins uşa, care s-a deschis cu un scârţâit. În camera îmbâcsită de căldură domnea liniştea. Razele de soare pătrundeau printre draperiile trase. Covorul era împodobit cu motive florale, care se îngemănau unele cu altele, iar Stella a păşit din floare în floare până când a ajuns la silueta întinsă în pat a tatălui ei. Avea jumătate din faţă ascunsă în pernă. Ţinea un braţ întins în spatele lui, ca să-i atingă şoldul mamei. Pielea îi era acoperită de păr – de milioane de firişoare de păr. Stella s-a aplecat spre el, fascinată.

— Tată! a şoptit ea. Tată!

— Du-te înapoi în pat, Stella! i-a spus el clar şi răspicat. Ca şi când ar fi fost treaz. Dar nu a deschis ochii.

Stella s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă, păşind din nou din floare în floare. În camera ei, a luat un scaun şi s-a urcat pe el, ca să ajungă la trusa medicală de jucărie pe care o ţineau în dulap. Şi-a pus pe cap pălăriuţa cu însemnele crucii roşii, prinzând-o cu elasticul sub bărbie, şi a urcat din nou scara de lemn.

— Acum, domnişoară pacient, a spus ea, aşezându-se în genunchi pe pat, trebuie să-ţi ascult inima.

Nina a privit-o, apatică şi inertă, în timp ce Stella îşi punea în

urechi stetoscopul din plastic, apăsând capsula pe cămaşa de noapte a Ninei. La început nu a auzit nimic, apoi a surprins o bătaie înăbuşită şi neregulată, lentă precum ceasornicul din sufrageria bunicilor ei. Stella a scos stetoscopul din urechi.

— Şi acum trebuie să-ţi iau temperatura.

A introdus termometrul în gura Ninei. Nina a închis ochii şi capul i-a căzut într-o parte. Poate că vrea să fie lăsată în pace, s-a gândit Stella.

A mai petrecut un timp punând instrumentele medicale la locul lor, ţinându-şi picioarele încrucişate în unghi drept peste cele ale Ninei. A ascultat o perioadă bătăile ritmice ale propriei sale inimi. A desfăcut un bandaj din crep şi l-a înfăşurat din nou pe un cilindru plat. Apoi, Nina a scos un sunet ciudat, ca un gâlgâit. Stella a turtit bandajul în cutia medicală, a încuiat-o şi s-a strecurat lângă sora ei.

Nina ţinea ochii închişi. Adormise din nou. Termometrul din plastic, care avea desenată pe mijloc o linie roşie, îi atârna între buzele albe ca varul. Părul i se lipise de cap precum iarba-de-mare. Stella s-a apropiat mai mult şi a văzut că pleoapele Ninei erau de fapt întredeschise şi îşi dăduse ochii peste cap de i se mai vedea numai albul ochilor. Nu respira aşa cum făcea de obicei când Stella o auzea noaptea – acum respira prea repede şi cu greutate.

— Neen! a început ea, atingându-i mâna. Era umedă şi fierbinte. Nina! a strigat-o Stella, apucând-o pe sora ei de mână şi zgâlţâind-o. Braţul i-a căzut inert pe saltea, atârnând peste marginea patului.

Stella a coborât scara, a traversat camera şi a ajuns din nou la uşa dormitorului părinţilor ei. De data asta, nu a mai păşit din floare în floare.

— Tati!

— Mmm.

— Tată!

— Stella, ţi-am spus să…

— Tată, s-a întâmplat ceva cu Nina. Stella nu şi-a dat seama cât de speriată era până ce nu şi-a auzit vocea – vorbea cu un glas ascuţit, aproape strident. Apoi a izbucnit pe neaşteptate în lacrimi. Te rog, trezeşte-te! l-a rugat ea printre lacrimi.

Tatăl ei a deschis ochii. A privit-o câteva clipe pe fiica lui cea mică, apoi s-a dat jos din pat şi s-a îndreptat spre camera lor. Stella îl urma îndeaproape.

— A… a spus că nu se simte bine, a continuat Stella, printre hohote de plâns, şi apoi… apoi, s-a culcat la loc şi…

Tatăl ei s-a uitat la Nina şi a pus mâna pe fruntea ei.

— Doamne! a murmurat el, apoi a început să ţipe: Francesca! Francesca!

În hol, Stella îşi scutură părul ud şi îşi scoate impermeabilul. Hainele erau şi ele umede. Se gândeşte că trebuie să-şi schimbe uniforma udă, că bibelourile trebuie şterse de praf şi că trebuie să ducă aluatul la bucătărie, când doamna Draper năvăleşte în hol. Se opreşte brusc văzând-o pe Stella stând acolo, udă leoarcă.

— Stella, aici erai! Vino cu mine! Vreau să-ţi prezint pe cineva. Un nou membru al personalului nostru, îţi aminteşti că ţi-am spus că avem nevoie de cineva care să se ocupe de întreţinere, reparaţii exterioare, vopsit etc.? De cineva care să te ajute în sezonul aglomerat al verii? Sunt convinsă că ţi-ar prinde bine o mână de ajutor…

În biroul doamnei Draper, un bărbat stă la fereastră, cu spatele la Stella. Se întoarce când le aude intrând în cameră.

Stella nu realizase cât de înalt era. Trebuie să-şi ridice ochii spre el ca să-i întâlnească privirea. Ea ţine încă în braţe impermeabilul ud.

— Bună, iată că ne întâlnim din nou! îi spune el zâmbind.

PARTEA A III-A

Stella se trezeşte tresărind, cu inima bătându-i cu putere, gata să-i iasă din piept. Stă cu faţa în jos, iar perna îi astupă gura şi nasul.

Se întoarce şi se ridică dintr-odată în capul oaselor. Rulota este goală, frigul pătrunzător de dimineaţă îi face pielea de găină, iar crengile copacilor îi bat în acoperiş. Străbate camera cu privirea. Nimic. *Totul este în ordine,* îşi spune ea, *totul este în ordine.* Dar inima continuă să-i bată năvalnic.

Visa că era din nou copil şi că stătea pe marginea unei prăpăstii, unde apa întunecată se prăvălea în abis, spărgându-se de stânci.

Se ridică din pat, luptându-se cu păturile care se agaţă cu încăpăţânare de ea, şi se duce la oglindă. Imaginea care o întâmpină acolo este cea a unui adult. A unui adult, fără umbră de îndoială. Stella se studiază în oglindă. Pielea poartă amprenta cutelor păturilor, buzele sunt palide, iar pupilele negre par adânci, nemărginite. Totul este în ordine. S-a petrecut cu ani în urmă. Cu mulţi ani în urmă. Dar parcă nu are întotdeauna senzaţia asta, parcă totul s-a întâmplat ieri.

Stella îşi întoarce privirea din oglindă. Lumina care pătrunde printre jaluzelele trase are o nuanţă de un alb palid. E devreme. Se întoarce în dormitor, tremurând în timp ce păşeşte cu picioarele goale pe covorul rece, şi se uită la ceas. Şase şi patruzeci şi cinci de minute. Nu va mai putea să adoarmă din nou, aşa că îşi pune uniforma şi încă două pulovere peste ea.

Câinele o urmează în timp ce se îndreaptă spre vechile grajduri, ca să ia lemne pentru foc. Ţâşneşte, ca o săgeată, din coteţul lui, dând din coadă şi lătrând cu o voce subţire. Stella îi mângâie blana dintre urechi înainte de a porni din nou la drum, urmată de câinele care adulmecă pământul.

Trecând pe lângă vechile coteţe, renovate, din apropierea grajdurilor, Stella descoperă cu uimire că draperiile sunt trase. Ea mută coşul cu lemne în mâna cealaltă.

— Am uitat de el, îi spune ea câinelui, nu-i aşa?

Câinele se opreşte şi o priveşte cu urechile ciulite, încercând să surprindă în vocea ei sunete familiare.

În prima lui dimineaţă la hotel, Jake nu este prea dornic să intre în bucătărie. Doamna Draper i-a spus să vină să ia micul dejun după ora nouă, când va fi mai linişte. Dar el hoinăreşte prin hol, cu mâinile îndesate în pantaloni. Din spatele uşilor glisante care dau în bucătărie, se aud râsete, un ţipăt scurt, un radio şi zăngănitul farfuriilor şi tacâmurilor – zgomotul oamenilor care lucrează împreună.

Uşa se deschide şi în faţa lui apare fata de la cafenea. Stella. Ea

poartă pe cap o bentiţă, care îi ţine părul pe spate. Dispare pe coridorul lung şi îngust, intrând într-o cameră de la capătul culoarului.

Jake aşteaptă, nesigur, la baza scărilor. Se simte puţin nervos, puţin încordat. N-a închis un ochi noaptea trecută, numărând orele pe ceasul lui digital şi spunându-şi de nenumărate ori: eşti în Kildoune, eşti în Kildoune. I se pare extraordinar. Apropierea, legătura fizică cu Tom, este copleşitoare, incredibilă. Oriunde îşi aruncă privirea vede obiecte – balustrada, întrerupătorul de lumină, pragul din piatră, şemineul – pe care tatăl său s-ar putea să le fi atins cu mâna.

Din bucătărie răzbate un glas răguşit care cântă, apoi se aude un zgomot strident, urmat de o înjurătură. Îşi aţinteşte privirea în pământ: viţa-de-vie, motivul floral al covorului, se răsuceşte la picioarele lui, dornică parcă să-i pună piedică. Îşi ridică ochii: scările duc la următorul etaj, dar nu reuşeşte să zărească decât o pereche de coarne de cerb, care atârnă deasupra lui.

— Vrei să iei micul dejun? îi spune o voce.

Stella stă în faţa uşilor glisante, ţinând în mâini o tavă cu farfurii murdare.

— Da, răspunde Jake, îndreptându-se spre ea. El se trezeşte zâmbind. Oare zâmbeşte prea mult? S-ar putea. Ea nu zâmbeşte deloc. Ar fi minunat, spune el. Apoi îşi scoate mâinile din buzunar şi îi arată farfuriile. Pot să te ajut cu ceva?

Stella clatină din cap, deschizându-i uşile cu piciorul.

— Mă descurc. Intră!

Bucătăria este încinsă, înghesuită, luminată excesiv şi plină de aburi. Mirosul de cafea măcinată este ameţitor. În faţa chiuvetei se află o femeie îndesată şi mică de statură, cu dinţii rupţi, iar în faţa sobei, bucătarul-şef mânuieşte un instrument lung, cu un vârf de metal. Într-o tigaie sfârâie în untură feliuţe de şuncă.

Stella pune vraful de farfurii pe o masă şi răsfoieşte un carneţel.

— Două porţii de cârnaţi de căprioară, spune ea, acoperind zgomotul, una cu ciuperci, cealaltă fără; prima cu ouă jumări, cealaltă cu cartofi prăjiţi. Aţi înţeles?

Bucătarul încuviinţează din cap, fără să se întoarcă.

— Am înţeles.

— El este Jake, îi anunţă ea, şi ar vrea să ia micul dejun.

— Am înţeles, repetă bucătarul.

Femeia de la chiuvetă stă acum în faţa lui Jake, aruncând peste umăr un prosop de bucătărie ud.

— Eu sunt Peril, îi spune ea.

— Poftim? o întreabă Jake, aplecându-se curios peste tejghea. Doar nu poate s-o cheme „Peril”, nu-i aşa?{25}

— Peril, insistă ea.

Stella, aşezată lângă toaster, se uită la el, apoi la colega ei.

— Peeuurrllll, îi explică ea, accentuând vocalele. Peuurl.

— Aha! spune Jake, luminat. Pearl!

— Ha, ha! râde Pearl. Peurl, Perii, Peurl, cum vrei tu.

Râd amândoi. Chiar şi bucătarul se întoarce spre ei, dezvelindu-şi dinţii.

— Pearl, spune Stella, poţi să-i arăţi lui Jake unde sunt vopseaua, scara şi celelalte instrumente de lucru? Doamna D mi-a spus că vrea ca el să înceapă astăzi să vopsească ferestrele.

Pearl se îndreaptă spre un coridor, râzând încă.

— Vino cu mine, flăcăule!

La prânz, aerul este static şi umed, iar cerul este acoperit cu nori de ploaie ameninţători. Jake îşi scoate tricoul şi lucrează îmbrăcat doar în blugi, ţinând într-o mână o lampă de sudură. Este mulţumit că are ceva de făcut, că i s-a oferit o sarcină clară pe care trebuie s-o ducă la bun sfârşit. Altfel, ar fi hoinărit aiurea prin împrejurimi. Vopseaua se umflă sub jetul puternic de căldură, se desprinde de pe ramele geamurilor şi cade la pământ. Picături de sudoare îi apar pe frunte, provocându-i mâncărimi pe cap. Se scarpină cu o spatulă de metal, încercând să înlăture râuleţele încăpăţânate de transpiraţie.

De afară, camerele clădirii sunt întunecate şi insondabile, ca un lac fără fund. Jake încercuieşte hotelul, sprijinind scara de pereţii din piatră, numărând ferestrele, calculând cantitatea de vopsea de care va avea nevoie şi căutând urme de putregai pe ramele din lemn. Când doamna Draper l-a întrebat dacă are experienţă în vopsitul ferestrelor, el nu a mărturisit că a vopsit doar ferestrele platourilor de filmare, ferestre care dezvăluiau privirii peisaje false, iluzii digitale – nimic real. Dar nu credea că acest lucru avea prea multă importanţă – diferenţa nu putea fi prea mare, nu?

Când îndreaptă flacăra lămpii pe ramele geamurilor din sufragerie, o vede pe Stella înăuntru, chipul ei palid şi oval plutind la suprafaţă.

Fireşte că Jake nu s-a aşteptat să-l mai găsească aici pe tatăl lui. Nu şi l-a imaginat stând la poarta acestui loc mistic, Kildoune, primindu-l cu braţele deschise în viaţa lui. Dar era totuşi o voce care îi şoptea însă în taină că tatăl lui ar putea să se afle încă acolo, că poate chiar era acolo. Indiferent cât de tare a invocat raţiunea, indiferent cât de convins era că nu era posibil să-l găsească la Kildoune, chiar dacă avea să descopere locul acela – era totuşi dezamăgit acum.

Jake nu şi-a dat seama cât de mult sperase să-l găsească acolo până când nu a pus piciorul în Kildoune. A încercat mereu să se consoleze cu ideea că mama lui a compensat toate lipsurile, că a jucat foarte bine şi rolul de mamă, dar şi de tată. Stând însă în faţa hotelului Kildoune, plin de străini, cu chipuri necunoscute, Jake nu se mai poate

amăgi cu această minciună. Maternitatea este un lucru clar, prestabilit. Cele nouă luni pe care le petreci în pântecul mamei tale presupun încheierea unui contract nescris, pe toată durata vieţii, pe care nu-l poţi rezilia niciodată. Dar paternitatea este un lucru confuz, nedefinit – un simplu cromozom aruncat în vânt.

Nu ştie ce-a sperat. A aşteptat totul şi nimic. Toată viaţa s-a gândit la Kildoune, creându-şi tot felul de imagini, construindu-l şi dărâmându-l cu ochii minţii. Dar niciodată nu şi-a închipuit asta: un conac mare, din piatră cenuşie, o pădure rece de brazi, un cer imens, acoperit de nori şi o femeie cu gâtul lung, care îl urmăreşte cu privirea gravă şi impenetrabilă a unei pisici.

Stella deschide uşa de la intrarea hotelului şi păşeşte afară, ţinând în mână o farfurie cu un sendviş. Trebuie să-şi protejeze ochii împotriva razelor puternice de soare, care au gonit norii de pe cer. În aer pluteşte un miros dulceag de ferigă şi de turbă.

Se uită împrejurul ei, apoi, dincolo de pajişte şi de prundiş, vede scara poziţionată ca un triunghi dreptunghic. Jake, noul angajat, stă cocoţat pe vârful ipotenuzei şi freacă de zor vopseaua unei ferestre de la etaj, ţinându-şi tricoul pe cap în stilul lui Beau Geste{26}.

— Ţi-am adus un sendviş, îi spune Stella de la baza scării arătându-i farfuria. Ţi-l las aici.

— Nu, spune el, punând rindeaua deoparte şi scoţându-şi tricoul de pe cap. Stai puţin! Cobor imediat. Scara se clatină periculos în timp ce păşeşte pe trepte. Stella o fixează cu o mână. Îţi mulţumesc, îi spune Jake, zâmbind şi sărind peste ultimele trei trepte direct pe pământ. Minunat, adaugă el, luând farfuria. Mor de foame.

Stella încearcă să se uite în altă parte când Jake îşi pune tricoul. Terenul de la picioarele ei este presărat cu coji de vopsea uscată. Aşteaptă ca el să-i vorbească. N-a vrut oare s-o întrebe ceva? El nu spune însă nimic, mulţumindu-se doar să-i zâmbească în timp ce duce sendvişul la gură. Zâmbetul îi este specific, purtând parcă amprenta unei semnături – colţurile gurii se arcuiesc încet în sus, iar cu ochii îi mângâie Stellei chipul, părul şi gâtul.

— Cum te descurci? îl întreabă ea brusc.

El dă din cap în timp ce mestecă şi înghite îmbucătura.

— Binişor. Unele ferestre sunt cam stricate, tocul este putred, dar doamna Draper mi-a spus că va apela la ajutorul unei persoane competente care să le repare.

— Competente?

— Da. Nu ca mine.

— De ce? Tu nu eşti competent? spune ea, regretând pe loc întrebarea.

El o priveşte şi zâmbeşte din nou.

— Nu, nu prea. Tu eşti?

Stella decide să ignore întrebarea.

— De unde eşti? îl întreabă ea în schimb.

— Din Hong Kong.

— Din Hong Kong? spune ea, râzând.

— Ce e aşa de nostim?

— Nu ştiu. Ea trebuie să-şi înfrâneze dorinţa de a izbucni din nou în râs. Dar nu mă aşteptam să spui asta.

— De ce? La ce te aşteptai?

— Păi… nu prea ştiu. Mă gândeam că vei spune Londra.

El clatină din cap şi se strâmbă.

— Nicio şansă! Cred că n-am petrecut mai mult de patruzeci de minute acolo. Nici nu i-am acordat prea multă atenţie. Jake o fixează cu ochii lui albaştri. Dar tu? o întreabă el.

— Eu ce?

— Nici tu nu eşti de prin părţile astea, nu-i aşa?

— De unde ştii?

El ridică din umeri, înghiţind ultima îmbucătură din sendviş.

— Ştiu pur şi simplu.

— Cum? îl întreabă ea, deşi ştie că ar trebui să pună capăt conversaţiei lor şi să plece.

El face un pas înapoi şi se preface că o studiază din cap până în picioare. Stella se înroşeşte până în vârful urechilor.

— Coafura, spune el, pocnind din degete, pantofii, accentul…

— Accentul? îi răspunde Stella, râzând ironică. Ce ştii tu despre asta, domnule emigrant?

— Nu prea multe. Dar te înţeleg foarte bine, lucru pe care nu-l pot spune despre oamenii de aici. Jake ridică din nou din umeri. Nu mi se pare că eşti din Inverness.

Stella îşi aţinteşte privirea asupra lui. Se simte deodată cumplit de furioasă. De luni de zile stă aici, singură şi netulburată de nimeni, şi acum apare de aiurea individul ăsta, care începe să-i pună întrebări despre viaţa ei personală. De ce eşti aici, ar vrea ea să-l întrebe, de ce-ai venit aici?

— Deci, ai de gând să-mi spui de unde eşti? o întreabă el. Sau este secret?

— Este secret, îi răspunde ea pe un ton răstit.

— Bine. El nu pare deranjat de răspunsul ei. Cum vrei tu!

Stella se întoarce pe călcâie, pietrişul scrâşneşte sub picioarele ei, şi se îndepărtează cu paşi repezi.

— Hei! strigă el în urma ei. Pot să te mai întreb ceva?

— Ce anume?

Nu se opreşte din drum, aruncându-i cuvintele peste umăr. A

enervat-o, deşi nu ştie exact de ce.

— De cât timp funcţionează clădirea asta ca hotel?

Întrebarea o determină să se oprească din drum, observă el, şi să se întoarcă pe jumătate. Sub soarele puternic, umbra ei pare o formă întunecată, ghemuită la picioarele ei, gata să facă următorul pas.

— Cred că de douăzeci şi cinci de ani, spune ea. Ceva de genul ăsta.

Jake stochează această informaţie preţioasă alături de celelalte piese, încercând să recreeze mozaicul vieţii sale. Asta înseamnă că Tom a avut la dispoziţie patru ani ca să ajungă în India, să se întâlnească cu mama lui, să-l conceapă şi – şi mai ce? Ce-a mai făcut în această perioadă obscură de timp? Numai Dumnezeu ştie. S-a întors oare aici, la comunitatea lui? Clădirea pare un loc ciudat de întâlnire pentru membrii unei comunităţi – este prea mare, prea impozantă. S-a dus în altă parte? S-a mutat? Acum nu este aici, Jake este sigur de asta, dar posibilitatea ca Tom să fie prin preajmă, poate într-o altă comunitate sau poate ducându-şi viaţa într-o rulotă, îi creează fiori de emoţie şi de speranţă. Se întreabă o clipă cum ar reacţiona Tom dacă ar veni acum şi s-ar trezi faţă în faţă cu propria sa imagine din tinereţe, cu un alter ego, cu copia sa fidelă.

— De douăzeci şi cinci de ani? repetă el.

— Da. Stella s-a întors acum cu faţa spre el şi odată cu ea, s-a mişcat şi umbra ei. De ce întrebi?

Nu-i va spune. Nu, nu-i va spune.

— Fără un motiv anume, răspunde el, apoi se răzgândeşte. Am cunoscut… pe cineva… care a locuit aici cândva. Cu mult timp în urmă. O… o rudă.

— Aha! spune Stella, dând din cap. Bine. Ar trebui s-o întrebi pe Pearl. Ea ştie totul.

— Bine. O s-o întreb. Jake îi face cu mâna când se urcă din nou pe scară. Îţi mulţumesc.

Stella nu se urcă în ambulanţă împreună cu Nina şi cu mama ei. Priveşte cum cei doi bărbaţi o întind pe sora ei pe o targă cu roţi şi o prind de ea cu nişte curele. Nina ţine capul într-o parte, iar pe faţă are o mască din plastic. Elasticul care ţine masca i-a ridicat părul pe vârful capului. Stella vrea să i-l aranjeze. Este convinsă că Ninei nu i-ar plăcea să se vadă în halul acela.

Mama lor poartă pantaloni pe sub cămaşa de noapte şi o haină a lui Archie pe umeri. Stă desculţă pe macadam. Foarte mulţi oameni au ieşit din casă ca să vadă cum fetiţa familiei Gilmore este dusă la spital. Stella ar vrea ca ei să n-o vadă pe mama lor în această postură stânjenitoare. Francesca intră prima în ambulanţă şi aşteaptă ca doctorii să urce targa pe care fata stă întinsă. Stella se bucură. Nina n-ar vrea să rămână singură în spaţiul acela întunecat, înconjurată de

fire, curele şi tuburi. Apoi bărbaţii trântesc uşile ambulanţei.

Stella şi tatăl ei urmăresc cu maşina sirena ambulanţei. Locul Stellei este în spatele tatălui ei, care stă întotdeauna la volan. I se pare ciudat că jumătate din maşină este goală. Priveşte locurile unde ar fi trebuit să stea Nina şi mama ei şi se teme că – fără greutatea lor – maşina ar putea să se dezechilibreze şi i să se răstoarne.

La spital, mama ei, încă desculţă şi în cămaşă de noapte, o strânge de mână fără să se uite la ea şi îi spune, de nenumărate ori, că totul va fi bine. Cineva o aşază pe Stella pe un scaun, care se clatină atunci când se mişcă.

Tatăl ei dispare primul, apoi şi mama ei. O asistentă îi lasă Stellei un coşuleţ plin de jucării colorate, dar Stella este prea mare ca să se mai joace cu ele. Se leagănă pe scaun înainte şi înapoi, priveşte razele de soare care pătrund printr-o fereastră de pe coridor, scăldând în lumină linoleumul impecabil de curat, şi numără zgomotele pe care le aude. Ajunge la patruzeci şi doi şi se opreşte. Îşi dă seama că este flămândă, dar nu ştie cui să spună. Îşi scoate şireturile de la pantofi, le leagă unul de celălalt şi se joacă „foarfecă”{27}, lucru pe care ea şi Nina îl fac mereu când se plictisesc. Dar cine să-şi introducă degetele printre figurile zigzagate ale şireturilor, creând apoi alte figuri? Nu-şi mai aminteşte ce urmează după a treia figură, iar când încearcă s-o realizeze, şireturile i se încurcă printre degete, astfel că până la urmă, este nevoită să renunţe şi le lasă în poală.

Bunicii ei îşi fac apariţia exact în clipa în care lumina care pătrunde prin fereastra din tavan îi mângâie piciorul. Stella este uimită de venirea lor. Bunica o sărută pe frunte şi o strânge în braţe. Dispar amândoi, apoi revin împreună cu părinţii ei.

Toţi patru stau pe coridor şi discută aprins deasupra Stellei. Nu se pot abţine să n-o atingă – pe păr, pe umeri, pe braţe. Stellei nu-i plac aceste dovezi copleşitoare de afecţiune şi vrea să scape. Dar când îşi ridică privirea spre chipul tatălui ei, vede că acesta este brăzdat de lacrimi. Are ochii înceţoşaţi, iar genele sunt lipite una de alta. Tatăl ei a plâns. Acest lucru o îngrozeşte pe Stella. Tatăl ei nu plânge niciodată. Niciodată. Taţii nu plâng. Ea ştie asta. Se uită apoi la mama ei şi vede că şi ea are ochii roşii şi ţine în mână şerveţele ude.

Stella începe să plângă, la început domol, apoi lacrimile i se revarsă în şuvoaie pe obraji. Îşi ascunde faţa în mănunchiul de şireturi şi plânge în voie. Apoi îşi ridică din nou privirea spre chipurile părinţilor ei şi simte cum un fior de spaimă îi străbate şira spinării ca un şoc electric. Respiră adânc printre suspine.

— UNDE E NINA? ţipă ea. UNDE E? UNDE E NINA?

În doar câteva secunde, i se pare ei, se trezeşte în cafeneaua din Musselburgh. Stă pe tejghea şi îşi leagănă picioarele într-o parte. Bunica îi dă îngheţată cu o lingură cu coada lungă, din argint, şi îi

vorbeşte în italiană, pe un ton moale, mângâietor. Geamurile sunt aburite, dar ea reuşeşte să vadă ploaia care cade afară. Şireturile sunt, ca prin minune, prinse din nou de pantofi – dar nu aşa cum îi place ei, în zigzag, ci trase în linii drepte. Bunicul vorbeşte la telefonul din colţ, ţinând o ţigară în aceeaşi mână cu care ţine receptorul. Stella ar vrea să-i reamintească de ea, pentru că se pare că a uitat, iar scrumul îi cade pe vestă.

— Unde e Nina? întreabă ea.

Bunica o priveşte cu ochii ei căprui.

— Ştii unde este. Doar ţi-am spus. Îţi aminteşti?

— *Dov'e Nina*? încearcă Stella în italiană.

— Îţi aminteşti spitalul, nu? spune bunica ei, cu o voce blândă.

Îi spune apoi mai multe lucruri, pe care Stella nu le înţelege prea bine. Vede buzele bunicii mişcându-se şi aude sunetele, dar nu distinge cuvintele.

— Unde e Nina? repetă ea. *Dov'e Nina*? Unde e Nina?

Prima dată când Stella „a luat-o razna", după cum s-a exprimat Nina, a fost în vara în care a împlinit nouăsprezece ani. Terminaseră şcoala şi cea mai mare parte a anului o petrecuseră despărţite – Stella la universitatea din Londra, iar Nina la colegiul de arte plastice din Edinburgh. Nina a rezistat la colegiu doar jumătate de trimestru: când profesorul i-a spus că avea să petreacă patru săptămâni în faţa războiului de ţesut ca să creeze o stofă din tweed, care să-i poarte amprenta, ea l-a trimis la dracu'.

A petrecut apoi săptămâni întregi trândăvind în dormitorul ei, ascultând muzică, epilându-şi sprâncenele, vopsindu-şi părul în culori diferite şi scriindu-i Stellei scrisori lungi, pline de indignare, până când Francesca a obligat-o să se înscrie la un colegiu de birotică. Înarmată cu o diplomă în metoda oarbă de dactilografiere (Nina a reuşit s-o obţină numai după ce a mituit-o pe colega din faţa ei să-i facă lucrarea), s-a angajat într-un post temporar la cabinetul medical al unui doctor generalist. Directorul cabinetului, un medic tânăr, dar ambiţios, a fost şocat de „talentul" ei de dactilografă, dar s-a hotărât oricum să se căsătorească cu ea.

Stella a renunţat la viaţa secretă pe care o ducea la Londra ca să se întoarcă acasă – o casă plină de broşuri despre nunţi, rochii de mireasă, localuri, liste de cadouri, eşantioane de materiale colorate şi cataloage ale firmelor de catering. Mama ei era atât de încordată, încât tendoanele gâtului îi ieşeau puternic în evidenţă. Tatăl ei se ascundea în birou toată ziua. În locul surorii ei, studentă la arte plastice, care purta rochii pătate de vopsea, vâna băieţi, bea prea multă vodcă şi uita să-şi ia medicamentele, a întâlnit o persoană care avea manichiura îngrijită, vorbea cu agenţi imobiliari, discuta despre

modelul şi ţesătura rochiilor de mireasă şi purta fuste croite în stil clasic, pantofi cu tocuri înalte şi eşarfe din mătase înfăşurate în jurul gâtului. Şi, în fiecare zi, la masă, trebuia să-l suporte pe acest străin, îmbrăcat în costum, care îi spunea surorii ei „subalterna mea ispititoare".

Stella s-a dus în oraş, a retras tot ce avea în conturile de economii, strânse în perioada verilor când a lucrat pe post de chelneriţă în cafeneaua bunicilor ei, şi a intrat într-o agenţie de turism de pe Princes Street, de unde a cumpărat mersul trenurilor pentru Europa, un abonament de tren şi un ghid de călătorie.

A doua zi de dimineaţă, în timp ce Francesca şi Nina erau la croitor pentru o probă, Stella şi-a luat bagajul de sub pat şi a plecat. Le-a lăsat un bilet pe care a scris, cu litere aproape ilizibile: „Am plecat în Europa. Mă întorc la nuntă." Tot drumul pe Arden Street, până la staţia de autobuz, şi apoi în gara din Waverley, unde aştepta trenul ce-o va duce spre libertate, armonie şi pace, s-a uitat tot timpul înapoi, de teamă că cineva o va urmări. S-a liniştit numai când s-a trezit pe feribotul care o ducea spre Calais, înconjurată de bărbaţi beţi care sforăiau, de copii hiperactivi, de mirosul de benzină şi mâncare reîncălzită şi de grupuri de oameni care stăteau pe saci de dormit. Stella nu mai fusese niciodată peste hotare.

A prins o serie de trenuri, care au purtat-o prin ţinuturile Franţei. A cumpărat de la Paris o tavă cu piersici şi le-a mâncat, una câte una, în timp ce străbătea podgoriile şi lanurile de porumb, îmbătându-se cu aerul cald şi parfumat care pătrundea prin geamurile deschise ale trenului. Ajungând în sud în toiul nopţii, s-a urcat repede într-un alt tren, pe care scria „Marsilia – Roma".

A ajuns la destinaţie dis-de-dimineaţă, cu muşchii aproape înţepeniţi de cât a ţinut geanta lipită de ea când a furat-o somnul. A coborât cu greu din tren şi s-a îndreptat spre gară, spre lumina zilei. A cerut informaţii în limba pe care a învăţat-o de la mama ei, fără să ştie dacă va primi vreun răspuns. Dar aceşti oameni străini nu numai că o înţelegeau, dar îi şi răspundeau. I se părea incredibil, aproape o minune, că cineva – dincolo de universul îngust al familiei sale – folosea aceleaşi cuvinte, aceeaşi gramatică, aceeaşi sintaxă.

În interiorul uriaş, dar ştirb, al Colosseumului, a mâncat ultima piersică, ţinând pe genunchi o hartă întinsă. A vizitat casa cu pereţii roz, unde şi-a găsit sfârşitul, în floarea vârstei, celebrul poet{28}, a urcat şi a coborât Treptele Spaniole şi şi-a udat picioarele într-o fântână modelată în forma unei bărci. Îşi dorea să-i oprească pe trecători din drum, să-i ţină de braţ şi să le analizeze chipul. Oriunde se uita, vedea oameni care aveau aceeaşi configuraţie a feţei – acelaşi maxilar, aceiaşi pomeţi, aceeaşi frunte. *Nu mă recunoşti?* voia ea să le spună. *Eu te cunosc cu siguranţă.*

Era dominată de dorinţa de a vedea totul. A pătruns în inima ţării, străbătând-o tot cu trenul, a urcat treptele spiralate ale unei *campanile*{29}, a ajuns într-un oraş care zace de mii de ani sub cenuşa vulcanică, a înotat în marea albastră a Adriaticii şi a mâncat *stracciatelli*{30} într-o *gelaterie,* gustul ei atât de familiar făcând-o să zâmbească.

Într-un oraş, al cărui nume îl ştia din poveştile bunicului, s-a urcat într-un autobuz care o va duce în regiunea natală a bunicilor ei – după cum i-a spus vânzătorul de la chioşcul de bilete. Nu era uşor să ajungi în satul lor. „Nimeni, i-a spus vânzătorul de bilete, nu merge acolo." A schimbat autobuzele în Agnone, apoi a făcut autostopul şi a călătorit cu o familie care spunea că putea s-o lase în apropiere de locul unde voia să ajungă. Stella a stat pe bancheta din spate, înghesuită între copiii familiei, ţinându-şi geanta pe genunchi. Maşina a urmat apoi o pantă ascendentă, vegheată de piscurile înalte ale munţilor, iar aerul a început să se rarefieze.

Familia a lăsat-o la marginea drumului, iar ea a trebuit să parcurgă pe jos cărarea pe care o urmase bunicul ei cu şaizeci de ani în urmă, în direcţie opusă. Când a trecut de ultima curbă şi a văzut satul în faţa ei, Stella a realizat că niciodată nu a crezut cu adevărat că locul de unde provenea familia ei, locul despre care i-au povestit bunicii ei, exista într-adevăr şi că a dăinuit în tot acest timp fără ei.

A stat o oră pe podul cu arcadă dublă, deasupra râului despicat în două, şi s-a delectat cu o cutie de bomboane de anason pe care o cumpărase de la o farmacie, satisfăcându-şi astfel o plăcere tainică. S-a plimbat pe străzile pustii, pavate cu pietre, privind stivele de lemne tăiate cu grijă, ghivecele cu muşcate, puii de găină care râcâiau pământul şi fântânile cu marginile mâncate de vreme. S-a uitat la ferestrele goale ale clădirilor abandonate şi dărăpănate, întrebându-se care dintre ele a fost a Valeriei. Un bătrân care urca dealul agale a văzut-o stând în pragul unei case din piatră, aflate în ruină, şi a şoptit:

— *Scozia,* i-a spus el în trecere, au plecat cu toţii în *Scozia.*

Stella s-a gândit să alerge după el şi să-l întrebe dacă îşi amintea de Valeria şi de Domenico – era cam de aceeaşi vârstă cu ei, aşadar trebuie să-i fi cunoscut – dar a rămas pe loc. Voia să rămână anonimă, să nu lase nicio urmă.

Stătea într-o cabină telefonică, fascinată de modul în care lumina se despica în apă şi gândindu-se unde va dormi la noapte, ce zgomot fac motocicletele şi ce va mânca la prânz.

Nina a răspuns după al doilea apel.

— Eşti într-o mare încurcătură, i-a spus ea.

— Ştiu, i-a răspuns Stella.

Şi-a scos pantofii şi s-a urcat pe suportul de metal. În inima acestei ţări, trupul ei resimţea căldura, iar încheieturile păreau mult mai

flexibile, mult mai libere. Ar fi trebuit ca viaţa din Scoţia să-şi fi spus mai mult cuvântul, dar părea că moleculele trupului ei reacţionau şi recunoşteau clima şi atmosfera acestor locuri. Din cafeneaua din Musselburgh, a auzit-o pe mama ei ţipând:

— Ea e? Ea e?

Stella a închis. Şi-a aţintit din nou privirea asupra apei râului, asupra luminii soarelui care se despica şi se contopea cu undele apei şi asupra formelor înnegurate ale munţilor. Dându-se jos de pe suportul de metal, a descoperit că cineva i-a furat pantofii, strecurându-se pe sub geamul din sticlă. S-a plimbat astfel, desculţă, prin biserica din sat, frescele revărsând asupra ei o lumină aurie şi albastră.

Deşi nimeni nu-i spusese nimic, se părea că toată lumea a fost de acord ca Stella să locuiască cu bunicii câtă vreme Nina avea să stea la spital. A dormit în camera din spate, în patul pe care mama ei l-a împărţit cu surorile sale. Era un pat dublu, la capătul căruia se afla o tăblie atât de lustruită, încât îţi puteai vedea, chiar şi vag, chipul în ea. Salteaua era curbată la mijloc. Dacă ar fi dormit împreună cu Nina, s-ar fi rostogolit una într-alta în timpul nopţii.

Stella a petrecut câteva săptămâni în cafeneaua bunicilor. Stătea pe un scaun în bucătărie, lângă bunicul ei, care pregătea cartofi prăjiţi, mazăre şi peşte pentru *scozzesi* (scoţieni), şi privea pierdută în spaţiu, legănându-şi picioarele deasupra linoleumului. Nu vorbea, nu spunea nimic, punea doar câteva întrebări: „Unde e Nina?” „Când vine acasă?” „O să moară?” „Când pot s-o văd?” Fără ea, Stella nu ştia cum să se comporte, cum să-şi trăiască viaţa, ce să spună sau ce să facă toată ziua.

Bunicul îi pregătea mâncarea ei preferată – *gnocchi* (găluşti de cartofi) şi îi dădea să mănânce în gură ca unui copil mic. Lacrimile îi brăzdau chipul, prelingându-se în sosul d*e pomodoro,* iar Domenico le amesteca, spunându-i că sunt condimente. Mama ei venea s-o vadă o dată pe săptămână şi o lua la plimbare pe podurile din oraş, ţinând-o prea strâns de mână şi ştergându-şi lacrimile cu o batistă.

Valeria a venit într-o zi la cafenea cu un şorţ bleumarin, exact ca al lor, dar de mărimea unui copil, şi a îmbrăcat-o pe Stella cu el. Era vacanţa de vară, i-a explicat ea Stellei, iar cafeneaua era aglomerată, aşa că o mână de ajutor era bine-venită. Stella ducea clienţilor paharele cu limonadă şi stropea cu sirop îngheţata de fructe. Le traducea bunicilor comenzile mai speciale ale clienţilor. Stătea pe tejghea şi îi spunea bunicii cine a terminat de mâncat, cine mai mânca încă şi cine dorea cafea. „Ce ne-am face fără tine?” îi spunea unchiul Giancarlo de câteva ori pe zi. Atunci, Stella plângea doar noaptea, când camera părea goală şi uriaşă.

I se părea că stătea în Musselburgh de luni de zile, poate chiar de

ani întregi, când Valeria a dus-o la spital s-o vadă pe Nina. Stella era uimită. Îi rugase săptămâni în şir s-o ducă la Nina, dar bunicii ei o refuzaseră mereu. De ce nu-i scrii o scrisoare? îi spuneau ei. Stella nu înţelegea de ce bunica se răzgândise dintr-odată.

— De ce acum putem să mergem la ea? a întrebat-o Stella în autobuz.

Valeria s-a prefăcut că nu a auzit-o, aranjându-şi biletele şi punând restul de bani în portofel.

— De ce acum am voie să merg, a insistat Stella, dar înainte nu?

— De-aia, a răspuns Valeria, oftând, iar Stella a văzut-o întorcându-şi repede capul şi suflându-şi nasul.

Bunica a ţinut-o de mână cât timp au străbătut coridor după coridor, apoi au urcat nişte trepte şi au traversat o pasarelă din sticlă. Au văzut în trecere scaune cu rotile abandonate pe holuri, uşi închise, asistente încălţate cu nişte pantofi care scârţâiau, oameni îmbrăcaţi în halate, doctori cu stetoscoape, un bărbat care ţinea în mână două buchete cu flori portocalii şi o femeie fără păr. Înainte de a trece printre două uşi glisante, bunica s-a oprit ca să aranjeze gulerul Stellei.

— *Sei pronto?*{31} a întrebat-o ea, mângâind-o pe obraz. *Andiamo!*{32}

Au ajuns pe un coridor lung – de-o parte erau numai ferestre, iar de cealaltă parte era un zid vopsit într-o nuanţă de galben-verzui respingătoare. Era o linişte adâncă. Stella s-a gândit deodată că trebuia să meargă la toaletă, dar privirea gravă a bunicii ei i-a dat de înţeles că nu era cazul să ceară asta acum. S-au oprit la capătul holului.

Valeria s-a aplecat şi a luat-o pe Stella în braţe. Acolo, în faţa ei, dincolo de sticlă, ca pe un ecran de televizor, şi-a văzut părinţii – mama ei stătea pe un scaun lângă un pat, iar tatăl său în picioare lângă ea; pe pat zăcea o siluetă palidă, cu ochii adânciţi în orbite şi cu capul ras, ce se uita fix la ea. Stella a observat că era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte înflorată, exact ca a ei.

— Zâmbeşte-i! i-a şoptit bunica. Dăruieşte-i un zâmbet!

Stella a afişat un zâmbet. Aerul din spital îi crea o senzaţie de uscăciune şi de frig. Şi-a fluturat mâna prin aer.

— Aşa! a încurajat-o Valeria. *Brava ragazza!*

— De ce nu-mi face şi Nina cu mâna? a întrebat Stella.

— Nu se poate mişca, iubito.

Stella a continuat să facă cu mâna. De cealaltă parte a sticlei, mama şi tatăl ei i-au răspuns la fel. Toţi trei îşi fluturau cu disperare mâinile prin aer, de parcă un lucru cumplit s-ar putea întâmpla dacă ar înceta.

— Uită-te bine la ea! i-a şoptit bunica, atât de încet că Stella nu era sigură că a înţeles bine. Ca să-ţi aduci aminte.

Tavanul de deasupra are o nuanţă alb-cenuşie asimetrică. Nina ştie pe dinafară modelul pe care îl creează fisurile ce îl străbat de la un capăt la altul, la fel cum – văzute din avion – râurile străbat munţii.

Nina n-a zburat niciodată cu avionul. Dar aşa îşi imaginează că s-ar vedea peisajele dacă ar zbura deasupra pământului, sub pâlcurile albe de nori. Ar scruta pământul, care ar trece cu o viteză ameţitoare pe sub ochii ei, şi ar zări – pentru o fracţiune de secundă – umbra avionului proiectată de soare.

Îşi mişcă ochii în orbite. Trebuie să depună un efort considerabil ca să facă asta, de parcă pleoapele ei ar cântări tone sau o maşinărie din interiorul ei ar fi gata să cedeze.

Camera este întunecată, cu jaluzelele trase. Din locul în care zace, Nina vede însă cum umbrele nopţii pătrund în cameră. Este uimită. Oare nu se aflau părinţii ei aici acum câteva minute? Sau asta a fost cu mult timp în urmă? Nu-şi mai aminteşte. În minte îi stăruie imaginea vagă a Stellei. Era cu bunica lor pe coridor şi se uita la ea. Dar poate că asta nu s-a întâmplat niciodată. Nu-şi mai aduce aminte când a văzut-o ultima oară pe sora ei.

Îşi îndreaptă privirea spre ceasul de pe peretele opus patului. Vede cum secundarul tresare şi se opreşte, tresare şi se opreşte, dar când încearcă să se concentreze asupra celorlalte ace ale ceasornicului, acestea dispar din faţa ochilor săi.

În dreapta ei, descoperă Nina cu uimire, este o asistentă. Stă pe un scaun lângă pat. Ochii îi strălucesc ca argintul viu în întuneric. Nina nu ştie de ce în ultimele zile o veghează mereu o asistentă. Înainte nu se întâmpla asta.

Nina îşi priveşte trupul învelit în pătura de spital. Ar fi putut să jure că are braţele încrucişate, iar degetele prinse de coate. Vede însă că sunt aşezate pe lângă ea. Picioarele formează un V simetric, iar pătura tronează peste ele.

Dincolo de pereţii camerei, dincolo de rânjetele personajelor de desene animate vopsite pe geamuri în culori stridente, care îi provoacă dureri de cap, se aude un zgomot. Cineva aleargă pe hol. Picioarele fac lipa-lipa pe linoleum. Nina cunoaşte bine linoleumul acela. Îşi aminteşte suprafaţa lui de un roşu aprins, acoperită parcă de granule, pe care le-a simţit sub talpa subţire a papucilor. În ultima zi în care a mai putut să meargă, a păşit pe linoleum. A parcurs singură tot drumul până la baie. N-a vrut să fie dusă în braţe, nu, n-a vrut. S-a clătinat, a tremurat şi s-a ţinut de pereţi cu ultimele puteri. A îndurat o suferinţă cumplită, iar drumul până la baie a durat o veşnicie. Dar a reuşit – singură.

O siluetă mică trece valvârtej. Un băiat dintr-un salon de pe acelaşi palier. Nina l-a mai văzut. A intrat la un moment dat în camera ei şi a întrebat-o cum o cheamă. Înainte de a-i putea răspunde, asistenta l-a

dat afară. El aleargă acum, trăgând de sfoară un trenuleţ de jucărie. Râsul lui se spulberă în aer în timp ce trece pe lângă uşa ei deschisă.

Apoi aude altceva. Cineva îl urmăreşte. Merge cu paşi greoi – paşi de adult. O asistentă.

— Vino înapoi! strigă asistenta. Vorbesc foarte serios.

— Nu poţi să mă prinzi! strigă băiatul.

Vocea lui pare îndepărtată ca şi când ar fi cotit undeva. Nina crede că în direcţia aceea este un colţ, după care intri într-un coridor mai mare. Îl vedea când ieşea din cameră.

Apoi asistenta spune pe un ton şoptit:

— Fii cuminte! Aceste cuvinte – *Fii cuminte!* – vor răsuna mai târziu în mintea Ninei. În camera aia, o fetiţă îşi aşteaptă sfârşitul.

O fracţiune de secundă, Nina simte compasiune pentru fetiţa aceea şi se întreabă câţi ani are, la ce vârstă trebuie să mori, dacă fetiţei îi este teamă şi dacă va fi singură în lumea de dincolo. Nina îşi întoarce privirea spre asistenta de lângă patul ei, ca să vadă dacă îi împărtăşeşte sentimentele. Dar asistenta pare supărată şi ciudat de stânjenită. Ea sare de pe scaun, trânteşte uşa şi se asigură că este bine închisă.

Când se întoarce la locul ei, evită privirea Ninei. Nina continuă s-o privească insistent. Dar asistenta nu-şi ridică ochii spre ea. Şi atunci Nina înţelege.

Pearl a primit misiunea de a curăţa de ceară douăzeci şi cinci de suporturi de lumânări din argint şi nichel într-un vas cu apă fiartă, presărată cu puţin amoniac. Dacă ceva o scoate din sărite pe doamna Draper, este ceara vărsată pe suporturile de lumânări. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu suportă plintele murdare, cornişele pline de praf, săpunul vechi, aroma fadă de potpurri, mesele zgâriate, farfuriile crăpate, cutele covoarelor şi urmele de pantofi de pe spătarele scaunelor.

Amoniacul îi provoacă lui Pearl usturimi ale ochilor. Lacrimile i se revarsă pe obraji. Are mâinile roşii din cauza apei fierbinţi în care desprinde ceara cu unghiile. Fredonează în şoaptă cântecul pe care i l-a cântat nepotul ei cel mai mic când l-a dus la şcoală de dimineaţă:

— I-au crescut mustăţi în barbă, dar vântul a început să bată şi pe loc i le-a turtit, bietul…

— Pearl!

O voce din spatele ei o face să tresară cu violenţă, scăpând suporturile de lumânări, care clatină periculos vasul cu apă.

— Doamne! exclamă ea, cu o mână pe piept. Jake, m-ai speriat de moarte!

— Îmi pare rău, răspunde el.

Jake are vopsea în păr. Păcat, pentru că are un păr frumos. Foarte

mulţi tineri de vârsta lui se tund foarte scurt acum, la fel ca fiul ei, dar Jake are părul lung şi puţin răvăşit.

— Uite, îi spune ea, arătându-i vopseaua din păr, trebuie să-l cureţi cu dizolvant.

Jake pipăie cu degetele şuviţele albe şi rigide.

— N-am ştiut că m-am murdărit.

— În dulapul de acolo, din spate, îi spune ea, îndrumându-l, vei găsi o cârpă.

Jake varsă puţin dizolvant, urât mirositor, pe un prosop vechi şi îşi curăţă părul, uitându-se în geamul unei uşi.

— Stella a spus ceva despre… murmură el… ăăă… mă întrebam dacă…

— Poftim? întreabă Pearl, ridicându-şi privirea spre el. Unge acum un suport de lumânări cu o soluţie de curăţat de culoare argintie.

— Îţi aminteşti de vreo comunitate de pe aici?

— O ce?

— O comunitate. Un soi de… casă unde locuiesc împreună mai mulţi oameni. Tineri, poate. Cu douăzeci şi cinci sau treizeci de ani în urmă.

Pearl lustruieşte marginea încreţită a unui suport de lumânări, vădit uimită de întrebarea lui Jake.

— Păi…

— Cred că a fost aici, în Kildoune.

— O comunitate, spui tu? Ea îşi vede buzele rostind aceste cuvinte în mânerul lustruit, din argint, al suportului. Şi atunci, totul capătă sens. Te referi la comunitatea hippy?

— Da, spune Jake, îndreptându-se spre ea, ca şi când ar fi intenţionat să o îmbrăţişeze. Da, repetă el, strângând cârpa într-o mână, la comunitatea hippy.

— Aha! spune ea prudentă.

El miroase puternic a dizolvant.

— Îţi aminteşti de ei?

— Da, răspunde ea, dând din cap. Fireşte, continuă Pearl, râzând scurt. Era greu să nu-i observi.

El o priveşte acum cu ochii mari şi încordaţi.

— Au locuit aici?

— Da. Nu în conac – în spate.

— Bine. Îţi aminteşti… adică, ce-ţi mai aminteşti despre ei?

— Păi… începe ea.

Insistenţa lui îi creează lui Pearl o stare de nelinişte şi – de parcă ar fi simţit asta – el adaugă:

— Am avut o rudă care a locuit acolo, îngaimă el. Adică, aici. În comunitate. Şi încerc să… să aflu mai multe lucruri despre… el.

Pearl se încruntă, gânditoare, apoi îi dezvăluie tot ce ştie, aşa cum

făcea la şcoală, cu mult timp în urmă, când trebuia să spună lecţia:

— Bătrânul, domnul Grant, i-a lăsat să stea în cabana din spate. Au locuit acolo patru sau poate chiar cinci ani. Cam aşa ceva. Lucram pentru el atunci – găteam şi făceam curăţenie, dar, sinceră să fiu, era o muncă ingrată. Mă refer la curăţenie.

— Şi îi vedeai? Vorbeai cu ei?

— Da. Erau drăguţi. Foarte tineri – cei mai mulţi dintre ei. Purtau nişte haine ciudate. Oamenii din oraş se plângeau de prezenţa lor aici. Dar eu am susţinut întotdeauna că erau inofensivi.

— Poţi să-mi arăţi locul? Cabana?

Pearl şi Jake străbat pădurea. Mâinile ei se simt mai uşoare acum, eliberate din aciditatea amoniacului. Jake ţine pasul cu ea, adaptându-şi ritmul de mers în funcţie de direcţia pe care o urmează Pearl.

— Acolo! spune ea arătându-i, printre rândurile rare de copaci, o clădire din piatră.

Acoperişul din tablă ondulată s-a prăbuşit într-o parte, iar una dintre ferestre a dispărut. Din coş, se înalţă spre lumină o plantă luxuriantă. În timp ce ei privesc într-acolo, un stol de păsări cu aripile fluturânde îşi ia zborul prin gaura din acoperiş.

— Cândva a fost un bordei. Cineva i-a pus la un moment dat un acoperiş. Hipioţii au îngrădit locul şi au cultivat legume. Dar au năpădit-o buruienile de atunci.

Când ajung la uşă, Jake dispare înăuntru.

— N-am mai fost aici de foarte mult timp, îi strigă ea de afară. Pearl rămâne la intrare, ţinându-şi braţele încrucişate. Nu-i place să intre în case părăsite, în special în cele din păduri. Îi dau fiori. Doamna Draper vrea s-o renoveze, continuă ea. Vrea s-o echipeze cu toate utilităţile necesare, încălzire centrală etc., ca s-o închirieze pe post de casă de vacanţă. Dar deocamdată totul a rămas la stadiul de proiect. O s-o cred când o să văd cu ochii mei. Mai e ceva pe acolo? Piese de mobilier?

— Ăăă… Vocea lui Jake pare îndepărtată, absentă. Puţine, spune el.

Se aşterne liniştea. O linişte desăvârşită, copleşitoare. Pădurea foşneşte şi geme în preajma ei, iar soarele apare şi dispare, aruncând umbre pe pământ.

— Ce anume? întreabă Pearl, doar ca să rupă tăcerea.

Nu-i place să stea în mijlocul pădurii, aşteptând să fie înhăţată de cine ştie ce sălbăticiuni.

— Poftim? răspunde Jake în cele din urmă.

— Ce anume? strigă ea. Ce piese de mobilier?

— Păi, văd… o canapea veche. Vocea lui răzbate până la ea prin pereţii groşi din piatră, apoi se pierde în neant. Jake are ochi de şoim, fără îndoială. Şi, continuă el, o ramă de pat şi… o saltea. Dar toate au putrezit.

Pearl îşi aranjează şorţul când Jake iese din nou pe uşă. Trebuie să-şi aplece capul şi atinge cu mâna pragul de sus al uşii, ca şi când ar fi vrut să aprecieze distanţa, să-şi protejeze capul sau doar să simtă senzaţia rece a pietrei – ea nu ştie exact motivul. Dar, în clipa aceea, totul capătă sens – întrebările lui, dorinţa de a veni aici, identitatea şi raţiunea pentru care a venit în locul acesta. Pearl a mai văzut pe cineva făcând acelaşi lucru, în acelaşi loc şi în acelaşi fel, cineva care semăna foarte mult cu el. Cineva care, în anii aceia, era copia fidelă a lui Jake. Îl uitase aproape complet, dar când îl vede pe Jake atingând în felul acela pragul de sus al uşii, în memoria ei se declanşează un clic. Pearl îl priveşte stăruitor pe Jake, în timp ce stau amândoi lângă cabană, într-un luminiş din pădure, şi atunci înţelege totul.

— Ce s-a întâmplat cu ei, ştii cumva? întreabă el.

Ea îşi drege glasul.

— Au plecat, fiule, au plecat cu toţii. Când a cumpărat locul, doamna Draper… se opreşte, gândindu-se că poate Jake nu vrea să audă asta.

— I-a alungat? termină el fraza.

Pearl încuviinţează din cap.

— Nu ştii unde s-au dus, nu?

Ea clatină din cap.

— Niciunul dintre ei?

— Nu. Îmi pare rău.

În timp ce străbat poteca acoperită cu ace de brad, în drumul lor spre conac, Pearl îl atinge uşor pe umăr – o singură dată.

Stella desenează pe colţul unui ziar pătrăţele şi triunghiuri complicate, sprijinindu-şi picioarele pe sertarul biroului. Este în tura de noapte, ceea ce înseamnă că trebuie să stea la recepţie până după miezul nopţii, să răspundă la telefoane şi să rezolve problemele clienţilor. Nu o deranjează. Urăşte însă drumul pe care trebuie să-l facă până la rulotă prin pădurea întunecată, care foşneşte şi freamătă în jurul ei, precum şi faptul că noaptea, într-un anumit loc pe potecă, poţi să auzi cum râul ţâşneşte pe sub pământ.

Îşi trage mânecile puloverului când realizează, speriată, că cineva stă în spatele ei. Se întoarce brusc. Este noul angajat. Stella îl priveşte, incapabilă să rostească vreun cuvânt, strângând pixul între degete. El pare la fel de uimit s-o vadă pe cât este şi ea – a rămas ţintuit pe loc, cu o mână ridicată şi cu gura întredeschisă.

Stella îşi revine. De ce se holbează la el? Şi de ce se holbează el la ea?

— Bună, spune ea, dându-şi jos picioarele de pe sertar şi lăsând ziarul pe birou. Te simţi bine?

— Da, răspunde el, deşi nu pare deloc aşa.

Are părul zbârlit şi ochii mari, de parcă a văzut o fantomă. Ţine în mână, observă ea, o bancnotă de douăzeci de lire. Stella trebuie să-şi înfrâneze dorinţa de a chicoti.

— E pentru mine?

— Ce?

— Aia, spune ea, arătându-i bancnota.

— O! exclamă el, relaxându-se. Oarecum. Voiam să te întreb dacă poţi să mi-o schimbi. Pentru telefon.

— Fireşte.

Stella se apleacă şi începe să caute în sertarul biroului cutia cu mărunţiş. Jake stă aproape de ea, observă Stella. Cam prea aproape. Ea împinge într-o parte scaunul ergonomic, care se loveşte de piciorul lui. Jake scoate un strigăt de durere şi face un pas înapoi.

— Îmi cer scuze, spune ea, dându-şi după ureche o şuviţă de păr şi înăbuşindu-şi un zâmbet. Apoi, din teancul de bancnote din cutie, ia o bucată de hârtie pe care doamna Draper a scris: *20 de lire avans pentru Jake Kildoune.*

Stella se încruntă şi o mai citeşte o dată. Jake Kildoune? Acesta e numele lui? Îl cheamă Kildoune? Îşi întoarce privirea spre el, ţinând încă în mână bucata de hârtie.

— E vreo problemă? întreabă el. În cazul ăsta, pot să…

— Nu, nu, spune ea repede. Nu e nicio problemă. Mă întrebam… Nu-şi duce gândul la bun sfârşit. Jake Kildoune. Nu e treaba ei. Se întoarce spre teancul de bancnote şi mărunţiş. Mă întrebam, continuă ea, cam de ce sumă ai avea nevoie. Stella începe să numere monedele de douăzeci de penny. Pot să-ţi dau una… nu, stai puţin!… două lire în monede de douăzeci şi cincizeci de penny şi…

— Vreau să dau un telefon în străinătate, spune el.

— Aha! Ea clatină din cap. Fireşte, eu… Bine.

Ochii li se întâlnesc când ea îi varsă monedele în căuşul palmelor. El rupe primul contactul vizual. Ea îi arată telefonul, ascuns în hol după un aranjament floral. Nici nu-şi reia bine activitatea întreruptă de apariţia lui – crearea unui nou model de pătrăţele îmbinate între ele – când aude zăngănitul monedelor înghiţite de telefon şi pe Jake spunând:

— Eu sunt, Caroline.

Stella răsfoieşte un articol despre remanierea unui cabinet. Caroline? Probabil că este prietena lui. Îşi trage din nou puloverul peste mâini, tremurând. E foarte frig aici. Îşi îndreaptă din nou atenţia spre pătrăţelele ei, colorându-le din doi în doi. Încearcă să nu tragă cu urechea, nu, nu trage cu urechea. Este o convorbire privată şi, în plus, este absorbită de articolele din ziar.

Întoarce paginile şi studiază reclama unui produs de îmbunătăţire a memoriei. Jake îi spune lui Caroline că a călătorit toată noaptea cu

trenul şi că a ajuns în Scoţia dis-de-dimineaţă.

— L-am găsit, Caroline. L-am găsit. Sunt *aici*, spune el cu o voce tremurătoare, lucru care o determină pe Stella să-şi ridice capul. Nu, nu, spune Jake repede. A plecat. Cu mult timp în urmă, după câte se pare… Da… Da… Ştiu… Stella îl aude trăgând adânc aer în piept. Este un hotel, continuă el. Nu… A stat într-o clădire adiacentă… Da, astăzi, în după-amiaza asta. M-a condus cineva, o persoană care îşi aminteşte de ei… Da… A fost ciudat, mult mai ciudat decât mi-am închipuit…

Stella stă aplecată peste desenul ei, îngrozită. Nu vrea să afle despre ce e vorba. Se uită disperată în preajma ei. Este „încorsetată" din toate părţile: de birou, de dulap, de calorifer şi de un maldăr de dosare. Nu poate să plece fără ca el s-o audă. Ştie că uşa va scârţâi din balamale, că arcurile scaunului vor vibra, că nu poate să sară peste dosare fără să mişte caloriferul, care va scoate un sunet strident ca un talger, iar Jake îşi va da seama că ea a auzit întreaga discuţie. Şi în tot acest timp lucrurile încep să se clarifice în mintea ei: ruda de care i-a pomenit, ruda care a locuit cândva aici, numele pe care l-a văzut scris pe bucata de hârtie, faptul că l-a zărit de la fereastră îndreptându-se împreună cu Pearl spre cabana din pădure, discuţia de la telefon care nu seamănă cu o discuţie purtată cu o prietenă, ci mai degrabă cu un părinte, cu o mamă, şi uimirea care i se citea pe chip în ceainăria de la Aviemore când a văzut imprimat pe uniforma ei numele hotelului. Stella se simte copleşită de tristeţe. Nu ştie ce-i va spune când va traversa holul după ce va termina convorbirea, nu ştie ce să-i spună, căci ce poţi să spui când ai tras cu urechea…

Un zgomot strident o face să tresară şi să scape pixul din mână. Sună telefonul. Este doamna Draper, care îi spune ceva despre un transport de şerveţele care trebuie să sosească mâine. „Eşti sigură, Stella, o întreabă doamna Draper, absolut sigură, că dulapul este curăţat şi şters de praf?", pentru că – în caz contrar – trebuie să vină la ora unsprezece dimineaţa şi să se apuce de treabă, astfel nu au unde să pună trei mii de şerveţele de hârtie.

Caroline rămâne o clipă lângă telefon, ţinând încă mâna pe receptor. Îşi întoarce capul şi se uită pe fereastră. Se gândeşte în treacăt că trebuie să plivească brazda de dovleci, să cureţe trandafirii şi să pună îngrăşământ în pământul din jurul plantelor de mazăre. Asta înseamnă grădinăritul – o activitate permanentă, căreia trebuie să-i acorzi tot timpul.

E aproape miezul zilei, soarele bate uniform, iar pe pământ nu este pic de umbră. La mii de kilometri depărtare, în ţara în care se află fiul ei, ziua de astăzi este încă ziua de ieri. *L-am găsit,* i-a spus el. A plecat în căutarea acelui loc, lucru pe care l-a ştiut mereu în adâncul sufletului ei, şi l-a găsit.

Crede că ar trebui să marcheze cumva acest moment – să noteze data şi ora, să privească o fotografie a fiului ei şi să izbucnească în lacrimi. Dar nu simte dorinţa de a face nimic din toate acestea. Clipele care te influenţează într-un mod covârşitor sunt cele la care nu te aştepţi. Cele despre care ştii că vor veni, cele pe care le-ai aşteptat întotdeauna sunt învăluite într-o mantie aproape ireală, dar familiară, pentru că ţi le-ai imaginat de atâtea ori.

Anumite lucruri nu i le-a spus niciodată lui Jake: că la Kathmandu a făcut cale întoarsă spre Delhi. Că a străbătut oraşul de-a lungul şi de-a latul, obosită, dar plină de speranţă, întrebând în fiecare ashram de un tânăr scoţian pe nume Tom. Că a lăsat bileţele pe trei motociclete identice cu a lui. Că era copleşită de sentimentul că trebuia să-i spună că va avea un fiu, că, atâta timp cât el nu ştia asta, ea va trăi cu senzaţia că l-a înşelat şi că s-a purtat ca o hoaţă. Că a petrecut patru zile vărsând lacrimi amare într-o cameră înainte să-şi ia inima în dinţi şi să plece. Că după naşterea lui Jake a trimis scrisori la Kildoune, lângă Aviemore, Invernesshire, dar n-a primit niciodată vreun răspuns.

Caroline se ridică în picioare, se încalţă cu saboţii şi îşi ia de pe un raft mănuşile de grădinărit. Se gândeşte, nu pentru prima oară, la faptul că un singur spermatozoid încăpăţânat a reuşit să se propulseze în corpul ei, fixându-se cu putere acolo. Nu-i vine să creadă că acest lucru s-a întâmplat într-un moment tainic pe când ea făcea altceva – dormea, se plimba, făcea dragoste, mergea cu motocicleta sau vorbea cu Tom. I se pare pervers şi nebunesc faptul că un lucru atât de important ca începutul vieţii fiului ei se pierde în necunoscut – este un lucru pe care nu-l simţi şi nu-l auzi. Tinzi să crezi că în clipa aceea vei primi un semn – că ochii îşi vor schimba culoarea, că pielea va căpăta o nuanţă mai închisă sau că sângele îţi va ţâşni cu putere prin vene. Tinzi să crezi că vei auzi, cel puţin, momentul impactului – un bum, o coliziune.

Caroline se gândeşte la toate acestea când păşeşte prin casa ei din Auckland, când deschide uşa din spate şi coboară treptele încălţată cu saboţii.

Jake ştie că ar trebui s-o sune pe Mel, că *trebuie* într-adevăr s-o sune, dar petrece cinci minute jucându-se cu monedele şi alte zece minute stând în faţa telefonului de pe hol, gândindu-se la diverse lucruri: ce să-i spună, cum să găsească nişte ghete impermeabile, cum e gustul cărnii de căprioară în comparaţie cu cel al cărnii de vacă, cum cineva a vopsit jumătate din tavanul holului cu o nuanţă de alb uşor diferită faţă de cealaltă jumătate a tavanului, la faptul că banii englezeşti par atât de uşori în mână, la ochii Stellei, la rama ruginită a patului din cabană, la dorinţa de a o strânge de gât pe doamna Draper, la căldura pe care o emite lampa de sudură, la Hing Tai, care încă nu s-a trezit,

la mama lui, care acum ia masa de prânz, sau la monturile picioarelor lui Pearl, din cauza cărora trebuie să-şi taie pantofii pe lateral pentru a se putea încălţa.

Ridică în cele din urmă receptorul şi aşteaptă să vină tonul. Introduce monedele una după alta. Aparatul le înghite imediat, vărsându-le apoi într-un suport prea mic de metal, din care câteva monede cad pe jos. Jake se aşază în patru labe, ca să le recupereze de sub scaun. Repetă apoi figura, telefonul de la celălalt capăt al firului începe să sune, dar nu reuşeşte să introducă monedele destul de repede, astfel că legătura se pierde. Aparatul „digeră" oricum o monedă de cincizeci de penny; o aude zornăind prin telefon.

Îşi apasă fruntea cu degetele, trage adânc aer în piept şi mai încearcă o dată.

— Alo! răspunde Andrew.

— Salut, sunt Jake.

— Jake! exclamă Andrew. Jake surprinde în vocea lui o falsă nuanţă de încântare, pentru că apoi face o pauză, neştiind ce să spună mai departe. Cum e… ăăă… jocul de golf?

— Păi, n-am…

— Minunat, probabil. Te distrezi, nu-i aşa?

— Da…

— Cum e vremea? Îngrozitoare, nu? Poate să fie cumplită. A plouat tot timpul cât am stat în Scoţia.

— Da. Jake priveşte ecranul telefonului, care îi afişează suma rămasă. Nu prea mai are mulţi bani – convorbirea cu Noua Zeelandă a fost cam scumpă. Pe frunte îi apar picături de sudoare. E…

— Sunt convins că n-ai sunat ca să vorbeşti cu mine. O chem imediat pe Melanie. Stai puţin! spune Andrew, trântind receptorul pe masă.

— Mulţumesc, răspunde Jake unui interlocutor invizibil.

— Jake! exclamă Mel, fericită să-l audă, lucru care îi provoacă lui Jake un nod în gât.

— Bună. Ce faci? Cum te simţi?

— Bine, spune ea. Dar mi-e dor de tine.

— Aha! spune el, râzând nervos. Ce-ai mai făcut? întreabă el.

Jake începe să se scarpine în cap şi, odată ce începe, descoperă că nu se mai poate opri. Îi place senzaţia de asprime pe care i-o provoacă unghia în contact cu pielea capului.

— Sunt bine. Am fost la doctor ieri şi mi-a spus că m-am vindecat aproape complet.

— E minunat, Mel. Minunat. Mă bucur, spune el, cu vădită sinceritate.

— Tu ce faci? întreabă Mel repede. Eşti bine?

— Da.

— Pari un pic cam…

— Cum?

— Un pic cam ciudat.

— Nu, nu, sunt… totul e… în ordine.

Ea începe să vorbească în şoaptă.

— Mama mă cam presează în ultimul timp.

— De ce?

— Ştii tu. Ca să stabilim data.

La început, nu înţelege la ce se referă, iar când cuvintele ei capătă în cele din urmă sens, simte nevoia să se scarpine şi mai tare în cap.

— I-am spus că o mai putem amâna puţin, dar crede că, dacă vrei o zi perfectă, trebuie să rezervi totul din timp.

— O zi perfectă? Există aşa ceva? Ha, ha, ha! râde el cu o voce amară. *Am înnebunit,* îşi spune el.

— Se pare că da, răspunde ea. Hai să nu mai vorbim acum despre asta! Te distrezi bine? Spune-mi unde eşti şi ce-ai văzut!

— Sunt la un hotel, spune el.

— Unde?

— La Kildoune.

Se pare că Jake are probleme cu sinapsa care face legătura între gândurile intime şi procesul de vorbire. Unde a dispărut? Are nevoie de ea.

— Kildoune? repetă Mel. Dar… dar ăsta e…

— Numele meu! exclamă el frenetic. Ştiu foarte bine asta!

Se aşterne tăcerea în Norfolk. O vede în faţa ochilor şi îi citeşte îndoiala pe chip.

— De aceea te-ai dus acolo? îl întreabă ea în cele din urmă.

— Da, spune el, îndreptându-şi spatele. Poate că asta îl va ajuta. Sângele va circula mai bine între coloană şi creier. Sau cam aşa ceva.

— Aha!

Urmează o altă clipă de tăcere.

— O să mai stau puţin aici…

— La hotel?

— Da. Sunt implicat într-o lucrare aici şi…

— Ce fel de lucrare?

— Vopsesc tâmplăria…

— Vopseşti tâmplăria? repetă ea, de parcă el ar fi spus „joc într-un film porno”. Eşti oaspete la hotel şi te-au pus să…

— Nu, nu, nu sunt oaspete. Sunt… Face o pauză ca să se gândească. Ce este? În clipa asta, chiar nu ştie. Sunt implicat într-o lucrare aici, termină el propoziţia într-un mod lamentabil. Are sentimentul că a mai spus aceste cuvinte, dar nu este sigur.

— Dar, Jake…

Un semnal sonor răsună deodată în telefon şi ea dispare brusc, ca

prin minune, ca şi când o zână a telecomunicaţiilor s-a hotărât să intervină, alungând-o cu bagheta magică. Jake rămâne pe loc, ţinând încă receptorul la ureche şi privind ecranul gri, care afişează „00“.

Când Stella are, în sfârşit, voie să intre în salonul Ninei, vara s-a scurs deja pe nesimţite. Stella a început şcoala, dar bunica a obligat-o să-şi schimbe uniforma cu o rochie şi i-au îngheţat picioarele.

Stella nu se uită la Nina când Domenico o conduce înăuntru. Nu se uită nici când păşeşte pe pătrăţelele linoleumului – calcă doar pe cele negre, lateral, ca un crab, dar nu o face într-un mod evident, pentru ca mama ei să nu observe, căci nu i-ar fi plăcut şi i-ar fi atras atenţia mai târziu. O priveşte numai când ajunge lângă pat şi atinge cearceaful cu mâna.

De aproape, Nina pare cumplit de mică, topită ca săpunul. Este tunsă complet, aproape de pielea lipsită de culoare a capului, iar oasele feţei îi ies în evidenţă pe sub piele. Numai ochii îi recunoaşte Stella. Au rămas la fel cum au fost întotdeauna – la fel ca ai ei.

— Avem un motănel, spune Stella.

Nina nu răspunde, o priveşte însă insistent, de parcă n-a mai văzut-o niciodată. Stella este uimită. Ea şi Nina s-au rugat atât de mult de părinţii lor să le aducă o pisicuţă.

— Este tărcat, adaugă Stella.

Ea îşi întoarce privirea spre bunicul ei. Domenico o încurajează dând din cap şi o împinge mai aproape, atingând patul cu coatele. De ce o priveşte Nina aşa? Stella ar vrea să scape de mâna pe care bunicul şi-o odihneşte pe umărul ei şi să fugă din camera asta, care miroase ciudat, să fugă cât mai departe pe coridor. Nu-i place aici. Nu-i place felul în care o priveşte sora ei sau persoana aceasta despre care i se spune că este sora ei.

Stella se bâţâie pe un picior.

— Nu-l putem lua încă, pentru că trebuie să înveţe să bea lapte singur.

Vede că Nina se uită la haina pe care o poartă Stella. A fost a Ninei, îşi aminteşte sora ei. Ea mai face o încercare.

— Ce nume să-i punem?

— Max, spune Nina.

— Bine.

Îi simte pe adulţi prin preajmă, privindu-le, ascultându-le, de parcă ea şi Nina ar juca un rol pe scenă. Se întreabă ce-ar trebui să spună mai departe. I se pare că toată lumea aşteaptă ceva de la ea. Recapitulează lucrurile pe care i le-a spus mama ei: Nu uita că nu poate să meargă! Nu uita că nu poate să se mişte! Are un virus în creier; un virus este o boală. Nu vorbi despre şcoală, pentru că s-ar putea să se întristeze!

Stella priveşte braţele Ninei, care zac pe lângă ea. Nu mai par conectate de trupul ei şi sunt fragile, gata să se rupă ca nişte lame de microscop. În dreptul coatelor pielea braţelor este plină de vânătăi.

Nina îi urmăreşte privirea.

— Îmi iau sânge din braţe în fiecare zi, şopteşte ea.

— Da? întreabă Stella îngrozită. Cum?

— Cu un ac. Şi o seringă. Şi uneori sângele ţâşneşte în şuvoaie şi nu se mai opreşte, iar alteori acul nu nimereşte vena şi trebuie să mă înţepe de nenumărate ori.

— Te doare?

— Da, spune Nina, cu ochii scânteietori, şi uneori…

— De ce nu-i arăţi Ninei cartea pe care i-ai adus-o? spune Francesca, făcându-şi apariţia dintr-odată lângă ele.

Cartea povesteşte despre o familie de vieţuitoare care trăieşte în Finlanda, o ţară îndepărtată, i-a spus Domenico, unde este foarte frig. I-a citit-o unchiul ei. Stella scoate cartea din buzunar când Nina o întreabă:

— Ce face Miranda?

Miranda este prietena Ninei de la şcoală. Are părul blond şi plin de bucle, pentru că mama ei i-l pune pe bigudiuri. Stella îi aruncă o privire fugară Francescăi, apoi se uită din nou la sora ei. Nina îşi ţine capul sprijinit între două perne. Numai ochii îi mişcă. Cum poate Stella să-i spună că Miranda s-a împrietenit acum cu Karen şi că n-a mai întrebat de Nina de foarte mult timp, că nimeni nu mai sare acum coarda – joc la care Nina era cea mai bună din şcoală, că toţi colegii Ninei au fost în excursie la Grădina Botanică, iar echipa de gimnastică a Ninei câştigă toate medaliile fără ea?

— Bine, răspunde Stella.

Se gândeşte cum toate venele care străbat trupul Ninei sunt goale şi secătuite ca albia unui râu pe care au văzut-o odată într-o vacanţă, la hotarul dintre Anglia şi Scoţia. Atinge cu mâna degetele Ninei ca să se convingă că nu este doar o umbră, că este aceeaşi dintotdeauna. Ele sunt rigide şi reci şi sunt cuprinse de spasme.

— Când faci asta, îi spune Nina cu ochii închişi, simt că mă atingi pe celălalt braţ.

Pentru Stella, acest lucru este fascinant. Lasă mâna Ninei, fuge la capătul patului şi o apucă pe Nina de piciorul drept.

— Nu deschide ochii! îi spune ea. Nu trage cu ochiul! Ce picior îţi ating acum?

— Ăăă… stângul? întreabă Nina, concentrată.

— Nu! ţipă Stella.

Nina deschide ochii. Ele chicotesc amândouă.

— Încearcă din nou! spune ea.

În spatele lor, adulţii îşi apropie scaunele, târşindu-le de podea, şi

încep să vorbească. Nina închide ochii, protejându-i de lumina albicioasă a tubului de neon, iar Stella îi atinge genunchiul drept.

Pe aleea şerpuitoare a hotelului, Stella manevrează volanul maşinii cu o singură mână. Cu cealaltă, în care ţine o jumătate de măr, încearcă să dea drumul casetofonului, care – din motive necunoscute – refuză s-o asculte.

Stella vrea să facă o plimbare cu maşina. Nu ar recunoaşte asta în faţa nimănui, dar îi place să conducă – nu la Londra sau la Edinburgh, unde traficul este îngrozitor, unde trebuie să te strecori printre locurile lăsate libere de alţi oameni şi unde aştepţi ore întregi la semafoare. Aici te poţi plimba liber pe străzi, printre păduri, peste râuri, printre stânci şi crengi de copaci care îţi zgârie geamurile, îmbătându-te cu aerul curat de munte.

Stella apasă pe butoanele casetofonului, dar apoi renunţă, oftând. La capătul aleii răsuceşte de volanul maşinii ca să intre pe şosea. Poartă ochelarii de soare cu lentile roz, prin care lumea pare ciudată, scăldată în culori purpurii.

Nu străbate nici opt sute de metri când vede o siluetă mergând pe marginea drumului străjuit de copaci cu trunchiuri argintii. Deşi încă departe, îl recunoaşte şi – în timp ce distanţa dintre ei se micşorează – se gândeşte dacă să oprească sau nu maşina. *De ce-ar opri?* se întreabă ea. *Nici nu-l cunoaşte prea bine, ce reprezintă el pentru ea, la urma urmei, un simplu salut cu mâna este suficient, de ce să oprească, n-are niciun rost, nu va opri, nu, nu va opri, se va mulţumi doar să-i facă semn cu mâna.*

Dar roţile scârţâie pe asfalt şi maşina se opreşte, aruncând-o mai întâi spre parbriz, apoi de spătarul scaunului. Priveşte în jos, uimită. Se pare că a apăsat cu putere pe frână. De partea cealaltă a ferestrei, Jake o urmăreşte cu privirea, aşteptând.

Ea se apleacă şi coboară geamul.

— Bună, spune Stella, adoptând un ton indiferent şi dându-şi părul la o parte de pe faţă. El stă din nou prea aproape de ea. Ai ieşit la plimbare?

Jake încuviinţează din cap.

— Ce sunt ăia? o întreabă el, cu zâmbetul lui caracteristic. Ochelari cu nuanţe trandafirii?

Stella izbucneşte în râs. Nu s-a gândit niciodată la asta.

— S-ar putea.

— Şi cum e lumea văzută prin ei?

— Trandafirie. Ea îi susţine privirea. Tu ce crezi?

Se aşterne o clipă de tăcere, timp în care Jake îi analizează chipul până în cele mai mici detalii, ca şi când ar fi vrut să-l deseneze.

— Şi unde te duci? o întreabă el.

— Mă plimb fără o ţintă anume.

Jake se uită în maşină.

— Mai ai loc pentru un pasager?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, îşi croieşte drum spre portiera de lângă şofer. Stella este înspăimântată. Nu vrea ca el să se urce în maşină, nu-l vrea în apropierea ei. Când trece prin faţa maşinii este tentată să încuie portiera, ca să nu poată intra.

Dar este prea târziu. El este aproape înăuntru deja, umplând spaţiul cu statura sa. Jake mută pe bancheta din spate lucrurile de pe scaunul din faţă – pantofi, o carte, câteva hărţi, sticle de apă, o umbrelă.

— Este atât de frumos aici, spune el. Dar nu acesta este cuvântul potrivit, nu-i aşa? Este mai mult sălbatic decât frumos. Un loc al violenţei, un loc al extremelor.

Stella observă că are părul aproape la fel de negru ca al ei, că mâinile îi sunt pătate de vopsea, că unul dintre incisivi este ciobit, iar manşetele cămăşii sunt uşor roase de vreme. Se apleacă puţin ca să încapă pe uşă, apoi îşi întinde picioarele şi caută mânerul scaunului ca să-l împingă în spate, povestind în tot acest timp că a venit să vadă un râu, pe care însă nu a putut să-l traverseze.

— Pune-ţi centura de siguranţă! spune ea, doar pentru că trebuie să spună ceva.

El reuşeşte cumva s-o irite, lucru evident în tonalitatea uşor piţigăiată a glasului ei – tonalitate asemănătoare cu cea a unui diapazon.

— Bine, bine, murmură el, punându-şi centura. Nu te enerva!

Stella dezactivează frâna de mână şi porneşte maşina. Drumul ocoleşte un câmp unde pasc vaci, unde domneşte de veacuri un fag uriaş şi unde văd o plăcuţă pe care scrie „Cazare şi masă”. Din direcţia cealaltă se apropie o maşină, fapt care o determină pe Stella să încetinească şi să conducă mult mai atent.

— Deci? spune el.

Ea îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la drum. El o priveşte, cu capul întors într-o parte.

— Poftim? întreabă Stella.

— Spune-mi ceva!

— Ce anume?

— Totul. Orice.

— Adică? spune ea, împingându-şi ochelarii pe nas.

— Păi… de cât timp eşti aici? Hai să începem cu asta!

— Întotdeauna eşti aşa de agasant?

— Da. El se fâţâie acum pe scaun, potrivindu-şi tetiera, deschizând şi închizând compartimentul pentru mănuşi. Probabil.

Cu mişcări bruşte, Stella coboară geamul ca să arunce restul de măr, care a căpătat între timp o culoare cafenie şi a devenit mălăieţ.

— Ei, bine…

— Stai puţin! Jake pune o mână pe braţul ei. Îl mănânc eu.

— Da?

Ea se loveşte de el când maşina virează brusc la o curbă.

— Da. Dă-mi-l mie!

Jake ia mărul din mâna ei, atent să nu-l scape în despărţitura dintre ei, şi muşcă cu poftă din el. Este un lucru prea intim, se gândeşte Stella, ca el să muşte din locul în care a muşcat şi ea mai devreme.

— Aşadar, spune el, printre înghiţituri, unde am rămas?

— Mă supui unui interogatoriu, spune Stella, şi…

— Şi nu eşti deloc dornică să cooperezi.

— Exact, spune ea, zâmbind.

— Ai de gând să-mi spui în final de cât timp eşti aici?

— Nu.

— De ce nu?

— N-am chef.

— De ce?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, n-am chef.

— Ai fi un spion pe cinste. Dezvălui vreodată ceva?

— Nu.

— Nimănui?

— Nu prea.

— Aha! murmură Jack, privind peisajul care se derulează prin faţa ochilor lui. O femeie misterioasă, adaugă el.

Maşina urcă un deal, apoi începe să coboare, liberă, o pantă. Stella se simte deodată ridicol. Nu vede niciun motiv pentru care să nu-i spună de cât timp se află aici.

— Sunt aici din februarie, spune ea pe un ton blând.

El se întoarce spre ea.

— Şi unde ai stat înainte?

— La Londra.

— Ai lucrat la un hotel?

— Nu. Am fost… sunt realizator de emisiuni radiofonice.

— Într-adevăr? Jake pare surprins şi are nevoie de câteva clipe ca să digere această informaţie. Şi… dacă nu te superi că te întreb – dar te vei supăra, fără îndoială – ce dracu' cauţi aici?

Stella îl priveşte încruntată.

— Ce vrei să spui?

— Eşti realizator de emisiuni radiofonice şi îţi câştigi existenţa spălând toalete. Jake ridică din umeri în timp ce devorează mărul. Cum vine asta?

— Adică?

— Adică nu crezi că ai o pregătire net superioară unei slujbe ca asta? Şi de ce aici? Acesta nu pare un loc unde să nimereşti din întâmplare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune ea, uitându-se în oglinda retrovizoare. Şi aş putea spune acelaşi lucru despre tine, contracarează ea. I-ai spus doamnei Draper că ai fost regizor de film şi acum…

— Asistentul unui regizor de film.

— În fine. Cum ai ajuns să vopseşti ferestre?

Jake se scarpină în cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, răspunde el, zâmbind.

— Corect. Stella semnalizează şi virează la stânga. Atunci suntem chit.

Stella îl conduce pe un drum mărginit de copaci, la capătul căruia se află un lac ce se întinde între ei şi o pantă abruptă şi stâncoasă. Lochans, îi spune ea. Este un loc tainic, ascuns de o pădure deasă. Dacă n-ai şti că se află acolo, nu l-ai descoperi niciodată. Apa, transparentă şi lucioasă, a devenit aproape neagră din cauza turbei, iar pământul este moale, acoperit cu un strat de ace de pin pe care apa le-a aranjat frumos, uniform, ca pe nişte cuie atrase de un magnet.

Cerul senin îi veghează de sus în timp ce străbat labirintul de podeţe de scânduri acoperite cu plase de pescuit. Trecerea lor tulbură liniştea unor păsărele cu aripi cafenii, care ţâşnesc, ţipând, din stufăriş. Jake îi pune întrebări cu caracter general şi, după o uşoară altercaţie, află că ea a crescut în Edinburgh, că îi place să lucreze la radio, că îi place ideea unei lumi invizibile, care o ascultă, că n-a fost niciodată în Hong Kong, că odată a călcat pe un arici-de-mare în marea Chinei de Sud şi a fost nevoită să stea ore întregi pe nisip, ca să scoată spinii, unul câte unul, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii.

O întreabă apoi ce înseamnă sintagma „căsuţa din poiană”, iar întrebarea o determină să se oprească pe loc, în faţa lui, să se întoarcă spre el şi să-l privească fix.

— Chiar nu ştii ce este o poiană în pădure, îi spune ea. Stella poartă un tricou albastru şi – în timp ce îi prezintă o lecţie din istoria Scoţiei – Jake observă că ea îşi masează gâtul.

Sufletul îi este cuprins de compasiune la gândul că este măcinată de o suferinţă fizică. Ar vrea să-i dea mâna la o parte şi să-i maseze locul dureros. Îşi imaginează senzaţia pe care ar simţi-o la atingerea pielii ei calde şi mătăsoase şi – în timp ce o ascultă povestindu-i despre emigrarea în masă – se întreabă ce parfum i-ar rămâne întipărit pe degete.

Când doctorii au externat-o pe Nina, tatăl lor a scos-o pe braţe din maşină. Stella a văzut pe fereastră cum tatăl ei a luat în braţe silueta învelită în pătură şi a adus-o în casă. Părea mult mai mică.

Stella era atât de fericită că Nina se întorcea acasă, încât nu s-a mai gândit că viaţa lor nu va mai fi niciodată cum a fost cândva. Nu a

realizat că Nina nu se vindecase încă. Şi-a imaginat că totul va fi ca înainte. Dar părinţii ei mergeau în vârful picioarelor şi i-au impus să facă la fel. Mama ei ducea şi lua tăvi din camera de zi, iar Nina zăcea inertă pe canapea, uitându-se pe fereastră.

De două ori pe zi, Francesca o aşeza pe Nina pe podea şi făcea exerciţiile fizice pe care i le-au recomandat fizioterapeuţii. Acestea îi provocau Ninei dureri atât de cumplite, încât izbucnea mereu în plâns; şi Francesca le ura la fel demult ca Nina şi plângea adesea, dar fără s-o vadă fata. De când fetiţa ei s-a îmbolnăvit, Francesca plângea tot timpul – în baie, în bucătărie, în grădină, în dormitor sau pe stradă, când ea şi Stella se întâlneau cu un vecin care le întreba ce mai fac. Dar niciodată în faţa Ninei. Stella avea mereu în buzunare şerveţele pe care i le dădea mamei ei ori de câte ori avea nevoie de ele.

Când Stella se întorcea de la şcoală, răsfoia în faţa Ninei paginile cărţilor, priveau împreună la televizor, îi povestea ce-au făcut la ore în ziua aceea şi, o dată, la cererea Ninei, i-a adus pantofii pe care sora ei i-a purtat înainte de a se îmbolnăvi. Stella a scotocit peste tot în dulap ca să-i găsească.

— Uite! i-a spus ea în şoaptă, pentru că – deşi nu şi-au împărtăşit gândurile – au înţeles amândouă că aceasta era o misiune tainică, pe care n-ar fi putut să o explice unui adult. I-am găsit.

Stella a aşezat pantofii pe pătura cu care se învelea Nina. Erau albaştri, din piele, cu găurele care formau nişte flori, cu catarame din alamă şi cu o baretă în formă de T. Francesca le cumpăra amândurora pantofi noi în fiecare primăvară, aşa că aceştia au fost purtaţi destul de mult cât să adopte conturul picioarelor Ninei, cât să aibă tălpile şi tocurile uzate, iar pielea tocită şi crăpată.

— Întoarce-i pe partea cealaltă! a spus Nina.

Stella şi-a băgat mâinile în pantofi, simţind forma picioarelor Ninei, şi i-a întors cu talpa în sus. A analizat chipul surorii ei atunci când a văzut tălpile uzate de mers, de alergat, de contactul permanent cu caldarâmul, cu iarba şi pietrişul drumurilor.

Stella i-a întors din nou cu faţa în sus şi, în clipa aceea, dintr-un pantof s-a scurs pe pătură un firicel de nisip. Ea şi Nina şi-au aţintit privirea asupra lui – un castel de nisip în miniatură. Stella şi-a amintit că, în ziua precedentă îmbolnăvirii Ninei, bunica Gilmore le-a dus pe plaja de la Portobello, unde au alergat împreună, iar iarba-de-mare li s-a agăţat de picioare şi au târât-o după ele ca pe o coadă. Bunica le-a spus să fie atente la flux, căci marea le va strica pantofii.

Nina şi-a mutat privirea, urmărind modelul ţesăturii de pe canapea.

— Îi duc înapoi? a întrebat Stella.

Nina a încuviinţat din cap.

Virusul pe care l-a contractat sora Stellei, un virus atât de rar încât

tratatele de medicină îl pomenesc doar în treacăt, i-a pătruns în creier, distrugându-i sinapsele şi lăsând-o paralizată timp de luni de zile.

Nina a trebuit să înveţe din nou să meargă, să scrie, să urce scările, să înoate, să prindă mingea, să folosească tacâmurile, să stea în capul oaselor, să meargă pe bicicletă, să-şi menţină echilibrul, să sară, să se urce în copaci, să ţopăie, să danseze, să stea în picioare, să cânte la pian, să mănânce singură, să ducă o ceaşcă la gură, să alerge, să-şi încheie nasturii, să se îmbrace, să-şi prindă cataramele pantofilor, să ţină între degete un pix, o furculiţă sau un cuţit, să întindă untul, să desfacă borcane, să bage cheia în broască, să se spele pe dinţi sau să se pieptene. Lucruri elementare, pe care majoritatea oamenilor le învaţă o singură dată.

Conducerea şcolii a analizat-o pe această fetiţă cu înfăţişare de stafie, care tremura şi se împiedica la fiecare pas, şi a hotărât să nu o mai primească înapoi. Trebuie să înveţe într-o şcoală pentru handicapaţi, au declarat forurile superioare. Pe scurt, nu voiau să-şi asume responsabilitatea supravegherii unui copil cu probleme de sănătate. Deşi nu le stătea în fire, Francesca şi Archie au înfruntat toate forurile superioare – inspectoratul, consiliul de învăţământ, conducerea şcolii, în frunte cu directorul ei cel încăpăţânat, şi chiar pe avocatul lor. „La începutul noului an şcolar, au susţinut ei, fiica lor se va simţi destul de bine şi va fi în stare să urmeze cursurile şcolii primare: vor avea grijă de asta. Nu o vor închide într-o instituţie, uitând apoi de ea.” În clipa aceea, Francesca a încetat să mai plângă. Ca prin minune. Şi Stella a luat atunci hotărârea ca nimeni şi nimic să nu mai stârnească lacrimile mamei ei.

Când conducerea şcolii a fost obligată, în cele din urmă, s-o înscrie din nou pe Nina, aceasta a fost obligată să repete un an şi să înveţe într-o clasă cu elevi cu aproape doi ani mai mici decât ea. Clasa Stellei.

Toată lumea poartă un pulover nou şi are un penar sau un stilou nou. Anul acesta vor începe să scrie cu cerneală. Stella vede cămăşile curate şi apretate ale băieţilor, scoase parcă din cutie, iar în pantofii ei perfect lustruiţi se reflectă ferestrele înalte ale sălii de clasă. Unii dintre colegii ei arată puţin schimbaţi după vacanţa lungă de vară – Lydia are părul blond şi pielea cafenie (a petrecut vacanţa în Florida, îşi aminteşte Stella), iar Anthony Cusk pare dintr-odată mult mai înalt.

Stella se uită la prietena ei, Rebecca. Rebecca a fost colega de bancă a Stellei din clasa întâi – prietena ei cea mai bună. Stella n-a văzut-o toată vara. Rebecca stă acum în bancă cu Felicity şi amândouă par absorbite de studiul unui lucru interesant. Stella se întinde să vadă despre ce este vorba. O carte? O revistă cu desene? Nu-şi dă seama.

O simte pe Nina alături. Nina îşi ţine mâinile în poală. Le ţine aşa ca

să nu tremure, Stella ştie asta. Nina poartă rochia verde, cadrilată, pe care anul trecut a purtat-o Stella şi studiază cu interes liniile lăsate de acul compasului şi petele de cerneală de pe bancă. Părul i-a crescut din nou, dar în smocuri inegale, ce-i dau dureri de cap mamei lor când încearcă să le pieptene.

Domnişoara Saunders bate din palme în faţa clasei.

— Acum, strigă ea, fiţi atenţi la mine! Le zâmbeşte, cu privirea aţintită asupra peretelui din spatele casei. În dimineaţa asta vom scrie o compunere, cu titlul „Ce-am făcut în vacanţa de vară". Dar mai întâi, vreau s-o primiţi cu braţele deschise pe Nina Gilmore.

La auzul numelui ei, Nina tresare, observă Stella. Piciorul drept începe să-i tremure involuntar şi ea încearcă să controleze spasmele, ţinându-l strâns cu mâna.

— Nina a fost bolnavă, a fost internată în spital cu leziuni craniene, spune domnişoara Saunders în faţa clasei, şi a lipsit de la şcoală un an întreg. De aceea, ne bucurăm cu toţii s-o avem din nou printre noi. Îi vom acorda tot ajutorul de care are nevoie, nu-i aşa?

Toate capetele se întorc spre ele. Sub bancă, Stella îşi pune mâna peste cea a Ninei, simte spasmele musculare şi apasă cu toată puterea ei. Piciorul nu mai tremură. Nina se luptă să nu izbucnească în plâns, observă Stella, ţinându-şi privirea în pământ şi buzele încleştate. Stella o strânge de mână. *Să nu plângi,* o roagă ea în gând, trimiţând mesajul prin strângerea de mână, *te rog să nu plângi!*

— Acum, spune domnişoara Saunders, întorcându-se spre tablă, puteţi să vă scoateţi caietele şi să scrieţi pe o pagină curată, cu litere citeţe…

Anthony Cusk îi distrage atenţia Stellei, pentru că se tot holbează la ea. Sau la Nina? Nu ştie sigur. Îşi îndreaptă din nou privirea spre domnişoara Saunders, încercând să înţeleagă ce le spune să facă, dar el şopteşte ceva, buzele întredeschise dezvăluindu-i dinţii gălbui. Ce spune oare? Stella încearcă să nu se uite la el, dar nu se poate abţine. Pronunţă ceva, arătând-o pe Nina, apoi ducându-şi degetul spre tâmplă. Stella citeşte pe buzele lui cuvântul „creier".

Ea îi evită privirea, aţintindu-şi ochii spre tablă. Oare Nina a văzut scena? Nu are de unde să ştie. Sora ei ia stiloul şi începe să aştearnă pe hârtie litere asimetrice şi ascuţite. Stella îşi ia şi ea stiloul, dar nu înainte de a-i mai arunca o privire lui Anthony. De ce şopteşte cuvântul acela? El se strâmbă acum îngrozitor, schimonosindu-şi chipul în mod grotesc, devenind aproape de nerecunoscut. Domnişoara Saunders vorbeşte despre paragrafe şi despre propoziţii clare şi frumos exprimate, dar Stella a pierdut toate explicaţiile şi este îngrijorată acum, pentru că nu ştie ce trebuie să facă. Ştie că domnişoara Saunders se va supăra dacă Stella o va ruga să repete indicaţiile. De ce spune Anthony Cusk lucruri îngrozitoare despre sora

ei?

Ceva zboară prin aer şi o loveşte cu putere pe Stella în obraz, făcând-o să tresară cu violenţă. Obiectul cade pe podea. O bucată de hârtie mototolită, ruptă dintr-un caiet. Sperietura Stellei se transmite Ninei, care începe să tremure, lovind cu insistenţă stiloul de bancă – un zgomot stăruitor în tăcerea adâncă din clasă.

Nina lasă stiloul şi îşi prinde cu cealaltă mână braţul cuprins de spasme. Colegii îşi întorc cu toţii privirea spre ele, iar Stella o vede pe Felicity şoptindu-i ceva Rebeccăi. Prin sală străbate, ca o adiere de vânt, un val de chicoteli.

— Linişte! ţipă domnişoara Saunders. Nimeni să nu mai scoată un sunet! Scrutează clasa cu privirea. Apoi întreabă cu o voce diferită, tolerantă: Nina, ai nevoie de ceva?

În pauză, Nina păşeşte alături de Stella, cu capul plecat. Nu le vede pe fostele ei colege de clasă holbându-se la ea, nu-i vede pe ceilalţi colegi arătând-o cu degetul şi îndemnându-i şi pe alţii să facă la fel, nu-i vede pe oameni râzând pe ascuns, n-o vede pe Miranda făcându-se nevăzută din calea lor. Dar Stella vede totul. Nina merge de parcă ar avea picioarele legate – se împleticeşte, se clatină, păşeşte nesigură.

Pe terenul de sport, prietenele Stellei se joacă *Grandmother's Footsteps* – Rebecca este conducătoarea jocului şi stă cu faţa spre zidul din piatră, în timp ce ceilalţi stau nemişcaţi în spatele ei. Stella se opreşte la marginea terenului, aplecându-se să-şi ridice şosetele.

— Bine, spune Rebecca, executaţi de patru ori săritura în formă de foarfecă!

După cea de a doua săritură, Felicity se opreşte, cu picioarele depărtate ca lamele unei foarfeci.

— Vreţi să vă jucaţi cu noi? o întreabă ea pe Stella.

Stella se uită la sora ei, apoi la colegele de clasă, care, observă ea, o privesc toate cu o expresie precaută.

— Da, răspunde ea, dregându-şi glasul. Da, te rog.

Felicity abandonează jocul şi traversează terenul, îndreptându-se spre ele, cu mâinile pe şolduri. Stella o urmăreşte venind, îi priveşte brăţara în care se oglindeşte o rază argintie de soare, îi vede pleoapele fluturând, pe jumătate închise, atunci când privirile li se întâlnesc şi părul curat şi strălucitor, care îi dansează pe umeri. Se opreşte în faţa lor şi le cercetează, gânditoare, pe amândouă. Apoi, cu buzele abia întredeschise, şopteşte:

— Tu poţi să te joci, dar ea nu.

Şi o arată pe Nina, lovind aerul cu mâna.

Stella răbufneşte cu mânie.

— Dacă ea nu are dreptul să se joace, atunci nu mă joc nici eu.

— Foarte bine, spune Felicity, întorcându-se spre terenul de joc. De parcă ne-ar păsa prea tare!

Stella se uită la Rebecca. Dar Felicity îşi strecoară braţul pe sub cel al Rebeccăi şi o înfruntă amândouă pe Stella. Chiar dacă Rebecca nu se uită la ea, ţinându-şi capul plecat şi având obrajii roşii ca racul, gestul lor este semnificativ.

Stella o ia pe Nina de mână.

— Nici nu voiam să ne jucăm cu ele, murmură ea. Hai, Nina! spune Stella, trăgând-o pe sora ei după ea.

Când Jake vine la hotel, oaspeţii au luat deja masa şi acum îşi beau cafeaua, îi spune fata care spală vasele.

Bucătarul, care vorbeşte monosilabic, îi trânteşte în faţă o farfurie de risotto, iar fata îi dă o furculiţă. Se aşterne o clipă de tăcere, în timp ce toţi trei mănâncă împreună. Cuptorul pocneşte pentru că se răceşte, maşina de spălat vase se învârteşte şi huruie, iar Jake mănâncă repede. Aerul proaspăt îi provoacă o foame de lup. Este puţin dezamăgit, pentru că nu o vede nicăieri pe Stella. Se gândeşte să înceapă o discuţie, dar apoi se răzgândeşte. Bucătarul îl intimidează.

— Doamne, exclamă fata, uitându-se la ceas, vorbeşte în continuare la telefon?

Bucătarul ridică din umeri şi scoate un sunet neinteligibil. El umple o altă farfurie cu mâncare, de data asta cu mai multă grijă, observă Jake.

— Fără îndoială, îşi răspunde fata la întrebare.

— La cine te referi? întreabă Jake.

— Du-i tu asta! spune ea, dându-i lui Jake farfuria şi arătându-i uşa spre recepţie. O să moară de foame cu telefonul în mână. Ai grijă să nu te vadă doamna D!

Jake împinge uşa şi o vede – ca prin minune, i se pare lui – pe Stella, care stă la birou şi vorbeşte la telefon. Chipul i se luminează când îl vede – sau poate doar când vede mâncarea. Îi face semn să ascundă farfuria în spatele unei vaze. Jake îi dă apoi şi furculiţa. Se întreabă dacă să se întoarcă la bucătărie, dar ceva îl convinge să mai stea.

— Aş putea să vă sugerez… începe ea, dar vocea de la celălalt capăt al firului o întrerupe, insistentă şi nemulţumită. Înţeleg, spune Stella, uitându-se la Jake. Înţeleg. Atunci, poate că soluţia ar fi să…

Interlocutorul o întrerupe din nou. Ia o gură din risotto şi mestecă. Îi sugerează prin gesturi lui Jake că persoana de la celălalt capăt al firului vorbeşte prea mult, apoi trebuie să înghită repede îmbucătura.

— După cum v-am spus deja, nu avem disponibile în weekendul acela camere cu două paturi. Vă respect dorinţa, dar poate că…

Bărbatul continuă să-şi expună problemele. Jake se bâţâie de pe un picior pe altul şi îşi mută privirea de la vraful de broşuri la lista de preţuri, la vaza cu margarete sau la degetele Stellei, care bat darabana

pe coperta unei agende mari.

— Dar atât timp cât pe soţia dumneavoastră nu o deranjează să doarmă pe un pat de campanie, atunci… Ea clatină din cap în timp ce vocea de la telefon protestează fără întrerupere. Dacă nu se pune problema unui pat dublu, atunci aş putea să vă sugerez să…

Divorţaţi? Scrie Jake pe o bucată de hârtie, pe care i-o arată Stellei. Ea trebuie să se uite în altă parte şi să-şi pună mâna la gură ca să-şi înăbuşe râsul.

— Bine. Bine. Conversaţia pare să se apropie de sfârşit. Nicio problemă. Stella, spune ea, numele meu este Stella. Vă mulţumesc. Da. Vă mulţumesc foarte mult. La revedere.

Trânteşte receptorul şi îşi ascunde faţa în mâini.

— Doamne, mormăie ea, nu vreau să vină aici! E dracu' gol! Îţi imaginezi cum e să ai un soţ ca el? Crezi că soţia îl auzea oare cum îi spunea unei persoane complet străine că nu poate, sub nicio formă, să doarmă în acelaşi pat cu soţia lui, chiar şi pentru o noapte?

— Poate că era ocupată, organizându-şi evadarea, spune Jake. Poate că lega cearceafurile la capete. Sau îi punea arsenic în mâncare.

— Să sperăm! Stella se înfige, lacomă, în porţia de risotto. Sunt lihnită de foame. Credeam că o să mor pentru că mi-a scăzut glicemia. Dacă aş fi murit? Ultimul lucru pe care l-aş fi auzit ar fi fost vocea lui.

— Care îţi cerea un pat de campanie pentru soţia lui.

Stella chicoteşte.

— Căsnicia… spune ea, cutremurându-se.

Jake se uită în pământ, trecându-şi mâna prin păr. Ea s-a descălţat de pantofi, observă el, şi stă cu picioarele goale, descoperindu-şi unghiile vopsite în culoarea roşie a sângelui proaspăt oxigenat. Şi-o imaginează stând ghemuită în rulota ei şi aplicându-şi pe unghii, cu mişcări atente şi precise, un lac caramelizat.

Stella îi surprinde privirea, cu chipul uimit şi puţin suspicios. *Oare l-a văzut cercetându-i picioarele?* Posibil.

— Pot să spun foarte multe lucruri despre tine doar uitându-mă la picioarele tale, spune el repede, pentru ca ea să nu-l considere un fetişist pervers.

— Chiar aşa?

— Uită-te la degetul ăsta! Jake se ghemuieşte în faţa ei şi îi arată cel de al doilea deget. Prietenul mamei mele, reflexolog, mi-a spus că…

— Stai puţin! îl întrerupe ea. Mama ta are un prieten reflexolog?

— A avut, răspunde Jake, zâmbind. Printre alţii…

— Aha!

Ea cade pe gânduri, făcând anumite conexiuni referitoare la el sau la mama lui.

— Oricum, continuă el, stând tot în genunchi, pot să-ţi spun că ai strămoşi romani.

Stella începe să râdă, iar clipa aceea se oglindeşte pe chipul lui. Jake încearcă să nu se mai gândească la faptul că este atât de aproape de ea. Dacă ar vrea, sau dacă ar îndrăzni, ar putea s-o sărute, cu o mişcare fulgerătoare.

Ce-i spunea oare? Jake încearcă să se concentreze.

— La un moment dat… continuă el nesigur… o rudă de-a ta s-a asociat cu duşmanul şi…

Se opreşte pentru că Stella continuă să râdă, puţin cam isterică.

— Ce e aşa de nostim?

— Am strămoşi romani? Îţi mulţumesc pentru că m-ai anunţat.

— Ştiai deja? întreabă el, puţin dezamăgit.

— Păi, da, spune ea, înghiţind şi ultima îmbucătură de risotto şi punând apoi furculiţa în farfurie. Numele de familie al mamei mele era Iannelli.

— Aha!

— Părinţii ei au emigrat aici în 1930. Este membră cu drepturi depline a Asociaţiei Străinilor Naturalizaţi. Şi eu la fel.

— Străini Naturalizaţi? repetă Jake, sprijinindu-şi mâinile pe pulpele picioarelor.

— Este expresia mamei mele. Ştii tu – scoţiano-italian, anglo-irlandez, britanico-chinez sau… britanico-asiatic… sau ce altă combinaţie mai eşti şi tu.

— Străini Naturalizaţi, spune Jake. Îmi place expresia.

Se aşterne o clipă de tăcere. Se uită unul la celălalt.

— Hai, mai spune-mi ceva despre picioarele mele romane! spune ea brusc.

— Ei, bine, Tang mi-a spus…

— Tang?

— Fostul prieten al mamei mele. Unul dintre ei.

În timp ce rosteşte aceste cuvinte, Jake se întreabă cum ar reacţiona Stella dacă ar atinge-o. Ar îndrăzni să facă asta?

— Mi-a spus… începe el şi îşi duce gândul la bun sfârşit.

Atinge cu mâna dreaptă glezna Stellei, acolo unde venele pulsează prin pielea aproape translucidă. Chipul ei trădează îndoiala, poate chiar panica, şi este convins că îşi va retrage piciorul. Dar se înşală. Îl lasă să-i pună piciorul pe genunchi, cuibărindu-se pe rotulă. Pielea ei este surprinzător de caldă în mâna lui.

— Tang mi-a spus, repetă el, cu o voce puţin diferită, mult mai domoală, că o particularitate tipic romană o reprezintă lungimea celui de al doilea şi al treilea deget – dacă sunt la fel de lungi sau mai lungi decât degetul mare, atunci ai rădăcini romane. Jake îi atinge fiecare deget ca să-i demonstreze teoria, simţind suprafaţa lucioasă a ojei purpurii. Iar ticăloşii de centurioni, continuă el, şi-au împrăştiat sămânţa în întreaga lume. Din cauza lor, foarte mulţi oameni au

probleme cu picioarele.

— Probleme? spune ea, agăţându-se parcă de acest cuvânt.

— Mi-e teamă că da. Lungimea exagerată a celor două degete te împiedică să mergi normal, iar cu timpul, din cauza acestui defect, tendoanele şi nervii vor avea de suferit.

Stella păstrează o clipă tăcerea. Nu se gândeşte decât la senzaţia pe care i-o creează atingerea palmelor lui.

— Interesant, spune ea, cu capul într-o parte. Dar, fără îndoială, sunt prostii.

Jake se preface revoltat.

— Cum poţi să spui asta?

— Încerci să mă convingi că un popor care a clădit un imperiu imens şi ale cărui armate au mărşăluit pe jos în întreaga lume suferea de anomalii congenitale ale picioarelor? Îşi retrage piciorul şi se ridică de pe scaun, luând farfuria. Prostii, repetă ea. Şi, în orice caz, spune Stella, intrând în bucătărie, picioarele mele nu au nicio problemă.

Stella şi Nina sunt în amfiteatru. În fiecare dimineaţă, toţi elevii şcolii vin aici şi se aşază în bănci ca să cânte imnuri şi să vadă cum copiii cu probleme primesc mustrări din partea conducerii şcolii. Dar acum este gol – numai elevii din clasa lor stau la rând, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi încălţaţi cu pantofi de tenis, aşteptând ca domnişoara Saunders, încălţată şi ea cu nişte pantofi de tenis de un alb imaculat, ascunşi sub o fustă lungă şi înflorată, să termine de aranjat nişte covoraşe din cauciuc, pe care vor păşi, unul câte unul, când vor sări pe cal.

Stellei îi place acest aparat de gimnastică. Este solid, acoperit cu un păr sârmos şi cu bucăţi din piele. Când sari peste el, îl atingi doar cu mâinile şi – pentru o fracţiune de secundă, timp în care aterizezi pe partea cealaltă – simţi ce înseamnă să zbori. Stella ar vrea să-l cuprindă cu braţele şi să nu-i mai dea drumul.

Aude în spate râsete înfundate şi chicoteli. Stella îşi ciuleşte urechile, dar nu se întoarce. Aude o voce – Felicity? Emma? – care şopteşte ceva despre fluturi. Ca să ascundă ruptura pantalonilor scurţi – urmarea escaladării unui gard – mama Stellei i-a cusut un petic în formă de fluture. Francesca a adus peticul într-o zi când a plecat la cumpărături cu Evie, iar Stellei i-a plăcut din clipa în care l-a văzut – are aripile purpurii şi portocalii şi antene de un albastru-închis. Dar acum colegii râd cu toţii de ea.

Stellei însă nu-i pasă. Ridică bărbia, ca să le arate că nu-i pasă de ei. Aude un sunet de paşi şi alte chicoteli şi simte pe braţ o atingere rece şi umedă. Se întoarce şi-l vede pe Anthony Cusk, ce şi-a lipit mâna de pielea ei.

Anthony se întoarce spre colegii lui, agitându-şi mâna prin aer.

— Viruşii Gilmore! strigă el, iar copiii încep să ţipe şi să fugă din calea lui.

Este jocul lor preferat, căruia Anthony îi dă întotdeauna tonul: cel care o atinge pe ea sau pe Nina se preface că s-a infectat cu un virus.

Stella îl urăşte din tot sufletul pe Anthony Cusk. Bunica ei îi spune că ura este un sentiment puternic şi că nu este bine să-ţi urăşti semenii, dar Stella îl urăşte pe Anthony. Îşi imaginează că ura ei seamănă cu un cocoloş de smoală înfipt în pieptul ei. Săptămâna trecută, s-a dus la toaletă în timpul pauzei, iar când s-a întors în curte a văzut-o pe Nina trântită pe jos şi încercuită de copii. Anthony Cusk o împingea cu degetul de fiecare dată când încerca să se ridice. Nu era greu s-o dezechilibrezi pe Nina – uneori, Stella credea că până şi o adiere de vânt o putea doborî la pământ. Stella s-a năpustit asupra cercului de copii şi i-a tras un pumn în faţă lui Anthony Cusk; impactul a fost devastator şi pentru ea, dar şi pentru Anthony – durerea pe care a simţit-o în mână a fost copleşitoare, iar sângele a ţâşnit ca o fântână arteziană din nasul băiatului, desenând pe jos petale roşii de trandafiri. Stella a fost nevoită apoi să petreacă toată după-amiaza în biroul directorului.

— Nina, dragă, o strigă domnişoara Saunders, de lângă aparatul de gimnastică, poate că ar trebui să stai pe bancă.

Stella o urmăreşte pe sora ei îndepărtându-se, simţind ca un cuţit în inimă despărţirea de ea, şi rămâne singură la rând, înconjurată din toate părţile de duşmani.

— Eu nu stau lângă ea, spune cineva.

Stella nu-l vede pe autorul replicii, pentru că se uită fix la modelul parchetului, care scârţâie dacă îţi freci de el pantofii de tenis. Copiii strică şirul indian, fugind din preajma ei, astfel încât se trezeşte dintr-odată prima la rând.

— Hai, Stella, spune domnişoara Saunders, sari tu prima! Terminaţi cu prostiile! le spune ea copiilor, care râd, se înghiontesc şi se bat.

Stella vede „pista de alergări”, alcătuită din covoraşe puse cap la cap, întinzându-se până la baza aparatului de gimnastică. O vede pe domnişoara Saunders cu mâinile întinse, gata s-o ajute să sară. Simte cum ceata de călăi dispare în urma ei în timp ce aleargă. Picioarele zboară sub ea şi aude foşnetul hainelor.

În timp ce silueta portocaliu-cafenie a calului devine din ce în ce mai bine conturată, Stella simte un nod în stomac. Dar ceva o determină să meargă mai departe. Nu se poate opri pe loc, nu poate să dea greş, nu acum când toţi ochii duşmanilor ei o urmăresc. Sare pe trambulină, atinge calul cu mâinile, dar ştie că ceva nu e în regulă. Podeaua se roteşte prea repede şi simte cum se prăbuşeşte la pământ, simte cum sala se clatină periculos şi se întreabă – în clipa în care se loveşte cu fruntea şi cu umărul de podea – dacă aşa se simte Nina.

Domnişoara Saunders o ceartă, îi spune că a făcut figura asta de nenumărate ori, că trebuie să se ridice şi să sară din nou, dar capul îi freamătă de durere. Aude în depărtare hohote de râs, iar domnişoara Saunders le spune să tacă. Stella nu crede că poate să mai sară o dată, nu vrea să mai sară o dată. Vrea doar să se ascundă undeva – în întuneric şi tăcere, undeva departe de aici, pentru că se simte obosită, îngrozitor de obosită. Îşi încleştează mâinile ca să nu plângă, gest pe care domnişoara Saunders îl vede, pentru că o ia de mână şi îi spune să se aşeze lângă Nina. Şi, în timp ce străbate kilometri întregi pe parchetul scârţâitor, îşi atinge – încă o dată – fluturele pe care i l-au ales Evie şi Francesca.

Jake nu o vede zile întregi pe Stella. Fie e plecată, fie are o zi liberă, fie e prin hotel, făcând curăţenie prin camere sau ocupându-se de clienţii dificili. Uneori, Jake îi aude paşii, îi surprinde vocea, îi vede silueta printr-o fereastră de la etaj sau găseşte o bucată de hârtie cu scrisul ei – o listă de cumpărături, o comandă de băuturi – dar nimic mai mult. Dacă porneşte în căutarea ei, descoperă numai coridoare goale, camere pustii, ale căror uşi se închid în faţa lui, perdele care se agită în bătaia vântului – toate îi trădează prezenţa, ca a unei năluci invizibile.

Dispariţiile ei îi provoacă o stare de nelinişte. Se trezeşte gândindu-se la eşarfa roşie cu care Stella îşi leagă părul, la gestul pe care îl face atunci când se concentrează asupra unui lucru – îşi muşcă buza de jos – sau la sunetul pe care îl scot pantofii ei atunci când merge. O fată din Aviemore lucrează uneori în tura de noapte şi îi trânteşte lui Jake mâncarea în farfurie cu o mişcare iute de mână.

Se duce aproape în fiecare zi în cabana din pădure. Se plimbă prin camere, atingând clanţele uşilor, mânerele ruginite ale geamurilor şi căminele din piatră, priveşte cerul prin acoperişul spart şi admiră peisajele pe fereastră. Dacă se uită cu atenţie, observă el, poate să memoreze priveliştea de la fiecare geam în parte. Vrea să-şi întipărească bine în minte locul şi casa aceasta dărăpănată, pentru ca atunci când nu va mai fi aici, să şi le poată aminti.

Jake este conştient de faptul că venirea şi şederea lui în acest loc nu sunt suficiente. Încă de când a sosit în aceste părţi ale lumii, a înţeles că poartă în suflet un gol, un vid. Că l-a purtat şi îl va purta întotdeauna. Dar dacă acest gol se extinde precum gazul, ce-a câştigat atunci venind la Kildoune? Jake nu poate ignora faptul că trăieşte printre oameni care au vorbit cu Tom, au interacţionat, au stabilit o legătură cu el, l-au cunoscut. Doar simpla lui prezenţă aici îl apropie şi mai mult de tatăl lui. Ori de câte ori îşi va simţi sufletul pustiit, iar golul va ameninţa să-l înghită cu totul, va trebui să-şi amintească acest lucru.

Vremea se schimbă şi începe să plouă. Este o ploaie măruntă, nu ca aversele din Hong Kong. Este aproape invizibilă şi pare că bate dintr-o parte. Jake amână vopsirea ferestrelor de la Kildoune pentru un moment mai prielnic. Sapă în grădina de legume, înfige dinţii de fier ai furcii în bulgării compacţi de pământ, smulge buruienile din rădăcini şi înfige pari în pământ, pentru ca mazărea să se urce pe ei atunci când va creşte.

Se murdăreşte pe mâini, iar bocancii sunt plini de noroi. Dar îi place grădinăritul, îi place sudoarea caldă pe care o aduce cu sine munca fizică, îi place să descopere cum un peisaj aparent pustiu abundă de viaţă – iepuri, vulpi, mierle, oi, fazani îl urmăresc din toate părţile. Pământul şi pădurea freamătă însufleţite. Uneori, Jake pune furca deoparte şi priveşte de jur împrejur, convins fiind că ceva sau cineva îl pândeşte din umbră, dar nu vede nimic, doar frunzele de ferigă ce se agită în bătaia vântului.

Stella învârte furtunul aspiratorului cu mişcări largi, arcuite. Fredonează o melodie în timp ce lucrează, iar modelul dezagreabil al covorului capătă strălucire şi culoare după impactul puternic cu aspiratorul. Doi oaspeţi trec pe lângă ea; soţia o salută dând din cap. Ea a cerut ciuperci şi pâine prăjită la micul-dejun, îşi aminteşte Stella, aseară a băut două cocteiluri kir{33}, poartă slipuri din nailon şi ţine lângă pat o carte despre perioada optimă de ovulaţie.

La un moment dat, fără nicio explicaţie, aspiratorul se opreşte brusc. Stella se uită la el, îi dă târcoale, apoi se aşază pe covor, ţinând încă furtunul în mâini. Îl loveşte cu piciorul – aceasta fiind metoda ei de a „îmblânzi" aparatele încăpăţânate – dar nu se întâmplă nimic. Îl ia în braţe şi îl scutură cu putere. Rezultatul este acelaşi.

Oftând şi înjurând în barbă, Stella urmăreşte firul până la priza unde l-a conectat cu puţin timp în urmă. Poate că a ieşit din priză. Este gata să intre în foaier când aspiratorul porneşte din nou, în spatele ei.

Stella se întoarce din drum. Apucă furtunul şi începe să-l plimbe din nou pe covor, când aspiratorul se opreşte iar. Îl aruncă, supărată.

— Ce ai? îl întreabă Stella, pornind încă o dată spre priza din foaier. Aspirator prost! bombăne ea.

Când ajunge din nou la uşă, aparatul se trezeşte la viaţă. De data asta, Stella rămâne pe loc, cu capul într-o parte. De undeva se aude un râset înăbuşit. Împinge uşa şi intră în cameră.

Jake stă ghemuit lângă priză, iar când o vede, o întreabă:

— Vorbeşti mereu cu aparatele electrocasnice?

Ea îl priveşte, uimită, ţinându-şi mâinile în şold.

— Tu ai făcut asta? îl întreabă ea.

Nu l-a mai văzut de zile întregi. L-a evitat, trebuie să recunoască

asta.

— Ar trebui să te uiţi în oglindă, să vezi ce mutriţă ai, spune el, izbucnind în râs.

Mânioasă, Stella ia o pernă de pe o canapea.

— Ticălosule! spune ea, râzând la rândul ei. Eşti îngrozitor!

Traversează camera spre el, ţinând perna în braţe. Se gândeşte cât de satisfăcută se va simţi când îi va trage cu ea în cap. Dar când ajunge în dreptul lui, Jake apucă perna şi i-o smulge cu uşurinţă din braţe. Ea rămâne dezarmată, cu mâinile goale. Are cămaşa descheiată pe jumătate, observă Stella, şi miroase a aer curat, a ploaie, a pământ – pământul în care săpase mai devreme. Privirea pe care Jake şi-a aţintit-o asupra ei îi creează impresia că poate să vadă prin ea ca prin sticlă.

Stella se întoarce pe călcâie şi iese din cameră.

Pearl este în bucătărie şi curăţă agrişe, când Stella năvăleşte înăuntru ca o furtună.

— Te simţi bine, fetiţo? întreabă Pearl.

Stella scoate un sunet aproape imperceptibil, dar nu se opreşte din drum, trecând iute prin bucătărie şi ieşind apoi pe uşa de vizavi. Pearl îi aude paşii prin curte.

O fracţiune de secundă mai târziu, apare şi Jake.

— Ai văzut-o pe Stella?

— Când?

— Acum. Jake se năpusteşte la fereastră şi se uită afară. A ieşit pe aici? Încotro s-a dus?

Pearl îl cercetează atent. Are o expresie ciudată, puţin speriată, şi ţine o pernă într-o mână. Îi arată direcţia opusă celei pe care a urmat-o Stella.

— Mulţumesc, spune Jake, făcându-se nevăzut.

Pearl îşi scutură de pe degete perişorii minusculi şi ascuţiţi ai agrişelor şi varsă fructele într-o farfurie.

— Ce mai urmează acum? se întreabă ea, modelând aluatul în forma unei mingi.

Dar, în timp ce presară făcăleţul cu făină, clatină din cap. Ştie foarte bine ce va urma.

Jake tunde iarba, urmând instrucţiunile doamnei Draper – în brazde egale, simetrice, dispuse în sens invers – când apare camioneta poştei, cu roţile scârţâind pe pietriş. Poştaşul nu mai coboară din maşină, ci aruncă pachetul de scrisori, legate cu un elastic, în pragul uşii deschise a hotelului.

— Poşta! îi strigă el lui Jake, întorcând camioneta şi dispărând pe şosea.

Jake opreşte maşina de tuns iarba, iar încetarea bruscă a zgomotului creează o stare de paralizie temporară. Se îndreaptă spre pachet, îl ridică şi, întinzând elasticul, începe să-l răsfoiască. Vede câteva reviste de catering, cataloage ale firmelor care îşi vând produsele prin poştă, două scrisori pentru rezervare de camere, alte câteva adresate doamnei Draper, două pentru Stella, redirecţionate de la o adresă din Londra, şi o carte poştală. Pentru Stella. Jake nu vrea s-o citească, dar expeditorul a scris cu litere mari, de tipar, cu un pix roşu: SUNĂ-MĂ, CĂCI ALTFEL VOI MURI! Jake se încruntă. Nu conţine niciun nume. Nicio adresă a expeditorului.

Lăsând restul scrisorilor pe biroul de la recepţie, Jake urcă scările – câte două o dată. La etaj este linişte. Lumina soarelui creează pete lunguieţe pe covor. Îşi ciuleşte urechile, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta.

— Stella! o strigă el.

Nu primeşte niciun răspuns.

Se îndreaptă spre turnul din partea de nord a hotelului. Camerele sunt toate închise, cufundate într-o tăcere adâncă. Covorul de pe hol foşneşte sub picioarele lui. Capetele tăiate ale căprioarelor îl privesc de pe pereţi; un cocoş-de-munte împăiat stă pe o creangă, gata parcă să-şi ia zborul. Sună-mă, căci altfel voi muri! Cine naiba scrie aşa ceva?

În locul în care coridorul se bifurcă, un hol dând spre spălătorie şi spre alte camere, iar celălalt spre scările care duc în turnul din nord, Jake se opreşte.

— Stella! strigă el din nou.

Îi răspunde aceeaşi tăcere adâncă. Încearcă să surprindă un sunet cât de mic – un zgomot de paşi, bâzâitul unui aspirator, foşnetul cearceafurilor. Nimic însă. Vrea s-o ia în direcţie opusă când aude un zgomot – o mişcare prin clădire, un scârţâit al unei podele sau al unui lambriu – nimic mai mult. Se întoarce.

— Stella! strigă el. Tu eşti?

Urcă ultimele trepte spre uşa masivă din stejar, pe care o împinge cu umărul.

Camera este învăluită într-o lumină albă, strălucitoare, deposedând de culoare şi dimensiune mobila, covoarele şi celelalte obiecte. Jake îşi duce, din instinct, mâna la ochi. Nu a fost niciodată în camera asta. Toate ferestrele sunt deschise, iar perdelele flutură prin aer. Cearceafurile, cuvertura şi pernele sunt aruncate pe podea. În coşul de gunoi zac câteva flori uscate. O vulpe îl priveşte dintr-o cutie de sticlă. Stella stă într-o arcadă al turnului, cu spatele la el, şi priveşte valea îngustă dintre munţi.

— Stella! spune el din nou.

Ea se întoarce, clipind, spre el, uimită parcă să-l vadă.

— Bună, Jake, spune ea, atingând zidul din piatră cu o mână, în timp ce pe cealaltă o ţine la gât.

Se privesc o clipă, peste dezordinea din cameră. Jake nu mai ştie de ce-a venit aici. Gândurile lui sunt copleşite de prezenţa ei, de faptul că se află atât de aproape de el, la o aruncătură de băţ. Nu trebuie decât să facă un pas peste maldărul de cearceafuri şi perne şi ar fi lângă ea.

Probabil că un nor acoperă soarele, deoarece lumina păleşte dintr-odată, iar camera capătă formă şi culoare. Obiectele din jur încep să se contureze precum imaginile dintr-o fotografie abia developată. Jake îşi drege glasul.

— Ţi-am adus corespondenţa.

Trece peste grămada de cearceafuri şi prosoape de pe podea, dar, când ajunge lângă ea, Stella întinde mâna. Jake îi dă scrisorile, iar degetele i se par pustii şi rigide fără ele.

— Mulţumesc, spune ea, răsfoindu-le.

Jake îi urmăreşte expresia feţei când vede cartea poştală. SUNĂ-MĂ, CĂCI ALTFEL VOI MURI! Ochii i se plimbă peste scrisul roşu, care contrastează cu albul-crem al cărţii poştale, apoi la adresa scrisă cu litere rotunde, asimetrice, şi în final, privirea i se îndreaptă din nou spre literele de tipar. O pune ultima la rând şi se uită la una dintre scrisorile expediate de la Londra. A doua îi provoacă o grimasă.

— O, Doamne! exclamă ea.

— Ce e?

Stella oftează în timp ce deschide plicul.

— Scrisoarea asta… Propoziţia rămâne suspendată în aer, căci atenţia îi este atrasă de cuvintele scrise atât de aproape unele de altele. Râde scurt, apoi se aşază pe pat. Pentru numele lui Dumnezeu! murmură ea, citind mai departe.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Jake, întinzându-se pe pat lângă ea, cu mâinile sub cap. Veşti proaste?

— Nu chiar. Tipul ăsta…

— Prietenul tău? întreabă Jake fulgerător.

— Nu, nu. E tipul pentru care am lucrat.

— Aha! Jake îşi aţinteşte privirea asupra baldachinului de deasupra lui şi încearcă să-şi suprime un zâmbet.

— Vrea să ştie dacă mă întorc. Stella oftează puţin nervoasă şi bagă foile înapoi în plic. N-am chef s-o citesc acum. Aruncă plicul pe pat şi se întinde lângă Jake. El zâmbeşte. Salteaua saltă uşor când ea vine să se odihnească alături de el. Sunt foarte obosită astăzi, murmură ea.

El se uită la scrisori, apoi la ea. Are ochii închişi şi bărbia ridicată spre tavan. N-a realizat niciodată ce gene lungi are. Cutia toracică se înalţă şi coboară în ritmul respiraţiei, antrenând şi sânii, care se mişcă sub uniformă. Vede cât de aproape stau unul de celălalt pe acest pat uriaş, cu baldachin. Se simte deodată copleşit de măreţia casei, a văii

şi a ţării în care se află. Dacă ar întinde mâna, i-ar putea atinge fruntea, obrazul, umărul. Ar fi atât de uşor, atât de firesc. Îşi imaginează căldura buzelor ei sub sărutul lui pătimaş, senzaţia sânilor ei zdrobiţi sub greutatea lui.

În schimb, îşi freacă faţa cu mâna. Este cumplit. Vrea cu atâta ardoare s-o sărute. Cum ar reacţiona? Ar fi oare o idee bună, ţinând cont de împrejurări?

Nu-mi pasă, îşi spune Jake într-o fracţiune de secundă. Nu-i pasă de împrejurări. Nu-i pasă dacă este sau nu o idee bună. Nu-i pasă de nimic. Este copleşit de sentimentul că ar trebui, că trebuie s-o sărute chiar acum, că, dacă nu o va face, s-ar putea să nu mai aibă niciodată această şansă. Se sprijină într-o mână pe pat şi se apleacă spre ea.

Stella se ridică în capul oaselor. Fredonează o melodie şi îşi aşază părul după ureche.

— Dacă mai stau mult aici, spune ea, o să adorm.

Loveşte marginea patului cu picioarele şi îşi adună scrisorile.

Nu, strigă Jake în gând, *nu, vino înapoi!* Se rostogoleşte pe burtă şi vrea să lovească cu furie patul, pernele, totul. Luptându-se să nu dea frâu liber mâniei sale, scapă din greşeală un geamăt.

Stella îşi întoarce capul spre el şi îl priveşte uşor încruntată. Jake trebuie să spună ceva, trebuie. Altfel îl va considera un tip ciudat. Repede! Spune ceva! Orice. Orice. Ceva firesc. Jake îşi stoarce mintea să spună ceva, dar singurele lucruri la care se gândeşte sunt: *Sărută-mă! Vino aici! Te vreau! Pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te la ceva, omule, gândeşte-te!*

— Cine ţi-a trimis cartea poştală? întreabă el dintr-o suflare, atins de muza inspiraţiei.

Din fericire, ea a înţeles. Râde scurt.

— Ai văzut-o, nu?

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Nicio problemă. E cam greu s-o ignori.

— Cine ţi-a trimis-o? întreabă Jake din nou.

— Sora mea.

— N-am ştiut că ai o soră.

Glasul lui Jake trădează o uşoară revoltă, la gândul că ea a omis să-i aducă la cunoştinţă un lucru atât de important.

— Uite că am, spune ea, ridicând indiferentă din umeri.

Se ridică în picioare şi începe să întindă cearceafurile curate, stând cu spatele la el. Jake îşi ridică capul ca s-o privească. Ce-a făcut? Are sentimentul că a spus ceva ce nu trebuia. Stella mai face aşa uneori – se închide în sine ca într-o cochilie.

— Cum e sora ta?

Ea ridică din nou din umeri, stând în continuare cu spatele la el.

— E mai mare sau mai mică?

— Mai mare.

— Cu cât?

— Cu doi ani.

— Şi cum e?

— Nu ştiu. Stella scutură un cearceaf, care scoate un sunet asemănător cu şuieratul unui bici. E… cum e ea. Mai ai întrebări? Sau ai terminat?

Jake se ridică în picioare şi îmbracă o pernă într-o faţă de pernă rigidă din cauza apretului.

— Şi… ăăă… de ce-ţi trimite ameninţări cu moartea?

Stella îl priveşte peste patul care îi desparte.

— Este o poveste lungă, spune ea, aplecându-se să ia coşul cu rufe murdare. O poveste foarte lungă. Şi pleacă la baie.

O bătaie în uşă a trezit-o pe Stella, care şi-a ridicat capul de pe pernă. Şi-a întins braţul peste umărul lui Sam, ca să nu-l dea jos de pe patul îngust şi rigid, tipic unei camere din căminul studenţesc. El dormea cu faţa îngropată în umărul Stellei şi cu picioarele peste gleznele ei, ţintuind-o practic în pat.

— Cine e? a strigat ea.

În cameră şi-a făcut apariţia, ca prin minune, sora ei. Stătea lângă chiuveta murdară de rugină, scăldată într-o rază de lumină. Purta o haină care a fost cândva a lui Evie. Din piele de căprioară, spunea Evie.

Stella o privea uimită. I se părea atât de ciudat, cu totul inexplicabil s-o vadă pe Nina acolo, în acel context, în camera ei din Londra, încât a avut nevoie de câteva clipe ca să perceapă informaţiile vizuale, ca să se convingă de faptul că imaginaţia nu-i juca feste. Ce căuta Nina acolo? Ceva nu era în regulă.

— Bună, a spus Nina, scrutând camera cu privirea, biroul, podeaua plină de haine, afişele de pe pereţi, cărţile sprijinite de zid ca nişte piese de domino şi, în final, trupul gol al lui Sam contopit cu cel al Stellei.

Stella privea, paralizată, cum Nina îi cerceta viaţa pe care şi-a conceput-o cât mai departe de sora ei.

— Ce cauţi aici? a îngăimat ea.

— Am plecat de la colegiul de arte plastice.

— Ai plecat?

Stella se lupta să se ridice în capul oaselor, eliberându-şi braţul de sub trupul lui Sam, care s-a întors acum pe partea cealaltă.

— Am renunţat la cursuri. Cine e? a întrebat Nina, arătându-l pe Sam.

— E… ăăă…

Sam şi-a ales exact acel moment ca să se trezească din somn.

Realizând că mai era cineva cu ei în cameră, s-a întors brusc într-o parte – un lucru imposibil într-un pat pentru o singură persoană. Stella a încercat să-l prindă cu mâna, dar el a alunecat, înspăimântat, de lângă ea şi a căzut cu o bufnitură pe podea.

— La dracu'! a spus el. Vai! Apoi s-a uitat la Nina. Oo!

— Salut! a spus ea, fără să-şi ascundă plăcerea cu care îi analiza trupul gol. Eu sunt Nina. Sora Stellei.

Îi oferea chiar şi mâna ca să-l ajute să se ridice, pentru numele lui Dumnezeu! Stella a sărit din pat, trăgând cearceaful de pe saltea ca să-l acopere pe Sam.

— Nina, el este Sam. Sam, ea este Nina, a bâiguit ea, adunându-şi hainele de pe podea şi îmbrăcându-se. În timp ce Sam se ridica în picioare, Nina s-a aşezat pe scaunul de lângă birou.

— Sunt încântată să te cunosc, a spus Nina. Stella nu mi-a spus că… Nina a aruncat un fir de păr de pe haină… că are un prieten.

— Da? a spus Sam, aruncându-i Stellei o privire uimită.

— Ăă… a început Stella, n-am avut… n-am avut ocazia… Am… se opreşte când vede pe podea, lângă o carte, un prezervativ folosit, într-o poziţie înclinată, ca un melc ieşit din cochilie. Îl azvârle cu piciorul sub pat.

— Este atât de misterioasă, a spus Nina. Nu crezi, Sam?

El stătea în mijlocul camerei, înfăşurat în cearceaf ca o statuie romană, cu chipul presărat de îndoială. Stella îşi dorea din tot sufletul ca unul dintre ei să plece. În clipa aceea, ar fi dat orice ca să-şi vadă dorinţa împlinită. Dar cine – el sau ea? Nu ştia. Ştia doar că prezenţa amândurora în aceeaşi cameră o ameţea, ca şi când nu era destul oxigen pentru toţi trei.

— Să mergem să mâncăm! a spus ea.

Mergeau cu toţii pe drum – un trio nepotrivit. Sam a luat-o, ca de obicei, de mână şi Stella a văzut-o pe Nina uitându-se în altă parte. Stella se simţea stânjenită, pentru că singura persoană cu care se ţinea de mână era Nina, şi acum, deşi mergea alături de sora ei, se ţinea de mână cu altcineva. Sub pretextul că îşi scarpină nasul, şi-a desprins degetele din strânsoarea lui Sam. Acest lucru i-a creat un puternic sentiment de vinovăţie, motiv pentru care a evitat să-l mai privească în ochi.

Când au pornit la drum, Stella stătea între ei, dar această poziţie i se părea copleşitoare, astfel că, atunci când au trecut de staţia de autobuz, s-a strecurat în aşa fel încât a ajuns lângă Nina. A observat însă că – după optsprezece ani în care au mers numai împreună – ritmul lor era perfect sincronizat, în timp ce Sam făcea notă discordantă, nereuşind să se adapteze ritmului lor precis, precum cel al unui metronom. Un lucru bizar, pentru că Stella ar fi putut să jure că – atunci când merg împreună – paşii lor sunt perfect sincronizaţi.

Cum era posibilă atunci această discrepanţă?

Cafeneaua cu produse ieftine era afacerea unei familii de greci. Când au intrat, mai multe persoane – pe care Stella le cunoştea – stăteau la o masă. Ei li s-au alăturat. Chelnerii le-au mai adus o masă şi câteva scaune, ca să mănânce cu toţii împreună. Nina s-a aşezat între doi studenţi, colegi de seminar ai Stellei. Doi băieţi – Graham şi Neil. Nina nu a comandat nimic pentru ea, dar – după ce i-a fermecat, relatându-le amănuntele picante ale unui curs de pictură după model – ciugulea cartofi prăjiţi din farfuriile amândurora.

— …şi modelul avea cel mai mic, dar cel mai mic penis din lume… spunea ea, în timp ce Stella o privea înfigând furculiţa în oul prăjit din farfuria lui Neil, gălbenuşul prelingându-se peste cartofii prăjiţi. Era cam aşa, a continuat ea, arătându-le o felie de cartof. Nu, staţi, a spus ea, muşcând din el, era cam aşa!

Erau fascinaţi de ea, a observat Stella, privind-o amândoi de parcă n-ar fi văzut niciodată o fiinţă exotică şi uluitoare aşa cum era Nina. Stella vedea cum îi dezbina în joacă, ciugulind mai întâi din farfuria lui Graham, până când acesta se simţea sigur pe el, apoi din farfuria lui Neil, repetând figura după o perioadă fixă de timp.

— Hei, Stel, a spus Nina, aplecându-se peste masă şi vorbind în italiană, tu n-ai probleme de acest gen cu el, nu-i aşa?

Ea a îndreptat felia trunchiată de cartof în direcţia lui Sam.

— Ce-a spus? a întrebat Sam, nervos, punându-şi mâna pe coapsa Stellei.

— Nimic, a murmurat ea. Nu contează.

— Vorbeşti italiana? a întrebat-o Graham, dornic să recâştige atenţia Ninei.

— Da. Nina l-a privit uimită, apoi s-a uitat la Stella. Nu le-ai spus? a întrebat ea, scrutându-i pe toţi cu privirea. Acasă vorbim în italiană.

— N-am ştiut, a spus Graham, uitându-se de la ea la Stella, ca şi când s-ar fi aflat în faţa unor specimene interesante. Tu ai ştiut, Sam?

Sam îşi ţinea ambele mâini încleştate pe cana goală.

— Nu, a răspuns el. N-am ştiut.

Stella a împins scaunul, care s-a mişcat cu un scârţâit pe podea, şi s-a dus la bar. A privit rafturile de conserve, cutiile cu sosuri în ambalaje strălucitoare, maldărul de furculiţe din lemn, dungile de pe şorţul grecoaicei. Va comanda… ceva. O altă ceaşcă de ceai. Sau un pahar de apă. Sau poate nişte ciocolată? Nu ştia ce vrea. Nu voia decât să se strecoare nevăzută pe uşa cafenelei şi s-o ia la fugă, fără să privească înapoi. Această ciocnire a lumilor ei paralele îi crea o stare de inconsistenţă şi de slăbiciune şi nu mai ştia cine era şi cum trebuia să se comporte. Ori de câte ori se afla în preajma Ninei, avea impresia că sora ei exercita o forţă uluitoare, ca forţa gravitaţională, trăgând-o înapoi în lumea pe care a crezut că a lăsat-o în urmă – Edinburgh,

apartamentul părinţilor ei, locurile natale de care a încercat să fugă.

Brusc, Sam a apărut lângă ea şi a atins-o cu mâna.

— Te simţi bine?

Când s-a întors să-l privească, a văzut că era roşu la faţă, iar ochii îi trădau îndoiala.

— Da, mă simt bine.

— Sora ta… a început el.

— Da?

— E cam… a îngăimat el, şovăind, uitându-se peste masă… este ciudată… şi nebună.

Stella a închis ochii şi s-a văzut aterizând pe pământ ca un paraşutist. În faţa ei, erau două câmpii – pe una stătea Sam, ţinându-şi capul pe spate în timp ce o urmărea coborând. Pe cealaltă, era Nina. Spre care dintre cele două câmpii avea să se ghideze la aterizare? Nu avea de ales, fireşte. Trebuia întotdeauna să aterizeze lângă Nina.

— Să nu mai spui asta! l-a repezit Stella, îndepărtându-se de el. Niciodată!

Jake ia furca, prinde scaunul de tăblia putrezită şi îl aruncă în focul pe care îl făcuse în curte. Din foc ies scântei, flăcările îl mistuie lacome şi, în curând, scaunul se preface în scrum.

Face curăţenie în grajdul cel mic. Doamna Draper a stat cu el toată dimineaţa, purtând un halat peste haine şi ţinând o batistă la nas, dându-i indicaţii în timp ce a scos afară – din locul în care au zăcut ani de zile – piese de mobilier vechi şi uzate – scaune marca Lloyd Loom, dulapuri stricate, un duş vechi şi un maldăr de perdele mucegăite, care miroseau îngrozitor.

I-a spus să ardă totul. Focul a ars mocnit un timp, refuzând să se aprindă cu putere până când Jake nu a turnat parafină peste el, transformându-l într-o vâlvătaie care mistuie aerul din jur.

A găsit şi două obiecte de valoare. O lampă veche cu petrol, pe care speră să i-o dea Stellei pentru nopţile în care străbate singură pădurea în drum spre rulotă, şi o bicicletă, cu lanţul mâncat de rugină şi roţile dezumflate, dar, altfel, în stare bună. Are un cadru de fier, o şa cu suspensie şi roţi solide, dotate cu spiţe. Se simte atras de ea – de ticăitul pe care îl scot roţile când se învârtesc, de ghidonul cu mânerele arcuite în sus, ca nişte coarne de cerb şi de claxonul ancorat încă de mâner.

Cu un ochi la foc, Jake freacă bicicleta cu o cârpă veche şi îi umflă cauciucurile. O întoarce apoi cu roţile în sus şi îi roteşte pedalele dintr-un sens în altul, ungând lanţul cu ulei, în timp ce roţile se învârtesc în aer.

Face apoi câteva ture cu ea prin curte şi, la un moment dat aude o voce în apropiere.

— A fost a hipioţilor, spune Pearl, care a apărut de aiurea, ca un spiriduş.

Jake pune piciorul în pământ.

— Bicicleta?

— Îhî. Ai găsit-o în grajd, nu-i aşa? Ea îl studiază din cap până în picioare, ca şi când ar vrea să-l cumpere. Unul dintre ei o folosea în mod deosebit. Aproape tot timpul. Un tip tânăr. Semăna cu tine.

Se îndreaptă spre grădina de legume, dispărând la fel de repede cum a apărut, lăsându-l pe Jake să se uite lung după ea.

După ce focul s-a stins, prefăcându-se într-un morman de cenuşă, Jake ia bicicleta tatălui său şi porneşte la plimbare. Acest lucru atât de banal îi umple sufletul de o bucurie nemărginită, încât trebuie să-şi reprime dorinţa de a izbucni într-un râs nebun sau de a lovi ghidonul cu pumnul. Şaua, pedalele, claxonul ruginit – toate poartă amprenta mâinilor lui Tom. Simte că distanţa dintre el şi tatăl lui a dispărut ca prin minune. Nu vrea să se mai dea vreodată jos de pe bicicletă, nu vrea să se mai despartă de ea, simţind că poate să pedaleze toată viaţa, fără să se mai oprească.

Ar fi fost oare mai uşor – s-a întrebat Jake adesea – dacă tatăl lui i-ar fi abandonat, dacă ar fi fugit cu altcineva? Povestea ar fi avut astfel un final. Jake n-a putut niciodată să treacă peste faptul că tatăl lui nu are nici cea mai vagă idee despre existenţa fiului său. Simte o oarecare compasiune pentru el. A trăit întotdeauna cu sentimentul că îl cunoaşte destul de bine pe Tom, ca să poată spune cu certitudine că acesta ar fi dorit să-l cunoască. Este un lucru ciudat şi crud în acelaşi timp că tatăl lui a dispărut din lumea lor ca Alice în Ţara Minunilor. Bicicleta aceasta reprezintă legătura cea mai apropiată pe care a avut-o vreodată şi pe care o va avea, probabil, cu tatăl său. Şi acest lucru trebuie sărbătorit.

Trece pe lângă nişte oaspeţi ai hotelului şi trebuie să vireze brusc ca să evite coliziunea cu ei. Este mereu surprins să întâlnească turişti, de parcă ar uita care este menirea unui hotel. Ei îl privesc curioşi – un om murdar de cenuşă care merge pe bicicletă – ca şi când ar fi aterizat de pe Marte. Ştiţi voi cui a aparţinut această bicicletă, ar vrea el să le strige, aveţi voi oare cea mai vagă idee?

Se gândeşte că mecanismul de direcţie are o problemă, un uşor dezechilibru, sau că mânerele nu sunt bine fixate – lucru evident atunci când trebuie să vireze la o curbă, când deodată o vede pe Stella în faţa lui, lângă o tufă bogată de rododendron, cu flori de un roşu aprins.

Jake apasă pe singura frână a bicicletei. Dar nu se întâmplă nimic. Trece pe lângă ea şi se opreşte numai când nimereşte cu roata din faţă în şanţul de la marginea drumului. Se rostogoleşte de pe bicicletă în tufele de flori, lovindu-se cu fruntea de o creangă şi zdrobind petalele

şi frunzele sub greutatea lui.

— Te simţi bine?

Pare îngrijorată, descoperă Jake cu încântare.

— Da. El îşi freacă fruntea, ridicându-se în picioare şi scoţând bicicleta din şanţ. Cred că da.

— De unde o ai?

Este îmbrăcată în blugi şi într-un pulover negru şi arată aşa cum îşi imaginează el că ar trebui să arate atunci când nu este la hotel – în viaţa ei intimă, la care Jake nu are acces.

— Am găsit-o, răspunde Jake, scuturându-şi hainele de ciulini şi crenguţe. Şi am readus-o la viaţă.

Zâmbetul generos îi trădează încântarea. Ea îşi plimbă privirea uimită de la el la bicicletă şi înapoi.

— Hai la plimbare! o invită el, spontan.

— Nu, mulţumesc. Se pare că încercarea ta de a o readuce la viaţă a cam eşuat.

— Hai! spune el, apucând-o de mijloc. E destul de solidă ca să ne ţină pe amândoi.

Stella încearcă să se elibereze din strânsoarea lui.

— N-ai cum să mă convingi să mă urc pe chestia aia.

Jake o ghidează spre cadru.

— Sari! spune el. O să fim ca eroii din filmul ăla – cum se numeşte?

Stella cade puţin pe gânduri, studiază bicicleta şi apoi acceptă.

— Care film? întreabă ea, urcându-se pe cadru.

Jake îşi ia avânt cu piciorul.

— Filmul ăla celebru, cu Paul Newman şi…

Bicicleta se clatină periculos, gata să se prăbuşească într-o parte. Stella ţipă şi sare de pe ea, căzând în genunchi pe stradă.

— Îmi pare rău, spune el, îngrijorat. Te-ai rănit?

— Nu. Dar nu mai vreau să merg.

— Hai să mai încercăm o dată! o roagă el, întinzându-i mâna. Hai, vino!

Ea analizează situaţia, scuturându-şi genunchii de pietriş.

— O să stau în spate, pe coşul pentru bagaje. Pare mai sigur. Tu porneşte la drum, iar eu o să sar.

— Crezi că o să meargă?

— Da. Eu şi sora mea făceam mereu aşa. Hai, pleacă! îi spune ea, făcându-i semn cu mâna.

Jake apasă pe pedală, iar bicicleta se pune în mişcare. Tufele de rododendron îşi agită, parcă ameninţătoare, crenguţele roşii în direcţia lui. Aude pietrişul scârţâind sub paşii Stellei şi apoi îi simte greutatea pe bicicletă. Aceasta se clatină puţin, dar este mult mai uşor acum să-i controleze echilibrul şi direcţia. Ea îl cuprinde cu braţele, iar el îi vede picioarele legănându-se într-o parte, plutind pe deasupra

pământului.

— Familii întregi călătoresc în felul acesta în China, îi spune el.

— Într-adevăr?

Jake îi simte vibraţiile vocii prin atingerea mâinilor.

— În ce parte o luăm acum? întreabă el când ajung la o răscruce.

— La dreapta… nu, la stânga.

Apasă cu putere pe pedale, pentru că drumul începe să urce.

— Hai, hai, spune ea, lovindu-l între umeri, mai cu viaţă!

După ce străbat panta, prind viteză şi trec pe lângă mesteceni, pe lângă nişte cai priponiţi de un gard şi pe lângă o casă din piatră, unde o femeie învârteşte un copil de jur împrejur. Stella ţipă, râde şi face haz de frâna bicicletei, dar Jake nu este conştient decât de atingerea braţelor ei – lumea prin care trec este obscură şi voalată, ca şi când ei ar fi singurele fiinţe adevărate, pline de viaţă, care o animă.

Jake manevrează bicicleta pe drumul şerpuitor şi cenuşiu, dar pare că zboară deasupra lui. O maşină trece pe lângă ei, răvăşindu-le părul şi hainele, iar Stella povesteşte cum s-a urcat pentru prima oară pe bicicletă. Credea că unchiul ei o ţinea de şa, dar când s-a uitat înapoi şi l-a văzut stând în spatele ei, cu mâinile încrucişate, s-a speriat şi a căzut.

Drumul începe din nou să coboare, iar ei zboară spre un pod de piatră care trece peste un râu învolburat. Când îl vede, ştie că vrea să stea acolo cu Stella, că acesta este locul unde se întâmplă anumite lucruri, că aici începe povestea. Vrea să stea cu ea pe pod, având râul la picioare şi cerul deasupra. Jake pune piciorul jos, stârnind un nor de praf şi simţind cum pietrişul intră printre spiţele roţilor de bicicletă.

Se opresc brusc, gata să se dezechilibreze. Jake sprijină bicicleta de zidul podului şi se apleacă peste margine. Un torent de apă se sparge de stâncile striate, creând valuri albe şi înspumate.

— Doamne! exclamă el, în timp ce apa înverşunată îl stropise pe faţă. Ce râu e ăsta, ştii cumva?

— Feshie, murmură Stella.

Jake se întoarce spre ea şi vede cum se retrage din nou în cochilia ei. Are chipul împietrit şi mâinile încleştate.

— Te simţi bine?

— Fireşte, răspunde ea, refuzând să-l privească.

El îşi aruncă din nou privirea asupra şuvoiului tumultuos. Vuietul lui ajunge până la ei, lovindu-se de zidurile din piatră ale podului.

— Este uluitor, spune el, sperând s-o scoată din starea în care a căzut. Putem să mergem mai departe, dacă vrei. Uite o potecă!

— Nu. Nu vreau, spune ea cu un glas disperat, aproape ca al unui copil.

— Nu vrei să mai mergem?

— Nu, răspunde ea, clătinând din cap. Hai să plecăm! Te rog!

— Bine, spune Jake, uluit, urmând-o spre locul unde a lăsat bicicleta.

— Deci, după cum îţi spuneam… Francesca s-a oprit şi şi-a întors capul, ascultând atentă. Uşa de la intrare s-a deschis, iar ruloul pus în prag contra curentului a început să scârţâie pe gresie. Vin gemenele tăcute, a continuat ea. Îţi spun mai târziu.

— De ce le spui aşa? a întrebat Evie, stingând mucul de ţigară într-o ceşcuţă de ceai (o chestie îngrozitoare, împodobită cu ghirlande din tartan şi cu snopi de grâu sau, cel puţin, aşa păreau – probabil un suvenir de la familia lui Archie).

— Sssst! a spus Francesca, ducându-şi degetul la gură şi răsucindu-se pe scaun. Hei! a strigat ea.

Nina a apărut în pragul uşii de la bucătărie. Arată din ce în ce mai bine, şi-a spus Evie în gând, a căpătat mai multă culoare în obraji şi s-a mai şi îngrăşat puţin. Nu va mai câştiga medalii la gimnastică, dar echilibrul şi flexibilitatea mişcărilor s-au îmbunătăţit. Dacă n-ai şti prin ce-a trecut, ai crede că este un copil normal, s-a gândit Evie.

Nina a îmbrăţişat-o pe Francesca, apoi a cuprins-o pe Evie de gât cu braţele ei subţiri, lipsite de vlagă. Evie şi-a ascuns faţa în părul Ninei şi a tras adânc aer în piept. Lui Evie îi plăcea mirosul copiilor: nu al tuturor copiilor, numai al acestor două fetiţe. Nu-i plăceau alţi copii. Miroseau a săpun, a aer curat şi a inocenţă. Astăzi, răspândeau şi un parfum de şcoală – miroseau a creioane ascuţite, a ceară de parchet şi a cerneală. Nu aveau nimic din genele familiei Gilmore, a observat Evie din nou. Genele familiei Iannelli s-au dovedit mai puternice în ambele cazuri. În special, în cazul Stellei.

Stella stătea pitită în fundal, cu chipul grav. Astăzi le-a privat de sărutările ei. Evie a măsurat-o din ochi. S-a întâmplat ceva, era convinsă de asta. Şi-a mutat apoi privirea de la Nina, care stătea acum la masă, cu un pahar de lapte în faţă, la Stella şi apoi din nou la Nina. Răspândeau un aer cu totul nou, un aer de maturitate, un aer uşor viclean, ca şi când ascundeau ceva. Se comportau nu ca nişte şcolăriţe, ci ca doi adulţi care se joacă de-a elevii.

— Cesca, doar nu le mai tai părul, nu-i aşa? a întrebat Evie, luând din pachet altă ţigară.

Francesca a încuviinţat din cap, jucându-se cu mâna prin buclele Ninei, care începeau să arate mai normal.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Evie, atingând vârfurile tăiate ale Stellei – un pretext ca s-o atragă mai aproape de ea – şi şi-a aprins bricheta. Voi două trebuie să veniţi cu mine la salonul de coafură, a spus ea, cu ţigara între buze, ne-am înţeles? S-o anihilăm pe această artistă în masacrarea părului vostru!

Stella a zâmbit vag.

— Ce mai face domnişoara Saunders? a întrebat Evie, strângând-o pe Stella în braţe. Mai poartă fuste prinse cu elastic?

Nina a încuviinţat din cap, fără să-şi ridice privirea din paharul cu lapte.

— Încă nu mi-am revenit după ce-am văzut fusta pe care a purtat-o la concertul de Crăciun, a continuat Evie, uitându-se când la Stella, când la Nina, cea cu modele de câini. Vă mai amintiţi?

Nina a dat din nou din cap, zâmbind acum.

— Trebuie să-mi promiteţi ceva – amândouă. Să nu purtaţi niciodată haine care au imprimate pe ele câini! Aţi auzit? Domnişoara Saunders ar trebui arestată pentru crime comise în lumea modei împotriva tinerilor sensibili, nu-i aşa, Stella? Evie s-a întors spre ea, observând pentru prima oară că nasturii de la cămaşa ei fuseseră smulşi, în locul lor rămânând nişte găuri zdrenţuite. Iubito, cămaşa ta este sfâşiată, a exclamat ea.

— Aşa e, nu? a murmurat Francesca. Stella, e a treia oară într-o lună când vii acasă cu hainele rupte, a spus ea, scoţându-i cămaşa Stellei. Ţi-am spus să eviţi jocurile violente. Nu ne permitem acum să cumpărăm altă uniformă, ştii foarte bine asta.

— Ce-ai păţit acolo, iubito? a întrebat Evie, arătând cu vârful aprins al ţigării o vânătaie de pe încheietura mâinii Stellei.

Le-a surprins pe cele două surori schimbând priviri în fugă, lucru care i-a scăpat Francescăi, a cărei atenţie era absorbită de cămaşa ruptă.

— Am căzut şi m-am lovit, a spus Stella, fără s-o privească.

— La încheietura dinspre palmă?

— Îhî.

Evie a tras un fum din ţigară.

— Dar ai căzut, nu glumă!

— Da, aşa e, a intervenit Nina. A căzut… rău.

Evie a scos inele de fum pentru Nina, căreia îi plăcea de obicei să le vâneze cu o linguriţă. Dar nu astăzi.

— N-aveţi o scrisoare pentru mine? a întrebat Francesca. Stella, ai distrus complet cămaşa asta.

Evie le-a surprins din nou schimbând între ele o privire fugară.

— Cum ai aflat de scrisoare? a murmurat Nina, lingând pereţii paharului de lapte.

— Nu mai linge paharul! E dezgustător, a spus Francesca, luându-i-l din mână. Am vorbit astăzi la telefon cu mama Rebeccăi şi mi-a spus că a primit o scrisoare de la şcoală referitoare la o excursie.

— Nu vrem să mergem, a izbucnit Stella, îmbrăcată acum doar cu vesta şi cu fusta de la uniformă şi ascunzându-şi vânătaia cu o mână.

— Pot să văd şi eu scrisoarea, vă rog?

— Nu vrem să mergem, a repetat Stella, cu glasul îngrozit. Nu ne obliga să ne ducem, te rog!

— Aş vrea să văd scrisoarea, a spus Francesca, cu o răbdare ieşită din comun.

A obţinut-o în cele din urmă, după mai multe discuţii în hol şi după examinarea minuţioasă a ghiozdanelor. Francesca şi-a pus ochelarii ca s-o citească. Evie şi-a încrucişat picioarele şi şi-a aranjat ciorapii, gândindu-se la iubitul cu care avea să se întâlnească mai târziu – ultima ei cucerire. Un avocat. Însurat, fireşte, dar aşa îi prefera. În acest fel, nu se amestecau în viaţa ei şi nu-i îngrădeau libertatea. Şi-a aţintit privirea asupra Stellei, care stătea cu capul aplecat peste paharul de lapte de care nu se atinsese.

— Ideea pare minunată, a spus Francesca pe un ton vesel. N-aţi vrea să vă duceţi?

Întrebarea ei a fost întâmpinată de o tăcere adâncă. Stella ţinea strâns paharul cu mâinile, iar aburii se ridicau printre degetele ei.

— „Vom sta la un centru rezidenţial de studiu din Kincraig, Invernessshire" – a citit Francesca cu voce tare, iar Evie a observat că, într-o altă viaţă, ea ar fi putut să fie profesoară. „Copiii vor avea ocazia – a continuat Francesca – să participe în timpul săptămânii la diverse activităţi în aer liber – canotaj, plimbări, orientare…"

— Pare îngrozitor, a protestat Evie. Sunt de partea lor, Cesca. Nu le obliga să plece!

Stella îşi aminteşte că a auzit-o pe mama ei, câteva zile mai târziu, vorbind la telefon în dormitor:

— Evie, tu ştii că ţin întotdeauna seama de părerea ta… Ştiu că le iubeşti… Nu, nu, nu cred…

Chiar şi din locul în care se afla, rătăcind desculţă pe hol, auzea vociferările lui Evie, care încerca să le salveze, luptându-se să o convingă pe Francesca să nu le trimită în excursie. Dar totul a fost în zadar. Când mama ei lua o decizie, nimic nu o determina să se răzgândească.

— …Profesoara lor i-a spus lui Archie că au „probleme de integrare"… Aşa s-a exprimat… Nu ştiu ce altceva aş putea să fac, Evie… Tu le cunoşti foarte bine. Nu şi-au făcut niciodată prieteni. N-au avut ochi decât una pentru cealaltă… Poate că excursia le va ajuta să devină mai sociabile… Stilul lor de viaţă nu e normal şi nici sănătos… Se vor simţi bine, sunt convinsă.

Lângă Loch Insh dau peste un dâmb, iar lanţul bicicletei sare. Petrec o veşnicie încercând să fixeze la loc lanţul alunecos şi plin de ulei. Jake susţine cu încăpăţânare că poate să-l repare şi se luptă cu el trei sferturi de oră înainte de a recunoaşte, în cele din urmă, că nu poate

să-l fixeze fără instrumentele necesare. *Este ultima oară,* îşi spune Stella, *când se va mai urca pe bicicletă cu el.*

Când ajung la hotel, descoperă că toată lumea a mâncat şi a plecat, bucătăria fiind acum goală. Stella nu a realizat cât de târziu era.

— A fost frumos, spune Jake, întinzându-se. Îşi scoate geaca şi o pune pe tejghea. La atingerea ei, nasturii scot un sunet strident.

Stella îşi freacă mâinile în apă la chiuvetă, încercând să îndepărteze uleiul.

— În afară de faptul că bicicleta este o ruină, spune ea, că tu eşti încăpăţânat ca un catâr şi am fost nevoiţi să parcurgem kilometri întregi pe întuneric – da, a fost minunat.

— Bine, în afară de faptul că a fost un dezastru, a fost frumos, trebuie să recunoşti.

— Chiar aşa?

Jake nu rosteşte niciun cuvânt. Apoi spune cu voce domoală:

— M-am simţit foarte bine.

Stella se întoarce spre el şi îl surprinde privind-o insistent. Îi evită privirea şi îşi freacă unghiile sârguincioasă. Se simte puţin confuză şi încordată ca struna unei viori. Nu ştie şi nu înţelege ce se poate întâmpla mai departe.

— Şi eu, încearcă Stella să spună, rostind însă cuvintele prea tare.

Scăldată în lumina ciudată a becului electric, ea pare liniştită, echilibrată, netulburată de nimic; dar, în interior, sângele, muşchii şi fibrele îi pulsează toate, pline de viaţă.

— Trebuie să repetăm figura şi în altă zi, spune el, făcând un pas ca şi când ar fi vrut să se apropie de ea. După ce voi repara bicicleta. Ce părere ai?

Se privesc unul pe celălalt. Stella numără patru pulsaţii ale inimii, care bate atât de tare, încât îi provoacă dureri.

— Ar fi frumos, îngaimă ea, pe un ton formal, glacial precum Edinburgh-ul.

Jake o priveşte uimit şi îi cercetează chipul. Ochii ei îl determină să-şi încrucişeze braţele şi să-şi aţintească privirea în pământ.

— Bine, spune el, luându-şi haina, ne vedem mai târziu.

Uşa de la bucătărie se închide în urma lui, legănându-se înainte şi înapoi. Ea îi aude paşii pierzându-se pe hol. Apoi se prăbuşeşte pe chiuvetă şi se apucă cu mâinile de cap.

— O, Doamne! spune ea cu voce tare, tulburând liniştea din bucătărie.

Pe de-o parte, ar vrea să râdă, uşurată că Jake a plecat, că, indiferent ce-a fost între ei, s-a destrămat, că nu trebuie să-şi bată capul cu această problemă chiar acum. Pe de altă parte însă, ar vrea să fugă după el.

— O, Doamneeeee! geme ea şi, auzindu-şi ecoul vocii – distorsionat

şi atonal – aşa cum îl redă chiuveta, începe să chicotească.

Se îndreaptă şi îşi plimbă privirea prin bucătărie. Totul pare puternic reliefat şi cât se poate de real: suportul pentru cuţite de deasupra fundurilor, castroanele puse unul într-altul, ceşcuţele de cafea agăţate ca un ciorchine de un suport, maldărul de prosoape de bucătărie spălate şi împăturite, ceşcuţele de ceai aşezate sub forma unui turn înclinat. Un vas din plastic, plin cu legume şi acoperit cu celofan, stă lângă un ibric. Fără să ştie de ce, Stella ia vasul şi intră în cămară. Este o cameră întunecată, umedă şi etanşeizată. Nu aprinde lumina, pentru că va pune vasul pe masă şi se va întoarce imediat în bucătărie.

Descoperă însă, deodată, că Jake este în spatele ei, o apucă de braţ şi o întoarce spre el.

— Frumos? spune el. Ar fi *frumos?*

O împinge pe Stella lângă masă. Ea îi distinge, în obscuritatea camerei, trăsăturile feţei – fruntea arcuită şi conturul ochilor. Îi simte pe obraz respiraţia fierbinte.

— Bine, spune ea, adoptând o expresie meditativă. Trupul îi freamătă ca strunele unei viori. Foarte frumos, rosteşte ea în cele din urmă.

El îi arată vasul din plastic.

— Lasă-l jos!

Stella clatină din cap, fără să ştie exact de ce, şi strânge vasul la piept.

— Lasă-l jos! repetă el.

Şi pentru că refuză, i-l smulge din mâini şi îl pune pe masă. Face încă un pas spre ea şi – cum masa îi zădărniceşte orice încercare de fugă – rămâne practic ţintuită pe loc. Îi simte barba nerasă agăţându-i-se în păr şi ştie că jocul a mers prea departe.

— Poate că… începe ea, cu ochii aţintiţi asupra bustului lui. O voce îndepărtată, din trecut, îi spune că nu trebuie să meargă mai departe. Poate că… nu este o idee chiar atât de bună… Cred că…

Cu o mişcare rapidă, el o cuprinde cu braţele, iar ea se trezeşte cu chipul strivit de pieptul lui. Nu are altă soluţie decât să-l ia, la rândul ei, în braţe, iar gestul atât de simplu pare că i-a luat o piatră de inimă, încât se întreabă cum de n-a făcut asta mai demult. Vrea să spună ceva şi deschide buzele ca să vorbească, dar el se apleacă asupra ei şi îi înăbuşă cuvintele cu un sărut pătimaş, care o lasă fără suflare. Stella se agaţă de el, uluită, aproape fără să-i vină să creadă că totul este adevărat. Jake îi atinge părul şi o mângâie cu mâinile de parcă ar vrea să-i descifreze misterele trupului folosind alfabetul Braille.

Deodată, însă, un zgomot îi întrerupe. Un sunet puternic şi insistent. Ea ştie că şi el l-a auzit, pentru că tresare uşor. Dar merge mai departe, prefăcându-se că nu a auzit nimic.

— Jake! spune ea.

— Mmm?

Stella îşi ţine degetele înfipte în hainele lui. Trage adânc aer în piept, îmbătându-se cu parfumul trupului său. Îşi imaginează cum moleculele acestei miresme cu totul deosebite îi pătrund în plămâni şi se topesc în sânge, cum trec apoi prin alveole şi se integrează, în final, în organismul ei.

— Sună telefonul.

Ea vede, în întuneric, cum Jake deschide ochii, apoi îi închide iarăşi. Buzele li se contopesc din nou, reducând-o la tăcere.

— Jake, spune ea, spulberând magia sărutului, ar trebui să răspundem.

El o ţine strâns în braţe, atât de strâns încât abia mai poate să respire. O sărută pe gât, odihnindu-şi palma pe obrazul ei.

— Nu, spune el.

Ea îşi plimbă mâinile pe spatele lui, ţinându-şi picioarele încovrigate în jurul lui.

— Cred că ar trebui să răspundem.

— Nu, murmură el din nou, suntem ocupaţi. Foarte ocupaţi.

Ceva o face să se încordeze ca un arc.

— Jake, s-ar putea să fie doamna Draper. Mai sună uneori din căsuţa de la intrare.

El îşi sprijină fruntea de a ei şi o priveşte direct în ochi.

— Poate că o să te surprindă ce-ţi voi spune, dar în clipa de faţă chiar nu-mi pasă.

Telefonul continuă să sune – strident şi ascuţit. Jake îşi împleteşte degetele cu ale ei – unul câte unul.

— Pentru numele lui Dumnezeu! murmură el.

Urmează o clipă de tăcere.

— Îi va deranja pe oaspeţi, nu-i aşa? întreabă el fără tragere de inimă.

Stella se strecoară pe lângă el, eliberându-l din strânsoarea trupului ei. El o sărută o dată, de două ori, de trei ori înainte de a o lăsa să plece.

— Întoarce-te repede! strigă el. N-am terminat încă.

Stella se clatină, orbită de lumina puternică din bucătărie, şi îşi aranjează hainele, dezorientată, dar binedispusă.

— Dacă te opreşti acum, ameninţă ea telefonul, în timp ce iese pe uşă, te omor!

Ridică receptorul, iar zgomotul care i-a terorizat în ultimele clipe dispare. Pentru o fracţiune de secundă este atât de fericită, încât uită cine este şi ce trebuie să spună.

— Alo? Apoi îşi aminteşte. Hotelul Kildoune, bună seara, cu ce vă pot ajuta?

Vocea ei pare veselă şi uşor isterică, observă ea. Din fericire, persoana de la celălalt capăt al firului nu va observa asta.

— Bună seara, spune o voce de femeie, domoală şi şovăitoare. Aş putea să vorbesc cu Jake Kildoune?

— Fireşte, răspunde Stella. Adică da, sigur că da. Hai, adună-te! se ceartă ea în gând. Cine îl caută?

— Soţia.

Stella rămâne blocată, cu telefonul la ureche. Culorile florilor din faţa ei par dintr-odată mult mai aprinse. Vede apoi că broşurile nu stau la locul lor. Sunt aruncate la întâmplare pe raftul unde ar fi trebuit să stea formularele de înregistrare. Va trebui să le aranjeze. La un moment dat. Dar nu acum. Pune receptorul pe birou cu foarte multă grijă, de parcă era făcut din cel mai fin porţelan din lume.

Stă în bătaia luminii electrice din bucătărie.

— Jake! spune ea, pe un ton autoritar şi decisiv, ca o uşă care se trânteşte brusc.

— Vino aici! o strigă el din cămară.

— Jake! repetă ea.

Simte ceva ciudat în plexul solar, o greutate inexplicabilă. Îşi freacă cu mâna buzele, gâtul şi obrajii.

— Vino aici, acum! Pe tine te caută, spune ea, respirând adânc. Aerul pare dintr-odată foarte rece. Este soţia ta.

În cămară se aşterne o tăcere profundă. Apoi Jake apare în prag, cu părul răvăşit; cămaşa îi iese din pantaloni şi îşi ţine o mână pe frunte.

— Stella, ascultă-mă! Vocea îi trădează consternarea.

Ea îşi coboară ochii în pământ.

— Te aşteaptă la telefon. La recepţie, îi arată ea. Apoi, îşi aduce aminte că el ştie foarte bine unde este recepţia. Cu toate acestea, îi spune: Pe acolo.

Jake înjură în barbă şi face un pas spre ea.

— Nu, spune ea. Nu.

El înjură din nou, apoi se îndreaptă furios spre recepţie. Stella iese pe hol.

— Alo? îl aude ea, răspunzând la telefon, apoi strigând-o: Stella, aşteaptă puţin, te rog! Apoi, vorbeşte din nou la telefon: Mel, bună, ce faci? Bine… Bine… Pot să te sun eu mai târziu?

Mel nu pare prea fericită de rugămintea lui Jake, pentru că ultimul lucru pe care îl aude Stella în timp ce fuge pe hol este bâzâitul electronic al telefonului.

Se strecoară printre siluetele întunecate ale pieselor de mobilier din salon şi se năpusteşte afară. Frigul îşi face imediat simţită prezenţa, înfigându-şi dinţii în trupul ei. Se îndepărtează de hotel, fără să ştie unde sau de ce fuge, şi traversează pajiştea cu paşi şovăielnici. Când ajunge la bordurile de flori, tremură din toate mădularele, iar dinţii îi

clănţăne în gură.

Are o soţie? O soţie? Este căsătorit? Stella îşi strânge pumnii. Are nişte principii foarte stricte referitoare la relaţiile cu bărbaţi însuraţi – îi eviţi, nu te apropii, nu te încurci cu bărbaţi căsătoriţi. Dar Jake nu se comportă ca un bărbat însurat. Chiar deloc. Cum ar fi putut să-şi dea seama? Este nervoasă, gata să izbucnească în lacrimi, pustiită, ca şi când cineva i-ar fi golit sufletul. Îşi muşcă buza, încercând să pună stavilă lacrimilor. Ar vrea să bată pe cineva. Cu toată puterea. Pe Jake, dacă s-ar putea.

Aude uşa de la intrare deschizându-se violent, iar pietrişul scârţâind sub paşii cuiva. Zăreşte în curte culoarea palidă a cămăşii lui Jake.

— Stella! strigă el. Stella!

Ea se ascunde în spatele unei urne uriaşe din piatră. Jake se năpusteşte spre malul râului.

— Stella! strigă el în întuneric. Eşti aici?

Ea îşi ţine răsuflarea, privindu-l pe Jake cum ocoleşte hotelul, îndreptându-se spre rulota ei.

Stella se întoarce cu privirea spre râu şi spre lac, rezemându-şi capul de urna din piatră, acoperită cu muşchi. Se prăbuşeşte în genunchi, cuibărindu-se ca într-o cochilie şi aşteaptă, cu dinţii încleştaţi de furie.

Nu erau îmbrăcate corespunzător, a observat Stella. Chiar deloc. Celelalte fete erau îmbrăcate la fel, ca şi când ar fi stabilit acest lucru cu mult timp înainte: purtau treninguri în culori deschise, pantofi albi de sport şi rucsacuri în aceleaşi tonalităţi. Rucsacul lui Felicity avea culoarea roz a nalbei, iar al Rebeccăi era galben ca sucul de fructe.

Ea şi Nina purtau salopetele pe care Francesca le-a croit după cataloagele primite prin poştă, veste tricotate de Valeria şi pantofi cu catarame, care au zornăit pe treptele autobuzului când Stella a ajutat-o pe Nina să se urce înăuntru. Stellei îi plăceau materialul pluşat, ca o catifea, al salopetei ei, şi modelul pe care Francesca îl îmbinase atât de bine la cusături pentru a-i asigura continuitate. Salopeta Ninei era diferită, având mai puţine nuanţe de roşu. Studiaseră o oră cataloagele împreună cu Francesca, alegând modelele cele mai potrivite. Mama lor a acordat o atenţie deosebită acestei probleme. Ea a spus că roşul va scoate în evidenţă culoarea verde a ochilor Stellei, iar verdele, părul roşcat al Ninei. Stella ar fi vrut să inverseze culorile.

Copiii au început să-şi scoată cutiile în care îşi ţineau sendvişurile. Domnişoara Saunders nu le-a acordat permisiunea să facă asta, dar nici nu le-a interzis. Şi în acest caz, a observat Stella, uitându-se de jur împrejur, făceau notă discordantă. Colegele lor aveau cutii din plastic, dotate cu mânere, speciale pentru sendvişuri, şi termosuri. Cutiile erau pline de pungi cu cartofi prăjiţi, ciocolată şi sendvişuri cu pâine albă, feliată, curăţată de coajă. Cutia pe care Nina a scos-o din geantă era

un recipient vechi pentru îngheţată de la cafeneaua bunicilor ei – pe capac era scris „îngheţata Iannelli” – şi era plin cu ciabatta{34}, nişte caise uscate şi câţiva biscuiţi cu migdale pe care mama lor i-a preparat aseară. Biscuiţii îi va da Ninei. Stellei nu-i plac migdalele; mama ei uită întotdeauna asta. „Nu-mi mai amintesc ce gusturi aveţi fiecare”, spunea ea, dacă ele se plângeau de un anumit lucru.

Stella scotocea prin geantă ca să-şi scoată cutia identică cu cea a Ninei, când l-a văzut cu coada ochiului pe Anthony Cusk croindu-şi drum spre ele. Ceata lui de prieteni îl încuraja cu pasiune. Părul lui roşcat contrasta violent cu pielea albă ca făina, iar ochii îi erau adânciţi în orbite. Stella îl ura din tot sufletul – nu suporta să-i vadă urechile mari şi cărnoase sau genele palide, lipsite de culoare, şi nici să-i simtă pe piele degetele reci şi umede.

— Bună, a spus el, cu vocea lui alunecoasă, care îi crea fiori Stellei.

Se sprijinea acum de spătarul scaunului Ninei, iar Nina se uita pe fereastră, la munţii cu piscurile pleşuve, pe lângă care treceau. Stella se temea acum că a fost o greşeală s-o lase pe Nina să stea pe scaunul din margine, dar erau aproape de locul domnişoarei Saunders, motiv pentru care Stella a crezut că vor fi în siguranţă.

— Ce vrei? a mârâit Stella printre dinţi. Pleacă!

— Nu e frumos din partea ta, a spus el, aplecându-se peste sora ei. Am venit doar să văd ce faceţi. Cum se descurcă fetiţa care tremură tot timpul?

Înainte ca Stella să poată să-l împiedice, el a prins-o pe Nina de mână şi a început să-i scuture braţul. Încerca să redea – într-un mod lamentabil – felul în care tremura Nina.

— Văd că tremură încă, a spus el, savurând ovaţiile şi râsetele celorlalţi colegi.

Nina a scăpat cutia cu sendvişuri, care s-au împrăştiat toate pe jos. Stella a văzut cum pachetul de biscuiţi a alunecat pe podeaua autobuzului, fiindu-i imposibil să mai ajungă la el.

— Dă-i drumul! a ţipat Stella, apucându-l pe Anthony de păr şi trăgându-l cu putere.

El a început să urle, zgâlţâind-o în continuare pe Nina, care plângea acum. Stella a tras şi mai tare şi a simţit cum Anthony o apucă de gât cu cealaltă mână şi o strânge cu violenţă. Aerul i-a rămas blocat în gât ca un dop de plută într-o sticlă. Toţi cei din jur îi priveau şi râdeau. Faţa i s-a înroşit, iar plămânii o ardeau. În ultimul timp, atacurile lui Anthony erau din ce în ce mai violente. Micile tachinări şi ciupituri cu care Anthony o şicana din ziua aceea când Stella i-a spart nasul s-au transformat în lovituri de picioare, răsuciri de braţe şi chiar răni serioase. Începuse să-i fie teamă de el, să aibă coşmaruri cu el şi să tremure dacă se apropia de ele. Nu ştia cât de departe putea să meargă sau unde se putea sfârşi totul.

Brusc, domnişoara Saunders şi-a făcut apariţia lângă ei, ţinându-se de bara din tavan.

— Provoci numai necazuri, Anthony. Treci imediat la locul tău!

Stella a simţit că putea din nou să respire şi a auzit cum râsetele s-au domolit ca prin minune.

— Ai scăpat sendvişurile, Nina? a întrebat-o domnişoara Saunders, cu glasul acela domol şi melodios, pe care îl adopta ori de câte ori vorbea cu Nina, de parcă o tonalitate mai înaltă ar fi putut s-o rănească. Stella ura glasul acela. De ce nu putea să vorbească normal cu Nina?

Nina a încuviinţat din cap, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei.

— Gata, gata! a spus domnişoara Saunders, luând de pe jos cutia de îngheţată şi punând înapoi jumătatea de ciabatta care mai rămăsese. Vrei un şerveţel?

— Nu, mulţumesc, a murmurat ea, fără să-şi ridice privirea.

— Ce-ai spus? a întrebat domnişoara Saunders, uitându-se la ea, apoi la Stella. Vrea un şerveţel?

— Nu, a spus Stella. Nu vrea.

Dimineaţa este cenuşie şi umedă. Ceaţa se aşterne grea pe coşurile şi turnurile conacului Kildoune, ca şi când norii s-au prăbuşit, epuizaţi, la pământ. Ciorile croncăne pe cer.

Jake priveşte mersul ciudat, pieziş al câinelui tărcat, care păşeşte pe potecă adulmecând din când în când diverse mirosuri. Când îl vede pe Jake stând la marginea pădurii, îşi turteşte urechile şi sare spre el, înfigându-şi botul umed în mâna lui şi lătrând de plăcere, nu doar pentru că vede pe cineva în acest moment al zilei, ci mai ales pentru că individul acesta pare să nu aibă nimic de făcut. Îi linge degetele cu limba lui fierbinte şi se uită la el cu ochii lui galbeni.

Jake îşi plimbă mâna pe trupul zvelt al călcâiului, simţindu-i ritmul respiraţiei, şi pe bustul musculos, care tremură de plăcere. Se joacă şi îi mângâie urechile catifelate când o vede pe Stella apărând printre copaci.

Poartă cizme lungi de cauciuc şi îşi ţine ridicată cu o mână uniforma ca să nu se murdărească de noroiul de pe potecă, în timp ce în cealaltă îşi duce pantofii. Câinele zburdă pe lângă ea, zbenguindu-se fericit, incapabil să-şi stăpânească bucuria provocată de compania lor. Jake o vede aplecându-se spre el, mângâindu-l cu o mână şi şoptindu-i câteva cuvinte în timp ce îşi continuă drumul.

Jake se îndreaptă spre ea ca s-o întâmpine. Chipul ei este împietrit şi dur ca oţelul.

— Te caut de un secol, începe el. Nu ştiam dacă…

Ea îl ocoleşte.

— Ştiu, spune Stella, fără să se oprească din drum. Te-am auzit

dând târcoale rulotei.

— Aha! El se ia după ea. Bine.

Stella nu l-a privit, nu şi-a ridicat ochii spre el.

— Stella, spune Jake din nou, am încercat să te găsesc aseară, dar…

— Ştiu, răspunde ea, mergând mai repede, în ciuda cizmelor ei incomode de cauciuc, care scot un sunet sec, ca o ventuză. Jake merge în spatele ei.

— Stella, te rog! Poţi să te opreşti o clipă? Vreau să vorbim. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi spun, dar…

— Da, îl întrerupe ea, ar fi trebuit.

— Nu e ceea ce pare a fi, crede-mă! Dacă m-ai lăsa să-ţi explic…

— Las-o baltă, Jake! izbucneşte ea, mărind pasul.

— Ascultă-mă!

Jake o ia de mână, dar atingerea lui o sperie atât de tare, încât se întoarce brusc spre el. Privirile li se întâlnesc pentru o clipă şi – în timp ce îşi smulge mâna dintr-a lui – Jake descoperă cu uimire că are ochii plini de lacrimi. Se îndepărtează de el. Jake rămâne încremenit pe loc. Ce-a făcut? Cum s-a întâmplat asta?

O priveşte pierzându-se printre copaci şi îşi dă seama deodată că nu o poate lăsa să plece, că dispariţia ei din viaţa lui îi va provoca în suflet o rană care s-ar putea să nu se mai vindece niciodată.

— Stella, te rog! strigă el, iar pădurea freamătă, înghiţindu-i cuvintele. Pot să-ţi explic. Ascultă-mă! Doar două propoziţii îţi voi spune. Doar atât te rog.

Ea mai face un pas şi încă un pas, apoi se opreşte. Stă, observă Jake, la răscrucea unde cărarea se despică în două şi un drum duce la cabana din pădure. În jurul lor, copacii se înfioară în bătaia vântului.

— O singură propoziţie, spune ea, fără să-şi întoarcă privirea.

— Una singură? Bine. S-a făcut. O singură propoziţie. Îşi muşcă buza, la câţiva paşi de ea, gândindu-se ce să spună. Căsnicia mea este nulă, spune el. Nulă. Rosteşte cuvintele cu multă greutate. Nu…

— Ţi-am spus o singură propoziţie! îl întrerupe ea, pornind din nou la drum. Doar atât!

Jake o ignoră.

— Nu o iubesc, spune el, pornind după ea. Niciodată n-am iubit-o. Ai auzit?

Stella merge mai departe.

— Dar te-ai căsătorit cu ea, nu-i aşa? îi răspunde Stella peste umăr.

— Nu am avut de ales. Jake aleargă după ea. Trebuie să mă crezi.

Stella râde scurt, apoi o ia la fugă.

— O, da, te-a obligat, nu-i aşa? Foarte convingător, Jake. Ea a…

Jake şi Stella ies amândoi, în acelaşi moment, din pădurea deasă. În faţa lor apare deodată doamna Draper, scăldată într-o lumină puternică, ţinând braţele încrucişate şi clătinându-se cu tocurile ei

înalte pe pietrele inegale.

— Ce naiba faceţi amândoi? Ea îi scrutează cu o privire încruntată. Vă întreceţi la alergări? Nu e cam devreme pentru asta? Te-am căutat peste tot, Jake.

Stella îşi aranjează uniforma şi îşi croieşte drum spre uşa din spate. Jake se întoarce involuntar spre ea, dar îşi revine la timp.

Doamna Draper îl priveşte cu sprâncenele arcuite.

— Ei, bine, spune ea, pe un ton răstit, n-am de gând să te întreb ce se întâmplă. Chiar n-am de gând s-o fac.

Se aşterne tăcerea în timp ce aşteaptă răspunsul lui Jake. Dar el nu spune nimic. Îşi freacă faţa cu mâna, privind-o pe Stella cum se îndepărtează.

— Deci, se răsteşte ea, am treabă cu tine, Jake. Vreau să termini curăţenia din grajd, să scapi de toate alea din…

— Credeam că o ajut pe St… Se opreşte. Credeam că astăzi mă ocup de camere.

— Nu. Vreau să faci treabă pe afară. Asta dacă n-ai nimic împotrivă, adaugă ea, insinuantă.

Jake înghite în sec.

— Nu, fireşte.

Centrul era alcătuit din clădiri albe, tencuite cu mortar de prundiş, construite pe o câmpie stearpă. Pământul dimprejur a fost de curând despădurit, aşa că pe fereastră nu vedeai decât trunchiuri tăiate de copaci şi versantul abrupt şi respingător al unui munte format din şisturi argiloase. Chiar şi înăuntru, aerul era rece şi pătrunzător.

Stella s-a întors în camera lor, unde Nina stătea pe patul de campanie şi îşi aranja hainele. Erau şase paturi în cameră, dar numai două mai erau ocupate, de Fiona şi de Sally. Fiona era o fată bine dezvoltată, care suferea de o eczemă, iar Sally era prietena ei tăcută, micuţă de statură şi sfrijită. Stella s-a întrebat adesea dacă erau cu adevărat prietene, aşa cum au fost ea şi Rebecca, sau prietenia lor era o pură întâmplare, datorată faptului că amândouă au rămas singure, celelalte colege din clasă având deja partenere.

Stella încerca să nu se gândească la faptul că – dacă excursia ar fi avut loc cu un an în urmă – ar fi împărţit aceeaşi cameră cu Rebecca, Felicity şi prietenele lor, care au plănuit tot drumul în autobuz petreceri la miezul nopţii – cine va fi invitat, cui vor rezerva paturile şi cine va sta de pază. Încerca să nu se gândească la toate astea.

Stella s-a aşezat pe pat lângă Nina.

— Le-ai luat? a şoptit Nina.

— Da.

Stella a scos ursuleţul pe care l-au adus cu ele şi l-a pus în poală. Acesta avea o expresie tristă pe chip, labe din catifea şi un fermoar la

spate, care ascundea un buzunar secret. În dimineaţa aceea, ele au luat sticluţele cu medicamente ale Ninei din borseta cu articole de spălat, acolo unde mama lor le-a pus când le-a făcut bagajele, şi le-au ascuns în buzunarul secret din spatele ursuleţului. Stella le-a scos, le-a desfăcut capacele, dotate cu un sistem de protecţie în aşa fel încât copiii să nu le poată desface, şi se pregătea să numere pastilele (o pastilă roz de trei ori pe zi şi două pastile galbene de două ori pe zi – repetase Stella în minte de nenumărate ori cu o seară înainte), când a auzit-o pe Nina spunând:

— Lasă-mă pe mine! Vreau să le iau singură.

Stella a ezitat. Ultima dată când a încercat să le ia singură a fost cuprinsă – aşa cum i se întâmpla de obicei într-un moment important – de un spasm violent, din cauza căruia a împrăştiat toate pastilele pe jos. Stella a fost nevoită să stea în patru labe, împreună cu tatăl ei, ca să le adune de sub masă, din găurile din podea şi chiar din papucii mamei ei.

Stella i-a dat sticluţa şi a privit-o, nervoasă, în timp ce Nina a scos pastilele. Apoi i-a dat sticla pe care Francesca o umpluse cu apă minerală şi a văzut cum gâtul surorii sale se contractă în timp ce înghite pilulele, care miroseau a praf de puşcă – sau cel puţin aşa credea Stella.

— Ce face?

— Îşi ia medicamentele, a răspuns Stella, atât de repede că nu mai ştia cine a pus întrebarea – Fiona sau Sally.

Dar Sally le privea din patul de vizavi, cu ochii ei micuţi ca ai unui spiriduş şi cu capul sprijinit în mâini. Probabil că ea a pus întrebarea.

— Şi eu trebuie să-mi iau medicamentele, a spus Fiona, cu un zâmbet timid. Dar ale mele sunt la domnişoara Saunders.

— Aha! a spus Stella, dând din cap. Aşa e.

Borseta Fionei, înţesată de sticluţe care păreau să conţină medicamente, zăcea pe podea între ele.

Sally s-a strecurat, ca un şarpe, pe lângă paturi, murmurând:

— Mă duc la masă.

Stella şi Nina erau ultimele la rând. Stella a luat farfuriile Ninei pe tava sa, pentru că nu credea că Nina s-ar fi descurcat singură şi ştia cât de supărată ar fi fost dacă ar fi scăpat ceva pe jos. Trebuia să meargă foarte încet, ca să nu le scape ea pe podea, păşind cu foarte multă grijă în urma Ninei, care ducea tacâmurile.

S-au aşezat la capătul unei mese, lăsând două locuri goale între ele şi celelalte colege. Dar imediat s-a auzit un zgomot de vase şi de scaune date la o parte şi au văzut cum toate fetele s-au mutat la altă masă. Fiona a rămas în urmă, roşie la faţă ca racul, apoi şi-a luat şi ea tava şi a plecat, evitându-le privirile.

— Doar nu vrem să ne contaminăm, a spus Felicity.

— Nu vă contaminaţi, a strigat Stella, ridicându-se în picioare. Se simte mult mai bine acum.

— Stella, lasă-le în pace! i-a şoptit Nina. Stai jos!

— Dacă se simte mai bine, a spus Felicity, înfruntându-i calmă privirea, de ce mai ia medicamente?

Stella s-a uitat la Sally, care semăna cu o nevăstuică, sfrijită şi costelivă. Stătea lângă Felicity şi râdea cu gura până la urechi, isterică, exagerată.

Stella s-a aşezat din nou pe scaun. Şi-a încolăcit şi descolăcit picioarele pe scaun şi şi-a îndesat mâna în buzunar, simţind piatra pe care Evie a luat-o sâmbătă din grădina lor şi i-a dat-o Stellei, spunându-i: „Păstreaz-o în buzunar tot timpul! Dacă cineva se poartă urât cu voi la şcoală, ţine-o în mână şi gândeşte-te la mine!”

Stella a atins-o acum, simţindu-i suprafaţa netedă, dezmierdată de valurile mării, dar nu şi-o putea imagina pe Evie în această cantină puternic luminată, mirosind a mâncare veche şi înţesată de oameni – nu, nu şi-o putea imagina deloc.

— Vreau să plec acasă, a murmurat Nina peste masă.

Stella s-a gândit o clipă la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Să se prefacă veselă? Să spună că totul era în ordine? Că îi plăcea aici?

— Şi eu, a spus ea în cele din urmă.

— Crezi că – dacă am suna-o pe mama – ar veni să ne ia?

— Nu.

— Dar tata?

Stella s-a gândit puţin la această variantă.

— Nu-l va lăsa mama.

— Evie?

— Nu ştiu, a spus Stella, atingând din nou piatra cu degetul. Poate. Da. Cred că ea ar veni.

— Dar mama se va supăra pe noi.

— Da.

În faţa sălii, domnişoara Saunders, îmbrăcată într-un trening albastru, bătea din palme:

— Vreau să vă strângeţi cu toţii în sufragerie, ca să discutăm despre excursia pe care o vom face mâine la râul Feshie. Obiectivul nostru va fi tehnica de orientare. Aţi înţeles?

Stella porneşte un adevărat atac împotriva murdăriei şi freacă furioasă căzile de baie, dă cu aspiratorul, îndeasă rufele murdare în maşinile de spălat şi curăţă farfuriile în apa înspumată de atâta detergent de vase.

— Doamne! observă Pearl, aruncându-i o privire piezişă. Eşti plină de energie astăzi.

Stella nu răspunde, ci continuă să frece cu furie pata neagră de pe

ibric. Îl evită pe Jake. Activitatea asta îi ocupă tot timpul. A avut grijă să nu intre deloc în bucătărie, făcându-şi de lucru prin dormitoare sau în sala de jocuri sau aprovizionând barul. La un moment dat, de dimineaţă, a trebuit să se ascundă într-o cabină de duş când el a venit s-o caute. Clădirea îi oferă nenumărate locuri tainice, în care poate să se ascundă – unghere şi dulapuri, scări secrete, ascunse în spatele draperiilor, camere care dau în alte camere, trape prin care poţi ajunge în pod – iar ea le cunoaşte mult mai bine decât el, cunoaşte fiecare ascunzătoare din conac.

După-amiaza şi-o petrece în camera din turn, privindu-l cum aruncă pe foc ramele unor canapele vechi, crengi tăiate sau scaune rupte. Mirosul de fum ajunge până la ea sau imaginaţia îi joacă feste? Din foc ies scântei şi îl vede pocnindu-se cu o mână peste cealaltă. L-a deranjat o musculiţă? Sau un tăciune aprins i-a sărit pe mână? Îşi plimbă privirea pe gâtul lui arcuit, pe silueta umerilor lui, în timp ce el stă sprijinit în furcă.

Trebuie să pleci, îşi spune sieşi. *E timpul să pleci.* Este oare chiar aşa? Nu ştie dacă poate să înfrunte viaţa în altă parte. Nu ştie dacă se poate adapta la un alt stil de viaţă. Ar putea oare? Ar putea să se imagineze într-un alt loc, într-un alt oraş, lucrând la un post de radio? Viaţa pe care a dus-o cândva nu pare o viaţă la care putea oricând să se adapteze. Stella nu ştie exact de ce-a venit aici, ce aşteaptă să se întâmple; ştie însă că lucrul acela nu s-a întâmplat încă. De ce să se lase alungată de un individ oarecare? *Să-l ia naiba,* îşi spune ea şi îşi întoarce privirea de la fereastră, ignorând durerea care îi străpunge inima.

În seara aceea găseşte sub uşă o bucată de hârtie împăturită.

> *Stella,*
>
> *Ştiu că mă eviţi şi trebuie să recunosc că o faci foarte bine. Unde ai învăţat să fii atât de şireată?*
>
> *Trebuie să vorbesc cu tine. Dacă nu-mi dai şansa să-ţi explic în următoarele câteva ore, s-ar putea să înnebunesc. Sănătatea mea este în mâinile tale. Vino la mine! Acum. Te rog!*
>
> *Jake x*

Scrisul lui nu este deloc aşa cum şi l-a imaginat. Îi analizează semnătura, felul în care formează litera *J,* care este mai mică decât litera *k.* Un singur sărut. Stella o mai citeşte o dată, apoi o mototoleşte şi o aruncă la gunoi.

Câteva minute mai târziu, iese din dormitor şi scotoceşte în coşul de gunoi. Găseşte ghemotocul de hârtie şi îl întinde de perete. Apoi îl pune în buzunar.

Străbate coridorul îngust, cu tavanul scund, din corpul cel mai vechi al clădirii şi se îndreaptă spre camera cea mai îndepărtată, unde trebuie să facă nişte schimbări.

Deodată, ceva sare dintr-un cotlon deasupra căruia este agăţat un cap de căprioară şi o prinde în braţe. Stella ţipă şi cade pe o masă, de unde o vază chinezească se prăbuşeşte la pământ. Cineva o ţine strâns de mijloc şi recunoaşte – dacă nu pe Jake în persoană – atunci parfumul şi trupul lui puternic.

Se zbate şi îl loveşte cu picioarele, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

— Ce faci? ţipă ea. Dă-mi drumul!

Simte cum pământul îi zboară de sub picioare, iar el o poartă în braţe în direcţie opusă celei spre care se îndrepta Stella.

— Jake, spune ea mânioasă, lovind cu pumnii în stânga şi-n dreapta, lasă-mă jos! Jake!

— Nu mai ţipa, te rog! îi spune el la ureche, în timp ce străbate cu greutate coridorul. Modelul tapetului de pe pereţi trece obsedant prin faţa ochilor Stellei, ameţind-o. O să mă asurzeşti.

Ajung la uşa spălătoriei, pe care Jake o deschide cu piciorul. Stella se agaţă cu mâna de uşă, împiedicându-l pe Jake să meargă mai departe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură el, dezlipindu-i degetele de pe uşă, eşti cea mai încăpăţânată femeie din lume. Ştii asta?

Reuşeşte să-i desprindă mâna şi trânteşte cu putere uşa înainte de a o elibera pe Stella.

În clipa în care se vede liberă, Stella se năpusteşte, mârâind, spre uşă – şi spre Jake. El o prinde cu o mână, iar cu cealaltă răsuceşte cheia în broască.

— E adevărat ce se spune despre impulsivitatea italienilor, spune el, scoţând cheia din uşă. Şi despre impulsivitatea celţilor. Doamne, ce amestec!

Stella îl loveşte cu violenţă.

— Lasă-mă să plec!

— Nu.

— Lasă-mă să plec! ţipă ea mânioasă.

El clatină din cap.

— Dă-mi cheia, Jake! Ea întinde mâna. Dă-mi-o imediat, altfel voi începe să ţip cât mă ţin puterile!

— Ţipă cât vrei! spune el. Nu te va auzi nimeni. Doamna Draper e plecată la cumpărături. Iar Pearl e liberă. El îndeasă cheia în buzunarul din faţă al pantalonilor, chiar lângă vintre. Dacă o vrei, vino s-o iei!

Stella loveşte cu piciorul un maldăr de cearceafuri curate, care se împrăştie pe jos.

— Doamne, spune ea, scrâşnind din dinţi, te urăsc, te urăsc, Jake Kild…

— Gata! De-ajuns! Am încercat să vorbesc cu tine în termeni civilizaţi, dar n-ai vrut să mă asculţi. Ţi-am spus că eram în pragul nebuniei, dar nu ţi-a păsat. Aşa că, în clipe disperate, se impun măsuri disperate. Asta, spune el, arătând vrafurile de prosoape, feţe de masă, cearceafuri şi feţe de pernă frumos aranjate, a fost singura mea şansă.

Stella stă în faţa lui cu pumnii încleştaţi.

— Dacă tu crezi că răpindu-mă şi ţinându-mă captivă într-o spălătorie vei reuşi să mă faci să uit ce ticălos nenorocit eşti…

— Ticălos nenorocit, spune Jake, zâmbind. Îmi place expresia. Acum, ascultă-mă!

— Nu, răspunde Stella, făcând un pas spre el, ascultă-mă tu! Nu sunt genul care se încurcă cu bărbaţi însuraţi, ai înţeles? Dacă crezi cumva că ai vreo şansă să mă convingi să mă răzgândesc, atunci…

— Era pe patul de moarte, Stella. El rosteşte cuvintele încet şi apăsat. Stella aproape că nu le aude, dar le percepe înţelesul, lăsând-o fără suflare. Îşi dădea sufletul, acolo, în faţa mea.

Stella se încruntă. Stând atât de aproape unul de altul, el îi vede pupilele întunecate lărgindu-se ca apertura unui aparat de fotografiat.

— Ce vrei să spui?

Jake îşi trece mâna prin păr.

— S-a întâmplat… incidentul acela… în Hong Kong. Acum câteva luni. Era Anul Nou chinezesc. Trage adânc aer în piept, apoi îl dă afară. Nu a mai vorbit de mult despre asta şi nici nu l-a descris cuiva de la bun început. Poate că s-a vorbit şi aici despre asta, la ştiri, nu ştiu. E vorba de…

— Oamenii striviţi în îmbulzeală? spune Stella.

El o priveşte insistent.

— Da. De unde…

Ea face un pas înapoi.

— Am citit despre asta în ziare.

— Aha! Jake respiră din nou adânc. Cuvintele astea au nevoie de mai mult oxigen decât cele normale. Eram acolo, continuă el, şi era şi ea. Prietena ei, prietena ei cea mai bună, a murit. A fost strivită de mulţime. Iar Mel… Mel a fost grav rănită. Şi zăcea pe patul acela de spital de la Terapie Intensivă şi mi-a spus că… Jake îşi freacă faţa cu mâna… cuvintele ei au fost atât de ciudate, dar mi-a spus că nu poate să îndure gândul că va muri fără… fără să se căsătorească cu mine.

Stella se uită la el. Se întreabă oare dacă spune adevărul. Jake n-are de unde să ştie.

— Şi te-ai căsătorit cu ea, spune Stella.

— Da. În seara aceea. Totul părea de domeniul fantasticului.

Trecusem printr-o experienţă cumplită… incredibilă, o experienţă pe care nu ţi-o poţi imagina, care nu ţi se poate întâmpla ţie… Mi-am fracturat braţul, iar fata asta cu care mă întâlneam doar de câteva luni era pe patul de moarte şi… şi ştiam că n-o iubesc, dar doctorii spuneau că nu va mai apuca ziua de mâine şi…

— Dar a supravieţuit.

— Da, spune Jake, dând din cap. A supravieţuit. Iar eu m-am trezit însurat cu fata asta, cu această… străină, practic, şi am adus-o aici, la părinţii ei… de aceea, sunt aici, în această ţară şi… Jake se simte deodată pustiit… Şi asta e… povestea… căsniciei mele. Aşa-zisa mea căsnicie.

Stella nu spune nimic, scrutându-i încă chipul cu privirea.

— Cum se simte acum? îl întreabă ea în cele din urmă.

— Se simte bine, răspunde el. Mai bine. Mult mai bine. Îşi va reveni complet. Am vrut să-ţi spun toate astea ca să înţelegi… ca să înţelegi că nu sunt… clatină din cap, căutându-şi cuvintele… că nu sunt genul care se încurcă cu altcineva, deşi e însurat.

— Dar asta ai făcut, insistă ea. Exact asta ai făcut.

— Da, ştiu, dar…

— Deşi eşti însurat cu o persoană grav bolnavă.

— Da, da, oftează Jake. Ştiu. Şi nu pot să-ţi spun cât de tare regret. Realizând ce-a spus, se corectează: Regret că nu ţi-am spus mai devreme. Despre situaţia mea. Îmi pare tare rău. Nu… nu însă şi ce s-a întâmplat între noi. O priveşte stăruitor. Asta nu regret deloc.

Stella pare să manifeste un interes deosebit pentru modelul covorului.

— Nu sunt căsătorit în adevăratul sens al cuvântului, insistă el. Trebuie să înţelegi asta. Adică, sunt căsătorit legal, dar nu am nicio legătură cu…

— Mel îţi cunoaşte sentimentele? îl întrerupe Stella, înlănţuindu-se cu braţele.

Jake îşi ţuguie buzele, redus practic la tăcere. De ce au femeile capacitatea asta înnăscută de a despica firul în patru? De a intra în miezul problemei? Cum reuşesc să facă asta?

— Păi, spune el, încercând să mai câştige timp, nu chiar. Adică…

— Nu chiar? întreabă ea.

— Ăăă, spune el, hotărându-se să mărturisească adevărul, nu. Nu le cunoaşte.

— Bine. Stella întinde mâna. Cheia. Dă-mi cheia!

Jake nu se mişcă.

— Jake! Dă-mi nenorocita aia de cheie!

— Nu, se împotriveşte el, cuprins de un impuls copilăresc. Nu vreau.

— Puţin îmi pasă ce vrei. Ea se năpusteşte din nou asupra lui, iar

Jake rămâne o clipă împietrit de senzaţia pe care i-o creează atingerea sânilor ei prin materialul hainelor lor. Poate că tu crezi că nu eşti însurat, dar dacă soţia ta crede că eşti căsătorit cu ea în adevăratul sens al cuvântului, atunci acesta este un fapt incontestabil.

Se iau la bătaie. Stella se luptă să-i ia cheia din buzunar, dar el o apucă de mână.

— Poate că ai dreptate, spune el, simţind căldura pe care o degajă trupul ei, dar…

— Niciun „dar", spune ea. Dacă crezi că o să am vreo legătură cu tine cât timp ai o soţie – ca să nu mai vorbim de faptul că este o soţie bolnavă – atunci… îşi bagă mâna în buzunarul lui… atunci eşti nebun. El îi simte mâna strecurându-i-se în pantaloni şi geme involuntar. Ea scoate cheia, mânioasă, dar triumfătoare. Perversule! îi aruncă Stella dispreţuitoare.

— Bine, spune el, în timp ce Stella introduce cheia în broască. Bine. Ai dreptate. Fireşte că ai dreptate. Voi rezolva problema. Îţi promit. O să vorbesc cu Mel.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Nu trebuie să faci nimic în numele meu. Se aude un clic şi uşa se deschide. Perversule! repetă ea, ieşind pe hol.

Când se îndreaptă spre el pe peronul gării Waverly, Jake se gândeşte că ea trebuie să ştie că ceva nu e în regulă. Cu siguranţă.

Dar poate că nu. Îi face semn cu mâna, fluturând-o energic prin aer şi afişând un zâmbet generos. Ţine strâns în mână o revistă, iar chipul îi trădează speranţa. Jake simte, ca un nod în stomac, răutatea actului pe care îl va comite.

A sunat-o să-i spună că trebuie s-o vadă şi că va veni la Norfolk. Dar ea i-a sugerat să petreacă un weekend în Edinburgh. Se simţea mult mai bine şi o schimbare de decor era exact ce-i trebuia. Edinburgh era un oraş frumos, iar ei se vor simţi minunat.

Îl cuprinde în braţe şi îl sărută – pe gură, pe obraji, pe gât, dar el nu poate s-o ia în braţe, nu poate încă. Şi în tot acest timp, ea îşi lasă amprenta asupra lui – prin saliva şi buzele ei. Jake trebuie să-şi reprime dorinţa de a se desprinde din îmbrăţişarea ei.

Intră într-o cafenea din apropierea gării şi el îi cumpără o cafea şi o prăjitură din aluat, sub formă de triunghi, presărată cu zahăr. „Prăjitură fărâmicioasă i se spune", îl informează ea, în timp ce soarbe din cafea, uitându-se la broşurile de pe un raft, la oamenii care intră în galeria de artă de vizavi, la un copil care bea cu paiul lângă fereastră.

— Mel! spune Jake.

Vrea să termine cu afacerea asta, dar nu ştie cum să înceapă. Cum poţi să spui aşa ceva?

Ea lasă ceaşca pe farfurioară. Îl priveşte. El o vede scrutându-i chipul cu atenţie, de parcă ar vrea să şi1 întipărească bine în memorie. În faţa ochilor îi apare însă imaginea Stellei. Stella sparge un ou şi îl varsă într-un vas cu făină; îşi apleacă capul într-o parte, concentrată. Este în Edinburgh. Oraşul Stellei.

Jake îşi încleştează degetele pe sub masă.

— Am vrut să ne vedem astăzi, pentru că…

— Am putea să mergem la galerie mai târziu, dacă vrei, îl întrerupe Mel, iar Jake îi surprinde pe chip un fior de spaimă. Ţi-ar plăcea, nu-i aşa?

— Trebuie să-ţi spun…

— Sau la castel! exclamă ea, aplecându-se ca să-i atingă braţul. N-am mai fost acolo de ani de zile. Ar fi frumos, nu? Aproape că îl imploră acum, părând gata să izbucnească în lacrimi.

— Mel, nu mă pot căsători cu tine.

O spune pe un ton blajin, punându-şi mâna peste a ei. Îi spune că îi pare rău. Undeva, în spatele lor, o chelneriţă zdrăngăne nişte ceşti pe o tavă. O uşă se trânteşte şi doi bărbaţi trec pe lângă ei, spunând ceva despre un bilet de autobuz pierdut.

Mel se uită într-o parte, apoi în pământ, apoi spre scaunul gol de la masa lor.

— Dar suntem deja căsătoriţi, spune ea.

— Ştiu. Îşi aţinteşte privirea asupra inelului pe care ea îl poartă încă din seara aceea, de la spital. Îşi dă seama că habar nu are de unde a apărut inelul acela. Cineva, probabil vreo asistentă, l-a adus de undeva, dar Jake nu i-a acordat niciodată atenţie. Vreau să spun, continuă el, că trebuie să punem punct căsniciei noastre.

Ea îşi retrage mâna dintr-a lui. Lacrimile încep să-i curgă pe obraji, de parcă ar fi stat ascunse sub pleoape, gata oricând să se reverse. Le şterge repede cu un şerveţel, evitându-i privirea.

— Te rog, Mel, spune Jake îndurerat. Te rog să nu plângi!

Îi dă părul la o parte şi îşi sprijină capul de al ei. Ea nu şi-l retrage. Oamenii îi privesc acum, atrăgând atenţia şi partenerilor la scena care se derulează în faţa lor.

— Îmi pare rău, şopteşte el. N-am avut niciodată intenţia… n-am vrut niciodată… să te fac să suferi… Doar că…

— Pot să te întreb ceva? întreabă ea cu vocea tremurândă.

— Fireşte. Orice.

Mel îşi încleştează mâinile şi îşi bagă unghiile în carne.

— Mă… lacrimile îi brăzdează din nou obrajii, iar ea îi şterge mânioasă cu un şerveţel ud… m-ai… spune ea… m-ai iubit?

Jake păstrează tăcerea. Discuţia asta îl poartă în ape tulburi. Ce să-i spună? Ştie că adevărul nu reprezintă întotdeauna cea mai bună soluţie. Dar este oare o variantă mai bună în această situaţie decât o

minciună sau un adevăr spus pe jumătate? Nu are nici cea mai vagă idee.

— M-ai iubit? Trebuie să ştiu, spune ea, zâmbindu-i timid printre lacrimi.

Jake studiază suprafaţa mesei, fabricată dintr-un material care imită tecul.

— Da, spune el cu grijă, la început. Sau, cel puţin, aşa am crezut. Se uită la ea, la ochii ei înroşiţi, la chipul ei brăzdat de lacrimi, şi vede că se luptă din răsputeri să nu izbucnească din nou în plâns. Totul a fost atât de nou când… noi… de Anul Nou chinezesc… A fost o experienţă uluitoare… care… ne-a marcat… Cuvintele lui Jake rămân suspendate în aer. Nu se pune problema că nu simt nimic pentru tine, că regret ce… ce-am făcut în noaptea aceea. Aş face la fel dacă… dacă…

— Dacă mi-aş da sufletul pe un pat de spital, completează ea. Îţi mulţumesc.

— Nu, spune el. Nu, nu. Nu despre asta e vorba. Mel, nu trebuie să crezi că am făcut totul din milă sau… sau…

— Ce-ai de gând să faci acum?

Ea se sprijină de spătarul scaunului, privindu-l cu ochii îngustaţi şi rupând şerveţelul în mii de bucăţele.

— Când? În după-amiaza asta?

— Nu, în general. Te întorci în Hong Kong?

— Nu. Mă întorc la…

— La hotel?

— Da.

Se aşterne o clipă de tăcere. Mel îl scrutează cu privirea, îi cercetează chipul, cu mintea învolburată.

Jake este uimit. Dar şi tulburat de această schimbare bruscă a ei.

— De ce mă…

— Ai cunoscut pe altcineva, spune ea, rostind cuvintele cu o precizie stranie.

Stella îi apare din nou în faţa ochilor – încolăcindu-şi degetele prin păr.

— Nu, minte el, nu, nu e adevărat.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da. Mel se apleacă peste masă, cu chipul contorsionat de durere. E vorba de fata care mi-a răspuns la telefon, nu-i aşa? Chipul tău trădează întreaga poveste. Ticălosule!

Nu o vede retrăgându-şi braţul. Nu simte decât o lovitură puternică, ce-i suceşte capul într-o parte, şi o durere pătrunzătoare în obraz.

— Doamne, Mel! exclamă el, punându-şi mâna pe faţă, uimit de blândeţea vocii lui. De ce-ai făcut asta?

Îşi plimbă limba prin gură, convins fiind că lovitura i-a zburat vreun

dinte. Erau toţi la locul lor. Dar când îşi priveşte degetele, vede că sunt pătate de sânge. Probabil că l-a lovit cu un inel.

— Eşti un ticălos, izbucneşte ea, un ticălos prin excelenţă! Mi-ai vândut doar baliverne când mi-ai spus că vrei să vezi Scoţia, când de fapt nu căutai decât…

Mel se ridică atât de repede în picioare, încât răstoarnă scaunul la pământ.

— Nu, nu, încearcă el să protesteze, cu gura amorţită de durere.

Ea îşi ia haina de pe spătarul unui scaun şi iese ca o furtună din cafenea, lăsându-l pe Jake la masă, cu mâna încleştată pe faţă.

Stella stă întinsă pe burtă, pe un parapet, la adăpostul unui coş de fum. Ajunge aici urcându-se în pod şi, de acolo, escaladând o scară de incendiu. Nimeni nu vine aici, cu excepţia ei. Îi plac dinţii zigzagaţi ai crenelurilor, căldura pe care plumbul o captează de la soare, vântul care agită crucea de pe steagul de deasupra ei şi care nu ajunge la ea dacă stă pe burtă şi faptul că totul pe pământ – maşinile parcate în faţa hotelului, oamenii care pleacă sau Pearl care străbate pajiştea – toţi par mici, ca nişte figurine de jucărie pe care le poate lua în mână.

Este după-amiază târziu, este aproape timpul să intre în tură, este timpul ca Jake să se întoarcă. Dar poate că nu. Poate că va trebui să stea mai mult. Poate că se va hotărî să…

Stella se întoarce la cartea ei şi citeşte un paragraf. Se opreşte. Apoi îl reia de câteva ori. Pipăie cu degetele biletul de la Jake, pe care l-a găsit în dimineaţa aceea şi pe care l-a strecurat în buzunarul şorţului. Biletul joacă rolul de semn de carte. Nu trebuie să-l mai citească. Îl ştie pe dinafară: *Am plecat să mă întâlnesc cu Mel. Mă întorc în seara asta. Pregăteşte-te!*

Închide cartea cu zgomot şi oftează. Nu reuşeşte să şi-l scoată din minte. Se gândeşte tot timpul la el – dar nu într-un mod constructiv, inteligent şi coerent. Indiferent ce face sau la ce se gândeşte, mintea îi zboară invariabil la el, iar o voce îi repetă stăruitor: *Jake, Jake.* Nu s-a îndrăgostit niciodată de cineva aşa cum s-a îndrăgostit de el. Pare cuprinsă de o boală fără leac, care îi umbreşte existenţa, învăluind-o într-o stare de apatie, de stupoare, o stare dominată de prezenţa lui Jake.

Este ridicol, îşi spune Stella. Cum s-a întâmplat atât de repede? Cum a decăzut atât de tare, ajungând în acest prag al imbecilităţii? Nu i s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. *Şi nici n-ar fi trebuit să i se întâmple,* îşi spune ea, în timp ce aude zgomotul unei maşini în depărtare. *Un taxi, poate? De la gard?*

Stella se ridică în picioare şi se sprijină de parapet, scrutând copacii printre care trebuie să se ivească maşina. Motorul bâzâie la distanţă, iar Stella crede că surprinde printre trunchiurile copacilor o licărire

roşie, dar nu este sigură. *E Jake,* îi spune o voce, *el e, a venit.* E pregătită? Nu ştie. Pregătită pentru ce?

Apoi maşina apare în lumină, mergând repede, prea repede pentru drumul şerpuitor. Împrăştie pietrişul în urma sa. Stella recunoaşte maşina, dar mintea ei obsedată de Jake are nevoie de câteva secunde ca să proceseze informaţiile. La volan se află o singură persoană.

Stella clipeşte şi se gândeşte cât de uşor este să te izolezi de lume închizând ochii. Îşi aţinteşte privirea spre pământ şi i se pare că se află la mii de kilometri depărtare, de parcă ar privi imaginea prin satelit a unei alte planete.

Acest lucru era inevitabil, realizează Stella acum. Inevitabil. Dar a crezut că este în siguranţă aici, ascunsă de lume; a crezut că nimic nu va putea s-o atingă dacă se refugia într-un ţinut îndepărtat. Se întoarce şi se prăbuşeşte în genunchi, în spatele parapetului.

Jake coboară în fugă scara de serviciu. Ar ajunge mai repede prin holul de la intrare, dar ştie că doamna Draper nu este de acord ca personalul hotelului să-l folosească ca scurtătură. Este încă devreme, puţin înainte de ora şase. Stella trebuie să fie în bucătărie, pregătind legumele pe care bucătarul-şef le va folosi în seara aceea. Are şansa s-o prindă singură. Poate că o va atrage din nou în cămară.

Jake se năpusteşte în bucătărie râzând, lucru deloc potrivit pentru buza lui rănită, dar asta nu-l împiedică să râdă în continuare. Bine, nu se poate spune că are actele de divorţ în buzunar, dar este un lucru ca şi făcut.

Se opreşte pe loc. În faţa lui, se află o Stella mai mică de statură, cu trăsături mai aspre, care îl priveşte vădit nedumerită.

— Bună, Jake.

Se uită în dreapta lui şi o vede pe Stella, pe adevărata Stella, pe Stella lui, care stă în spatele tejghelei. Chipul îi trădează freamătul sufletesc, pentru că este încordată şi roşie la faţă. I-o prezintă pe femeia de alături.

— Jake, ea este sora mea, Nina.

Nu se uită la Nina când ea îl ia de mână. Nimeni nu spune nimic timp de câteva secunde.

Apoi, Nina rupe tăcerea.

— Am venit în vizită.

Jake dă din cap. Un nor ciudat, un aer de mister le învăluie pe cele două surori, ceva intim şi tainic, ceva străveziu şi diafan ca pânza de păianjen. Ar vrea să adulmece acest aer – ca să-i descopere parfumul.

— Stau doar în seara asta. Deşi – spune ea, uitându-se la Stella – aş putea să rămân şi mai mult. Nu m-am hotărât încă.

— Nu trebuie să te întorci la serviciu? o întreabă Stella pe un ton aspru. Ea strânge pumnul încordată.

— Nu, răspunde Nina, zâmbind şi analizându-l pe Jake din cap până-n picioare. Avantajele meseriei de liber-profesionist. Tu ce faci aici?

— Eu… îngaimă Jake… diverse lucruri. Mă ocup de întreţinere, de grădinărit, de lucruri de acest gen. Stella!

— Activităţi tipic bărbăteşti, spune ea, în timp ce Stella îşi ridică ochii spre el.

— Pot să vorbesc puţin cu tine? o întreabă Jake.

El are senzaţia că nu-şi va mai putea stăpâni nerăbdarea dacă nu vorbeşte chiar acum cu ea, între patru ochi.

— Păi – Stella se uită la ceas, apoi din nou la Nina – cred că da. Trebuie doar să…

În clipa aceea, bucătarul deschide uşa. Îi priveşte pe toţi, unul câte unul.

— Ce dracu' se petrece aici? mârâie el. Daţi vreo petrecere?

Se dau cu toţii la o parte din calea lui, făcându-i loc să treacă.

— Frumos din partea voastră că puteţi să staţi la taclale, dar avem optsprezece muşterii la masă diseară, iar dacă legumele alea nu sar în tigaie – să spunem, în zece secunde – o să dăm de dracu'. Iar voi doi – spune el, îndreptând un polonic spre Jake şi apoi spre Nina – căraţi-vă de aici! Nu prea înţeleg ce căutaţi voi în bucătăria mea în seara asta. Iar pe tine nici măcar nu te cunosc, îi spune el Ninei.

Stella îşi dă ochii peste cap.

— Bine, bine. Jake – ea se întoarce spre el, iar Jake trebuie să-şi înăbuşe dorinţa de a o atinge – poţi s-o conduci pe Nina la rulota mea? Neen, vin să te văd dacă am vreo pauză. Dacă nu, ies în jur de ora zece. Trebuie să… Cuvintele îi rămân suspendate în aer şi îl priveşte încruntată pe Jake. Ce-ai păţit la buză?

El ridică din umeri şi zâmbeşte.

— Îţi povestesc mai târziu.

— Doamne, spune Nina, când ies amândoi pe uşa de serviciu, întotdeauna e aşa de amabil? întreabă ea, căutând ceva prin geantă.

— Cine?

— Bucătarul.

— Aa! Bucătarul! Da, răspunde Jake. Cam aşa ceva.

În timp ce străbat grădina, Nina îşi scoate din geantă o ţigară. Pe drumul prin pădure ea se opreşte, ca şi când ar fi aşteptat ceva. Se uită la el, fixându-l cu ochii ei ciudat de familiari.

— Ai un foc? întreabă ea.

— Nu.

Scotoceşte din nou prin geantă şi scoate o cutie de chibrituri. Aprinde un chibrit, ferindu-se de vânt.

— Mare hotelul! spune ea, protejând flacăra în căuşul palmelor. Foarte şic!

— Da. Aşa este.

— Eşti de mult aici?

— De vreo câteva săptămâni.

— Nu la fel de mult ca Stella.

— Nu. Rulota este acolo, îi arată Jake. Te conduc eu – nu poţi s-o vezi de aici.

Pornesc din nou la drum. Nina stinge chibritul şi îl aruncă printre pietrele acoperite cu muşchi. În timp ce merg unul lângă celălalt, Jake observă că ea se mişcă ciudat, ostentativ, de parcă a învăţat paşii imitând desenele dintr-un manual.

— Unde este râul? întreabă ea deodată.

— Ăăă… Jake trebuie să se gândească o clipă înainte de a răspunde. În partea aceea, spune el, arătându-i locurile de dincolo de rulotă.

Nina trage adânc din ţigară.

— Cât de departe?

— Cam la opt sute de metri. Poate chiar mai puţin.

Ea clatină din cap.

— Cunoşti zona? întreabă Jake.

— Oarecum. Nu.

— Oarecum nu?

— Oarecum da, răspunde ea, râzând scurt.

Se aşterne o clipă de tăcere. Jake aşteaptă ca ea să-i ofere mai multe lămuriri. Nu ştie de ce, dar are senzaţia că se apropie de ceva ce şi-a dorit mereu să afle.

— Noi am fost o dată aici, spune ea, şi Jake descoperă că îi soarbe fiecare silabă, de teamă să nu piardă ceva. După ce rosteşte însă aceste cuvinte, se opreşte şi îşi dă capul pe spate, de parcă ar fi vrut să înlăture nişte amintiri urâte. Tocmai m-am certat cu soţul meu, îi mărturiseşte ea în schimb.

— Aha! Jake este surprins de această mărturisire. Apoi izbucneşte în râs. Şi eu, spune el. Dar nu cu soţul meu, evident, cu…

— Soţia ta? continuă Nina, întorcându-se spre el.

Este un scenariu foarte simplu, aproape ca un basm. Două surori merg pe malul unui râu. Se ţin de mână şi sunt îmbrăcate în rochiţe asortate. Cărarea este şerpuitoare, urmând curbele şi pantele râului. Râul este întunecat, adânc şi iute. În drumul lor, descoperă că râul a fost şi mai mare, înecând malul şi cărarea. Dar deocamdată ele pot să străbată poteca ţinându-se de mână.

Pădurea freamătă şi susură în jurul lor. Colegii cu care au venit le-au lăsat în urmă. Sora mai înaltă, care nu este de fapt cea mai mare, o ajută pe sora mai mică să străbată terenul abrupt şi stâncos. Nu ştiu exact ce le aşteaptă, dar încep să bănuiască. În depărtare, se aude un vuiet înăbuşit, iar apa se revarsă într-o cascadă, insondabilă şi

periculoasă.

Sora mai înaltă ia o piatră şi o aruncă în râu. Apa o înghite lacomă.

— Ai auzit? întreabă ea, fără să-şi întoarcă privirea.

— Ce?

— Ecoul. Ascultă!

Se apleacă să ia o altă piatră, dar, de data asta piatra zboară mult mai departe şi nimereşte în apele adânci şi lente din partea cealaltă, mult mai îndepărtată, iar râul o înghite în tăcere.

Nu prea departe de locurile acelea, într-un punct paralel din istorie, aceeaşi soră stă într-o bucătărie încinsă şi aburindă, unde curăţă morcovi şi îi aruncă într-un vas din inox. Se apleacă deasupra fundului de tăiat legume şi îşi şterge cu dosul palmei picăturile de sudoare de pe frunte exact în aceeaşi clipă în care cealaltă soră bate la uşa joasă, din lemn, a unui vechi coteţ renovat, ţinând în mână o sticlă de vodcă furată.

Jake a fost atât de sigur că o va vedea pe Stella în pragul uşii, încât chipul surorii ei îi provoacă din nou un şoc.

— O! spune el, oprindu-se în drum. Seamănă într-un mod atât de ciudat cu Stella, şi totuşi se deosebesc atât de tare una de cealaltă. Bună.

— Bună, îi răspunde ea cu un zâmbet generos, care îi dezvăluie dinţii albi.

— N-ai… putut să găseşti rulota?

— Ba da, spune ea, dând din cap. Am găsit-o.

— Bine.

— Ce faci? îl întreabă ea, încercând să cerceteze camera cu privirea.

— Eu? Jake se simte neliniştit. Ce caută aici? Nu şi-a luat la revedere de la ea? Nu mare lucru, răspunde el. De fapt, o aşteptam pe…

— Te superi dacă intru puţin?

— Ăăă… problema e că…

— Nu-mi place rulota aia. Îmi dă fiori.

— Da.

— O pădure ciudată. Ea, sora Stellei, tremură în pragul uşii lui. Nu ştiu cum poate Stella să stea acolo. Am venit să stau puţin cu tine. Dacă nu te deranjează.

Se gândeşte că – dacă îi va spune „Nu” – va refuza, de fapt, compania surorii Stellei. Ce va spune Stella în acest caz?

— Bine, acceptă el. Nicio problemă.

Îi face loc să treacă, iar Nina intră în cameră, se aşază pe pat şi îşi scoate pantofii.

— Am adus ceva de băut, spune ea, scoţând sticla de vodcă.

Stella scapă o tavă cu pahare în drumul ei spre sala de mese. Nu ştie

de ce. Îi alunecă pur şi simplu din mână, ca şi când ar fi stat într-un echilibru precar, ca şi când un braţ ar fi fost mai slab decât celălalt.

Paharele se sparg în mii de bucăţele. Aduce un făraş şi mătură cioburile printre picioarele clienţilor vădit deranjaţi, ducând apoi gunoiul în bucătărie.

I se pare ciudată această transformare. Cu două minute în urmă, erau nişte pahare de vin, iar acum sunt doar nişte cioburi de sticlă, ce vor fi aruncate la gunoi.

— Problema cu Richard este că… îi spune Nina, apropiindu-se şi atingându-i umărul cu mâna în care ţine o ţigară aprinsă. Lui Jake nu-i plac ţigările. De ce o lasă să fumeze în cameră? Nu-şi aminteşte să-i fi cerut voie.

— Ce spuneam? întreabă ea, privindu-l stăruitor.

Ea pare foarte aproape de el, cuibărită în pat. Mirosul de nicotină şi vodcă îi invadează nările.

— Richard… îi aminteşte Jake.

Ar trebui să se ridice în picioare. Este înăbuşitor aici. Poate că ar trebui să deschidă uşa, să pătrundă puţin aer curat. Se îndepărtează de ea, aşezându-se pe marginea patului. Fără sprijinul pe care i-l oferea umărul lui, Nina se prăbuşeşte pe saltea, chicotind.

Jake se ridică în picioare şi numai atunci realizează cât de beat este. Camera se învârteşte în jurul lui, iar mintea îi este greoaie şi înceţoşată. Cum a reuşit să se îmbete? Priveşte uluit sticla de vodcă de la căpătâiul patului. Este pe jumătate plină. Apoi îşi aminteşte ţigările de marijuana pe care le-a făcut Nina. Oare câte a fumat? Îl întreba de Mel şi în tot acest timp amesteca drogul cu tutunul. Era o combinaţie mult prea puternică pentru el, mult prea puternică.

Sticla nu este fabricată din nisip? se gândeşte Stella în timp ce preia comanda pentru desert a unei familii din Glasgow. Altă metamorfoză ciudată. Respiră adânc şi încearcă să înţeleagă ce-i spune femeia de la masă – ceva despre alergia la laptele de vacă. *Încearcă să te aduni,* îşi spune ea, *măcar acum!*

Pare că stă întins în pat. Capul îi este cufundat într-o pernă, iar deasupra i se pare că vede tavanul. Vocea Ninei curge nestăvilită, ca un râu. Vorbeşte despre slujba ei, despre oamenii cu care lucrează, despre pacienţii pe care îi vizitează, despre cât de ciudat i se pare să fie din nou aici, despre faptul că nimic nu s-a schimbat, presărând discuţia cu detalii referitoare la apartamentul ei.

Jake nu vrea decât să doarmă. Resimte cu putere palma pe care Mel i-a dat-o peste faţă. Somnul îl cuprinde în mrejele sale, dar, de fiecare dată când aţipeşte, ceva îl trezeşte. O voce îi şopteşte că are ceva

important de făcut. Ceva foarte important. Dar acum, în acest moment, nu-şi aminteşte despre ce este vorba. Ştie doar că acest ceva îl împiedică să adoarmă.

Stella aleargă în noaptea prin pădure, lumina conică a unei lanterne agitându-se în preajma ei. Cunoaşte drumul, dar îi dă încă fiori.

Rulota era goală, rece şi întunecată. Dă ocol hotelului şi ajunge în parcare. Oare a plecat fără să-i spună? Nu. Maşina Ninei este încă acolo.

Stella se întoarce. Unde ar putea să fie? Nu e la hotel, pentru că Stella tocmai a plecat de acolo. S-a dus la plimbare? Dar Nina n-ar pleca niciodată singură, noaptea, în această pustietate – urăşte întunericul.

Stella vrea s-o strige cât poate de tare. Cum a putut să dispară în acest fel? A evitat-o pe sora ei luni de zile, dar acum ar da orice s-o aibă alături de ea.

Trebuie să fie undeva, încearcă Stella să se liniştească. Se îndreaptă spre cealaltă parte a hotelului, dincolo de terasă şi de plantele din ghiveci, spre grajduri. În aer plutesc nenumărate insecte minuscule, care îi invadează faţa, părul şi mâinile. Merge încă neliniştită, când dă cu ochii de singura fereastră a coteţului renovat care are draperiile trase. Din spatele uşii răzbate o lumină palidă. Stella se opreşte pe loc.

Îşi strânge şi îşi desface pumnii, gândindu-se ce să facă. Apoi păşeşte în vârful picioarelor şi îşi lipeşte urechea de uşă.

La început, nu aude nimic. Doar freamătul sângelui care îi curge prin vene, ca vuietul mării surprins într-o scoică. Îi este frig, realizează ea, căci numai uniforma de serviciu o proteja de aerul rece de afară. Trebuie să se întoarcă la rulotă, să-şi ia o vestă. Apoi aude ceva – o mişcare, un foşnet, precum cel pe care îl scoate un material la atingerea pielii. Şi o respiraţie, un geamăt, o exclamaţie sau un gâfâit.

Stella se retrage de la uşă. Se întoarce şi face câţiva paşi – zece sau poate unsprezece. Apoi începe să fugă, acoperindu-şi urechile cu mâinile şi împiedicându-se la fiecare pas.

Dacă împarţi o cameră cu cineva timp de optsprezece ani, îi recunoşti fiecare ţipăt, fiecare mişcare, fiecare respiraţie, fiecare geamăt. Era sora ei. Fără nicio umbră de îndoială.

Sora ei şi Jake. Gândul seamănă cu un fier încins pus pe o rană.

Jake se priveşte, puţin surprins. Zace în pat, acoperit cu păturile doar pe jumătate. Se întoarce ca să vadă cât e ceasul şi simte cum o durere sfâşietoare îi zdrobeşte capul.

— La dracu'! murmură el, ducându-şi mâna la frunte. Se ridică în capul oaselor. Ochii îl ustură, iar în gură are o senzaţie îngrozitoare. Doamne! geme el. Cred că sunt pe moarte. O să mor cu siguranţă.

Vede atunci lângă uşă pantoful unei femei. Din piele neagră. Cu toc înalt. Îl priveşte stăruitor şi, cu cât îl priveşte mai tare, cu atât i se pare mai ciudat, de parcă ar fi un obiect vechi, pe care nu l-a văzut niciodată şi căruia nu-i înţelege rostul aici.

Se răsuceşte în pat, făcând să se mişte salteaua şi trupul persoanei care stă cu spatele la el – o femeie. Mintea lui procesează foarte calmă această informaţie, ca şi când ar fi un lucru cât se poate de firesc şi de acceptabil. Pentru o clipă, nu înţelege ce s-a întâmplat. E Mel? se întreabă el, uimit. Nu. Femeia asta are părul scurt şi castaniu. Cine ar putea să fie?

Stella. Creierul lui procesează fericit acest nume. Dar Jake ştie că nu e ea, iar numele ei îi readuce totul în minte.

— O, la dracu'! Jake sare din pat, parcă contaminat. Mii de draci!

Este atât de mânios, atât de furios pe sine însuşi, încât nu reuşeşte nici să-şi pună pantofii. Se luptă preţ de câteva minute cu propriile sale gânduri, încercând simultan să se certe, să-şi facă rău şi să se încalţe.

După ce reuşeşte să se încheie la un singur pantof, se năpusteşte afară. Lumina îl izbeşte cu puterea unui ciocan care cade pe nicovală şi închide un ochi în timp ce fuge pe cărarea ce duce la hotel. La răscrucea unde drumurile se despică în două, trebuie să se hotărască unde să se ducă. La rulotă sau la hotel? La rulotă sau la hotel? Unde o va găsi? Jake se uită la ceas şi descoperă cu uimire că îl mai are încă la mână. Este ora şapte şi ceva. S-o trezească? Da, se hotărăşte el într-o clipită, trebuie s-o trezească.

— Eşti un idiot, un idiot nenorocit! Ce dracu' a fost în capul tău? se ceartă el, străbătând cu paşi mari cărarea prin pădure. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Din pragul uşii, s-a trezit cu ea în cameră – cu sticla de vodcă şi ţigările cu marijuana şi apoi…

Jake se opreşte, gâfâind, pe loc. Pearl stă în mijlocul potecii, cu braţele încrucişate, blocându-i drumul.

— N-o vei găsi aici, îi spune ea.

Lui Jake îi este dintr-odată foarte frig.

— De ce? Unde este?

— A plecat.

— A plecat? Cuvintele îl izbesc cu putere în stomac. Unde?

— A plecat. A zburat. Şi-a luat tălpăşiţa. Pearl vine spre el, iar Jake face un pas înapoi. Nu are curajul s-o înfrunte. Îşi imaginează că l-ar putea distruge, apelând la magia neagră sau la cine ştie ce alte ştiinţe oculte. Iar eu, cel puţin, îi dau dreptate, spune ea trecând pe lângă el, surprinzător de repede pentru o persoană atât de mică de statură.

— Pearl, stai! Jake se întoarce spre ea, împiedicându-se de şiretul descheiat şi prăbuşindu-se la pământ. Stai o secundă!

Pearl îşi continuă drumul. Ridicându-se în picioare, Jake trebuie să

alerge ca s-o prindă din urmă.

— Ce ţi-a spus, Pearl? Ce ţi-a spus?

Ea flutură din mână.

— Nu mi-a spus nimic. Nici nu era nevoie. Se întoarce spre el – o femeie care nu-i ajunge nici până la umăr şi care îl sperie de moarte. Eu văd lucrurile astea, spune ea. Nu trebuie să fii un geniu ca să înţelegi ce s-a întâmplat. Ar trebui să-ţi fie ruşine, băiete, încheie ea, cu o privire stăruitoare.

— Ascultă-mă! Din cauza potecii prea înguste, Jake este obligat să meargă în spatele ei. Nu e ce… încearcă să-şi îmbrace gândurile în cuvinte, dar pare un lucru extrem de greu. Te înşeli, încheie el, într-un mod lamentabil.

Pearl mârâie.

— Unde a plecat? Pearl, spune-mi, te rog! Te implor.

— Nu ştiu. Se opreşte atât de brusc, încât Jake aproape că se ciocneşte de ea. Şi chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune.

Jake o urmăreşte pe Pearl pierzându-se printre copaci, până când se face aproape nevăzută. El loveşte cu piciorul într-o piatră – o dată, de două ori – cu toată puterea. Apoi se prăbuşeşte peste ea, cuprinzându-şi piciorul în mâini. Nu s-a mai simţit niciodată atât de deznădăjduit. Ce să facă?

Îşi ridică deodată capul. Copacii se zvârcolesc deasupra lui, iar razele de soare se strecoară printre crengile lor. Brusc, îşi aminteşte ceva de aseară. Se încruntă şi îşi priveşte mâinile care i se odihnesc pe genunchi. Ignoră durerea surdă din picior. Şi atunci, imaginea i se derulează prin faţa ochilor ca pe un ecran: Nina se apleacă spre el şi îi şopteşte la ureche: „A omorât pe cineva, ştii…”

PARTEA A IV-A

În timp ce se îndepărtează, Jake îşi spune că nu va privi înapoi. Nu până când nu va ajunge la capătul aleii. De acolo ai parte de o privelişte de vis, căci poţi cuprinde deopotrivă cu privirea pajiştea, conacul şi copacii din spate. Din locul acela, Kildoune stă cu faţa spre lac, dar îi poţi vedea turnurile, ferestrele opace, parapetele şi poteca şerpuitoare ce duce în pădure.

Dar când ajunge la poartă, nu poate să privească înapoi. Nu poate să se întoarcă. Rămâne o clipă pe loc, umbrit de măreţia conacului, privind cărarea ce se întinde în faţa lui şi strângând în mâini bretelele rucsacului. Porneşte apoi la drum, cu paşi domoli şi cu ochii aţintiţi în pământ.

Traversează valea, străbate drumul sinuos, trece de biserică, traversează podul şi lacul şi trece pe sub calea ferată. Când ajunge la şosea, rămâne pe loc lângă rucsac, legănându-se de pe un picior pe altul. În faţa ochilor o vede pe Stella, care se îndepărtează din ce în ce mai mult de el, cu fiecare secundă care trece, şi se gândeşte că firul ce-i leagă este gata să se rupă.

Face autostopul. Nu trebuie să aştepte prea mult. Doi soţi de vârstă mijlocie acceptă să-l ducă până la Pitlochry, acolo unde merg şi ei ca să cumpere un cadou de nuntă pentru fiica lor. Îl lasă pe autostrada A9, iar Jake îşi fereşte ochii de soare, scrutând drumul argintiu, pavat cu piatră. Face în continuare autostopul.

Când o maşină încetineşte, iar şoferul, un bărbat cu un scorpion tatuat pe braţ, îl întreabă unde merge, Jake nu ştie ce să răspundă. Edinburgh sau Londra? Londra? Edinburgh? Unde s-a dus Stella?

— În sud, răspunde el. Se va decide pe drum. Când aruncă rucsacul pe bancheta din spate, îşi dă seama că a uitat să ia bicicleta. Gândul îi provoacă o durere sfâşietoare, pe care o simte fizic, chiar sub stern. Trebuie să se oprească, să se sprijine de maşină, înainte de a închide portiera. Îşi muşcă buza şi trânteşte uşa. Oricum n-ar fi putut s-o ia cu el.

— Atunci, în sud să mergem! spune Omul-Scorpion. Undeva anume?

Nina dă buzna în apartament, aruncându-şi cheile de la maşină, geanta şi haina pe diverse piese de mobilier. Se opreşte ca să verifice mesajele de pe telefon – nimic însă – şi intră în bucătărie.

Richard stă la masă, ţinând într-o mână o felie de pâine prăjită, iar în cealaltă o revistă medicală.

— Iubito, exclamă el, te-ai întors!

— Evident. Nina îşi dă la o parte părul de pe faţă. Ai văzut-o pe Stella?

— Pe Stella? repetă el. Dar am crezut că eşti cu…

— Da, am fost la ea. Vreau să ştiu dacă ai văzut-o astăzi. În dimineaţa asta.

El clipeşte, nedumerit.

— Păi…

— Da sau nu? izbucneşte Nina. Este o întrebare foarte simplă.

— Nu.

— Mama a sunat cumva?

— Nu.

— Bunicii?

— Nu. Nimeni.

— La dracu'!

Nina îşi ţine fruntea în mâini. Ochii i se opresc asupra unei ceşti de pe masa din bucătărie. Se gândeşte s-o trântească pe podea. Îşi imaginează zgomotul pe care l-ar scoate porţelanul zdrobindu-se de gresie. S-ar simţi, fără îndoială, mult mai bine, dar probabil că n-ar trebui s-o facă în faţa lui Richard. Se răzgândeşte.

— La dracu'! repetă ea, cufundându-se într-un scaun.

Richard pune felia de pâine pe o farfurioară şi vine spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Nina nu poate să-i răspundă. Ia în calcul, nervoasă, toate variantele. Unde ar fi putut să se ducă Stella?

Richard se aşază în genunchi în faţa ei.

— Ce-a mai făcut de data asta maestra noastră în arta fugii?

Nina izbucneşte în râs, apoi cade din nou pradă disperării.

— O, Doamne, Richard!

Ea îşi ascunde faţa în halatul lui. Richard o cuprinde în braţe, exact aşa cum şi-a imaginat ea, şi Nina trage în piept mirosul metalic, de spital, pe care îl emană hainele lui.

— Ce s-a întâmplat? murmură el. V-aţi certat? Poţi să-mi spui.

— Nu.

— Nu poţi?

— Nu, nu pot.

El o mângâie cu mâna pe spate.

— Nu-ţi face griji! Indiferent despre ce este vorba, totul se va rezolva.

— Nu prea cred, murmură ea.

Richard o priveşte stăruitor, ţinând-o cu mâinile de talie.

— Îmi pare rău că ne-am certat, spune el.

— Şi mie.

— Mă bucur că te-ai întors.

— Şi eu.

Ea îi zâmbeşte şi îi spune:

— Trebuie să fac un duş.

Jake este impresionat de talentul lui de detectiv. A ajuns la Londra, a găsit o carte de telefoane, a căutat numele Gilmore S., i-a notat adresa, a cumpărat o hartă a străzilor, a găsit adresa, a ajuns la destinaţie cu metroul şi iată-l acum mergând pe strada Stellei.

Când se apropie de numărul casei ei, este copleşit de sentimente contradictorii – de încântare, dar şi de teamă. Este acolo, probabil, în spatele unei ferestre. Ce-i va spune Stella? Cum va reacţiona? Va primi şi de la ea o palmă – a doua în doar două zile?

Clădirea unde se află apartamentul ei este impozantă, cu trepte la uşa de la intrare. Jake o priveşte din stradă. Habar nu are ce se va întâmpla când va intra acolo – dacă îl va lăsa să intre. Cu siguranţă însă, apariţia lui atât de neaşteptată aici o va convinge de… seriozitatea cu care priveşte relaţia lor.

Jake îndeasă harta în buzunar şi sare câte două trepte o dată. Se uită la numele de pe sonerii şi descoperă numele „Gilmore” pe butonul din mijloc, scris cu o cerneală verde, decolorată de ploaie. Apasă pe buton. Sunetul soneriei răzbate de undeva din clădire, îşi ciuleşte urechile, sperând să audă un zgomot de paşi, de voci, orice, şi recapitulează în minte discursul pe care şi-l pregătise.

Nina aşteaptă, scrutând cu privirea maşinile parcate pe trotuar. Uşa se deschide.

— Iubito, spune Evie, primind-o cu braţele deschise, era şi timpul să-mi faci o vizită. Ce faci? Chiar ieri mă gândeam la tine, pentru că…

— Nu pot să stau prea mult, o întrerupe Nina.

— Aha!

— O caut pe Stella. Se aşterne o clipă de tăcere, timp în care Nina analizează chipul lui Evie. Acesta însă nu trădează nimic. Evie o priveşte cu sprâncenele arcuite. N-ai văzut-o, nu-i aşa?

Evie îşi odihneşte pe şolduri braţele împodobite de brăţări.

— N-am văzut-o de luni de zile, iubito.

Nina se sprijină de clanţa uşii. Pe un cablu de deasupra lor două păsări se agită şi ţipă.

— Şi nici n-ai primit vreo veste de la ea, nu?

— Nu.

— Eşti sigură?

Ce două femei se privesc stăruitor. Au aproape aceeaşi înălţime.

— Cât se poate de sigură, răspunde Evie. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Trebuie să plec. Sună-mă dacă afli ceva! spune ea fluturându-şi mobilul.

Jake apasă din nou pe sonerie, de data asta mai mult. Nu se întâmplă nimic. Se leagănă de pe un picior pe altul şi coboară treptele

ca să privească clădirea. Apa care s-a scurs dintr-un jgheab spart a lăsat pe zid o pată portocaliu-cafenie. O plantă îşi flutură frunzele de la o fereastră.

Poate că este plecată. Cu siguranţă că este plecată. Jake se aşază pe ultima treaptă, cu rucsacul lângă el, şi îşi sprijină coatele pe genunchi. O va aştepta.

Îşi scarpină rana de la un picior, îşi scoate geaca şi o pune peste rucsac. Se simte cuprins dintr-odată de un val de oboseală – poate de la căldura soarelui. Realizează de asemenea că este măcinat de o senzaţie copleşitoare de sete. Este o consecinţă a mahmurelii. Dar nu poate să plece acum după apă – nu acum, nu după ce-a străbătut atâta drum. Nu-şi poate asuma riscul de a o pierde pe Stella.

Jake se sprijină de zid, uitându-se de-a lungul şi de-a latul străzii. Un copil se joacă cu un băţ pe caldarâm, o femeie se plimbă cu bicicleta, iar o maşină încearcă să meargă în marşarier într-un spaţiu prea mic.

Evie urcă treptele spre apartamentul ei. Trebuie să repare interfonul, ca să nu mai facă plimbarea asta de fiecare dată când sună soneria. Înăuntru, rupe nişte flori uscate din vaza de pe masă, se joacă cu butoanele unui radiator şi aranjează o pernă.

— Te-a căutat sora ta, îi spune ea persoanei cuibărite în fotoliu.

Francesca este în bucătărie şi curăţă cartofi într-un castron, când Nina apare la uşa de serviciu. Tresare, apoi începe să râdă, ţinând încă în mână instrumentul de decojit cartofi, când se duce să deschidă uşa.

— M-ai speriat, spune ea, îmbrăţişându-şi fiica. Hai, intră! De ce te furişezi aşa?

Trupul Ninei pare fără vlagă, iar chipul ei – atunci când Francesca i-l analizează – pare mai palid decât de obicei.

— Ce e? o întreabă Francesca imediat. Ce s-a întâmplat?

Nina îşi pune geanta pe masă cu o grimasă.

— Stella.

— Ce e cu ea?

Nina rosteşte două cuvinte.

— *E scappata.*

Francesca îşi ridică privirea spre cer.

— Iar? strigă ea.

— Da.

— Unde?

— Nu ştiu.

Francesca se aşază la masă, trântind instrumentul de curăţat cartofii. O clipă mai târziu, se ridică din nou în picioare. A renunţat de mult să mai încerce să descifreze relaţia dintre fiicele ei, dar misterul

continuă s-o scoată din fire.

— Nu înţeleg, spune ea. Am crezut că te-ai dus s-o vezi.

— Aşa este.

— Şi atunci? De ce…

— Nu ştiu, ţipă Nina. Nu mă întreba pe mine!

Francesca îşi încrucişează braţele. Ce se întâmplă cu familia ei? De ce se petrece mereu acest lucru? Cu ce-a greşit? Se pare că arta de a fi mamă se învaţă până la moarte. I-a dat viaţă fiicei sale în urmă cu treizeci de ani: o vârstă la care – ai zice – n-ar trebui să-ţi mai faci griji în privinţa ei. Dar lucrurile nu stau deloc aşa. Copiii fac în continuare lucruri neprevăzute, care îţi răvăşesc viaţa, te iau prin surprindere şi îţi creează palpitaţii.

— N-are niciun rost să te superi pe mine, continuă Nina. Eu doar te-am informat. Te-am avertizat.

Francesca încuviinţează din cap, aţintindu-şi privirea asupra fiicei ei.

— Trebuie să plec, spune Nina, zornăind cheile în buzunar.

— Bine.

— Te anunţ dacă aflu ceva.

— *Si, si.* Francesca o conduce la uşă.

Aşteaptă ca Nina să pornească maşina, apoi se duce direct la telefon. În clipa în care mama ei răspunde, o anunţă:

— *Stella é scappata.*

Stella aude în stradă zgomotul unui radio şi sunetul paşilor grăbiţi ai unei persoane cu tocuri înalte. În colţ, ecranul televizorului se umple de purici după ce caseta video s-a terminat. Pisica stă pe o parte pe şemineu, dând uşor din vârful cozii.

Stella îşi ridică privirea spre cerul pustiu, insondabil. Nu ştie de cât timp este aici. De zile întregi. Sau poate de câteva ore. Se întoarce pe o parte, strângându-şi genunchii la piept. Trupul ei resimte plictiseala şi pasivitatea.

A ajuns în pragul uşii lui Evie dis-de-dimineaţă, la scurt timp după ivirea zorilor. Dacă Evie a fost surprinsă s-o vadă, a ştiut foarte bine să ascundă acest lucru. I-a aruncat o privire şi a invitat-o înăuntru. A aşezat-o pe canapea, a învelit-o cu pături şi cuverturi şi i-a oferit ceşti de cafea fierbinte, îmbogăţită – bănuia Stella – cu whisky. I-a adus o pijama, o sticlă cu apă fiartă şi batiste care miroseau a levănţică. A tăiat feliuţe de pâine, pe care le-a curăţat de coajă, le-a prăjit şi le-a uns cu unt şi n-a spus nimic când Stella le-a lăsat să se răcească, fără să se atingă de ele. I-a pus o casetă cu un film alb-negru, pe care Stella l-a urmărit absentă – nu-şi aminteşte decât o scenă în care eroina filmului, o femeie cu sprâncenele machiate exagerat, îşi aştepta iubitul într-o cafenea din gară, însoţită de o orchestră invizibilă, care poartă

personajele şi spectatorii pe aripile muzicii.

Evie i-a pus o singură întrebare.

— Care e cauza suferinţei, iubito, o minte frântă sau o inimă frântă?

— Nu ştiu, a răspuns Stella. Inima, cred.

— E bine, a spus Evie, pilindu-şi unghiile, în timp ce femeia de pe ecran alerga pe peron. E mai uşor să repari inima decât mintea.

Evie intră în cameră, purtând un şorţ pe care Stella nu l-a mai văzut până atunci.

— Am încălcat un obicei pe care îl am de-o viaţă, spune ea.

Stella se ridică de pe pernă.

— Da?

— Am gătit, continuă Evie, oferindu-i o ceaşcă de ceai. Am făcut supă.

Stella încearcă să se ridice în capul oaselor.

— Dar ce te-a determinat să faci asta?

— Chipul tău palid, iubito. Îmi sfâşii sufletul când te văd aşa. Va trebui să mănânci acum, să ştii!

— O să mănânc, spune Stella, suflând în ceaiul fierbinte. Îţi promit.

— Dacă vei refuza să mănânci, va trebui să te hrănesc forţat, ca pe sufragete{35}.

— Nu cred că va fi cazul, răspunde Stella zâmbind.

— Sper că nu.

Evie se aşază în faţa ei. Se aşterne o tăcere adâncă. Evie îşi scoate şorţul şi îl pune peste braţul canapelei. Pisica sare de pe şemineu şi se aşază pe genunchii lui Evie.

— Trebuie să-ţi spun, scumpo, începe Evie, jucându-se cu urechile pisicii, că toată familia ta a înnebunit de-a binelea. Şi vreau să spun că au luat-o razna cu toţii, în stilul lor caracteristic.

Stella frământă cablul unei veioze de lângă ea.

— Nu le-am spus că eşti aici, continuă Evie, dar cred că ar trebui să-i anunţăm că eşti teafără înainte ca mama ta să roage preotul să spună rugăciuni pentru tine sau ca tatăl tău să apeleze la serviciile unui detectiv particular.

Stella nu spune nimic.

— Dragă Stella, nu spun că trebuie să-i înfrunţi. Nici pe departe! Doar să-i anunţi că eşti vie şi nevătămată, că nu te-ai aruncat de pe cine ştie ce stâncă. Nu trebuie să vezi… Evie ezită, căutându-şi cuvintele… pe nimeni… dacă nu vrei.

Stella este fericită să audă sunetul telefonului. Evie se duce în cealaltă cameră ca să răspundă, iar Stella rămâne doar în compania pisicii, care este zburlită şi supărată pentru că a fost deranjată de pe genunchii lui Evie.

Evie se întoarce repede.

— A fost Nina, spune ea.

Stella pune deoparte ceaşca de ceai. Pare că nu mai poate să înghită şi, pentru o clipă, crede că o să se înece.

— Ce-a spus? îngaimă ea în cele din urmă.

— Ştie că eşti aici.

— Dar… ai zis că…

— Nu i-am spus nimic. Mi-a mărturisit în schimb că bănuia că te ascunzi aici, iar astăzi s-a plimbat pe străzile din jur şi ţi-a văzut maşina. Data viitoare, spune Evie, mustrând-o cu degetul, ai grijă să ascunzi maşina! Ţi-a lăsat un mesaj. L-am notat. Evie ţine hârtia la distanţă. „Nu m-am culcat cu el", citeşte ea pe un ton neutru, ca şi când ar fi citit o listă de cumpărături.

Stella stă nemişcată, fascinată parcă de aburii care se înalţă din ceaşca de ceai şi dansează prin aer.

— A, şi încă ceva! spune Evie. Este la cafeneaua din Musselburgh şi vrea să te vadă. Mergem? Cu maşina mea sau cu a ta? Cred că ar trebui să luăm maşina mea. A ta este murdară de căcăreze de oaie, probabil.

Stella stă în faţa surorii ei într-unul din separeurile cafenelei bunicilor ei. Au stat de atâtea ori aşa, încât Stella are senzaţia ciudată că nu mai ştie în ce perioadă a vieţii lor se află acum. Au şase sau şapte ani şi mănâncă îngheţată asortată? Sau sunt adolescente şi gustă pentru prima dată din cafeaua espresso? Evie stă cocoţată pe tejghea şi vorbeşte cu Valeria şi Domenico, aşa cum face întotdeauna – într-o franceză cu accent italian. Se pare că se înţeleg destul de bine.

— De ce nu mi-ai spus, Stel? Nina este mânioasă – atitudine la care apelează în cele mai multe situaţii. De ce nu mi-ai spus?

— Ce să-ţi spun?

— Că-ţi place tipul. Nu m-aş fi apropiat de el dacă mi-ai fi spus. Doar ştii asta foarte bine.

Stella ridică din umeri şi se uită la blugii pe care îi poartă. Îi are de la Evie, care i-a spus că un bărbat i-a uitat la ea şi că sunt singurii care i s-ar fi potrivit Stellei.

— Oricum, nu s-a întâmplat nimic, mârâie Nina, atingând mâna Stellei. Absolut nimic. N-a cedat deloc. Mi-am epuizat repertoriul, continuă ea, râzând, am apelat la toate trucurile – fizice, narcotice, verbale, alcoolice. Niciun rezultat. De aici poţi să tragi concluzia, spune ea apăsat, că este îndrăgostit de altcineva.

Stella nu spune nimic, evitând privirea Ninei.

— A vorbit despre tine în somn.

Stella îşi ridică ochii spre ea.

— Şi ce-a spus?

— O, nu ştiu, spune Nina, gesticulând şi împrăştiind fumul cu mâna. Doar nu crezi că mi-aduc aminte. Eram complet pierdută. Dar ţi-a

rostit numele în şoaptă la un moment dat.

Stella încearcă să-şi înăbuşe un fior. Îi este încă greu să accepte gândul că au dormit unul lângă altul.

— Cum merge relaţia cu Richard? întreabă ea.

— Bine. La fel. Ştii tu. Nina ia o înghiţitură din cafea. Deci, ce-ai de gând să faci?

Stella trage de vârful şuviţelor de păr.

— Nu ştiu, Neen, chiar nu ştiu. M-aş putea întoarce la Londra, dar… spune ea, oftând… mă simt…

— Mă refer la Jake, o întrerupe Nina.

— Aha!

Stella încearcă să se gândească, să-şi pună mintea la contribuţie. Ce are de gând să facă în această privinţă? Nu are nici cea mai vagă idee. Mintea ei nu găseşte nicio soluţie, repetă doar obsesiv numele lui – *Jake, Jake.* Să-l sune? Ce să-i spună? Îi este greu să înţeleagă tot ce s-a întâmplat. Bărbatul pe care îl iubeşte este însurat. Dar, de fapt, nu e aşa. S-a culcat cu sora ei. Dar, de fapt, nu e aşa. Au petrecut însă noaptea împreună. În acelaşi pat, după cum se pare.

— Nu ştiu, repetă ea, urând tonalitatea patetică pe care i-o trădează glasul.

Ar vrea din tot sufletul să dea timpul înapoi până în momentul în care l-a trimis pe Jake să-i arate Ninei unde este rulota – moment în care ar fi putut să-i despartă.

— Pentru că… ăăă… Nina trage nervoasă din ţigară… pentru că… trebuie… să-ţi mai spun ceva.

— Ce?

Nina îşi leagănă piciorul, lovind marginea mesei.

— Un singur lucru s-a întâmplat atunci.

— Nu vreau să ştiu nimic, izbucneşte Stella, speriată acum.

— Nu, nu, nimic de genul acela. Cred că… cred că… Nina se opreşte, apoi rosteşte cuvintele pe nerăsuflate: Cred că i-am spus.

— Ce i-ai spus? întreabă Stella, încruntându-se.

— Totul.

— Totul?

— Ştii tu – totul. Nina se apleacă peste masă. Tărăşenia.

Stella nu a mai auzit-o pe Nina folosind acest cuvânt de foarte mult timp, aşa că nu înţelege din prima clipă la ce se referă. Dar într-un colţ al minţii povestea revine la viaţă, pentru că simte o strângere de inimă şi un fior în suflet.

Stă, îmbrăcată în hainele iubitului lui Evie şi se holbează la sora ei. Uneori, când o priveşte, îşi vede propriul chip oglindit în ochii Ninei. Dar nu acum. Nina îi pare o străină, ca şi când n-ar fi văzut-o niciodată. Ca şi când n-ar fi văzut niciodată chipul acesta. Vede o pată lăsată de rimei, vede sprâncenele arcuite, pistruii de pe nas şi o

zbatere rapidă a genelor.

— Doar nu vorbeşti serios, şopteşte ea. Nina, spune ea, gâfâind, de ce?

— Nu ştiu. Nina îşi leagănă din nou piciorul, lovind linguriţele de ceştile din porţelan. Mi-a scăpat pur şi simplu. Nu ştiu de ce. A fost un accident. Îşi freacă fruntea cu degetele. Mi s-a părut atât de ciudat să mă aflu din nou acolo. N-am să înţeleg niciodată ce te-a făcut să te întorci în locul acela. Şi, în plus, eram beată.

— Ai mai fost şi altă dată beată, spune Stella, ridicându-se de la masă, şi ai reuşit să păstrezi secretul doar pentru tine. De ce l-ai dezvăluit acum? Şi de ce lui, pentru numele lui Dumnezeu, Nina? De ce lui?

Sunt Stella Gilmore. Am douăzeci şi opt de ani. Am ochii verzi şi părul negru. Am un metru şi şaptezeci de centimetri înălţime. Am o soră. Sunt pe jumătate italiancă. Am o maşină şi un apartament. Am locuit în unsprezece ţări diferite. Nu mi-am fracturat niciodată vreun os, dar am suferit o dată de pleurezie. La vârsta de opt ani, am ucis pe cineva.

Acestea sunt datele importante din viaţa mea.

Stella străbate în fugă cafeneaua. Vede în oglinzile de pe pereţi o galerie de Stelle, răvăşite, care aleargă spre ea. Îi vede pe bunicii şi pe unchiul ei, dar şi pe Evie, privind-o uimiţi. Deschide uşa şi iese. Aerul pare rece şi rarefiat după fumul gros din cafenea.

Nina se ţine după ea, trăgând-o de mânecă.

— Unde te duci, Stel? Nu pleca! o imploră sora ei. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Te rog, nu pleca! Îţi cer iertare.

Stella îşi smulge mâna din strânsoarea ei.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, mârâie ea printre dinţi. Nu-mi vine să cred. M-ai… m-ai distrus.

O împinge pe Nina şi îşi continuă drumul cu paşi şovăitori.

Picioarele îi par fragile, ca de sticlă, iar cerul de deasupra clădirilor din Musselburgh este prea strălucitor, prea alb, rănindu-i retina. Vederea periferică a Stellei pare să se estompeze, scenele topindu-se ca orizontul în deşert. I-a spus lui Jake. Jake ştie acum totul. Nu poate să îndure asta, chiar nu poate. Secretul pe care l-a ţinut ascuns în sufletul ei atâta amar de vreme a fost acum dezvăluit. Gândul că acest lucru ar putea distruge dragostea lui Jake pentru ea nu-i dă pace. Căci ce alte consecinţe ar putea să aibă? El ştie acum totul. Coşmarul vieţii ei. Cum va putea s-o mai privească vreodată?

Să înainteze pas cu pas i se pare dintr-odată cel mai greu lucru din lume. Apoi se împiedică şi se prăbuşeşte la pământ. Se simte însă uşurată, pentru că nu trebuie să mai stea în picioare. Aude undeva vocea lui Evie, care spune că Stella n-a mâncat nimic de câteva zile.

De câteva zile nu l-a mai văzut, se gândeşte ea, şi o aude pe sora ei plângând şi strigând-o de nenumărate ori. Nina. Înainte de a exista universul, a existat Nina.

— Ce facem dacă nu-i mai găsim? a întrebat Nina.

Stella se ajuta de creanga unui copac pentru a străbate drumul prăpăstios.

— Îi vom găsi, a răspuns ea.

Urcau o pantă abruptă, mărginită de o cascadă. Purtate de vânt, picăturile de apă le stropeau faţa, părul şi hainele. Stella simţea stropii pe buze.

În timp ce se întorcea ca s-o ajute pe Nina să urce povârnişul, ceva i-a zburat pe la ureche, ca un glonţ. Obiectul a aterizat în tufele de lângă ele. O piatră venită de aiurea? Alunecări de teren? Un alt proiectil, ascuţit ca o săgeată, a zburat prin aer, lovind-o pe Stella în braţ.

S-a întors pe loc. O siluetă stătea în faţa lor, pe potecă, exact în locul unde apa începea să se prăvălească în hău. Anthony. Arunca cu pietre în ele cu indiferenţa cu care ar fi aruncat monede în apă. Ea l-a văzut pregătindu-se să arunce încă o piatră.

— Nu! a strigat ea. Nu face asta! Nu o lovi în cap! Nu trebuie să faci asta!

Stella i-a protejat capul Ninei, aruncându-se peste ea. Dacă o lovea ceva, boala recidiva, iar Nina îşi revenea abia câteva zile mai târziu. Ar fi fost îngrozitor, de neconceput, să se întâmple aşa ceva aici. Piatra a aterizat lângă pantoful Ninei, iar următoarea, undeva mai departe.

Anthony le privea, cu braţele încrucişate. Poteca din spatele lui era pustie. Unde era restul clasei? Lui Anthony îi plăcea să aibă un public numeros. Dar nu erau decât ei – Anthony, Stella, Nina, copacii şi cascada. Nina şi-a strecurat mâna în mâna Stellei.

— Unde sunt ceilalţi? a întrebat ea.

El a zâmbit încet, iar Stella i-a văzut dinţii galbeni, feroce, ca de lup.

— Au plecat, a răspuns el, arătându-i direcţia cu degetul. Pe acolo.

Nu-i plăcea felul în care o privea pe Nina, cu ochii lui mici şi întredeschişi, cu capul într-o parte – nu, nu-i plăcea deloc. Stella s-a apropiat şi mai mult de sora ei.

— Ce vrei? l-a întrebat ea.

— Nu eşti prea amabilă, spune el, lăsându-şi braţele pe lângă corp. Am venit să vă caut.

— De ce?

Nu i-a răspuns, dar s-a năpustit în schimb asupra Ninei. Stella i-a anticipat mişcarea. S-a aşezat în faţa surorii ei chiar la timp, simţindu-

se imediat zdrobită de greutatea corpului lui. Mânia îi întuneca mintea, vuindu-i în urechi ca şuvoiul unei cascade. Nina ţipa şi se agăţa de Stella, dar Anthony a reuşit să le despartă, aruncând-o pe Stella cu atâta violenţă, încât că s-a trezit că privea lumea pieziş.

Impactul cu pământul a fost devastator. Durerea a pus stăpânire pe ea, lăsând-o practic fără suflare. Plămânii o dureau, lipsiţi de aer, mâinile îi erau murdare de noroi, iar soarele o orbea cu razele lui strălucitoare. Undeva, sora ei plângea în hohote.

Stella şi-a întors privirea. Anthony stătea deasupra Ninei ca un călău, ţinând-o de gulerul rochiei.

— Deci, n-ar trebui s-o lovesc în cap, spunea el. Dar de ce? Ce s-ar întâmpla? Îşi ţinea pumnul, ameninţător, deasupra Ninei. Ia să vedem ce se va întâmpla!

Stella s-a ridicat în picioare. A privit prăpastia de sub ea şi apoi s-a uitat la el. A văzut că Anthony era descheiat la un pantof, iar şiretul îi atârna liber pe pământ. Totul a devenit foarte simplu. Stella a călcat cu piciorul pe şiret. Îl simţea acolo, prins sub talpa pantofului ei. L-a înşfăcat apoi cu mâinile pe Anthony Cusk şi l-a împins.

A fost un plan deliberat. Nimeni nu o va putea convinge de contrariu. El i-a dat drumul Ninei, a scăpat din mâini gulerul rochiei şi şi-a ridicat braţele în aer ca să-şi recapete echilibrul. Şiretul a scăpat de sub pantoful Stellei. Ea şi Nina l-au auzit scoţând un geamăt de spaimă. L-au văzut cum s-a dezechilibrat şi a alunecat pe pietrele ude şi murdare de noroi, prăbuşindu-se apoi în râu. Au văzut cum apele întunecate l-au înghiţit cu totul.

Li s-a părut că s-a legănat o veşnicie pe marginea cascadei. Avea ochii mari, buzele încleştate şi chipul lipsit de expresie. A rămas cu un picior în aer, ca un dansator sau ca un om care îşi lua zborul. Apoi s-a dezechilibrat şi a căzut în hău.

S-a aşternut, parcă, o eternitate între clipa dispariţiei sale şi bufnitura creată la impactul trupului său cu stâncile de dedesubt. În acest interval, Stella s-a întrebat dacă nu cumva le joacă o festă, dacă nu s-a agăţat de marginea cascadei şi îşi va face din nou apariţia, rânjind ca un omuleţ care sare pe arcuri dintr-o jucărie pentru copii.

Au auzit apoi bufnitura înăbuşită, apoi s-a aşternut tăcerea, urmată imediat de zgomotul pe care l-a făcut căzând în apă. Iar ea şi Nina au rămas din nou singure.

Domnişoara Saunders le vede de la distanţă. Ele străbat în fugă pajiştea verde, care pare scăldată într-o lumină ciudată. Ceva o determină să se ridice în picioare, s-o reducă la tăcere pe fetiţa care îi vorbeşte, să-şi aţintească ochii spre ele, în ciuda soarelui puternic.

Surorile Gilmore fug prin valea îngustă. Stella este în faţă şi goneşte nebuneşte, cu braţele fluturând prin aer ca nişte aripi. Nina încearcă s-

o prindă din urmă şi ţipă – sau poate că imaginaţia îi joacă feste domnişoarei Saunders?

Domnişoara Saunders se uită la cele două surori, plimbându-şi privirea de la una la cealaltă. Va afla imediat ce s-a întâmplat – peste câteva secunde sau poate peste un minut, dar gândul o înfioară. Toţi profesorii se tem de acest sentiment. Ţipetele Ninei îi parvin sacadat, ca o transmisie de radio intermitentă.

— Ce este? ţipă domnişoara Saunders, ştiind că este deja prea târziu. Ce s-a întâmplat?

Stella a privit în hău. Nina nu a avut curajul. Stella s-a aşezat pe burtă chiar pe marginea prăpastiei – îşi va uda rochia, de sus până jos, dar nimeni nu o va întreba de ce – şi a privit în hău.

Toată viaţa îşi va dori apoi să n-o fi făcut.

El o privea, de acolo, de jos, cu ochii deschişi, căutându-i parcă privirea. Zăcea sub apă şi se holba la ea.

Stella stă în pat cu sora ei, una la capul celeilalte. Nina i-a făcut pe toţi să dispară. Îşi aminteşte hărmălaia şi agitaţia care s-au creat în jurul ei, îşi aminteşte că mama ei vorbea la telefon, iar oamenii îi ofereau ceşti de ceai, şerveţele şi sfaturi. Dar Nina a reuşit s-o scoată din cafenea, s-o bage în maşină şi s-o ducă în apartamentul ei în doar câteva minute.

Nina îi mângâie glezna şi îi spune că ea şi Richard s-au hotărât să facă un copil.

— El crede că un copil mă va linişti. Mă va umfla, mai exact, mormăie ea. N-o să mai pot să-mi fac de cap. Tu ce crezi?

— Cred că… spune Stella, cu o voce care îi pare străină, pustie şi îndepărtată. Nu înţelege cum a ajuns aici, în dormitorul Ninei. Pare că a adormit într-o viaţă şi s-a trezit în alta. Cred că – dacă îţi doreşti un copil – ar trebui să-l faci.

— Dar tocmai asta e problema, spune Nina. Nu ştiu dacă vreau să am un copil. De unde să ştiu dacă n-am avut niciodată?

Stella ridică din umeri. Întotdeauna o surprind uşurinţa şi rapiditatea cu care certurile şi conflictele din familia ei se topesc, purtate parcă de vânt. Într-o clipă le reproşezi că ţi-au distrus viaţa, iar în cealaltă, te trezeşti cuibărită în braţele lor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Asta e problema cu copiii, continuă Nina. Singura modalitate prin care poţi să afli dacă îţi doreşti un copil este să faci unul. Dar atunci este deja prea târziu. Doar nu poţi să-l arunci, nu? Ar trebui să existe un centru unde să…

— Unde să-ţi pui la încercare instinctul matern?

— Exact.

Nina o strânge pe Stella de talpa piciorului.

— Dar tu?

— Eu, ce?

— Ce ai de gând să faci? Rămâi în Edinburgh?

— Nu ştiu. Probabil că nu. Nu vreau să stau aici.

— Niciodată n-ai vrut să stai aici.

— Ştiu.

— Şi Jake?

Stella se ridică în capul oaselor şi îşi leagănă picioarele pe marginea patului. Capul îi vâjâie uşor, dar mintea îi este limpede. Prin fereastra dormitorului Ninei vede o femeie cu o umbrelă roşie care pune o broşură în cutia poştală a unei case de vizavi.

— Jake… este o cauză pierdută, cred.

Ea adună părul de pisică de pe pulover şi îl lasă să plutească prin aer.

— N-ai de unde să ştii asta, Stel.

— Dar o ştiu foarte bine.

— Nu e adevărat.

— Chiar aşa? Stella se întoarce spre sora ei şi o înfruntă. Ai mai accepta să stai cu cineva după ce-ai aflat că…

Se opreşte, înghiţindu-şi cuvintele, pentru că îşi aminteşte că Richard este şi el acasă.

— Trebuie, cel puţin, să-i oferi şansa, să afli ce gândeşte. Sunt convinsă că te înşeli în privinţa lui. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă, Stel. Nina o scutură de braţ. Cu ani şi ani în urmă. Trebuie să uiţi totul. Ea îşi muşcă buza. Eu am uitat.

— Nina, nu tu eşti autoarea, şopteşte Stella, cu vocea răguşită, de parcă nu mai vorbise demult.

— Dar vina îmi aparţine la fel de mult şi mie.

— Nu, nu e adevărat.

— Ba da, insistă Nina. Dacă n-ai fi făcut-o tu, aş fi făcut-o eu.

Stella îşi aţinteşte privirea asupra ei. Nu-i vine să creadă că vorbesc despre asta. Despre tărăşenie.

— Nu e adevărat, spune ea. Şi o ştii foarte bine.

Pentru o clipă se aşterne tăcerea. Nina se uită în altă parte şi începe să-şi răsucească pe deget o şuviţă de păr.

— Ştii care este cea mai mare problemă a ta? întreabă ea deodată.

— Nu. Care?

— Nu faptul că nu poţi să uiţi ce s-a întâmplat, începe Nina, sau impresia că îl vezi peste tot. Problema ta este că nu crezi că meriţi să ai o viaţă normală, să ai lucrurile pe care le au oamenii normali, să…

— Prostii! ripostează Stella. Nu e vorba de asta.

— Ba da! Nina se ridică în picioare şi începe să patruleze prin cameră. Exact despre asta este vorba! Ştiu şi care este motivul pentru

care nu poţi să-l înfrunţi pe Jake. Nu pentru faptul că ştie toată povestea. Ci pentru că tu crezi că trebuie să-ţi primeşti pedeapsa pentru un lucru pe care amândouă l-am tăinuit – un lucru pentru care nu ai fost pedepsită, o faptă pentru care am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să nu fii pedepsită.

— Nina! intervine Stella, dar sora ei îşi continuă tirada.

— Nutreşti cu încăpăţânare ideea stupidă că – dacă te îndepărtezi de el – vei fi absolvită de păcat. Ştii ceva? Se opreşte, apoi adaugă: Poate că ţi-am făcut chiar o favoare.

Se aşterne tăcerea. Stella o priveşte, consternată.

— O favoare? repetă ea.

— Da. Nina ridică bărbia, sfidătoare. Pentru că i-am spus adevărul. Nu i l-ai fi mărturisit niciodată şi ai fi continuat să te retragi tot timpul în cochilia ta. În acest fel te vei convinge că sentimentele lui pentru tine au rămas neschimbate. Poate vei începe să realizezi că şi tu ai dreptul să fii fericită, că…

— Mai scuteşte-mă de psihanaliza asta!

— Nu. N-am de gând să te las să dai cu piciorul şansei pe care o reprezintă Jake. Stella, te rog! o imploră ea. A fost un accident. S-a întâmplat. Uită totul!

Stella ia un fir desprins din cuvertura patului.

— Cred că nu mai are nicio importanţă, murmură ea. Nu e aici, după cum bine vezi, spune fluturând mâna prin aer. Nu pare disperat să vorbească cu mine.

— Nu ştie unde eşti, subliniază Nina, cu o răbdare uşor sarcastică.

— Ar putea să mă găsească. Ar putea… Mama şi tata sunt în cartea de telefon… şi… Se opreşte.

— Nici eu n-am ştiut unde eşti până azi-dimineaţă.

— Da, poate, spune Stella, dar…

— Stel, chiar nu înţelegi? Nina se aşază deodată în genunchi în faţa ei şi îi ia ambele mâini într-ale sale. Te-ai împotmolit singură în situaţia asta. Trebuie să-i pui capăt. Jake te iubeşte. Stella oftează şi încearcă să se desprindă din strânsoarea Ninei, dar sora ei nu-i dă drumul. Ascultă-mă! Chiar te iubeşte. N-o să-i pese nici cât negru sub unghie de un accident care s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

— N-ai de unde să ştii.

— Ba da.

— Ba nu.

— Ba da. Dacă dai cu piciorul acestei şanse, pentru că ţi-e frică să faci vreo mişcare, ţi-e frică să-l laşi să pătrundă în viaţa ta, atunci eşti o proastă. Ai încurcat-o pentru totdeauna.

Stella îşi retrage mâinile, se ridică în picioare şi se duce la fereastră. Îşi sprijină fruntea de geamul rece şi se uită de-a lungul şi de-a latul străzii, căutând-o pe femeia cu broşurile. A dispărut însă.

În spatele ei, Nina se aruncă pe pat cu un zgomot exagerat.

— Nu ştiu de ce-mi mai bat capul, spumegă ea, lovind pernele. Aş putea la fel de bine să vorbesc cu pereţii. Ştiu ce-o să faci. Ştiu foarte bine ce-o să faci.

— Într-adevăr?

— O să fugi din nou. Şi o să continui să fugi, aşa cum ai făcut mereu.

Stella se gândeşte la asta, urmărind cum aburii respiraţiei ei lasă pe geam urme care apar şi dispar.

— Probabil, spune ea, dând din cap. Da.

În mijlocul unei gări uriaşe, Jake introduce cartea de credit într-un bancomat, acoperind ecranul cu mâna ca să poată citi literele verzi.

S-a cazat la un motel ieftin şi murdar într-o cameră cu douăsprezece paturi, lipsită de ferestre, un loc unde mirosul înecăcios de dezinfectant nu reuşeşte să acopere alte mirosuri, mult mai puternice, la care Jake nu vrea să se gândească.

Se uită la bancomatul care procesează tranzacţia, îşi imaginează cum aparatul de aici, dintr-o gară din Londra, schimbă informaţii electronice, codate, cu banca din Wanchai, unde se află contul lui. Îi va acorda banii? Are nevoie de cel puţin optzeci de lire – ca să-şi achite nota de plată de la motel, unde a fost obligat să lase garanţie paşaportul şi să cumpere un bilet de tren spre Edinburgh. Jake se uită la panoul unde este afişat mersul trenurilor. Un tren urmează să plece peste cincisprezece minute. Dacă îl va prinde, va ajunge la Edinburgh la amiază, iar seara – cine ştie? Poate va ajunge la Stella acasă, la cafenea? Dacă nu o va găsi, atunci chiar va da de… dar Jake nu vrea să se gândească la această variantă.

Ieri şi-a verificat e-mailul – pentru prima dată de la venirea lui în aceste locuri. A primit nouă mesaje de la Chen, care trădau îngrijorarea lui crescândă. Scenariul la care lucrau a primit brusc undă verde şi el avea nevoie de Jake. Acum. Mesajul cel mai recent era de la asistentul de producţie al lui Chen, care îi spunea că – dacă Jake nu mai avea de gând să se întoarcă – să-i anunţe, pentru că au găsit un posibil înlocuitor pentru Jake. A rămas timp îndelungat în internet-café, sprijinindu-şi capul în mâini. Apoi, a scris: *Nu daţi nimănui postul meu! Mă întorc. Mai daţi-mi trei zile – patru, cel mult!*

Jake a pierdut orice speranţă de a o găsi pe Stella la Londra – a epuizat toate metodele de căutare. Femeia din apartament nu era Stella. Era o prietenă, i-a spus ea, cu mâna pe uşă, şi nu mai ştia nimic de Stella de foarte mult timp. Fata de la postul de radio, unde a sunat ca să ceară informaţii despre Stella, i-a vorbit pe acelaşi ton supărat: Stella a lucrat acolo, dar acum nu mai lucrează şi nu are nici cea mai vagă idee unde este.

Se întoarce din nou spre bancomat. Acesta înghite cardul şi afişează un mesaj: Tranzacţie respinsă. Fonduri insuficiente.

— Optzeci de lire nenorocite, murmură el, scoţând un alt card din portofel. N-am cerut prea mult.

Introduce cardul în bancomat, adresându-i o rugăciune zeului bancomatelor: *Te rog, te rog, dă-mi optzeci de lire! Doar atât. Ţi-i dau înapoi. Promit.*

Aparatul pare să se gândească o veşnicie. Jake se leagănă de pe un picior pe altul, privind ceasul din gară, care afişează minutele rămase până la plecarea trenului spre Edinburgh. Apoi se aude un sunet cumplit în momentul în care bancomatul înghite cardul, anunţând: Tranzacţie respinsă. Card confiscat.

— La dracu'! izbucneşte Jake, lovind cu pumnul în zid. La dracu'! Mii de draci!

Îşi închide ochii pentru o clipă. Îi este greu să înţeleagă cum a ajuns într-un punct crucial din viaţa lui. A trecut cu uşurinţă prin şcoală, a avut mai multe slujbe şi relaţii cu diverse femei, dar nimeni şi nimic nu l-a prins pe picior greşit. Şi deodată se trezeşte în pericolul de a-şi pierde viaţa, obligat să se căsătorească cu o femeie pe care abia o cunoaşte, traversează lumea, porneşte în căutarea tatălui pe care nu l-a cunoscut niciodată, întâlneşte o fată, are parte de nenumărate încurcături, fata pleacă, iar el fuge după ea. Aventuri suficiente pentru mai multe vieţi. Şi atunci cineva îi spune că fata asta, fata pe care el o iubeşte, a ucis un om.

Jake deschide ochii şi priveşte haosul semiluminat din gară: oameni care aleargă după trenuri, oameni care citesc panourile cu mersul trenurilor, oameni care stau pe valize, în aşteptare. Cuvintele Ninei îi licăresc în minte intermitent, ca lumina unui far îndepărtat. Crede că ar trebui să se simtă afectat, şocat. Dar descoperă că nu este deloc surprins. Multe lucruri legate de Stella continuă să rămână învăluite în mister.

Jake încearcă să şi-o imagineze pe Stella la vârsta de opt ani. Vede o fetiţă speriată, cu pumnii încleştaţi. „A făcut-o – i-a şoptit Nina – pentru mine. Îţi poţi imagina?" Jake descoperă că nu-şi poate imagina acest lucru, nu şi-l poate imagina deloc. Nu poate nici măcar să-şi închipuie ce a determinat-o să recurgă la acest gest extrem – nu ştie dacă ar avea curajul să audă povestea până la capăt. Bătăuşul clasei. Suferinţa pe care probabil a îndurat-o Stella îi stârneşte în suflet mânie şi îi trezeşte dorinţa de a o lua de mână şi de a o purta cu el într-un loc cât mai îndepărtat.

Dar trebuie s-o găsească mai întâi. Îşi îndeasă portofelul în buzunar şi pleacă din gară.

Stă lângă o cabină de telefon. Oamenii trec pe lângă el, în drumul lor spre gura de metrou. Soarele arde cu mai multă putere decât în

Scoţia. Oamenii sunt în tricouri, cu gecile pe umăr. Mirosul de gunoi îi reaminteşte lui Jake – pentru scurt timp – de Hong Kong.

Se îndepărtează de cabina telefonică. Face câţiva paşi, apoi se opreşte. Se întoarce. Rămâne o clipă pe loc, muşcându-şi buza. Nu poate să facă asta, nu poate. Are aproape treizeci de ani – cum a ajuns în situaţia asta? Dar stomacul îi chiorăie de foame, pentru că n-a mâncat nimic astăzi, iar în buzunar n-are nici măcar o liră. Ar putea să facă autostopul, dar drumurile încâlcite şi pline de tentacule ale Londrei îl zăpăcesc. N-ar şti pe unde s-o ia şi se teme că ar putea să cadă în mâinile unui criminal în serie.

Jake îşi apasă tâmplele cu mâinile. Ce altă opţiune mai are? Mai sunt două săptămâni până va primi salariul. Nu poate să supravieţuiască atât de mult.

Trage de uşa cabinei telefonice şi pătrunde înăuntru. Când aude vocea care spune că acceptă o convorbire cu taxă inversă din Marea Britanie, aproape că îşi pierde curajul şi este gata să închidă.

— Jake? spune mama lui. Tu eşti?

— Da. Bună.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. El ţine receptorul apăsat la ureche. De fapt, da. Caro, am nevoie de nişte bani. Se urăşte când se aude rostind aceste cuvinte. Îmi pare atât de rău că îţi cer asta. Ştiu că tu şi Lionel nu…

— Unde eşti? îl întrerupe ea.

— La Londra.

— La Londra? întreabă ea nedumerită. Ce cauţi acolo?

— Îţi dau banii înapoi, continuă el, peste două săptămâni. Îţi achit toată suma, îţi promit. Am nevoie de nişte bani ca să-mi cumpăr un bilet spre Scoţia.

Îşi freacă piciorul de peretele murdar din metal al cabinei telefonice şi aşteaptă ca ea să-i dea un răspuns.

— Ce se întâmplă, Jakey?

Jake trage adânc aer în piept.

— O fată… Dacă nu ajung la Edinburgh astăzi sau mâine, atunci…

— De câţi bani ai nevoie? îl întreabă mama lui imediat.

Nimeni nu a pus problema unde va sta Stella – era o chestiune de la sine înţeleasă. Nina i-a luat bagajul de la Evie, l-a aruncat în maşină şi l-a adus în apartamentul ei. „Găseşti prosoape în dulap – i-a spus ea – şi lenjerie curată în sertarele mele” şi i-a arătat apoi cum funcţionează pătura electrică.

Când Nina pleacă să ia masa în oraş cu Richard, aşa cum face de obicei, Stella rămâne singură în apartament. Face baie, cufundându-se pe jumătate în apa fierbinte, şi priveşte cum pielea ei capătă o nuanţă de roz. Ascultă muzică la postul de radio preferat al Ninei, îşi aţinteşte

ochii în tavan şi se spală cu produsele pe care le găseşte pe rafturi. Mai târziu descoperă că miroase la fel ca sora ei.

După ce se îmbracă, se plimbă prin camerele goale, cu părul încă ud, sorbind dintr-o cană de ceai. Casa Ninei este ciudată. Stella n-a petrecut niciodată prea mult timp singură aici. Peste tot unde îşi aruncă privirea vede obiecte familiare, din casa în care au crescut – bibelouri, perne, un dulap, o vază, un tablou. Pe cămin se află nu doar cristelniţa din argint a Ninei, ci şi a ei. Numele lor sunt gravate pe margine: Stella Giuditta Gilmore şi Nina Maddalena Gilmore. Lângă patul Ninei se află una dintre veiozele pe care le-au avut lângă paturile suspendate din casa în care au copilărit. Cealaltă – o vede Stella – este pe măsuţa de toaletă. Este uimită să descopere câte lucruri a păstrat Nina din casa părintească. Ea nu a luat nimic, nu a păstrat nimic. A şi uitat de cele mai multe dintre ele.

Pe hol, Stella se aşază pe un taburet lângă telefon şi priveşte nişte şoricei din porţelan – un cadou de Crăciun de la Valeria. Stella îi ia – câte unul în fiecare mână – şi îşi aminteşte – în clipa în care îi atinge – de privirea lor sticloasă, şi fragilitatea şi asprimea postamentului lor.

— Bună, murmură ea, vă mai amintiţi de mine?

Şoriceii o privesc cu nişte ochi pătrunzători. *Ce naiba face* – se întreabă Stella – *vorbeşte cu bibelourile din porţelan?* Le pune imediat la loc, în aceeaşi poziţie tandră în care i-a aşezat Nina, şi deschide sertarul.

Înăuntru descoperă uluită o cutie cu lucruri vechi: caiete de şcoală, unele ale Ninei, altele ale ei, fotografii vechi, decolorate, ale lor, penare vechi, cu pielea uscată din cauza neutilizării, pline încă de creioane folosite pe jumătate, compasuri şi gume de şters. Stella răstoarnă sertarul şi studiază totul, plimbându-şi degetele peste copertele caietelor, peste paginile umplute cu cerneală, peste stilouri, peste fotografiile care le înfăţişează în grădină, în faţa apartamentului lui Evie sau lângă o maşină. Le întinde pe toate pe podea, într-un cerc, şi le priveşte un timp.

Nina, realizează ea, este un soi de custode al trecutului lor îngemănat. Faptul că Nina a păstrat aceste lucruri îi creează o suferinţă ciudată, un nod în gât. Deşi Stella le dispreţuieşte, sora ei le păstrează cu grijă, ca pe o comoară de preţ.

Va veni un timp, se gândeşte Jake, când nu va mai trebui să alerge prin Anglia în căutarea oamenilor. Va trebui să-şi ţină promisiunea făcută lui însuşi – viaţa sa nu va fi mereu o goană permanentă prin ţări străine, în căutarea unor oameni care nu vor să fie găsiţi.

Se mută de pe un picior pe altul şi se uită din nou la cafeneaua de peste drum. „Iannelli's", scrie pe firmament, cu litere aurii. Asta trebuie să fie. A mers pe străzi, pe lângă râu, şi apoi a făcut cale

întoarsă, întrebându-i pe oamenii pe care îi întâlnea unde putea să găsească o cafenea cu specific italienesc. Unii dintre ei l-au cercetat din cap până în picioare, cu priviri suspicioase, şi şi-au văzut de drum – el nu le înţelege comportamentul – dar cei care i-au răspuns au spus că era una singură. Iannelli's. Pe strada principală. Musselburgh era oraşul – aşa i-a spus Stella. Dar poate că era altul. E sigur că a înţeles bine?

Jake se desprinde de zidul de care stă rezemat. Este o nebunie. Nu trebuie decât să intre şi să întrebe. Este foarte simplu. La urma urmei, aceasta este singura pistă pe care o are. Traversează drumul, în linie dreaptă, cu maxilarul încleştat. Totul va fi bine. Va fi uşor. Le va spune că o caută pe Stella şi îi va întreba dacă ştiu unde este. Foarte simplu.

În timp ce se apropie de cafenea, curajul îl părăseşte. El vede pe fereastră doi bărbaţi, unul mai în vârstă decât celălalt, stând de vorbă cu un client. Sunt solizi, bine făcuţi, şi seamănă cu… ei, bine, cu personajele din filmele cu mafioţi. O, Doamne, se gândeşte el, trebuie să înfrunţi nu unul, ci doi membri ai familiei ei! Îşi va găsi sfârşitul pe fundul râului, legat cu pietre de picioare. Sau va găsi în pat un cap de cal. Mama lui nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu el.

Jake se roteşte în loc şi trece, repede, pe lângă cafenea. Apoi se întoarce. E ridicol. Trebuie să înceteze să se mai prostească aşa. Cafeneaua este singura legătură cu Stella. O să reuşească, trebuie să reuşească, împinge uşa şi intră. Bărbaţii din spatele tejghelei îl salută dând din cap, iar unul dintre ei îi zâmbeşte. Alături de ei mai este şi o femeie în vârstă, care stă în faţa expresorului de cafea, ţinând o ceaşcă în mână. Şi ea îi zâmbeşte. Jake se simte ca un spion pe teritoriul inamicului. Toţi parcă aşteaptă ceva.

— Ăăă, spune Jake… mă întrebam dacă…

Ceva îi atrage atenţia în partea dreaptă şi, când se uită, vede – în spatele tejghelei – o femeie care seamănă cu Stella, dar mult mai în vârstă. Şi ea îl priveşte. Membrii tuturor familiilor seamănă atât de bine între ei sau este doar aceasta o excepţie?

— Aş putea… Curajul îl părăseşte. Aş putea să beau o cafea, vă rog?

— Francesca!

Francesca se opreşte şi se uită la prietena ei peste tejghea.

— Ce e? o întreabă ea supărată.

Îi povesteşte despre un atelier de croitorie din Joppa, unde se fac perdele, iar Evie îşi suceşte gâtul într-o parte şi-n alta, gândindu-se, evident, în altă parte.

— Cred că el e, îi şopteşte Evie, aplecându-se spre ea.

— Cine? întreabă Francesca, uimită de comportamentul prietenei ei.

— El. Ştii tu.

— Nu ştiu despre cine vorbeşti.

— Ba da, ştii. *El.*

Evie îi face cu ochiul şi atunci Francescăi îi cade fisa. Pune deoparte farfurioarele de îngheţată pe care le ştergea.

— El e? întreabă ea, indicându-l pe băiatul cu părul negru, care stă la o masă în spate, aplecat peste cafeaua lui. A surprins doar vag motivul conflictului dintre fiicele ei, dar de un lucru e sigură: vina aparţine aceluiaşi băiat.

— De unde ştii?

— Mi l-a descris Nina.

— Dar am crezut că e… ştii tu… chinez, spune Francesca în şoaptă.

— Nu, nu, răspunde Evie, clătinând din cap. Este alb.

— Aha! Francesca aruncă o privire peste umărul lui Evie. Pare italian.

— Aşa crezi tu?

— Da.

— De ce? Este în baza de date a radarului tău roman?

— Cu siguranţă. Francesca îi mai aruncă o privire. Cel puţin, pe jumătate italian.

— S-ar putea. Dar îţi pot spune un lucru, continuă Evie, cu un zâmbet lasciv, fiicele tale n-au gusturi proaste. Dacă tot te lupţi pentru un bărbat, atunci măcar să fie…

— Taci din gură! se răsteşte Francesca. Mă duc la el. Îşi scoate şorţul, murmurând: Să-l învăţ minte!

— Cesca! o strigă Evie, străbătând cafeneaua în urma ei. Chiar crezi că e o idee bună? Poate că ar trebui să…

— Te cheamă Jake? strigă Francesca.

Jake tresare, împrăştiind granulele de zahăr pe masă, şi îşi ridică privirea spre femeia mai în vârstă, care seamănă leit cu Stella. Ea îl priveşte de sus, ameninţătoare.

— Da, răspunde el, da. Sare în picioare şi o salută aproape milităreşte. O altă femeie stă în spatele ei, gata parcă să-i înfrâneze pornirile violente. Situaţia nu e deloc favorabilă. Nu crede că vor purta o discuţie în termeni amiabili, aşa cum spera. Bună ziua. Îmi pare bine să vă cunosc. Lecţiile pe care le învăţase de la Caroline despre bunele maniere ies acum la lumină. Sunteţi…

— Sunt mama Stellei, declară femeia, afişând o atitudine de superioritate. Şi a Ninei, adaugă ea, cu subînţeles.

— Da. Îmi pare bine să vă cunosc, spune el, întrebându-se de ce repetă acest lucru.

— Pot să te întreb ce cauţi aici?

— O caut pe Stella. Nu ştiţi cumva…

— Doar pe Stella? izbucneşte ea. Sau şi pe Nina?

— Ăăăă… se bâlbâie Jake. Ce-ar trebui să răspundă în acest caz? Păi…

— Francesca, poate că ar trebui să… murmură femeia blondă.

— Dacă tu crezi că poţi să vii aici ca să stârneşti un alt conflict între fiicele mele, atunci nu ştii ce te aşteaptă. Francesca îi arată pumnul ameninţătoare. Cum îndrăzneşti să te furişezi aici? N-ai făcut destul rău? Fetele mele sunt…

Oamenii din spatele tejghelei au venit şi ei la masă. Femeia mai în vârstă îi spune ceva Francescăi în italiană, iar Francesca îi răspunde scurt. Jake nu înţelege despre ce e vorba, dar nu pare deloc măgulitor. Cuvântul *brutto* pe care l-a sesizat nu era, cu siguranţă, un compliment.

— El e, spune femeia blondă şi mică de statură, cu o voce de parcă ar fi spus „E diavolul”.

Bărbatul mai în vârstă spune şi el ceva, iar femeia despre care Jake crede că este soţia lui se întoarce spre el şi ripostează nervoasă. Jake vrea să închidă ochii. Acum va urma oare episodul în care îl vor transforma într-un sac de box şi îl vor arunca apoi într-o cameră izolată? Ar vrea să-i întrebe dacă poate să dea un ultim telefon. Imaginaţia lui a luat-o oare razna? Probabil.

— Vrea doar să ştie unde este, spune blonda. Doar atât! Dacă ea află că am…

— Evie! Francesca se întoarce spre ea şi ripostează, spunându-i că Jake nu este demn de încredere, că poate este un aventurier, iar ei nu ştiu nimic despre el.

— Dar asta nu te opreşte să-l judeci după bunul tău plac, îi răspunde ea, şi Jake ajunge la concluzia că o place, că este o persoană minunată.

Bătrânul îl arată cu degetul şi soţia lui încuviinţează din cap. Celălalt bărbat se sprijină de tejghea, cu braţele încrucişate, şi îl priveşte fix pe Jake. Jake nu-l agreează. Chiar deloc.

Simte o mână pe braţ şi tresare. Este blonda, care se apleacă spre el şi îi şopteşte:

— Aş pleca dacă aş fi în locul tău.

Jake străbate cafeneaua. Pare dintr-odată foarte mare – parcă nu mai ajunge la uşă. Se uită într-o parte şi vede frânturi din imaginea sa în oglinzile atârnate pe pereţi; se uită în partea cealaltă şi vede o colecţie de cărţi poştale prinse de un panou în spatele tejghelei.

Se trezeşte apoi afară, învăluit într-o tăcere adâncă. Este gata să izbucnească în plâns. O femeie trece pe lângă el şi îl priveşte, iar Jake îşi înăbuşă lacrimile, apăsându-şi ochii cu dosul palmelor. Face câţiva paşi, fără să ştie unde merge.

Este gata să traverseze strada, când aude o voce în spatele lui:

— Hei!

Jake se întoarce. Bunicul Stellei vine grăbit spre el, îmbrăcat doar într-un tricou.

— Hei! repetă el, iar Jake îl aşteaptă nervos. Ce mai vrea acum?

— Stella? întreabă bătrânul.

— Da, răspunde Jake, dând din cap precum câinii de jucărie pe care oamenii îi ţin în maşină. Stella, da.

Bătrânul se apleacă spre el şi îi spune ceva. Un singur cuvânt. Jake nu înţelege însă.

— Poftim? întreabă Jake.

Bunicul Stellei rosteşte cuvântul de două ori, uitându-se de fiecare dată atent la Jake, ca să vadă dacă a înţeles. Se concentrează să-l înţeleagă, dar accentul bătrânului este puternic şi Jake nu este obişnuit cu el.

Începe cu litera P – de asta e sigur. Picături de sudoare încep să-i apară pe frunte la gândul că bătrânul îi oferă un indiciu, pe care însă el nu-l înţelege. Acesta pronunţă cuvântul de nenumărate ori, plesnind din palme şi arătându-i drumul. Jake se uită, uimit, în direcţia aceea, apoi din nou la bătrân. Ce înseamnă oare şi de ce dracu' n-a învăţat italiana? Bărbatul îl strânge de braţ, dornic să-l facă să înţeleagă şi, deodată, sunetele îngemănate încep să capete sens.

— Portobello? se agaţă Jake de cuvânt. Îşi aminteşte că a văzut acest nume într-o gară în drum spre Musselburgh şi i s-a părut un nume ciudat pentru un oraş scoţian. Stella e în Portobello?

— *Si, si,* răspunde bunicul ei, zâmbind. Portobello. Stella – în Portobello. Îl ia pe Jake de braţ şi îl conduce la o staţie de autobuz. *Capisce?* întreabă el înainte de venirea autobuzului. Ai înţeles?

— Da. Jake îi zâmbeşte în timp ce se urcă în autobuz. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc din suflet.

Bunicul Stellei îl expediază cu un gest scurt. Jake îi spune şoferului cuvântul magic, plăteşte biletul, ocupă un loc pe bancheta din faţă, apoi îşi aminteşte ceva. Sare de pe scaun şi deschide fereastra.

— Unde în Portobello? întreabă el.

Bunicul dă din cap şi zâmbeşte.

— Portobello, *si.*

— Da, dar unde anume?

Autobuzul porneşte, iar bunicul îi face cu mâna. Jake îl roagă – de două ori – pe şofer să-l anunţe când va ajunge în Portobello, apoi priveşte peisajele care i se derulează prin faţa ochilor. Traficul se aglomerează în clipa în care se apropie de oraş şi tot mai mulţi oameni se urcă în autobuz: un om mai în vârstă, o femeie cu un câine într-un coşuleţ, doi adolescenţi care ar trebui să fie la şcoală.

Jake se uită pe fereastră, ţinându-şi mâinile pe genunchi. Trec printr-o suburbie sau, cel puţin, aşa pare: vede case mari, din piatră nisipoasă, cu grădini în pantă, crâmpeie de mare, garduri vii, tăiate pe

margini, plăcuţe vopsite în alb, pe care scrie „Cazare şi masă”. La un moment dat, vede pe trotuar două femei.

Îl frapează faptul că merg foarte aproape una de cealaltă. Se ţin de braţ, cu mâinile împreunate. Păşesc împreună ca două femei bătrâne, care se sprijină una de alta. Gâtul fetei mai înalte i se pare dintr-odată familiar.

Sare de pe scaun, lovindu-se cu capul de tavan.

— Stella! strigă Jake.

Toată lumea îşi întoarce privirea spre el. Femeia cu câinele tresare, iar Jake se lipeşte de geam şi începe să bată cu degetele în el.

— Stella! ţipă el. Stella!

Trecătorii se opresc din drum şi se uită la el. Dar nu Stella, nici Nina. Ele sunt prinse într-o discuţie. Stella îi spune ceva surorii ei, iar Nina încuviinţează din cap. Autobuzul prinde viteză, lăsându-le în urmă. Jake bate încă o dată în geam, apoi apasă pe sonerie, încercând să nu le scape din vedere pe cele două surori.

— Puteţi să opriţi, vă rog? spune el.

Şoferul îl priveşte în oglinda retrovizoare, dar autobuzul îşi continuă drumul, casele, oamenii şi străzile zburând prin faţa ochilor lui.

— Lăsaţi-mă să cobor, vă rog! îl imploră el pe şofer, apăsând din nou pe sonerie. Vă rog!

Şoferul înjură în barbă, dar la următorul semafor deschide uşile.

Jake sare din autobuz şi, din clipa în care atinge pământul cu picioarele, aleargă în direcţie opusă. Îi vede pe pasagerii din autobuz întorcându-şi privirile după el. Este convins că le va găsi repede – aleargă cât poate de tare, iar Stella şi Nina merg în direcţia lui – dar nu vede nici urmă de ele. Se uită peste drum, ca să vadă dacă nu cumva au traversat, apoi în urma lui, dar nimic. Se opreşte în locul în care le-a văzut pentru prima dată, scrutând drumul dintr-o parte în alta. Strada se întinde în ambele direcţii, dar nu întâlneşte decât persoane singure: o mamă cu un copil, un bărbat care duce pe umeri un covor, o fată care împinge o bicicletă. Nici urmă de oameni care se plimbă braţ la braţ.

Au dispărut. Inima îi bate atât de tare, încât Jake trebuie să se sprijine de un zid. Unde s-au dus? Au intrat oare într-una din aceste case? Imaginaţia i-a jucat oare feste? Să le aştepte aici, în eventualitatea că vor reveni? Aşa o să facă, se hotărăşte el, le va aştepta toată noaptea, dacă va fi cazul, în locul acesta, sub un felinar pe care este lipit un anunţ vechi pentru o campanie de strângere de fonduri.

Trebuie să-şi înfrângă dorinţa de a o striga cât poate de tare. Verifică din nou strada, în ambele sensuri. Nimic. Priveşte curios drumul de vizavi. Acesta străbate două rânduri de case, iar la capătul

lui se află marea. Jake scrutează paleta coloristică din faţa lui: promenada gri, nisipul ocru, marea verzui-cenuşie, presărată cu nuanţe de alb, coasta cafenie şi crestată de vizavi şi – deasupra tuturor – de la linia orizontului până în locul unde stă el – cerul albastru.

Ajunge cu paşi repezi până în mijlocul străzii. Când coteşte spre promenadă, briza sărată a mării îi brăzdează faţa. Jake se opreşte. Stă lângă o piscină imensă, din cărămidă roşie, construită în stil victorian. Plaja este o întindere uriaşă de nisip şi prundiş, în care se reflectă frânturi de cer. Plaja este mărginită de diguri din lemn, înnegrite de apă şi de vreme.

Nina coboară nişte trepte din beton ce duc spre plajă. Jake aleargă spre ea. Nina se luptă să-şi aprindă o ţigară, întorcându-se cu spatele spre mare şi protejând cu haina flacăra brichetei.

— Bună, spune Jake, când se apropie de ea.

Nina îşi ridică privirea. Îşi scoate încet ţigara din gură. Îşi mişcă buzele, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar îi arată, în schimb, cu ţigara, capătul din beton al promenadei, de unde începe plaja.

Jake se îndreaptă în direcţia aceea. Stella este doar la câţiva metri în faţa lui, plimbându-se pe un dig şi ţinându-se cu o mână de balustrada din lemn. Străbate drumul într-un suflet şi ajunge imediat pe plajă. Pietrişul şi scoicile scârţâie sub picioarele lui. Este convins că se va întoarce când îl va auzi, dar se înşală. Se uită undeva în zare, cu capul într-o parte, şi exact în clipa în care este gata s-o atingă, o aude spunând:

— Crezi că ar trebui să…

— Stella! spune el.

Ea se întoarce. Ţine în mână o pietricică dantelată cu iarbă-de-mare verde ca smaraldul. Jake nu ştie ce să spună, de unde să înceapă. Îl priveşte din cap până în picioare, de parcă ar fi vrut să se convingă că ochii nu o înşală. Bucuria pe care o simte Jake la vederea ei aici, în faţa lui, la o aruncătură de băţ, este copleşitoare şi realizează, cu teamă, că lacrimile cărora le-a pus cândva stavilă ameninţă din nou să-i brăzdeze obrajii. Ce naiba se întâmplă cu el? Îşi aţinteşte privirea în pământ, spre picioarele lui şi spre desenele pe care pietrele le-au aşternut în nisip.

— Vreau să-ţi cer iertare, începe el. Pentru… povestea cu Mel şi… Îi face semn cu mana spre Nina. Am fost un idiot.

Îşi strânge pumnii în buzunare. A repetat de atâtea ori acest discurs, încât credea că va veni de la sine, dar prezenţa ei aici, lângă el, îl zăpăceşte cu totul şi nu mai ştie ce trebuie să spună. A uitat ce impact are Stella asupra lui, secătuindu-l de orice logică şi raţiune.

— Ştiu… se aventurează el… că nu am nicio scuză… că nu există cuvinte care să… De când te-am cunoscut, eu… eu…

Jake o priveşte fix. Ea se uită la el, puţin consternată, cu mâinile

încleştate pe pietricică. Frumuseţea rigidă şi rece a chipului ei – şi asta uitase.

— Ce spuneam? întreabă el.

— De când m-ai cunoscut… îi reaminteşte ea.

— Da. Priveşte orizontul, căutând inspiraţia într-acolo. Da. De când… repetă el. Apoi oftează, copleşit parcă de o povară nevăzută, şi face un pas spre ea. Doamne, Stella, spune el, cât mai firesc cu putinţă, te-am căutat peste tot!

— Serios?

— Da. Peste tot. La Londra şi…

— Ai fost la Londra?

— Da.

— Dar n-am fost acolo.

— Ştiu asta acum, răspunde el.

Ea păstrează o clipă tăcerea. Mută piatra în mâna cealaltă şi priveşte undeva peste umărul lui Jake. Se uită la sora ei? Probabil. Jake nu-şi bate capul să verifice.

— Vrei să ne plimbăm puţin pe malul mării? o întreabă el.

Ea îşi aruncă din nou privirea dincolo de el, dar acceptă.

Merg amândoi, unul lângă altul. La fiecare pas, el o simte atingându-l cu mâneca hainei. Se întreabă dacă şi ea este conştientă de asta. Jake pare că nu-şi revine încă după minunea care s-a întâmplat astăzi – a găsit-o, este aici, alături de el, şi se plimbă amândoi pe această plajă uriaşă, vegheaţi de imensitatea cerului.

— Cât ai stat la Londra? îl întreabă Stella.

— Câteva zile.

— Şi ţi-a plăcut mai mult decât ultima dată?

Ea îi aruncă o privire piezişă.

El zâmbeşte.

— Nu prea. Am stat într-un loc împuţit, m-am rătăcit şi am rămas fără bani. Şi singura persoană pe care voiam s-o văd nu era acolo.

Stella îşi dă la o parte câteva şuviţe de păr, care i-au intrat în ochi. Vântul i le spulberă la loc şi trebuie să înfrunte briza ca să scape de şuviţele rebele. Jake se opreşte pe loc, apoi se opreşte şi ea, privindu-l întrebătoare.

— Stella, spune el, atingându-i braţul, suntem nebuni dacă nu rămânem împreună.

Ea îi scrutează chipul cu privirea.

— Eu… începe ea, apoi, aţintindu-şi ochii în pământ, continuă: Cred că voi pleca.

— Vei pleca? Vocea lui Take îi trădează exasperarea. Unde?

— Nu ştiu, murmură ea. Am găsit un post în Boston care…

— Dă-l naibii de post în Boston! Stella, te rog! Vreau… Vreau doar… Ce vrea? Trebuie să se gândească. Apoi, o idee îi străfulgeră

prin minte: Vreau să vii cu mine în Hong Kong.

Stella izbucneşte în râs.

— Poftim?

— Hong Kong, repetă el, cochetând din ce în ce mai mult cu această idee. Vreau să vii cu mine în Hong Kong.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da, insistă el. N-am fost nicicând mai serios.

— Crezi că aş veni cu tine în Hong Kong – aşa, pur şi simplu?

— De ce nu? Ai spus că oricum ai de gând să pleci. O să-ţi placă. Nu seamănă cu niciun oraş în care ai stat. Găseşti tot ce vrei acolo – munţi, plaje frumoase, parcuri naţionale – toate într-un singur oraş. Şi mai ce? Mâncarea este cea mai bună. Nu este nici prea cald, nici prea umed. Cel mai bun prieten al meu lucrează la cel mai mare post de radio – am putea să vorbim cu el să-ţi găsească o slujbă acolo.

Stella îl priveşte şi clatină din cap uluită.

— Nu te-am convins încă, nu-i aşa? întreabă el. Putem să facem excursii în China. În Hong Kong există nişte tramvaie extraordinare. Putem să ne plimbăm, noaptea, de la un capăt la altul al insulei şi să privim oraşul luminat de tuburile de neon. O să-ţi placă, repetă el. Şi, în plus, ai obligaţia morală să vii.

— Obligaţia morală? Cum adică?

El ridică din umeri.

— Dacă nu mă întorc peste două zile, îmi voi pierde slujba şi voi fi dat afară din apartament. Nu pot să plec fără tine. Trebuie să mă salvezi, aşadar, din ghearele sărăciei şi ale… ruşinii.

Stella se sprijină de balustrada digului şi îşi plimbă degetele pe scoicile-răţuşte prinse de lemnul mâncat de sare.

— Trebuie să vii, insistă Jake.

Ea îşi întoarce privirea spre el.

— Chiar aşa?

— Da. Dacă nu… Jake face un pas spre ea. Fără să se gândească ce face, o cuprinde în braţe şi acolo, pe plaja din Portobello, o strânge cu pasiune, ridicând-o în aer. Dacă nu vii, continuă el, ascunzându-şi faţa în gâtul ei, îmi voi petrece restul vieţii căutând mereu o femeie care să semene cu tine. Şi nu cred că mai există vreuna.

Stella se luptă să se elibereze din strânsoarea lui, râde şi îl strigă, spunându-i că nu poate să respire, dar îl cuprinde şi ea cu braţele de gât. Jake o sărută pe obraji, pe frunte, pe ureche, pe buze, îmbătându-se cu parfumul din părul ei. El crede pentru o clipă că totul s-a rezolvat.

Dar ea se zbate în braţele lui, îşi fereşte faţa de atingerea lui şi încearcă să se elibereze.

— Mai am de rezolvat câteva lucruri, îi spune ea.

— Ce lucruri? Nu mai ai nimic de rezolvat.

— Am promis. Ea îşi duce mâna la obraz absentă. I-am promis bunicului meu că voi lucra la cafenea săptămâna asta.

— Foarte bine. Vom pleca peste o săptămână.

— Dar ai spus că trebuie să pleci peste două zile.

— O săptămână, două zile, ce mai contează? Promite-mi doar că vii cu mine!

Stella lasă ochii în pământ, desenând cu piciorul pe nisip linii şerpuitoare. Ea clatină din cap.

— Promite-mi! insistă el.

— Nu pot, şopteşte ea. Se aşază pe balustrada digului şi îşi ascunde faţa în mâini. Nu pot, repetă ea.

Jake se sprijină de balustradă, cuprinzând-o cu ambele mâini.

— De ce nu?

— Nu pot. Îmi pare rău, îi spune ea în şoaptă.

Îl ia cu mâinile de gât şi îl trage spre ea. Feţele li se ating, iar fruntea ei se odihneşte pe obrazul lui. Jake nu poate să rostească niciun cuvânt. Tremură amândoi. Nisipul pare că a prins viaţă sub picioarele lui şi se mişcă, iar el va aluneca în orice clipă în hău. O cuprinde cu braţele şi o ţine strâns la piept. Rămân un timp îmbrăţişaţi, iar ea se joacă cu degetele prin părul lui. El îi simte prin haine bătăile inimii, ca zbaterile aripilor unui fluture.

— Îmi pare rău, îi spune ea în ureche. Îmi pare atât de rău. Nu te supăra pe mine!

— Stella, insistă el, îmbătându-se cu parfumul pielii ei, spune-mi de ce nu poţi! Oare nu… nu… Trebuie să-şi ia inima în dinţi ca să rostească aceste cuvinte. Nu… nu simţi nimic pentru mine? Acesta e motivul?

— Nu! exclamă ea, strângându-l la piept. Să nu crezi asta, să nu crezi niciodată asta! Doar că… nu mă simt încă pregătită să iau o hotărâre decisivă.

— Ba da, stăruie el, eşti. Fără îndoială.

— Nu, nu sunt. Te-aş face nefericit.

— Nu e adevărat. Jake se retrage din braţele ei şi îi cuprinde faţa în mâini. Dimpotrivă. Nu vezi cât de mult te iubesc?

Lacrimile ţâşnesc din ochii ei şi îi alunecă pe obraji, iar el i le şterge cu mâna.

— Te iubesc, repetă el. Te iubesc cu adevărat. Un gând îi străbate mintea lui Jake. Stella, refuzul tău are vreo legătură cu ce mi-a spus sora ta? Cu ce s-a întâmplat când erai mică?

El vede cu uimire cum Stella se înroşeşte toată şi face ochii mari. Lui Jake nu-i vine să creadă.

— Dacă tu crezi că incidentul acela îmi va putea schimba sentimentele pentru tine, continuă el, clătinând din cap, atunci te înşeli amarnic.

Chipul îi trădează spaima şi agitaţia şi începe să se şteargă, nervoasă, pe obraji.

— Da? întreabă ea, aproape nedesluşit.

— Da! exclamă el, fără să-i vină să creadă. Doamne, cum ai putut să crezi asta? Este ridicol, aproape o insultă.

— Dar, Jake…

— Hai să inversăm rolurile! Să spunem că eu am suferit această traumă! Ţi-ar fi distrus iubirea pentru mine?

Stella nu spune nimic.

— Ar fi distrus-o? insistă el.

— Nu, răspunde ea, în şoaptă.

— Bun. El loveşte cu mâna balustrada din lemn. Îţi mulţumesc. Atunci, vii cu mine în Hong Kong?

Ea clatină din cap.

Jake oftează şi strânge din dinţi.

— Vii cu mine în Hong Kong?

Stella se uită la el, apoi îşi mută privirea în altă parte.

— Nu.

— Stella Gilmore, mă aduci în pragul nebuniei. De ce nu?

Ea stă cocoşată, cu mâinile în poală. Expresia pe care Jake o citeşte pe chipul ei – aceea de resemnare şi solitudine – îi spune că a luat deja o hotărâre. O cunoaşte destul de bine ca să ştie că nimic nu o va face să se răzgândească. Nu va veni cu el. Jake se îndepărtează de ea şi face câţiva paşi pe plajă. Vântul îi flutură geaca. El se opreşte apoi pe loc.

— Nu ştiu cum să te conving, strigă el. Nu te înţeleg. Asta vrei, nu? Eu mă întorc în Hong Kong, iar tu rămâi aici şi cu asta basta?

Se apleacă şi culege de jos o mână de pietricele, pe care le aruncă, una câte una, în vânt. Jake aruncă pietricelele pe nisipul presărat cu bălţi, dornic să le strice suprafaţa cristalină, de un albastru pur.

După un timp, Stella se apropie de el.

— Aş putea… începe ea, şovăitoare… aş putea să te sun. Dacă vrei.

Jake aruncă mânios o altă piatră.

— La Hong Kong?

— Da.

— Şi care ar fi rostul?

Ea nu-i răspunde, îşi apleacă doar capul în pământ. Jake mută pietricelele dintr-o mână în cealaltă. Pe una o scapă şi îi cade pe picior, lovindu-se apoi de un pâlc uscat de iarbă-de-mare.

— Asta e tot ce poţi să-mi spui? o întreabă el, încercând să nu ridice vocea.

Ea dă din cap.

— Îmi pare rău.

Jake este în apartamentul lui şi priveşte de la fereastră strada. Totul pare la fel, ca şi când n-ar fi plecat niciodată. S-a întors parcă în timp. Când a ajuns acasă, a găsit în bucătărie o brăţară de argint a lui Mel, iar la baie, unul dintre bandajele care i-au susţinut braţul rănit. Se gândeşte că în orice moment ar putea să se întâlnească după un colţ cu vechiul lui eu – cu individul care era înainte de Anul Nou chinezesc.

Deschide fereastra şi căldura toridă a verii îl loveşte cu putere. Jake zâmbeşte. Sunt treizeci şi cinci de grade astăzi şi îi place.

S-a întors de trei zile. De patru, dacă o adăugăm şi pe cea de astăzi. Oboseala provocată de zborul lung cu avionul începe să se spulbere – a dormit şapte ore azi-noapte – şi începe să se obişnuiască din nou cu viaţa de aici. Trebuie să se ducă la piaţă, să cumpere legume, şi să facă puţină curăţenie în apartament. Ar putea să ia feribotul mai târziu spre Kowloon, ca să se întâlnească cu Hing Tai şi să ia masa împreună. Hing Tai i-a spus că Mui vrea să meargă la înot mai târziu şi l-a invitat şi pe Jake. Ieri s-a întâlnit cu Chen şi cu managerul care se ocupă de stabilirea locurilor de filmare şi au discutat despre locaţiile în care puteau să filmeze primele scene din noul film. Chen l-a rugat apoi să vadă câteva teste de filmare.

Descoperă cu surprindere cât de uşor te readaptezi la vechiul stil de viaţă. Oamenii îl mai întreabă câte ceva despre „călătoria lui", aşa cum o numesc ei, apoi îşi văd de treburile lor. Hing Tai a fost însă puţin mai insistent. Poate că a vorbit cu Caroline. A întrebat de Mel, apoi a continuat şirul întrebărilor: „Şi ce poţi să ne mai spui?" Jake a ridicat din umeri. Se aflau în casa mamei lui Hing Tai, iar camera era plină de oameni, rude şi colegi, iar Jake nu avea chef să dezbată acest subiect tocmai atunci.

Jake închide fereastra. Se va duce la piaţă acum, înainte de a lua feribotul. Stella nu l-a sunat. Dar n-au trecut decât trei zile. Patru – dacă ţinem seama şi de cea de astăzi. Dar Jake nu o ia în considerare. Nu încă.

Stella stă în faţa tejghelei, cu genunchii strânşi la piept. În spatele ei, bunica vorbeşte cu unchiul ei. Spune că trebuie să amestece îngheţata peste cinci minute, să repare câteva scaune şi încă ceva, despre o scrisoare din Italia.

Din locul ei avantajos, ea cercetează camera cu privirea. Nina şi Richard stau într-un separeu şi citesc ziarele de weekend. Cafeneaua este plină, aşa cum trebuie să fie vara, într-o zi de sâmbătă. Toţi oamenii mănâncă – acest lucru i se pare Stellei extrem de ciudat. La mesele de lângă fereastră, din spate sau de lângă pereţi, clienţii taie mâncarea în feliuţe, apoi le duc la gură, le mestecă şi le înghit, ajungând astfel în stomac. Îşi imaginează grupurile de oameni care au

trecut astăzi pragul cafenelei şi care se duc acum la treburile lor în Musselburgh, Edinburgh sau Lothian, în timp ce stomacul lor digeră produsele marca Iannelli.

O femeie se apropie de tejghea şi Stella notează comanda. Un sendviş cu pâine prăjită şi un cappuccino. Comanda pentru mâncare i-o dă unchiului ei, iar ea pregăteşte ceaşca de cappuccino.

În timp ce aşteaptă în faţa expresorului de cafea, observă că soarele a ieşit dintre nori. Uşa se deschide şi cineva intră în cafenea. Nina ia o ţigară şi îşi aprinde bricheta. Richard amestecă zahărul în ceaşca de espresso. Afară, o fată aleargă cu spatele şi râde, ţinând strâns la piept două pâini.

În viaţă anumite lucruri – se gândeşte Stella – vor rămâne întotdeauna indisolubile, imposibil de digerat. Fata de afară se ciocneşte de un bărbat ce cară în braţe o şa şi scapă din mână o pâine, dar fără ca râsul să-i piară de pe buze. Fumul de la ţigara Ninei se înalţă spre tavan.

Câteva zile mai târziu, Stella stă în maşina Ninei.

— Vreau să înţelegi un lucru, spune Nina, fac asta doar pentru că sunt sora ta.

— Bine.

— Trebuie să ştii însă că nu sunt deloc de acord cu tine.

— Bine, bine.

— Este o idee tâmpită, ridicolă şi prostească.

— Gata, Nina, am înţeles.

Nina accelerează pe Royal Mile, iar roţile scârţâie pe caldarâm. Ele coboară dealul şi, în curând, cartierul New Town îşi dezvăluie în faţa lor priveliştea de vis. Stella oftează. Ce rău îi pare că nu se poate hotărî să locuiască în acest oraş! Poate, într-o bună zi…

— Mă declar cu totul împotriva hotărârii tale, continuă Nina.

Maşina îşi pierde direcţia, pentru că atenţia Ninei este absorbită de un pachet de ţigări pe care încearcă să-l desfacă.

— Ţi-ai exprimat foarte clar punctul de vedere. Stella tresare în clipa în care maşina este gata să dărâme o bornă aşezată pe marginea drumului. Nu crezi că ar trebui să conduci cu ambele mâini pe volan?

Ele aşteaptă la semafor să traverseze Princes Street.

— Nu spun decât…

— Spui deja prea mult, murmură Stella.

Nina o ignoră.

— Sună-l!

— Nu.

— Dă-i doar un telefon!

— Nu.

Stella clatină din cap.

— De ce, nu?

— Pentru că… Stella încearcă să găsească un motiv. Apoi renunţă. Nu pot – pur şi simplu.

— Îl sun eu atunci. Nina îi aruncă un zâmbet maliţios. Pot să joc foarte bine rolul tău.

— Nu, spune Stella, privind-o stăruitor pe sora ei.

Nina ridică din umeri şi zâmbeşte.

— Nina, vorbesc foarte serios, insistă Stella cu o voce aprigă. Nu trebuie să-l suni.

— Dar aş putea s-o fac. Pentru binele tău.

— Dacă faci asta, nu… nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

— Ba da, o să vorbeşti.

— Ba nu.

— Ba da, spune Nina, scoţând rotocoale de fum deasupra Stellei.

Stella deschide geamul.

— Ba nu. Să nu îndrăzneşti să faci asta!

Nina oftează şi începe să bată darabana cu degetele pe volan.

— Te rog! spune ea, schimbând tactica.

— Nu.

— Te rog!

Stella oftează.

— Neen, las-o baltă!

— De ce nu vrei?

— În primul rând, pentru că nu ştiu ce să spun, în al doilea rând, pentru că, probabil, este supărat pe mine şi…

— În al treilea rând, n-ai de unde să ştii asta.

— Nici tu n-ai de unde să ştii că nu este supărat pe mine.

— Ba da, ştiu.

— Ba nu.

— Ba da. Omul ăsta te adoră. Este evident. Asta îmi spune intuiţia mea de soră.

— Da, sigur. Stella îi aruncă Ninei o privire sceptică. Intuiţia ta de soră a cam dat greş în ultimul timp.

Nina stinge ţigara într-o scrumieră.

— Am crezut că nu mai ai de gând să aduci în discuţie subiectul ăsta.

Aruncă mucul pe fereastră.

— Nici nu intenţionam s-o fac, spune Stella ridicând mâinile, ca şi când ar fi vrut să se apere. Vreau doar să-ţi atrag atenţia că este viaţa mea şi că mă ocup singură de ea.

— Şi aşa ai de gând s-o faci – fugind în America?

— Lasă-mă în pace!

Nina opreşte maşina în faţa unei agenţii de turism, pe linia galbenă dublă, semn că parcarea este interzisă.

— Te aştept aici. Nu întârzia prea mult! Trebuie să ajungem la mama peste douăzeci de minute.

Stella iese din maşină şi străbate trotuarul cu paşi repezi. Citeşte lista cu zboruri afişată în geam: Madrid, Barcelona, Sydney, Praga, Los Angeles, Miami, New York. Bilete dus-întors sau numai dus. Se simte copleşită – aşa cum se simte întotdeauna în faţa unei hărţi a lumii – când un nou orizont se deschide înaintea ei. Se poate duce oriunde, poate să fie oricine, îşi poate rescrie viaţa doar urcându-se într-un avion. Nu trebuie decât să dea nişte bani. Acest lucru o frapează uneori – o călătorie devine o afacere extrem de uşoară: îţi oferă o viaţă nouă în schimbul unei sume de bani. Cu siguranţă că trebuie să existe un târg faustian în toată afacerea asta, nu? Cum poate să fie totul atât de uşor?

Îşi întoarce privirea spre sora ei, care o urmăreşte încruntată prin parbriz, scoţând fum pe gură ca un balaur.

Când Stella se urcă din nou în maşină, pune biletul de avion pe bord.

— Uită-te puţin la el! îi spune ea.

— Nu văd rostul. Nina porneşte motorul. Ţi-am spus deja că nu sunt de acord cu stratagema ta.

— Uită-te puţin, te rog! insistă Stella, fluturând biletul prin faţa surorii ei. Hai!

Nina oftează, îl deschide şi îl citeşte cu atenţie. Stella o vede cum se încruntă, se apleacă deasupra lui, se încruntă din nou şi apoi se întoarce spre ea.

— O, Doamne! spune Nina încet.

Jake a ajuns la concluzia că munca este antidotul nefericirii. Vine la birou înainte de ora opt şi pleacă după unsprezece seara. Se implică în toate activităţile – stabilirea locurilor de filmare, rescrierea scenariilor, teste, muncă de cercetare, realizarea costumelor. A stat chiar şi la o întâlnire cu reprezentanţii firmelor de catering. Ieri, Chen i-a pus mâna pe umăr şi i-a spus: „Ia-o mai încet! S-ar putea să cedezi.“

Şi-a verificat telefonul de două ori. A rugat-o pe mama lui să-l sune, ca să fie sigur că liniile internaţionale funcţionează. Şi-a cumpărat un alt robot telefonic, pentru orice eventualitate. Dar au trecut deja două săptămâni. Mai mult de două săptămâni. Jake începe să realizeze că Stella s-ar putea să nu sune niciodată.

Poate că este un fraier, dar scenariul ăsta nu i-a trecut niciodată prin minte. Nu ştie ce să facă. Vrea să plece din nou în Anglia sau la Boston, sau oriunde s-a dus, ca s-o revadă şi să încerce s-o convingă. Dar deocamdată nu are bani, iar Hing Tai i-a spus că – dacă îl mai aude întrebând în stânga şi-n dreapta cât costă un bilet de avion spre diverse destinaţii – îi va confisca paşaportul.

— Nu te mai duce după ea, l-a sfătuit el, las-o pe ea să vină la tine!

— Dar dacă nu va veni? a întrebat Jake, iar Hing Tai n-a ştiut ce răspuns să-i dea.

Jake ia o linguriţă de *congee*{36}, apoi o lasă în farfurie. Ia micul-dejun într-un local situat lângă birou. Este o cameră lungă, puternic luminată, cu nenumărate rânduri de mese. Ferestrele sunt aburite, iar de la tejghea şi până la uşă s-a format o coadă şerpuitoare de oameni. Mesele sunt pline de clienţi care mănâncă şi beau ceai. Barmanul din spatele tejghelei transmite comenzile bucătarilor, apoi ţipă la băiatul care şterge pe jos cu un mop cenuşiu. La radio, se aude o muzică. Patru bărbaţi stau la aceeaşi masă cu Jake, îngrămădindu-l la perete. Unul dintre ei le expune celorlalţi defectele şefului lor, în timp ce aceştia ascultă. În colţ, o femeie bătrână stă pe un scaun şi îşi curăţă dinţii.

Jake ascultă discuţia despre şeful plin de defecte, apoi, plictisit, îşi îndreaptă atenţia spre conversaţia din spatele lui. Doi adolescenţi vorbesc despre telefoanele mobile. Mai ia câteva înghiţituri din *congee*, dar nu prea are poftă de mâncare. Se întreabă ce caută la birou într-o zi de sâmbătă. A plecat de la ideea că poate să facă foarte multe lucruri pentru că este linişte, dar acum, în timp ce stă aici, nu-şi mai aminteşte ce trebuie să facă.

Stă pe scaun, cu mâinile rezemate pe masă. Oamenii trec pe lângă fereastra restaurantului, iar unii îi aruncă priviri scrutătoare. Băiatul cu mopul schimbă frecvenţa radioului. Traficul intens de pe stradă zguduie localul. Bărbaţii de lângă el sorb din ceştile de ceai şi îşi continuă discuţia. Brusc, Jake îşi înalţă capul.

Aude vocea Stellei.

Nu-i vine să creadă. Ea este. Ar putea să jure pe orice.

Se răsuceşte pe scaun, uitându-se în spatele lui. Nimic – doar mesele la care oamenii îşi iau micul dejun. Sare de pe scaun, răsturnându-l pe podea. Ea este. Vorbeşte. De parcă ar fi acolo, în restaurant, sau captivă între pereţi, sau în mintea lui. Jake se întoarce, agitat, dintr-o parte în alta, încercând să depisteze sursa.

Oamenii îl privesc curioşi acum – *gweilo* cel nebun – care caută ceva sau pe cineva, dar Jake nu le acordă atenţie. Unde este Stella? Nu-i dă pace gândul că se află undeva lângă el, dar nu o poate găsi. Imaginaţia îi joacă oare feste? Şi-a pierdut orice urmă de raţiune? Se uită pe fereastră la oamenii care trec pe trotuar. Apoi, îşi croieşte drum printre mese.

„Trei suspecţi au fost reţinuţi astăzi – spune ea – dar poliţia nu a dat încă nicio declaraţie.“

Jake priveşte radioul prins de perete – o cutiuţă neagră, din crom. De acolo se aude vocea Stellei, care vorbeşte despre arestarea unor traficanţi de droguri. Trebuie să-şi înăbuşe dorinţa de strânge la piept

radioul şi de a-l săruta.

Jake traversează camera în fugă, spre telefonul de pe tejghea. Pentru o clipă, nu-şi aminteşte numărul. Apoi, acesta îi revine în minte. Cineva îi răspunde după primul apel.

— *Wai-ee?*

— Eu sunt. Ascultă-mă!

— Jik-ah?

— Da, da. Acum…

— Mă bucur că m-ai sunat, spune Hing Tai, dornic de sporovăială, pentru că aseară am avut o discuţie în contradictoriu cu fratele meu şi…

— Ascultă-mă, nu pot să vorbesc acum…

— Da? Îţi mulţumesc. Chiar foarte mult. Pentru că m-ai sunat ca să-mi spui că nu poţi să vorbeşti. Eşti foarte amabil. Dacă te-aş suna eu şi…

— Taci, taci o clipă! E foarte important.

— Ce anume? Ce e mai important decât să…

— Hing Tai! Vorbesc foarte serios! Dacă nu taci şi nu mă asculţi, toată viaţa mea s-ar putea destrăma pe loc.

— La dracu'! spune Hing Tai, deloc impresionat. Spune-mi atunci!

— Bine. Jake trage adânc aer în piept. Undeva, în sediul radioului tău, cineva citeşte ştirile.

Vocea lui Hing Tai îi trădează nerăbdarea.

— De-aia m-ai sunat? întreabă el. Ai luat-o razna?

— Vreau să-mi faci o favoare imensă, continuă Jake, ignorând intervenţia prietenului său.

Când Stella iese din studio, ţinând în mână paginile de ştiri şi închizând în urma ei uşa izolată fonic, vede un bărbat care stă în spatele producătorului. Poartă blugi şi o cămaşă cu guler larg. Observă că vârfurile părului său sunt albe. Stella se întreabă cum a reuşit să-şi decoloreze părul în acest fel când individul îi vorbeşte.

— Tu eşti Stella? întreabă el.

— Da.

— Vino cu mine! îi spune el, făcându-i semn cu capul.

Ea îl urmează, uimită, pe un coridor lung, străbate un foaier cu lifturi pe stânga şi pe dreapta şi coboară câteva scări. El îşi întoarce privirea din când în când – ca să se convingă oare că n-a pierdut-o pe drum? Stella nu ştie. Pare s-o analizeze din cap până în picioare, s-o evalueze, s-o judece cu severitate.

— Pot să întreb despre ce este vorba? îndrăzneşte Stella.

— Vino cu mine, te rog! răspunde el. Urmează-mă!

Clădirea îşi dezvăluie secretele în faţa ei. Nu a ajuns încă s-o străbată pe toată, nu se poate orienta singură prin hăţişurile ei. Acum i

se pare că se întinde pe toată suprafaţa oraşului. Ajung într-o cameră unde sute de oameni stau în cabine izolate fonic. Bărbatul îi face din nou semn cu capul când intră într-o cabină. Îi întinde un telefon.

— Te caută cineva, spune el.

— Pe mine? Stella refuză să ia receptorul. Cine este?

Bărbatul duce receptorul la ureche, zâmbind şi spune ceva în chineză. Apoi i-l întinde din nou.

— Spune că nu trebuie să mai fi atât de încăpăţânată şi să răspunzi.

Stella este atât de şocată, încât se supune.

— Alo?

— Aştept telefonul ăsta de săptămâni întregi.

Vocea lui Jake răsună atât de aproape de urechea ei.

— Serios? răspunde ea, temându-se o clipă că nu-i va auzi răspunsul din cauza bătăilor asurzitoare ale inimii.

— Nu-mi vine să cred, spune el. Nu-mi vine să cred că nu m-ai sunat. Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— Vezi bine că sunt, răspunde ea.

— Te-am auzit la radio.

— Da?

— Ai citit bine. Asta e părerea mea. Deşi nu cred că sunt prea obiectiv acum. Dar am vrut să-l sărut – asta ca să-ţi faci o idee despre…

— Ai vrut să-l săruţi? Ea izbucneşte în râs. Ce, radioul?

Bărbatul din cabină se preface că nu ascultă, bătând ceva la calculator, dar zâmbeşte şi clatină din cap.

— Vin după tine. N-ai de gând să te faci iar nevăzută, nu?

— Jake, nu trebuie să vii până aici. Pot să…

— Nu, nu. Rămâi exact acolo unde eşti! I-am dat instrucţiuni lui Hing Tai să nu te scape din vedere. Stai acolo, nu te mişca şi nu pleca nicăieri!

Jake iese ca o furtună din restaurant. A început să plouă, iar pe stradă s-au format deja mici bălţi întunecate. Aleargă nebuneşte, pocnind cu pantofii de sport pe caldarâm. În clipa în care coteşte, ploaia se înteţeşte, udând toată strada, care devine alunecoasă şi lucioasă ca pielea de focă. Proprietarii localurilor în aer liber trag copertinele peste mese, iar oamenii se protejează împotriva ploii acoperindu-şi capul cu ziare împăturite sau se adăpostesc în pragurile uşilor, sub copaci sau în staţiile de metrou.

Jake continuă să alerge. Muşchii picioarelor îl dor, iar picăturile de ploaie i se scurg prin păr şi pe faţă. Gâfâie şi trage adânc aer în piept, iar ploaia îi intră în gură. Ocoleşte în drumul său bărbaţi îmbrăcaţi în costume, o femeie care trage un căruţ din metal, o familie care aleargă în direcţie opusă, un bărbat împovărat de o găleată plină de crustacee,

două fete care râd una de alta, în timp ce îşi storc apa din păr.

În timp ce aleargă, vede cum oraşul înfruntă ploaia. Apa curge şuvoaie de pe acoperişuri, prin jgheaburi şi uluce, scurgându-se de pe clădiri pe trotuare şi pe stradă, de unde se rostogoleşte în canalele de scurgere subterane. Autobuzele şi taxiurile împrăştie apa din micile lacuri formate lângă borduri, stropind trotuarele şi gleznele trecătorilor.

Ploaia îi înţeapă pielea, dar el aleargă şi mai tare, pe stradă, pe trotuarele aglomerate, cu pantofii, blugii şi şosetele îmbibate de apă. Trece pe sub un pod mare, unde oamenii şi-au găsit adăpost, iar când iese din nou la lumină vede în faţa lui sediul postului de radio. În prag stă Hing Tai, iar în spatele lui, Stella.

Hing Tai priveşte în direcţie greşită, peste drum, dar Stella îl vede. Ea iese în stradă, în ploaie, şi ridică mâna, ca atunci când îţi protejezi ochii de lumină sau răspunzi la o întrebare.

MULŢUMIRI

Adresez mulţumirile mele următorilor: William Sutcliffe, Victoria Hobbs, Mary-Ann Harrington, Ruth Metzstein, Kate Jones, Beatrice Monti della Corte, membrilor fundaţiei Santa Maddalena, Bill Swainson, Alessandra Gnecchi-Ruscone, Mary Lewis, Adam Suteliffe, Dewi Davies, Elizabeth Ingrams şi familiei mele – Patrick, Susan, Catherine şi Bridget.

Trebuie să-mi exprim recunoştinţa pentru informaţiile valoroase pe care le-am dobândit citind următoarele cărţi: *Emigration in a South Italian Town: An Anthropological History,* scrisă de William A. Douglas (Rutgers University Press, New Jersey, 1984) şi *Multiculturalism in Practice: Irish, Jewish, Italian and Pakistani Migration to Scotland,* scrisă de Suzanne Audrey (Ashgate, 2000). Îi sunt, de asemenea, recunoscătoare lui Elizabeth Grant, pentru cartea ei intitulată *Memoirs of a Highland Lady* (Canongate, Edinburgh, 1988), dar şi mamei mele, pentru că a fost prima care mi-a oferit-o.

Într-o zi rece, la Londra, Stella întâlnește un bărbat pe care nu l-a mai văzut de ani de zile, al cărui chip însă îl recunoaște imediat – sau, cel puțin, așa crede. Exact în același moment, la Hong Kong, Jake își dă seama că mulțimea din jurul lui, care sărbătorește Noul An chinezesc, începe să devină periculoasă.

Fără să știe unul de existența celuilalt, fiecare își abandonează vechiul stil de viață și fuge în lume: Jake în căutarea unui loc atât de îndepărtat, încât nici să nu fie trecut pe hartă, iar Stella într-un ținut din Scoția, a cărui semnificație numai sora ei Nina o va înțelege.

Iubire la distanță, un roman despre vieți paralele, identități strămutate și legătura indestructibilă dintre două surori. Dar, mai presus de toate, o poveste de dragoste dintre doi oameni care nu s-au cunoscut niciodată.

„Te întorci întotdeauna cu plăcere pe tărâmurile imaginare ale lui O'Farrell. În creațiile ei, stilul gotic, victorian prinde din nou viață, înzestrat însă cu viziunea modernistă a unei societăți fragmentate, unde singura salvare rămâne dragostea. O'Farrell recompune o artă literară veche și o transformă nu doar într-o lectură plăcută, ci [illegible] vârșită."

AMANDA CRAIG, *The Times*

28,90 LEI

ISBN 978-973-143-140-6

www.nemira.ro

{1} Acronim - AGA cooker - aragaz (n.tr.).
{2} Florence Nightingale (1820-1910) - a pus bazele serviciului sanitar modern, supranumită „Femeia cu Lampa“, deoarece - lucrând ca infirmieră - făcea turul de noapte în saloanele de spital (n. tr.).
{3} Ashram - ermitaj, loc de retragere colectivă unde discipolii se adună în jurul propovăduitorului (n. tr.).
{4} Fruct cunoscut şi sub denumirea de „fruct stea“ (n. tr.).
{5} Mâncare tradiţională chinezească (n. tr.).
5 Fruct din familia *Malvaceae* (n. tr.).
{7} Fruct tropical din familia *Sapindaceae* (n. tr.).
{8} Patriotism (n. tr.).
{9} Fasole (n. tr.).
{10} Colţunaşi (n. tr.).
{11} Piept de pui în stil vânătoresc (n. tr.).
{12} Pizza (n. tr.).
{13} Orez prăjit (n. tr.).
{14} Masă cu specialităţi chinezeşti (n. tr.).
{15} Prăjitură preparată din albuş de ou bătut cu zahăr, coaptă la foc slab, adesea umplută cu cremă de ciocolată şi acoperită cu frişcă (n. tr.).
{16} Clădire din Edinburgh în care sunt oferite imagini în direct din oraş (n. tr.).
{17} Un amestec de năut, pastă de susan, sare, ulei, zeamă de lămâie şi usturoi (n. tr.).
{18} Joc de cuvinte: *ghoul* - „vârcolac“ (n. tr.).
{19} Cărţi motivaţionale (n. tr.).
{20} „Da, unchiule, fără îndoială“ (n. tr.).
{21} „Da, da, unchiule Agostino. Mii de mulţumiri“ (n. tr.).
{22} *Religieuse*, în original (n. tr.).
{23} În folclorul slav, Baba Yaga este întruchiparea unei vrăjitoare (n. tr.).
{24} Joc sportiv în aer liber în care mai multe persoane lovesc pe rând, cu un ciocan, nişte bile de lemn, făcându-le să treacă, după anumite reguli, printr-o serie de portiţe instalate pe terenul de joc (n. tr.).
{25} *Peril* - „pericol“ (n. tr.).
{26} Roman de aventuri scris în 1924 de P.C. Wren, adaptat pentru diverse ecranizări cinematografice (n. tr.).
{27} Joc de copii în care se fac diferite figuri prin împletirea unei sfori (n. tr.).
{28} John Keats (1795-1821), poet englez, care a murit la Roma, unde a şi fost înmormântat, când nu împlinise încă douăzeci şi şase de ani (n. tr.).
{29} Clopotniţă (n. tr.).
{30} Îngheţată de vanilie cu ciocolată (n. tr.).
{31} „Eşti gata?“ (n. tr.).
{32} „Să mergem!“ (n. tr.).
{33} Amestec de vin alb, şampanie şi scorţişoară (n. tr.).
{34} Pâine italienească făcută cu ulei de măsline (n. tr.).
{35} În timpul mişcării feministe din Anglia, de la începutul anilor 1900, multe dintre militante au fost arestate abuziv. Ca să atragă atenţia asupra acestei nedreptăţi, ele au intrat în greva foamei, fiind apoi hrănite forţat (n. tr.).
{36} Piure din orez (n. tr.).